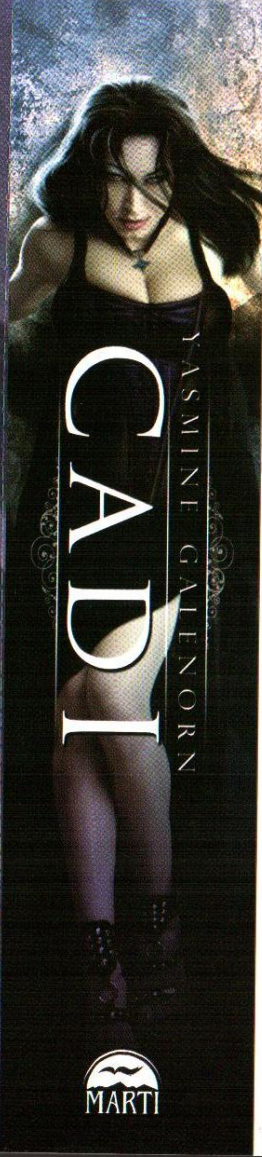

Dünyalar Savaşı
yeniden başlıyor...
Karanlık Gölgele
yükseliyor...
Öteki dünyanın gizemli
karakterleri bu sefer
aramıza karışıyor...

"Cadı, gerçekten
muhteşem... Mükemmel bir
kadın kahraman, moda
tutkusu, ölü adamlar ve
Seattle yağmurları!"
MaryJanice Davidson

Gençlik, fantezi ve gizem
edebiyatında ki yükselen
ses Galenorn, Sisters of The
Moon serisinin ilk kitabıyla
eğlenceli bir maceraya
adım atıyor. Çok zekice
yazılmış fantezi kurgusu ve
karakterlerinin yanısıra,
vazgeçemediğimiz
dedektiflik de kitaba çok
eğlenceli bir hava katıyor.

CADİ

YASMINE GALENORN

Chase başını salladı. "Camille, buna inanmayacaksın. Jocko öldürüldü." Mağazaya hızla göz gezdirdi. "Yalnız mısınız? Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar, konunun buradan dışarı çıkmasını istemiyorum." Chase, özel bir şey konuşmak istediği zamanlarda, genelde eteğimin altına girmeye çalışırdı ve ben, onun cazibesine kolaylıkla karşı koyardım. Chase, benim tarzım bir adam değildi. Herşeyden önce, cehennem kadar pisti. Ve, bir insandı. Asla bir insanla beraber olmadım ve sonrası için de böyle bir planım yok.

ÖDHA, bizi Dünya'da çalışmak için görevlendirdiğinde, kovulmak üzere olduğumuzu düşünmüştük. Dünya'ya gelişimizin üstünden aylar geçip de, hiçbir önemli görev alamayınca, bunun bir tür ücretli izin olduğuna karar verip, rahatladık. Ama şimdi, ajan arkadaşımızın ölümünün ardındaki gerçeği ortaya çıkarmak bizim sorumluluğumuzdaydı. Ve eğer öldürüldüyse, ÖDHA bizden bazı cevaplar isteyecekti...

BÖLÜM 1

Seattle, senenin neredeyse her günü kasvetliydi fakat Ekim ayı, en fırtınalı ve en sert geçen dönemiydi. Gri gökyüzünü kamçılayan yağmur, pencerelere çarparak, camdan damlalar halinde akan küçük derecikler oluştuyordu. Su, yabani otların boy vermeğe çalıştığı çukurlarda biriken çamura karışıyordu. Şansımıza, Çivit Hilal'in girişinin önündeki hafif rampa, mağazaya giren müşterileri, çamura batmaktan kurtarıyordu. Benim gibi girişte kayıp, çamurun ortasına basmayı başaranları değil tabi...

Mağazama girer girmez, üzerimdeki yağmur damlalarını silkeledim ve güvenlik şifresini girdim. Kız kardeşim Delilah'nın kurduğu alarm, sadece hırsızları değil, casusları da mağazadan uzak tutmamıza yarıyordu. Nereden geldiğimizi ve kim olduğumuzu düşününce, bunun verdiği huzura gerçekten ihtiyacımız vardı.

Kendimi en sevdiğim koltuğumun üstüne bıraktım ve

on santim topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, elime aldım. Ünlü bir tasarımcının eseri olan ayakkabımı silerken, yarı peri olmanın hoş getirileri olduğunu düşündüm. Bu ayakkabılar için, bir servet harcamama gerek kalmamıştı çünkü onlar bana, mağazamın müdavimi olan, Peri Gözetmenleri Kulübü üyelerinin hediyesiydi.

Katalogu incelerken, bu ayakkabalara bayıldığımı fark ettiler ve birkaç gün sonra ellerinde bir Nordstrom poşetiyle çıkageldiler. Hediye kabul edip etmemek arasında 30 saniye kadar düşündükten sonra, tutkum galip geldi ve nazikçe teşekkür ederek, ayağıma mükemmel bir şekilde oturan ayakkabılarımı giydim.

Ayakkabıyı kontrol ettim ve herhangi bir kalıcı hasar olmadığma karar verdim. Ayaklarımı kurulayıp, en sevdiğim ayakkabılarımla tekrar buluşturduktan sonra, defterimi çıkartıp yapmam gereken işlerin listesine göz attım. Rafa kaldırmam gereken kitaplar ve hazırlamam gereken siparişler vardı. Ayrıca bugün, Peri Gözetmenleri Kitap Kulübü'nün aylık buluşmasına ev sahipliği yapacağıma söz vermişim. Öğlen, burada olacaktı. Delilah, bir iş için akşama kadar dışarıdaydı ve diğer kardeşim Menolly, her zaman olduğu gibi uyuyordu.

İşe gelmek güzeldi. Müzik setini açtım ve Alice in Chains'in "Man in the Box" adlı şarkısı, dükkanda yankılanmaya başladı. İlerleyen saatlerde, klasik müziğe geçecektim ama sabahın bu erken saatlerinde yalnızdım ve kendi zevkime öncelik verebilirdim. İlginç bir şeyler olmasını bekleyerek, yeni kitaplarla dolu bir kutuyu elime aldım ve kitapları raflara dizmeye başladım. O sırada, kapının üzerindeki zilin sesini duy-

dum ve Chase Johnson içeri girdi. Bu kesinlikle, olmasını umduğum ilginç olay değildi.

Şemsiyesini katladı ve kapının yanında duran fil şeklindeki şemsiyeliğe koydu. Uzun trençkotunu çıkartıp portman toya asarken, gözlerimi rafa kaldırmakta olduğum kitaptan ayırmamaya çalıştım. Harika! Bu, günümü güzelleştirmek için tam da ihtiyacım olan şeydi. Yılın kazanovası, yine peşimdedeydi. Beğenilmek güzeldi ama dokunulmak için aynı şeyi düşünmüyordum. Chase, en sevdiğim insanlar listesinde kesinlikle ilk ona giremezdi. Onu kendimden uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyordum. *İyi biri miyim? Belki değilim. Eğleniyor muyum? Kesinlikle eğleniyorum.*

"Camille, konuşmamız lazım. Şimdi." Chase, parmağını şaklattı ve tezgâhı işaret etti.

Kirpiklerimi kırıştırarak, ona baktım. "Ne? Önce, bana karşı biraz daha nazik olmaya çalışsan? Gerçekten kırıldım, en azından lütfen diyebilirdin."

"Yine mi aynı tavrı..." Chase gözlerini devirdi. "Ve şu gürültüyü susturabilir misin? Öteki Dünya'dan geldin ve şu dinlediğin zırzalığa bak."

"Uf! Kes sesini," dedim. "Hoşuma gidiyor. Bu türde, büyürken dinlediğim birçok müzik türünden daha çok hayat var." En azından, bana dokunmaya çalışmıyordu. Gerçi, bu benim için, ortada bir terslik olduğunun ilk alameti olmalıydı. Chase'den kaynaklanan tedirginliğimden çok, içgüdülerime yoğunlaşmış olsaydım, eşyalarımı toplayıp, istifamı verip akşam olmadan diğer dünyaya dönmüş olurdum. İsteksizce, tezgâhın arkasına geçerek müziğin sesini kıstım, fakat kapatmadım. Çivit Hilal, insanların akınına uğramaya baş-

ladığı zamanlardan beri, benim kitabevimdi. Ama aslında, ÖDHA'nın -Öteki Dünya Haber Alma Ajansı- paravanıydı ve ben de onların Dünya üzerindeki casuslarından biriydim. Aslında, uşaklarıydım demek daha gerçekçi olurdu.

Etrafa göz attım. Saat hâlâ erkendi ve müşteri yoktu. Ne şanslıydım! Konuşmak için hâlâ zamanımız vardı.

"Tamam, neler oluyor?" Havayı koklarken, Chase'den gelen yakıcı kokuyu fark ettim. İlk önce, spordan gelmiş olabileceğini düşündüm. Geçmişte, ondan birçok farklı koku aldığım olmuştu; şehvet, testosteron, antrenmandan kaynaklanan ter, bağımlısı olduğu bol baharatlı, biftekli takolar... "Tanrı aşkına Chase! Sen hiç duş almaz mısın?"

Göz kırptı. "Günde iki kez alıyorum. Hoşuna giden bir koku mu aldın?"

Bir kaşımı kaldırdım. Kokunun ne olduğunu çıkarmaya çalışırken, "Pek değil," dedim. Ve sonra, bunun korkunun kokusu olduğunu fark ettim. Bu, kesinlikle iyiye işaret değildi. Ondan, daha önce, hiç korku ve endişeye dair bir koku almamıştım. Bana söyleyeceği her neyse, iyi bir şey olmadığı kesindi.

"Kötü haberlerim var, Camille. Jocko öldü."

"Şaka yapıyor olmalısın. Jocko ölmüş olamaz." Jocko ÖDHA ajanı, bir devdi. Hemen hemen hiç ağırlık çalışmazdı ama buna rağmen, kasları fazlasıyla güçlüydü. "Jocko, bir öküz kadar güçlüdür. Ne oldu? Otobüs falan mı çarptı?"

"Aşına bakarsan, öldürüldü." Chase, kesinlikle ciddi görünüyordu.

Midem kasıldı. "Aman Tanrım! Ne oldu? Yoksa, kısıkanç bir adam, karısını Jocko'yla gezerken gördüğü için onu

vurdu mu?" Öyle olmuş olmalıydı. Normal bir insan, elinde büyük bir silah olmadan, bir devi asla yere seremezdi. Jocko ile aynı boyutlarda olan biri bile...

Chase başını salladı. "Buna inanmayacaksın, Camille." Mağazaya hızla göz gezdirdi. "Yalnız mıyız? Tam olarak neyle uğraştığımızı öğrenene kadar, konunun buradan dışarı çıkmasını istemiyorum."

Chase, özel bir şey konuşmak istediği zamanlarda, genelde eteğimin altına girmeye çalışırdı ve ben onun cazibesine kolaylıkla karşı koyardım. Chase, benim tarzım bir adam değildi. Herşeyden önce, cehennem kadar pisti. Ve bir insandı. Asla bir insanla beraber olmadım ve sonrası için de böyle bir planım yok.

Siyah Armani takımını, dalgalı kahverengi saçları ve kursesiz Romen burnuyla ayakta dikiliyordu. Bu haliyle, bir centilmenin yakışıklılığına sahipti. Onunla tanıştığımız zaman, kız kardeşlerim ve ben, onun da damarlarında peri kanı aktığını düşünmüştük ama geçmişini araştırdığımızda, bu tezimiz yerle bir oldu. O, kanının her damlasıyla bir insandı. İyi bir dedektifti. Ne zaman iyi bir evlat olup, onu ziyaret edeceğini sormak için her dakika arayan annesi dahil, kadınlarla ilişkileri pek iyi değildi.

"Delilah nerede?" derken gözleri parladı.

Sırıttım. Delilah'dan korktuğunu biliyordum ve Menolly'nin varlığı bile adamcağızın ödünü koparıyordu.

"Bir iş için dışarıda. Neden bilmek istiyorsun? Bir yerlerden çıkıp, sana bööö yapacağından mı korkuyorsun?" Delilah, insanları korkutmayı severdi. Hedefine o kadar yumuşak adımlarla yaklaşırdı ki, kör bir adam bile onun geldiğini

hissedemezdi.

Gözlerini devirdi. "Bu konuyu, üçünüzle konuşmam gerekiyor."

"Peki, haklısın." Ona biraz merhamet göstererek, gülümsedim. "Biliyorsun, karanlık basana kadar beklememiz gerekiyor. Menolly'nin, karanlık basmadan, bize katılması mümkün değil. ÖDHA ile Jocko'nun durumunu görüştün mü?"

Onlardan, çok fazla sorumluluk almayı beklemiyordum. Baştakiler, bizi Dünya'da çalışmak üzere görevlendirdiğinde, kovulmak üzere olduğumuzu düşünmüştük. Dünya'ya gelişimizin üstünden aylar geçip de, hiçbir önemli görev alamayınca, bunun bir tür ücretli izin olduğuna karar verip, rahatladık. En azından, Dünya'daki moda çok keyifliydi.

Ve şimdi, ajan arkadaşımızın ölümünün ardındaki gerçeği ortaya çıkarmak, bizim sorumluluğumuzdaydı. Eğer öldürüldüyse, ÖDHA bizden bazı cevaplar isteyecekti ve bunlar, bizim bulmak isteyeceğimiz türden cevaplar olmayacaktı.

"Bastakiler, beni işin dışında bırakıyorlar." dedi Chase, dudaklarını hiddetle bükerek. "Bu sabah, bastakilerle iletişime geçtim ve tek söyledikleri, olayı size devretmem oldu. Ben, siz ihtiyaç duyduğunuzda, yardımcı olmakla yükümlüyüm."

"Bu kadar mı?" Dikkatle baktım. "Hiçbir talimat yok mu? Ya da araştırmamız sırasında gözetmek durumunda olduğumuz, uzun ve bürokratik düzenlemeler?"

Omzunu silkti. "Anlaşılan, Jocko'nun ölümüne pek önem vermiyorlar. Hatta, konuştuğum kişi bana o kadar ters davrandı ki, yanlış bir şey söylediğimi sandım."

Bu, Chase'in sızlandığı ilk olay değildi ama bastakilerin davranış şekli, bu sefer benim de dikkatimi çekmişti. Kapıya göz attım. Hâlâ müşteri yoktu fakat kısa bir süre içinde, Peri Gözetmenleri mağazayı dolduracaktı. Birkaç alıştırmak, en sevdiğim listesinde ilk ona girmiyordu fakat faturaları ödememe ve Dünya-Öteki Dünya ilişkilerini sağlamlaştırmama yardımcı oluyordu. Bu kadınlar, biraz aptallardı ama aslında iyi insanlardı.

"Hadi! Konuşalım artık. Peri Gözetmenleri Kulübü, öğlene kadar gelmez. Hâlâ vaktimiz var."

"Peri Gözetmenleri Kulübü mü?" Chase sırtımaya başladı. "Hadi ama... Artık, onlarla vakit geçirdiğini söyleme bana! Sen ünlü ve farklı olmayı seversin."

Homurdandım. "Oh tabi ki, Anna Nicole Smith'in setine ait olmayı seviyorum. Biliyorsun, Dünya'da yaşayan tüm periler sansasyonel tiplerdir." Ortaya çıktığımız günden beri, basım üstümüzden prim yapmaya başlamıştı ve varlığımız Enquirer, Star gibi sayısız yayına yeni bir nefes getirmişti. "Hey, daha kötü de olabilirdi! Ya Bekçi Köpekleri peşimde olsalardı?"

"Tanrı, bizi korusun," dedi, kısık bir sesle.

Bekçi Köpekleri, yetkileri olmadığı halde, doğru olduğunu düşündükleri her şeyi yapmayı kendilerinde hak gören, bir gardiyan köpekleri grubuydu. Safkan insan olmayan herkesi, "yaratık" olarak adlandırıyorlardı. Kendilerine "Dünyalı" diyen bu grup, Öteki Dünya'dan gelen herkesi, toplum, çocuklar ve ahlaki değerler için, büyük bir tehdit olarak görüyordu. Biz gelmeden önce, gölgelerin içinde kimlerin pusu da beklediklerini bilseler, ne yaparlardı acaba? Dünya'nın

fes aldım.

"Kötü haber. Bu, çok kötü bir haber..."

"Ne? Nedir o?"

Boğazımda, aniden beliren yumruyu yutmaya çalıştım. "Cin. Bir cinin enerjisi, bu ipin her dokusuna işlemiş."

Chase, öne doğru eğildi. "Emin misin Camille?"

Kollarımı kavuşturup, geriye doğru yaslandım. "Kesinlikle. Dünya'da, bir cinin enerjisine eş değer hiçbir şey yoktur. Ve bu ipin kokusu..." Her şeyi açıkça gösteriyordu. "Biz burada, canı sıkın bir periyle veya Öteki Dünya'nın kolayca yakalanıp, alt edilebilecek herhangi bir sakiniyle uğraşmıyoruz."

Chase, söylediklerimi düşünerek, sendeledi. "Cinlerin, Öteki Dünya'da yasaklı olduklarını sanıyordum?"

"Çoğu yerde, öyleler. Gremlinlerimiz, birkaç vampirimiz de var ama hiçbiri bu kadar güçlü bir ruha sahip değil." Cinayet aletine baktım. "Düşüncelerimi, yüksek sesle söylemekten nefret ediyorum ama bir cinin Yer altı Ülkesi'nden çıkıp, kapıdan geçmiş olma ihtimali var."

"Bu, olmamalı." Chase, o kadar kederli görünüyordu ki, onun için neredeyse üzüldüm.

"Haklısın, olmamalı." Görevi kabul ettiğimiz zaman, ÖDHA, bize, hiçbir cinin Yer Altı Ülkeleri'nden, bu tarafa geçemeyeceğine dair garanti vermişti. Raporlara göre, cinler, yüzlerce yıldır kapıları gözlüyorlarmış ama hiçbir cin, bugüne kadar kapıdan geçiş yapamamış. Gerçi ÖDHA, daha önce de tutamadığı sözler vermişti. Konu bürokrasi oldu mu, insanlar bile perilerle boy ölçüşemezlerdi.

Chase, başka bir açıklama bulmaya çalışıyordu. "His-

lerinde eminsin, değil mi?"

"Hislerimde mi? Oh lütfen Chase! Bundan daha iyisini yapabilirsin. Sen sordun, ben cevap verdim ve bu ip bir cine ait. Bana inanmak ya da inanmamak, tamamen senin seçimin."

"Tamam, tamam," Chase, yüzünü buruşturdu. "Sadece, bundan hiç hoşlanmadım. ÖDHA ile ilgili ne yapmalıyım? Onlara ip hakkında bilgi verip, senin ne hissettiğini söyleyeyim mi?"

"Evet, bir dene." Burnumdan soluyordum. "Bakalım bu, popolarını kaldırmalarına yetecek mi? Sana en kısa sürede, onlarla temasa geçmeni öneririm."

Öteki Dünya'nın IT çalışanları olan Sihirbazlar Cemiyeti, ÖDHA'nın Dünya'daki çalışanlarıyla haberleşebilmeleri için bir iletişim ağı kurmuştu. Problem şu ki, baştakiler, canları istediği zaman gelen mesajları görmezden gelebiliyorlardı ama onlar bize ulaşmak istediklerinde biz cevap vermezsek, sonumuz gelmiş demektir.

Chase, etrafa göz attı. "Buradan konuşmanın, güvenli olacağına emin misin? Basın, bir cinin sokaklarda volta attığını öğrenirse, neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Bu siz, periler ve sizin gibiler için de çok riskli olur."

Ona yarı insan olduğumu ve Öteki Dünya'da olduğu kadar, Dünya'da da yaşama hakkım olduğunu hatırlatma gereği duymadım. "Huysuz bir tavuk gibisin, Chase. Cesaretsiz. Daha dün bir güvenlik sistemi kurduk, yeteri kadar güvendesiniz."

"Ohhh, eminim yapmışsınızdır. Bir gün yanlışlıkla, mağazayı megafona dönüştürmenizden korkuyorum." Öyle

vampirler, periler ve kitaplarda adı geçmeyen birkaç yaratık için belirlemiş olduğu, kendine ait bir düzeni vardı.

Bekçi Köpekleri, periler ve onların akrabalarının karıştığı tüm olayları takip edip, sonumuzu hazırlamayı kendilerine görev edinmişlerdi. Onlar, sürekli fotoğrafımızı çekip, bizden imza isteyen Peri Gözetmenleri Kulübü'nden çok daha korkunç insanlardı.

"Onların, Jocko'nun ölümüyle bir ilgileri olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Bekçi Köpekleri'nin?" Chase'i, yabancı romanların bulunduğu rafın yanında duran, dosyalama masasına götürdüm. Bağımlısı haline geldiğim yumurtalı, sosisli çöreğimi ve ekstra büyük boy mokamı kenara iterek, oturmasını söyledim.

"Onların, bu işle ilgileri olduğunu düşünmüyorum." dedi Chase. "Onların, daha çok çeneleri çalışıyor. Bitmek tükenmek bilmeyen protestoları ve her yere koydukları, şu bekçi amblemleri..."

Sandalyeme oturdum ve Chase'in, görmek isteyeceği kısımlarımı kapatacak şekilde, ayaklarını masanın üstüne uzattım. "Jocko'yu kimin öldürdüğüne dair bir fikrin var mı? Ve nasıl öldürüldüğüne?"

"Ayakkabılar yeni mi?" diye sorarken, tek kaşını kaldırdı.

"Evet." Ona, ayakkabıların kimlerin hediyesi olduğunu söylemedim. "Dinliyorum? Jocko'dan bahsediyorduk?"

Chase, uzun bir iç çekti. "Hayır. Boğularak öldürülmüş."

Boğularak mı? Ayaklarını yere koyarken, omuzlarını dikleştirdim. Bu olayda, bir şeyler yanlıştı.

"Baştakilere onun nasıl öldürüldüğünü söyledin, değil mi? Ve seni, buna rağmen, devre dışı bıraktılar."

"Her şeyi, aynen anlattım." Geriye yaslanıp, ellerini cebine koydu. "İçimde, garip bir his var. Sana nedenini söyleyemem fakat karşımızdaki kişinin bir insan olduğunu düşünmüyorum. Buna, sadece bir önsezi diyelim."

"Eğer boğularak öldürüldüyse, büyük ihtimalle haklısın. Bazen Öteki Dünya'daki ayak takımı, kapıdan geçip, Dünya'ya girebiliyor. Ve maalesef, tüm akrabalarım oyunu kuralına göre oynamazlar." Kaşlarımı çattım. "Belki, birinin devlere karşı bir düşmanlığı vardı ya da biri şarabı fazla kaçırdı? Ya da biri kötü bir günündeydi ve bir barmeni yumruklamaya karar verdi? Sence bu Öteki Dünyadan gelen bir katilin, moral bozukluğunun dışı vurumu olabilir mi?"

"Olabilir," dedi Chase, yavaşça başını sallayarak. "Ama ben öyle düşünmüyorum."

Gözlerimi kısarak, masaya diktim. Chase haklıydı. Yanlış ayda uluyordum. "Tamam... Şimdi, bir de mantıklı yonden bakalım. Dünyalı birinin, Jocko'yu boğarak öldürmesi mümkün değil. En azından, safkan bir insan bunu kesinlikle yapamaz. Elinde, herhangi bir perinin, olayda parmağı olabileceğine dair bir şey var mı?"

"Bir şey fark etmedim, öncelikle ne aramam gerektiğini bilmem lazım. Ama onu boğan aleti buldum. İşte, burada." Örgülü, deri ipi masaya attı. Üstüne kan sıçramıştı. "Bu şeye dokunduğumda, bir şey hissettim... Belki, ne olduğunu sen anlarsın diye düşündüm."

Chase'in de farklı yönleri olduğunu düşündüm. İpi elim aldım ve gözlerimi kapadım. Kumaştan karanlık bir mi-azma gibi yayılıp, elimi yakan sülfürün keskin kokusu, burnuma geldi. Silkindim ve ipi masaya fırlatarak, derin bir ne-

yüksək sesle güldü ki, gülüşü bir homurtuya dönüştü.

"Efendim?" Masanın üstünden eğilerek, burnuna bir şaplak indirdim. "Eve geri dönmek, zaten yeterince kötü ve şimdi bu saçmalıklarla mı uğraşacağım? Hiç sanmıyorum! Ben sihirle güçlendirildim. Buna bir itirazın mı var?"

"Sihirle mi güçlendirildin? Bunu artık böyle ifade ediyorsun, öyle mi? Hey, gücünü benden uzak tut... Günün sonunda, tüm dünyanın önünde, çıplak kalacak kişi ben olmak istemiyorum." Bakışlarını vücudumda gezdirdi.

"Zihnini, benim çıplak vücudumdan uzaklaştır, Johnson. Hazır işin içindeyken, biraz sihir yapmaya çalış da görelim," dedim sertçe. "Hadi, elinde neler var bakalım?"

Bu, onu susturdu. Seattle'ın keyifsiz, varoş şehri Belles-Faire'ye geldiğimizden beri, dikkatimi çeken şeylerden biri de Chase'in güce karşı arzusu idi. Sihir yapma gücü yoktu, o da yapabileceği en iyi ikinci şeyi seçip, ÖDHA için çalışmaya başlamıştı. Bazen, onun benim sihirlerimin sapmasından keyif aldığını düşünüyordum.

Beni durdurmak için, elini kaldırdı. "Üzgünüm! Yarana tuz basmak istemedim. Ateşkes yapalım mı?"

Derin bir nefes aldım. Patavatsız olabilirdi ama haklı olduğu bir nokta vardı. Elimizdeki bu ipe bakınca, endişelenmemiz gerçeken, egomdan çok daha önemli şeyler olduğu açıkça görülmüyordu.

"Tamam, tamam! Ateşkes. Aldığımız önlemler sayesinde, hiçbir risk yok. Delilah, benim sihir gücümü destekleyecek, bir elektronik izleme sistemi kurdu. Sizin teknolojinizi kullanarak, içeriye kurulmuş olan herhangi bir dinleme cihazını tespit edebilmesi için tekrar düzenledi."

Bunu yaparken, bir fitili ateşlediğini ve oluşan akımın, onu odanın diğer tarafına fırlattığını anlatmadım. Delilah, yaptığı işi yarım bırakmazdı. Çalışmaya devam edip, sonunda, sistemi harekete geçirmeyi başarmıştı.

"İyi kız! Bizi alt etmelerine müsaade etmeyeceğini biliyordum."

"Kız mı?" Ona uzun uzun baktım. "Chase, ben senin annen olacak yaşıyım."

"Bunu hep unutuyorum çünkü kesinlikle, öyle görünmüyorsun."

"Öyle görünmesem iyi olur." dedim, bir kaşımı kaldırarak. Lanet olası görünüşümle gurur duyuyordum ve bunun vurgulanmasından da büyük zevk alıyordum. Dünya'da yavaşamanın en güzel yanı, makyaj yapmaktı. Bitkilerden ve duttan yapılan kozmetik ürünleri, yüzde leke gibi durmuyordu. Öteki Dünya'dayken, güzel görünmek uğruna, yüzümü çivit otuyla renklendirmek için çok uğraşırdım. Ama asla başaramadım. Eve dönerken, yanıma M.A.C. kozmetik ürünlerimi de almayı planlıyordum; özellikle de Verushka rujumu ve kahve tonlarındaki göz farımı...

Chase öksürdü ve gözlerinin içinin güldüğünü fark ettim. "Tamam," dedi. "Olaylar, şöyle gelişti. Bu sabah, Wayfarer'in arka sokaklarında yaşayan evsizlerden biri, bana telefon etti. Adam, geçmişte muhbirlerimden biriydi ve biraz para götürmeye bakıyordu. Böylece, olay yerine ilk ben gittim ve Jocko'nun pek de iyi görünmediğini gördüm. Tabi ki, hızla Peri- İnsan Olay Yeri İnceleme ekibini harekete geçirdim."

Gülümsedim. Peri-İnsan Olay Yeri İnceleme ekibini

oluşturmak, Chase'in fikriydi; bu ekiye, özellikle Öteki Dünya'dan gelenlerle ilgili vakalar için eğitim almış, Dünya'dan ve Öteki Dünya'dan ajanlar beraber çalışıyorlardı. Hakkını vermeliydim ki, Chase girişimci ve öngörü sahibi biriydi. Maalesef, kendinden birkaç kademe yukarıda çalışan ve kalışın teki olan Devins'e rapor vermek durumundaydı ama bazen, Chase onu ağız dışında tutmayı başarıyordu.

"Adli tabip, olayla ilgileniyor ve tüm bilgiler gizli tutuluyor."

Aniden çıktım. Birden, her şey çok gerçek görünmeye başladı. Jocko'nun sonunun, karanlık bir arka sokakta gelmiş olması fikri, beni dehşete düşürdü. Belki, avizedeki en parlak ampul değildi ama her şeyi, tüm sempatikliğiyle hallederdi ve ben, bu kibar devi gerçekten seviyordum.

"Jocko, tanıdığım en sakın devlerden biriydi. Biliyorsun, işi de bu sayede almıştı. Sinirlense dahi, insanları yere sermeden iletişim kurmayı başarabiliyordu. Elinden gelenin en iyisini yapan, iyi kalpli bir adamdı. Onu özleyeceğim."

"O, bir adam değildi," dedi, burnunu buruşturarak. "O, bir devdi. Kaba ve hantaldı. Ve kıyafetlerimle dalga geçerdin."

"Dediğin gibi, o bir devdi. Devler böyledir, hatta çoğu daha da beterdin. Ne bekliyordun ki?"

Chase bana kızgın bir bakış attı. "Hiçbir fikrim yok. Başka bir dev tanımıyorum. Kız kardeşlerinle tanışmadan önce, bir vampir ve bir kurt adam da tanımıyordum. O yüzden, anlayamıyorsam kusura bakma. Devler, kan emiciler ve kurt adamlar..."

"Delilah, onu bir kurtla özdeşleştirdiğini duyarsa, göz-

lerini oyar."

"Doğru, kedi kadın demeliydim. Nasıl böyle bir hata yaptım? Üzgünüm," dedi. "Kitapta 5. Bölüm; kurt adam ve kedi kadın aynı şey değildir."

"Hayır değiller, bunu asla unutma. Bazıları, bunu ima ettiğin için bile, boğazını kesebilir." Ona sert konuştuğumun farkındaydım ama gerçekleri, daha kötü bir şekilde öğrenmesinden daha iyiydi. Bir kılıç veya diş, benim dilimden çok daha keskin olabilirdi.

"Her neyse. Söylemeye çalıştığım tek şey, hepiniz ormanın içinden çıkageldiğiniz birkaç yıl öncesine kadar, birer efsaneydiniz. Hatta sen bile... Sen de bir cadıydın. Ve tabi bir de, yarı peri. Hâlâ, zihnimde bunları kabullenmeye çalışıyorum."

"Anlaşıldı," dedim. "Sana, tüm hayatın boyunca, bizim var olmadığımız öğretiliği için, sanırım şoktasın. Tamam, artık işimize dönelim. Bana, Jocko'nun ölümüyle ilgili daha fazla şey anlat."

"Katilin, en az onun kadar büyük ve güçlü olması gerektiği gerçeğinden başka, elimizde çok fazla bir şey yok. Barda, ne olduğuna dair bize fikir verebilecek bir olay yaşanmamış. Elimizde, kapıdan yeni birinin girdiğine dair hiçbir bilgi yok. Kısacası, olayın Wayfarer'in dışında olduğu gerçeğini biliyoruz ve baştakiler, bununla ilgilenmenizi istiyorlar."

Wayfarer Bar&Grill, Çivit Hilal gibi, Öteki Dünya Haber Alma Ajansı tarafından yönetiliyordu ve Dünya çapındaki, güvenli yer ve geçitler ağının bir parçasıydı. Ayrıca, insanların perilerle tanışmak için geldikleri bir bardı. Birçok hayranımız, bizi görmek, bizimle konuşmak veya bizimle yat-

mak için kapıda sıraya giriyorlardı. Kalabalık, gerçekten sıkı eğleniyordu.

Kız kardeşim Menolly, geceleri barda çalışıyordu. Görevi, Öteki Dünya'dan gelen gezginler için önemli olabilecek dedikoduları dinlemektir. Dedikodu gazetesi, resmi kanallardan çok daha hızlı olduğu için, yaptığı iş, potansiyel problemleri önceden aydınlatmayı sağlıyordu. Ayrıca bu iş, gece çalışabileceği çok az seçenekten biriydi. Menolly, güvenliğin ihtiyacı olduğu takdirde, onlara yardımcı olacak kadar da güçlü bir kadındı.

Chase, bir paket sigara çıkardı ama başımı salladığımı görünce, paketi cebine geri koydu. Sigara dumanı, ciğerlerimdeki hasarı kötüleştiriyordu ve Delilah için de çok zararlıydı. Menolly, bu zararı artık önemsemiyordu. O, ölüydü. Peki, ölümsüzdü. Kokusunu alabildiği tek şey, kan, korku ve karşı cins tarafından salgılanan uyarıcıydı.

Saate baktım. "Menolly'i, karanlık basana kadar uyanıramam. Delilah, bir iş için dışarıda ve akşamüstüne kadar gelmeyecek. Neden bizimle saat altıda, burada buluşmuyorsun? Burdan, hep beraber eve geçeriz. Böylece, baştakilerle tekrar temasa geçmek için de zamanın olur. Zaten, o saatlerde, güneş de batmış olacak."

"Hava, kapalı. Menolly'i şimdi uyanıramaz mısın?" dedi Chase.

"Chase, artık ısrar etme. Vampirlerin, gün ışığıyla yıldızları barışmıyor. Tüm gün evde kapalı kalmak, zaten onun için yeterince zor. Uyuyabildiği kadar uyuması, onu klostrofobiden koruyor. Menolly vampir olalı, uzun bir zaman olmadı. Hâlâ alışmaya çalışıyor ve biz de ona elimizden geldiğince

destek oluyoruz. Onun için, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama bazı zamanlar, gerçekten çok zor olabiliyor. Bu yüzden, belki benden nefret edecek ama onun için çok iyi olacağına inandığım bir sürprizin üstünde çalışıyorum."

"Anlıyorum," dedi Chase, düşünceli bir şekilde. "Tamam, baştakilere tekrar ulaşmaya çalışacağım ve onlara, ip hakkında ne düşündüğünü anlatacağım. Ama Menolly'nin yerinde olsam, Wayfarer'a bu gece hasta olduğumu söylerdim. Eğer, tüm bunların arkasında bir cin varsa, ÖDHA ajanlarının peşinde olabilir. Ve eğer içerden yardım alıyorsa, Menolly'nin de bir ajan olduğunu öğrenecektir."

İçerden yardım almak mı? Bu, aklımın köşesinden dahi geçmemişti. "Harika, bunu da düşünmem lazım." dedim. "Tamam, bu gece görüşürüz."

Chase, kapıya doğru ilerledi. Onu izlerken, mağazanın içinden bir gölgenin geçtiğini gördüm. Ona dokunmaya çalıştım ama iç karartıcı havanın içinde yok oldu. Jocko'nun cinayeti, olacak olayların sadece başlangıcıydı. Bunu, hissedebiliyordum. İşime geri döndüm ve bir saat içinde gelecek olan Peri Gözetmenleri için, yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım.

BÖLÜM 2

Kitapları rafa dizmeyi bitirdikten sonra, telefonu elime aldım ve Delilah'nın cep telefonunun numarasını çevirdim. Nasıl bir vaka üstünde çalıştığımı bilmiyordum ve bunun bir önemi de yoktu. Jocko'nun ölümü, çok daha önemliydi. O ip, bir cine aitti ve burnumun beni yanıltmadığına emindim. Bu, beni endişelendiriyordu: nasıl bir yaratık, kapıdan gizlice geçmeyi başarabilirdi? Ve neden buradaydı?

Delilah, ikinci çalışta, telefonuna cevap verdi. Ona, neler olduğunu anlattım.

"Saat altıda, burada ol. Ve ne yaparsan yap, neyle uğraştığımızı anlayana dek, sakın Wayfarer'in yakınına dahi yaklaşma."

"Zavallı Jocko... Çok severdim onu." dedi. "Sence, bir ÖDHA ajanı olduğu için mi öldürüldü?"

"Umarım, öyle değildir." dedim. "Ama bu gece, her ihtimale karşı, Menolly'i evde tutuyoruz. Jocko, iyi olduğu kadar sıkı ağızlı biriydi ama yine de, Menolly ile ikisinin, ajansa

bağlı çalıştıklarını söyleme hatasında bulunmuş olabilir. Bu konuda hata yapma lüksümüz yok, ciddi bir felaket yaklaşıyor. Ve biz, tam onun önünde duruyoruz.”

“Yer Altı Ülkeleri’nden geldiğini mi düşünüyorsun?” Sesi, hayır cevabını almak için, yalvarıyor gibiydi. Delilah, iyimserdi ve her şeyin mutlu sonla bittiğini görmek isterdi. ÖDHA’da çalışmaya devam edip, iyimserliğini nasıl koruduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama her nasıl yapıyorsa, her zaman güler yüzlü kalmayı başarıyordu.

Gözlerimi kısarak, göğsümde gitgide büyüyen dehşeti hissettim. Gücümü rüzgârdan, yıldızlardan, aydan alıyordum ve her zaman geleceği göremesem de, büyük varlıklar uyanacağı zaman hissedebiliyordum. Ve eğer, yeterince iyi dinlersem, dolunay akşamında, rüzgâra fısıldanan bir sırı yakalayabilirdim.

“Tam olarak bilmiyorum ama garip şeyler oluyor.”

Delilah, tiz bir şekilde bağırdı. “Gitmeliyim! Bir takip görevindeyim ve fotoğraflarını çekmem gereken hedef, şimdi okuldan çıkıyor.”

“Bir çocuğun fotoğraflarını mı çekiyorsun? Nasıl bir işe bulaştın böyle?”

“Hayır, aptal. Bir öğretmenin fotoğraflarını çekiyorum. Kocasını, bir iş karıştırdığını düşünüyor ve benden onu takip etmemi istedi. Öğle tatili boyunca, toplantıda olması gerekiyordu ama şimdi, arabasına doğru ilerliyor. Bu gece görüşürüz!” Kahkahalar atarak, telefonu kapattı.

Ben kim miyim? Adım Camille D’Artigo ve ben bir cadı-

yım. Yarı peri, yarı insanım. Üç kız kardeşin en büyüğü olarak, Öteki Dünya’da doğdum. Tabi ki bizim geldiğimiz yerin de bir adı var ama Dünya’dayken, oraya Öteki Dünya demek çok daha kolay geliyor. Biz ortaya çıkıp, “Bööö” demeden önce, insanların çoğu, “Periler Diyarı”nın bir efsane olduğunu sanıyorlardı.

Buradan sıçrama uzaklığında olan Öteki Dünya’da, cüceler, elfler, tek boynuzlu atlar, orman perileri, peri kızları, yarın insan yarı keçi olanlar, yaratıklar, ejderhalar, cadılar ve birçok insanın haklarında henüz bir şey bilmediği, başka acayip yaratıklar yaşıyor. Bazı zamanlar, insanlar tarafından kabus gibi algılanıyor olsak da, Öteki Dünya’da yaşamak bir hikayede yaşamak gibidir. Biz, Öteki Dünya’yı seviyoruz, tüm yaratıkları ve her şeyiyle...

Birkaç yıl öncesine kadar, kapıdan çok nadir geçiş yapıyorduk. O zamanlar, bizi gördükleri zaman insanların dilleri tutulurdu ya da deliye dönerlerdi. Ya da, daha da kötüsü... Ama şimdi, ilgi görüyoruz. İnsanlar bakmak ve fotoğraflarımızı çekmek için mağazama geliyorlar. Bu, iş açısından faydalı oluyor tabi. Neredeyse herkes, evlerine götürmek üzere en az bir kitap satın alıyor ve ben de onlara kek ikram edip, poz veriyorum.

Bir keresinde, bir adam, bizim şeytanın çocukları olduğumuzu iddia ederek, bizi avlamaya karar vermişti. Tanrı’ya şükür ki, bu pek sık olmuyor. Hayır, genellikle akrabalarımız ve dostlarımızla birlikte partilerin ve yatakların aranan yüzleriyiz ve insanlar, statülerini yükseltmek için bizi kullanıyorlar. Bu ilgi, bazen rahatsız edici olabiliyor fakat Öteki Dünya-Dünya ilişkileri için gayet yapıcı olduğu kesin.

Kız kardeşlerim, Delilah ve Menolly ile birlikte, Kraliçe'nin sarayının dış mahallelerinde büyüdüm. Annemiz Ma-ria, bir ölümlüydü ve Dünya'da yaşarken, onun soyadını kullanıyoruz: D'Artigo. Babamız, peri kanı taşıyordu.

Annem için ölümlü dedim ama insan demem daha doğru olur çünkü Öteki Dünya'da yaşayanların çoğu, ölümlüdür. Uzun yaşıyorlar, evet, ama ölümlüler. Gerçek ölümsüz, beden ve kanla pek işi olmayan, Doğa'dır. Oh - Tanrıları da unutmamak lazım tabi... Ama Tanrılar, artık pek konuşmuyorlar, onlar daha çok, kendi küçük dünyalarında yaşamayı tercih ediyorlar.

Demeter'in, yine Dünya'da dolandığına dair, bazı dedikodular duydum. Bazen Persephone'un büyüdüğünü ve Yeraltı Kraliçesi kadar mutlu bir kadın olduğunu unutuyor ve kasvetli bir tip haline dönüşüyordu. Bu unutkanlık dönemlerinde, kardeşi Zeus onu bulup, Olympus'a geri götürene kadar, her yerde kayıp kızını arıyordu. Ama Tanrılar'ın çoğu, insanlar onlara sırt çevirdiğinden beri, onlarla konuşmuyorlar. Artık onlara tapılmaması, egolarını biraz zedeledi.

Her neyse, annemiz, Seattle'da doğmuş. Bir yetim olan annem, kolejin üçüncü sınıfında, sanat üzerine eğitim almak ve ailesinin kalanını araştırmak için İspanya'ya yerleşmiş. İkinci Dünya Savaşı başlayınca, okulu bırakıp, bir fabrikada çalışmaya başlamış. Ta ki, babamın sık sık görev için bulunduğu Madrid'de, onunla tanışana dek.

İlk görüşte aşık olmuşlar ve babam, anneme tüm gerçeği anlatmış. Annem, eşyalarını toplamış ve babamla Öteki Dünya'ya dönmüş. Kraliçe'nin onaylamayan bakışlarının eşliğinde, orada evlenmişler. Takip eden yıllarda, biz üçümüz dün-

yaya gelmişiz. Annem ellili yaşlarındayken, av gezisi sırasında attan düşüp öldü ve bizi babam büyüttü.

Öteki Dünya'da, yarı insan olarak yaşamak zordu. Yarı insan olduğumuz için, her zaman bize sataşırlardı. Ama yobazlık, problemlerimizin en küçüğüydü. Ailemizin, babamızdan aldığımız yeteneklerimizde, annemizden aldığımız insan kanı yüzünden terslikler olmaya başladığını anlaması uzun sürmedi.

Söylediğim gibi, ben bir cadıyım fakat sihirlerimin ve büyülerimin kontrolden çıkmak gibi kötü bir eğilimleri var. Bazen, her şey yolunda gidiyor ama diğer zamanlar... Maalesscf, pek öyle değil. Aynı, geçen ay, hoşlanmadığım bir müşterimin beni görmesini engellemek için, görünmez olmaya çalıştığım an gibi... Her şey birden karıştı ve ben, karşısında çıplak kaldım. Çıplak değil, çınlıplak.

İlk birkaç saat, kıyafetlerimi hâlâ görebiliyordum ama benden başka kimse, onları göremiyordu. 38 beden göğüslerim, kum saati şeklindeki vücudum, uzun ve kuzguni kıllarım (artık herkesin bildiği üzere, tüm vücudumdaki kıllar mavi siyah) ve Jennifer Lopez'i andıran popom, dünyaya gerçek bir görsel şov sundu. Düzenli müşterilerim, mağazamın önünde sıraya girip, beni neler olduğunu anlatırana kadar konuşturmak için, her zamankinden daha heveslilerdi. Bu durum, bir hafta kadar sürünce, mağazayı asistanım Iris'e -Finli ev cücem-emanet etmek zorunda kaldım. İnsanlar beni görünce, göz kırpmaya ve birbirlerini dürtmeye devam ediyorlardı ama zaten bu, önceden alışık olduğum bir durumdu.

Delilah ve Menolly'nin de problemleri var. Bu zorluklar, bizi ideal casuslar olmaktan alıkoysa da, elimizden geleni ya-

pyoruz. Baştakiler, problem yaratabileceğimizi anladıklarında, bizi Dünya'ya gönderdiler. Sizce haksızlar mı?

Peri Gözetmenleri Kulübü, birkaç dakika içinde gelecekti. Mağazaya son bir kez göz attım; her zaman olduğu gibi, yine her şey son derece düzenliydi. Iris, yine her şeyin iyice tozunu alıp, temizleyerek, harika bir iş çıkarmıştı. Onu, bir akşamüstü kumaş mağazasına alışverişe götürerek, ödüllendirmeye karar verdim. Yüz yıldır, ev cücelerinin kontratlarında, hizmetleri karşılığı para alabileceklerine dair bir madde olmasına rağmen, Iris hâlâ münasip uzunluktaki bir ipek kumaşı tercih ediyordu.

Öğlen, kapılar sarsılarak açıldı ve peri gözetmenleri içeri girdi. Hızla aynaya bakıp, rujumu kontrol ettim ve gülmüş renkli beneklerimin, menekşe gözlerimde yer değiştirmesine müsaade ederek, sihir gücümü düşürdüm. Yüzümde bir gülümsemeyle, misafirlerimi karşılamaya gittim.

Kulübün bölge başkanı olan Erin Mathews, bana doğru yaklaştı. O, iyi bir insandı ve onun arkadaşlığını seviyordum. Çivit Hilal'den birkaç blok uzakta, bir iç çamaşırı mağazası vardı. Büstiyer almak için, mağazasına girdiğim zaman tanışmıştık. O günden sonra, ara sıra kahve içmek ve havadan sudan konuşmak için buluşmaya başladık. Başlarda, arkadaşlarının biraz çatlak olduklarını düşünmüştüm ama sonra, evimdeki çoğu arkadaşımı düşününce, onları yargılama hakkım olmadığına karar verdim. *Çatlak çatlaktır, kapının hangi tarafında yaşadığının hiçbir önemi yok.*

"Camille, grup olarak çektiğimiz fotoğrafta, bizi

şerefendirir misin?" Bana, umut dolu bir gülümsemeyle bakarken, bu tarz taleplerle sürekli karşılaştığımı biliyordu.

"Tabi ki. Sormanıza bile gerek yok," dedim ve yüzlerinde oluşan, mutluluk ifadelerini gördüm. Buradaki insanlar, babamın halkından çok daha arkadaş canlısıydı.

Üç dizi halinde sıralandılar, ben de ortalarına geçtim. Iris, boyunu uzatmak için, tezgâhın arkasındaki basamağa çıkarak, bizim fotoğrafımızı çekti. Iris, ÖDHA'nın ast ajanlarındandı. Akşamları, mağazayı koruyor, ihtiyacım olduğunda kasayla ilgileniyor ve ortalığı temizliyordu. Kısa boyluydu ve karakterini yansıtan, taze ve ilgi çekici bir yüzü vardı. Ayrıca, ikram ettiği çaylar ve meyveli kekleriyle, müşterileri mağazaya bağlamayı başarıyordu.

On beş kadın ve bir erkekten oluşan grup, etrafımda toplandı. Erin, derin bir nefes alarak, Katharine Briggs'in "Periler Ansiklopedisi" isimli kitabını eline aldı.

"Bize, bu kitapta nelerin doğru, nelerin yanlış olduğunu anlat," dedi.

Sessiz bir inlemeyle, kitabı elime aldım. Bu, nefret ettiğim birinci etaptı: gerçek ve efsanenin arasındaki sınırı anlatan, öğretmen rolü...

Delilah döndüğünde, kulüp üyeleri mağazayı terk etmişlerdi. İçerde, sadece, düzenli müşterilerimden Henry Jeffries kalmıştı. Delilah, bize el sallayıp, merdivenlere yöneldi ve ofis olarak kullandığı odaya çıktı. Tüm bina, ÖDHA'ya aitti ve üst kattaki odayı Delilah'ya tahsis etmişlerdi.

Teklif, cömertmiş gibi görünüyordu fakat odalar, ka-

ranlık ve kasvetliydi. Anlaşmada, Delilah'nın verilecek oda karşılığında, binadaki fare popülasyonunu azaltması da şart koşulmuştu. Delilah, başlarda anlaşma şartlarına uydu ama kısa zaman içinde, fareleri yemeyi kesti. Her gün, camlardan birini açıp, bir veya iki farcyi arka sokaktaki çöp bidonuna atmaya başladı. "Nerede olduklarını kim bilecek? Bir şehir faresi yemek mi? Şaka yapıyor olmalılar!"

"Kız kardeşin, kesinlikle sana benzemiyor," dedi Henry. Çok tatlı bir adamdı. Bana, çok sevdiğim kuzenlerimden birini hatırlatıyordu—tabi Henry, ağaçlarla konuşmuyordu ve benden daha genç olmasına rağmen, daha yaşlı görünüyordu. Dünya'daki birçok insanın aksine, bize karşı son derece saygılı davranıyordu.

Aldığı kitapları, paketledikten sonra—haftada en az 6 kitap okurdu—poşete koyup, ona verdim. "Ben, babamıza benziyorum. İnsan kanı taşıyan annemize aşık olmuş ve düşünmeden, sonuna kadar onun peşinden gitmiş."

Birbirimize, sadece görüntüde değil, hiçbir açıdan benzemiyorduk. Altın çocuk Delilah, insanlara benden çok daha yakındı. Yumuşak bir kalbi vardı ve insanların içinde iyilik olduğuna inanırdı. Onun için bazen endişeleniyordum. Menolly'e gelince; insanlar onu görünce, gözlerini kaçırırlardı. Kızıl saçları, hem annemizin hem babamızın sülalesinden gelen resesif bir özellikti ama onda, aslında hangi tarafın daha ağır bastığını, hiçbir zaman anlayamadık. Bir vampire dönüştüğü zaman, her şey daha da karmaşık hale gelmişti.

Henry'e kapıya kadar eşlik ettim, kapıdaki tabelayı kapalı konumuna getirdim ve bir süre, eşikte durdum. Yağmurun hızı azalmıştı ama hâlâ, kaldırımındaki çamur birikin-

tisinin etrafa sıçramasına neden oluyordu. Tantenin altında yağmuru seyrederken, dilimdeki asit tadıyla yüzümü buruşturdum. Öteki Dünya'da, yağmur suyu, aynı buzul suyu gibi kirlenmemiş ve mineralliydi. İşte, eve dair özlediğim başka bir şey daha...

İç geçirerek, kapıyı kapattım ve kasaya döndüm. Karanlık, neredeyse bastırılmıştı. Kuzaybatı Pasifik'te, akşam erken başlıyordu ve bu da, bu bölgede yaşamının avantajlarından biriydi. Eve vardığımız zaman, Menolly'i uyandırabileceklerdik.

Ben, faturalarla uğraşırken, Delilah merdivenlerden indi. "Chase, hâlâ gelmedi mi?" diye sordu. Ben, faturaları tezgâhın üstünden alıp, kasaya yerleştirirken, o da tezgâhın üstüne oturdu. Kollarını dizlerine sarıp, kafasını yana yatırdı ve beni seyretmeye başladı. Kulaklarının titrediğine yemin edebilirdim.

Kapıya doğru baktım. "Hayır, ama yolda olduğuna iddiaaya girerim. Chase, acil bir durum çıkmadığı sürece, asla geç kalmaz. Günün nasıl geçti? Kadını iş üstünde yakalayabildin mi?"

Delilah, sırttı. "Hayır. Kadının ögle tatilini gönüllü olarak Wilson Caddesi Yetimhanesi'nde çalışarak geçirdiği çıktı ortaya. Ufak bir araştırma yaptım ve kadının çocuk istediğini ama kocasının kısır olduğunu öğrendim. Anladığım kadarıyla, kadın evlat edinmek istiyor ama bunu henüz kocasına söylememiş."

"Adama ne dedin peki?"

"Onu aldatmadığını, toplantısının kampüsün dışında olduğunu, endişelenmekten vazgeçip karısının değerini bilme-

si gerektiğini söyledim.” Sustu. “Ama o, bundan pek hoşlanmadı. Bence, karısını iç rahatlığıyla aldatabilmek için, içten içe onun bir ilişkisi olmasını umuyordu. Biliyor musun, bazen bu kültürü hiç anlayamıyorum. Eğer kadın, kocasını gerçekten seviyorsa, kadın başka biriyle olduğunda adam neden yine de kendini güvensiz hissediyor?”

Güldüm. “Her şeyi anlayabileceğimizi sanmıyorum. En azından, tam anlamıyla değil. Annem, bu dünyaya nasıl ayak uyduruyordu, bilemiyorum. Tabi, o safkan bir insandı ve bu dünyaya bağımlıydı,” dedim. Annemin, babama karşı, ne kadar sivri dilli olduğunu düşündüm. “Eğer babam başkasıyla yatmış olsaydı, annem kesinlikle bir isyan başlatırdı.”

“Böyle bir şey olamazdı. Babam, başka bir kadına bakmadı bile. Bizi büyütürken, herhangi bir kadının görünüşüne dair, yorum yaptığını dahi hatırlamıyorum.” Delilah, derin bir iç çekti. “Burada olmasını isterdim. O etraftayken, kendimi daha güvende hissediyordum.”

Sırıttım. “Sen bir ÖDHA ajanısın ve seni koruması için, babacığımı yanında mı istiyorsun?” Yüzü kızardı ama hemen toparladım. “Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de onun burada olmasını isterdim.”

Delilah’nın gözleri seydi. “Annemi çok özledim. Keşke, o kadar erken ölmeseydi. Onun insan tarafını daha fazla tanımış olmayı çok isterdim, belki o zaman, bize öğrettiğinden daha fazlasını biliyor olabilirdik.”

“Bu kadarını yapabildi.” Yavaşça, kahkülünü gözünün önünden çektim. “Belki hazır buradayken, onun–bizim ailemiz–hakkında daha fazla şey öğrenebiliriz.”

Tüm içgüdülerim, bunun büyük bir hata olacağını söy-

lüyordu ama Delilah’nın o anda bir güvenceye ihtiyacı vardı. İçimizde, annemizi en çok özleyen oydu. Ben en büyüktüm, ölümünün üstesinden geldim. Menolly, özgür ruhluymuştu. Fakat Delilah... O, annemizin eteklerinin dibinde büyümüşü.”

Burnunu buruşturdu. “Bence, insanların kanında cesaret var, sence? Annem babamın peşinden, o anlatmadan önce varlığını bile bilmediği bir dünyaya gitti. Bu, cesaret ister.”

“Kendini Öteki Dünya’da kabul ettirmeyi başardığını da unutma. Bu, bir safkan insan için hiç kolay değil.” Ayrıca, kesinlikle çılgınca... Bugüne kadar çok az safkan insan, mahkemeyi etkilemeyi başaramadı. Paltomu giydim. Kendime Pike Caddesi’ndeki konsinye mağazadan aldığım, muhteşem siyah vintaj paltomu... “Sen, bir romantiksin Delilah. Her zaman öyleydin. Yumuşacık, yavru bir kedi...”

“Hey! İstedğim zaman, bir kaplana dönüşebilirim.” Bana, paltomla son derece uyumlu olan çantamı uzattı. “Ben sadece, gerekmedikçe pençelerimi çıkarmamayı tercih ediyorum.”

Güldüm. “Oh tatlım, sinirlenme. Sen de en az annen kadar cesursun. Hepimiz öyleyiz. Biz de onun yaptığı gibi evimizi bırakıp, yeni bir dünyaya geldik. Ve görevimiz, Öteki Dünya’ya yardımcı olmak.”

“Biz araştırmacıyız,” dedi, sivri dişlerini göstererek gülerken. Vampirlerin aksine, Delilah dilediği zaman dişlerini geri çekebiliyordu. Bu sayede, tehlikeli kadınları seven erkeklerden çok ilgi görüyordu.

“Maceraperestler!” dedim, gülüşüne karşılık vererek.

“Beş para etmez hükümet uşakları, bizim faydasız ol-

duğumuzu düşünüyorlar!” Zaferini selamlarcasına kollarını salladı.

Ciddileştim. “Bunlar, kendilerini rahat hissetmeleri için inandıkları şeyler. ÖDHA, hantal bir miskin kadar yavaş ve böyle giderse bir gün çökecek. Bu arada, konusu gelmişken, bu görevi kabul ettiğimiz için bizim de birer deli olduğumuzu eklemeyi unutma.” Camın önündeki bir hareketlenme dikatimi çekti. “Chase geldi. Endişeli görünüyor.”

Chase içeri girerken, zil çaldı. “Üzgünüm, geciktim,” dedi. Sesi haşindi ve pek sohbete açık görünmüyordu. “Başkılarla tekrar irtibata geçtim ama sorularınızı güvenli bir yerde, hep birlikte olduğumuz zamana saklayın.”

“Gitmeye hazır mısın?”

Onayladı. Delilah tezgâhın üstünden indi ve montunu giydi. Uzun saçları, dar kotu ve stiletto çizmeleriyle, hem etkiileyici hem de göz korkutucu görünüyordu. Alarını kurduktan sonra arabalarımıza doğru yürüdük.

Yaşadığımız yer, bodrum katı saymazsak, üç katlı, Viktorya tarzı, kocaman bir evdi. Menolly, güneş ışığından saklanabilmek için bodrum katında yaşıyordu. Ben ikinci katıydım ve Delilah da üçüncü katta kalıyordu. Giriş katını paylaşıyor, yemeklerimizi bu katta hep beraber yiyorduk. Peki, sadece Delilah ve ben yiyorduk. Menolly, sadece bize eşlik ediyordu.

İki hektar büyüklüğündeki arazide, ormanın hemen sınırında konumlanmış, büyük bir gölün manzarasına hakim olan bu ev, bize pek de ucuza mal olmadı. Şanslıyız ki, ba-

bam dünyada görev yaparken kazandığı yüksek miktardaki parayı, burada gizli bir hesaba yatırmıştı. Dünya’ya gelmek üzere görevlendirildiğimiz zaman, bu parayı, yıllardır biriken faizleriyle birlikte bize verdi. Annemizden kalanları da ekleyince, bu evi alıp, dönecek ve basit ama rahat bir yaşama yetecek kadar paramız oldu.

Annemiz bir insan olmasına rağmen, Öteki Dünya’nın geleneklerine uyarak, onun soyadını almışız. Yıllar önce, biz doğduğumuzda, annem bizim için Sosyal Güvenlik kartları çıkarma konusunda ısrarcı olmuş. Babam onu, gerekli evrakları doldurması için Dünya’ya geri getirmiş ve biz de, bu sayede görev için buraya geldiğimiz zaman, kendi adımıza rahatça banka hesabı açıp, ehliyetlerimizi almayı başardık.

Ebeveynlerimizin öngörüsü sayesinde, Dünya’da yaşayan bir ÖDHA ajanının, karşılaşabileceği en kötü durumdan kurtulmuşuk; ÖDHA’nın rahat sütlerinden birinde yaşamaktan. Okuyun: ajans uşaklarının sahip olup, yönettiği harem böcekli otellerden birinin, ucuz bir odasında yaşamaktan...

Otelde sadece, ÖDHA ajanlarının kalmasına izin veriliyordu; insanları ağın dışında tutmak için başvuru bu yol, aynı zamanda, ajanlara evlerinden çok uzakta olduklarını ve ÖDHA’nın onlara sahip olduğunu hatırlatmaya yarayan bir yöntemdi. Tabi ki bazı ajanlar -Jocko gibi devler ve bazı gulyabaniler -bu şartlar altında yaşamaktan çok mutlulardı. Önceden, mağaralarda ve harap kulübelerde yaşadıkları için bu odalarda, severek ve isteyerek yaşıyorlardı. Ama bu çöplük, bir peri için son derece ürkütücüydü.

Sabahları, Seattle’a ulaşmak için yarım saat yol kate-

diyorduk ve akşamları, eğer trafik yoksa, bir yarım saat de dönüşümüz sürüyordu. Ormanda saklı, Kader Büyücüleri tarafından korunan en yakın kapıya, beş mil uzaklıktaydık. Diğer yandan, kendi özelimiz vardı, rahattık ve sihirlerim için bitki yetiştirebileceğim bir alanım vardı.

Delilah, hazımsızlık yaptığını iddia etmesine rağmen, fare popülasyonunu hızla azaltıyordu. Kasvetli bir banliyöde oturmanın diğer bir iyi yanı da Menolly'nin fark edilmeden avlanabilmesiydi. Avlarını, ayak takımıyla-hırsızlar ve benzerleri-sınırlamak için elinden geleni yapıyordu. Chase onun nasıl avlandığını bilse, sanırım çok korkardı. Ona Menolly'nin etrafta dolaşan başıboş hayvanlarla beslendiğini söylemiştik. Avladığı insanların nasıl insanlar olduklarını düşünecek olursak, aslında çok da yalan söylemiş sayılmazdık.

Delilah kamyonetinden inerken, ben evin kapısına doğru yürüyordum. Chase de hemen arkamdaydı. Döndüm ve Delilah'a "Ben Menolly'yi uyandırırken, neden sen de Chase'e içecek bir şeyler ikam etmiyorsun?" dedim.

Chase itiraz edecek oldu ama sonra, omuz silkip, Delilah'ı oturma odasına doğru takip etti.

Chase'in göremeyeceğine emin olduktan sonra, mutfaktaki gizli kapıdan içeri girdim. Menolly'nin emniyeti için bodruma girişi saklamıştık; uykusu sırasında, kendisini korumasına imkân yoktu. Merdivenlerden inerken, vücudum karıncalanmaya başladı. Bir vampirin sığınağına girmek, o vampir kardeşin de olsa, pek de keyifli bir şey değildi.

En azından Menolly, türündekilerden farklıydı. Bodrumun duvarları, yumuşak bir fildişi tonunda boyanmıştı ve Menolly yatak çarşafları ve koltuk döşemesi için adaçayı mo-

tifini seçmişti. Bu fikri, izlediği bir diziden almıştı ve sonuca bakıldığında, Menolly'nin iç dekorasyonda çok başarılı olduğu açıkça görülüyordu. Menolly'nin sanatsal bir tarafı vardı. Diğer vampirlerin aksine, kendisini ve kıyafetlerini özenle temiz tutardı.

Tabutta değil, gerçek bir yatakta uyuyordu. Beslendikten sonra üzerindeki kiri eve taşımaması için, temizlenebileceği bir havalandırma bölümü de bulunan, bir kan odası tasarlamıştık. Bu zerafetini takdir ediyordum çünkü evin bütün işi benim omuzlarımdaydı. Delilah, konu ev işlerine gelince, her zaman kaçacak bir yer buluyordu ve Menolly, akşamları elinden geleni yapsa da, toz alma ve süpürme konusunda pek iyi değildi. ÖDHA'ya bize bir temizlikçi ayarlamalarını söyledim. Belki bu bir hayal ama fantezi kurabilirim, değil mi?

Yatağa doğru ilerledim ve yatakla aramda belirli bir mesafe bırakarak, durdum. Koluma ebediyen işlenmiş olan uzun yaralar, bana uyandırılan bir vampirin kullanabileceği gücü hatırlatıyordu. Yaşadığımız deneyimden sonra, belli bir mesafede durmayı öğrenmiştim. Menolly, yaptığandan sonra kendini çok kötü hissetti ama ben, bu konuda, ona karşı asla kin tutmadım. Fakat aptal da değildim, onu uyandırırken, yataktan belirli bir mesafe uzakta duruyordum.

"Menolly? Menolly?"

Yüzündeki donuk ifade hareketlendi. Yüzünde en ufak bir kıvrıklık dahi yoktu ve olmayacaktı. Rengi çok solgundu tabi ama bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Teni ne bronzlaştırıcı sürmeyi denedik fakat rengi, saçıyla uyumlu bir turuncu tonuna döndü. Parlak saçları, düzinelerce boncuklu

örgüyle toplanmıştı. Vampir setinin Bo Derek'i... Dünya kültürünü anlayabilmek için, birçok eski film izlemiştik.

"Efendim?" Birden yatakta dimdik oturdu ve gözleri kırmızıya döndü fakat orada dikildiğini görünce, gözlerinin mavi rengi geri geldi.

"Camille? Uyanma zamanım geldi mi?" Saate baktı. "Daha saat altı buçuk? Güneş battı mı?"

"Şimdi battı. Güvendesin. Bazı önemli şeyler oldu, seni o yüzden uyandırdım. Chase yukarda. Baştakiler, bize bir görev vermişler."

Gerindi ve örtünün altından çıktı. Ben etine dolgun ve yapılyken, o, bir o kadar ince ve çıtıptıydı; başının tepesi, burun hizama denk geliyordu. Delilah, ikimizden de uzun ve atletikti. Bu kız, Sarah Conner'ı bile utandırır.

Menolly kotunu ve avcı yeşili boğazlı kazağını giydi. Onun poposuna uygun bir kot ve göğüslerine uygun bir sütyen bulmamız neredeyse imkânsızdı. Gerçi sütyen takmasına da gerek yoktu. Asla rengi solmayacak, kilo almayacak ve hiçbir zaman balenli sütyen takmak zorunda kalmayacak, por-selen bir manken gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu örgülerini sallayarak. Boncukların birbirine çarpmasından çıkan sese doğru baktı. Bu hareketi bana, artık kendinde olduğunu güvencesini verdi. Vampirler sessizce hareket ederlerdi ve saçındaki boncukların sesi, onu deli ediyordu.

Yatağa oturup, bağdaş kurdum ve yorganın köşesiyle oynamaya başladım. "Jocko öldürüldü. Baştakiler, olayı çözmeye görevini bize veriyorlar. Bunun bir tesadüf olduğunu söylüyorlar ama ben, bir cine ait koku aldım. Bu gece bara git-

miyorsun—bu akşamüstü, senin adına onları aradım."

"Öldürüldü mü? Bir cin tarafından?" İfadesinde bir değişiklik olmadı ama sesindeki dehşeti hissedebiliyordum. Son birkaç aydır, Jocko ile yakın arkadaş olmuşlardı. Bir dev ve vampirin yakın olabileceği kadar... İkisi de özürlerini kabullenmişlerdi. Menolly'e vampir olmak isteyip istemediği sorulmamıştı, Jocko ise bodur bir dev olarak doğmuştu.

Onayladım. "Üzgünüm." Kolumu omzuna doladım, gözlerini ellerine dikmiş, bakıyordu. Gözyaşlarıyla savaştığını söyleyebilirdim, vampirlerin gözyaşları, içtikleri kanın renginde akardı ve Menolly, bunun yüzünde bıraktığı lekeden nefret ederdi.

"Nasıl? Hangi lanet olası onu öldürmüş olabilir? Jocko kimseyi incitmezdi." Derin bir nefes aldı.

Alnını öptüm. "Biliyorum. Biri onu boğmuş. Bu gerçekten çok kötü... Chase, sana bilgi verecek. Ben, cinayet silahında cinin kokusunu aldıktan sonra baştakilerle tekrar konuşmaya gitti. Onlarla konuşabildiğini söyledi ama bu bir işe yaradı mı bilemiyorum." Kolumu omzuna koydum. "Ve başka bir şey daha... Sana bir sürprizim var. Bu gece, seni bir yere götüreceğim ama nereye gideceğimizi sormamı istemiyorum. Geleceğine söz veriyor musun?"

"Beni yine bir striptiz kulübüne götürmeyeceksin, değil mi?" Bana baktı. "Umarım o fiyaskodan sonra, aç bir vampirle çıplak tenleri bir araya getirmenin, bir felakete davetiye çıkarmak olduğunu öğrenmişsindir."

Dünya kültürünü öğrenmek adına yaptığımız girişimler, her zaman güzel sonuçlanmamıştı. Menolly'i striptiz kulübünden çıkarmayı başarıp, onu girdiği moddan kurtardık-

tan sonra, ihtiyacı olan son şeyin çıplak bedenlere bakmak olduğunu anlamıştım. Yani, striptiz kulüplerinden, saunalar-
dan, soyunma odalarından ve bu tarz diğer yerlerden uzak
durmamız gerekiyordu.

“Güven bana, bir daha aynı şeyi yaşamayacağız. Bu de-
fa, çok daha farklı olacak. Geleceğine söz veriyor musun?”

Merdivenlere doğru ilerlerken, derin bir nefes aldı. “Ta-
mam, söz veriyorum. Ama her neyse, isteyken izlediğim şov-
lardan daha iyi olsun lütfen.”

Chase ve Delilah, mutfak masasında bekliyorlardı. Cha-
se’in önünde bir bardak bira vardı ve Delilah da süt içiyordu.
Bizi gördüklerine sevindikleri açıkça belli oluyordu. “Konu-
şacak çok şeyiniz yoktu galiba?”

Delilah ısıklı çalarak tavana, Chase de önündeki biraya
baktı.

“Hadi, başlayalım o zaman.” Yukarı çıkar çıkmaz, bede-
nim yanan odunların ısıısıyla titredi.

Chase, Menolly’ye bakıyordu. Ona saygı göstermekde
haklıydı. Menolly, tek bir ısılıkla, onun işini bitirebilirdi.

Kendime bir kadeh şarap koydum. Menolly, misafiri-
miz olduğu zamanlarda içmiyordu. Kan, görüntüde domates
suyuna çok benzediği için, buzdolabında da biraz tutuyorduk
ama insanların yanında içmesi biraz garip kaçabilirdi. Ayırı-
ca, kanın kokusu, alışıktı olmayan insanları devirecek kadar
güçlüydü.

“Tamam, haberler şöyle...” Chase gırtlığını temizledi ve
not defterini çıkarttı. “Camille, bazı şeyleri zaten biliyor ama
herkesin konuyu kavrayabilmesi için her şeyi baştan alıyorum.
Bu sabah, beş buçukta, bir şarapçı-muhbir-Wayfarer’in arka

sokağında Jocko’nun cesedini bulmuş. Beni aradı ve on da-
kika geçmeden olay yerine vardım. Jocko, boğularak öldü-
rılmıştı. Onu her kim öldürdüyse, çok güçlü olmalı çünkü
Jocko çok iriydi ve olay yerinde, boğuştuğlarına dair net de-
liller vardı. Adli tabip de Jocko’nun barın içinde öldürülüp,
dışarıya atılmış olabileceği konusunda benimle aynı fikirde.
Yerde, sandalyelerin devrildiğini gösteren izler vardı ve arka
kapı, hâlâ açık duruyordu.”

Delilah, irkildi. “Zavallı Jocko. Adli tabip, başka neler
söyledi?”

Chase, notlarına göz gezdirdi. “Çok fazla şey söyleme-
di. Jocko’nun üstünde, insan olmayan birinin enerjisiyle oluş-
muş izler bulmuşlar. Camille, onu boğan ipten, bir cine ait ko-
ku aldığını söyler söylemez geri döndüm ve bunu kontrol et-
melerini söyledim. Ama maalesef, otopsi sırasında olaya bir
cinin karıştığını gösteren hiçbir şeye rastlamamışlar ve şimdi,
uzmanın da bunu onaylamasını bekliyoruz.”

“Bir devi yere devirecek kadar büyük ve güçlü birinin
olabileceği düşüncesi, gerçekten hayret verici.” Menolly tek
kaşını kaldırdı ve Delilah’a doğru başını salladı.

Delilah’nın yüzünde, strese dair belirtiler oluşmaya baş-
ladı. Jocko’nun ölümü, ona düşündüğünden daha zor geliyor-
du. Ya da belki de, sadece yorgundu; yakında dolunay ola-
caktı ve dolunay öncesinde her zaman sendromlar yaşırdı.
Kolunu tuttum.

“Sütünü iç tatlım. Rahatlamamı sağlayacağım.”

Bardağını eline aldı ve sütünden kocaman bir yudum
içti.

Menolly, Chase’e bakarak, dirseklerini masaya dayadı.

“Yani, cinin kokusu dışında elimizde onu kimin veya neyin öldürdüğüne dair hiçbir şey yok, öyle mi?”

Kafasını salladı. “Hayır, yok ama daha önce de söyledim gibi, Camille’le konuşur konuşmaz baştakilerle irtibata geçtim. Konu hakkında pek konuşmuyorlar fakat benden, sana barda rapor ettiğin herhangi şüpheli bir olay yaşanıp yaşanmadığını sormamı istediler?”

Menolly derin bir nefes aldı–bunu oksijene ihtiyacı olduğu için değil, tepkisini göstermek için yaptı–ve sandalyesini geri itti. “Ne söylemeye çalışıyorsun, Johnson? Her şeyin içine ettiğimi mi, yoksa bir hain olduğumu mu?”

Upsss... Patlamasına ramak kaldığı, açıkça görülüyordu. İhtiyacımız olan son şey, Menolly ve Chase’in birbirlerine girmeleriydi. Gırtlığımı temizledim. “Hiçbir şey ima ettiğini sanmıyorum, Menolly. Soruyu soran, baştakiler.” Chase’e, konuşmadan önce düşünmesini ima eden bir bakış attım.

Durdu. Menolly’nin akşam yemeği saatinin gelmesine çok az kaldığını anlamıştı. “Hayır, hayır! Ben, öyle bir şey ima etmedim.” dedi.

“O zaman, baştakiler benim her şeyi batırdığımı düşünüyor.” Gözleri hâlâ Chase’in üstündeydi.

Delilah, ortamdaki gerginliğin farkına vardı. “Lütfen tartışmayın! Böyle, deliye döndüğünüz zamanlardan hoşlanmıyorum.” Yüzünde, mutsuz bir ifade belirdi.

Sandalyemi geri ittim ama ona ulaşmadan, havada bir dalgalanma oldu ve renkler değişip, karışmaya başladı. Kardeşimin görüntüsü değişiyordu; uzuvları küçüldü ve vücudu dönüşmeye başladı. Delilah, dönüşüm sırasında, acı çekme-

diğini iddia ediyordu ama bu anı izlemek, çok korkunçtu. Etrafını altın sarısı bir ışık kapladı ve turuncu, benekli bir ke-diyle karşı karşıya kaldık.

Bölüm 3

“Aman Tanrım! Siz ikiniz... Şu yaptığınıza bakın.” Delilah’ya dikkatle yaklaştım ve kollarımı uzatarak, dizlerimin üzerine çöktüm. “Delilah? Kedicik, kedicik, kedicik... buraya gel.”

Chase, kediye baktı. Şaşkınlıktan, donakalmıştı. “Kahretsin.” Onu, daha önce de kedi haliyle görmüştü fakat dönüşümüne hiç şahit olmamıştı. “Ne oldu? Bugün, dolunay mı var?”

“Hayır ama stres, özellikle de konu aile içi münakaşalar olunca, onun dönüşmesine neden oluyor. Bazen, durumu kontrol edebiliyor fakat her zaman değil.” Şaşkın kediye doğru bir hamle yaptım ama elimden kaçtı ve perdenin tepesine tırmandı. Buzdolabına yaslandım ve derin bir nefes aldım. “Menolly? Biraz yardımcı olur musun lütfen?”

Menolly, öfkeyle burnundan soludu. “Bravo, Johnson.” Pencereye doğru yaklaştı. “Delilah, tatlım? Yukarı geliyorum. Korkma sakın!” Altında, onu kaldıran bir destek varmış gibi, havada yavaşça yükselmeye başladı. Delilah miyavladı fakat

Menolly perdenin tepesine ulaştığında, kaçmaya çalışmadı. Menolly, uzandı ve Delilah'yı tasmaından yakaladı. "Hadi küçük kedicik," dedi, şefkatle.

Menolly, yere inene kadar onu sıkıca tuttu ve Delilah'yı bana uzattı. Delilah, omuzlarıma tırmanınca, kulaklarının arkasını okşadım. "Zavalı bebeğim, her şey yolunda. Her şey yolunda," dedim, yumuşak bir sesle.

Chase, boğazını temizledi. Gözleri kocaman açılmıştı. "Ne kadar zamanda, normale döner?"

"Sakinleşince, normale dönecek," dedim.

"Böyle mi doğdu?" diye sordu.

Menolly, Chase'in sorusuna cevap vererek, beni şaşırttı. "Delilah, kedi kadın olarak doğdu. Türünün aksine, o büyük bir kediye dönüşmedi. O, bizim uzun tüylü, muhteşem kedicimiz." Güldü. Chase'e bakarak ekledi, "Küçükken, çocuklar onun bu durumuyla çok dalga geçerlerdi ve bazen, 'tatlı kedicikle oynayabilmek için', kasten onun dönüşmesini sağlardı. İşler zamanla o kadar kötüye gitti ki, annem ve babam onu okuldan almak zorunda kaldılar."

Chase, başını salladı. "Üçünüz hakkında, anlayamadığım daha çok şey var."

"Onu neyin tetiklediğini, tam olarak kestirmek zor," dedim. Onun, görev sırasında, en vahşi cinayetler karşısında bile sakin ve kontrollü kaldığına defalarca şahit oldum fakat ne zaman üçümüz tartışmaya başlasak, bir anda, kürk ve pençe yığımına dönüşüyor."

Delilah, yüksek bir sesle, kulağıma miyavladı. Chase ve Menolly'ye döndüm ve yüksek sesle, "Siz ikiniz, münakaşanızı burada kesiyorsunuz eğer kesmeseniz, sorunu kendi el-

lerimle çözeceğim." dedim.

Chase, gözlerini devirdi. "Vayyy... Sen ve ordun mu çözeceksiniz yoksa? Ne yapmayı planlıyorsun? Kıyafetlerini çıkarıp, çıplak bir şekilde dans mı edeceksin bebeğim?"

"Aklını uçkurundan ve benden uzaklaştır, Johnson." Ses tonumu sabit tuttum ama sinirlendiğimi biliyordu. "Menolly'e pek bir şey yapamayabilirim ama sana... Sihir yapabilirim. Seni kurbağaya dönüştürsem, nasıl olurdu acaba? Ya da bir fareye belki? Delilah'nın, küçük bir fareye neler yapacağını görmek ister misin?"

Chase'in rengi attığında, Menolly, sivri dişlerini göstererek sırıttı. "Bunu gerçekten yapar, Johnson. Sihrinin kontrolden çıkma ihtimalini de düşününce..."

"Neden ben? İkinizle birden uğraşamam..."

"Siz ikiniz, bir odada kavga etmeden 5 dakika duramaz mısınız?" İrkildim. Delilah, tırnaklarını tenime geçirmiş, omzuma tırmanmaya çalışıyordu fakat boynunu okşayarak, onu rahatlatmayı başardım. "Bir geceliğine dahi, didişmeyi bırakamaz mısınız? Lütfen?" Chase'e anlamlı bir şekilde baktım.

Derin bir nefes aldı. "Tamam, üzgünüm. Düzgün davranacağım."

Menolly, başını salladı. "Her zamanki gibi mantıklısın, Camille." Elini zarıfçe, Chase'e doğru uzattı. "Pençelerimi içeri sokuyorum." Delilah'ya döndü ve ekledi, "Delilah, tatlım... Endişelenmene gerek yok, akşam yemeğimde Chase'i yemeyeceğim."

Chase, parmaklarıyla masada tempo tutmaya başladı. "Bu, belki beni ilgilendirmez ama sen de vampir olarak mı doğdun?" dedi, yumuşak bir sesle. "Hakkınızda, yarı peri ve

kız kardeş olduğunuzdan başka hiçbir şey bilmiyorum. Lanet olsun, birkaç yıl öncesine kadar, vampirlerin gerçek olduklarını bile bilmiyordum. Cadıların ve kedi kadınların da tabii..." diye ekledi gülümseyerek.

Menolly'e döndüm. Omzunu silkip, mutfığa giderken, "Anlat ona," dedi.

Chase, onun odadan çıkmasını bekledi. "Hassas bir konu mu?" diye sordu.

"Öyle de diyebiliriz. Hiç kimse, vampir olarak doğmaz. Birisinin, seni dönüştürmesi lazım ve dönüştükten sonra, hiç kimse eski haline dönemez. Menolly, ülkedeki en iyi akrobatlardan biriydi; her yere tırmanabilecek yeteneğe sahipti. ÖDHA'ya katılmamızdan kısa bir süre sonra, Öteki Dünya'nın kurallarına uymayan, bir grup serseri vampirden oluşan, Kan Emiciler Grubu adlı bir çeteyi izlemek üzere görevlendirildi. Yer altı Ülkesi'ne sürülmesi gereken, daha güçlü bir vampire bağlı çalışıyorlardı. Kan Emiciler, sürekli problem çıkarıyor ve vampirlerin isimlerini lekeliyorlardı."

Chase, kaşlarını kaldırdı. "Tüm vampirler kötü değil midir, yani?"

"Hepsinin, kendine göre bir karakteri vardır. Biz gelmeden önce, kaç tanesinin dünyada yaşıyor olduğunu bilsen, şaşarsın. Ama dediğim gibi, Kan Emiciler, oyunu kuralına göre oynamıyorlardı. Menolly'nin, duvara tırmanma yeteneği geçici olarak onu terk ettiği an-yarı insan olmanın götürüleri-onları takip ediyordu. Duvardan aşağı kaydı ve çetenin ortasına düştü. Kimin için çalıştığını öğrendikleri zaman, ona pek de iyi davranmadılar."

"Çok mu kötü?"

"Kötü kelimesi, yaşadıklarını anlatmak için yeterli değil. Kullandıkları teknikler, sadece vücudunu değil, psikolojisini de paramparça etti. Önce, ona işkence ettiler ve sonra da, onu bir vampire dönüştürdüler."

Gözlerimi kapadım; o sabah, paramparça vücuduyla, ruhunu kaybetmiş bir şekilde, tökezleyerek eve gelişini hatırladım. Önce, üstüme doğru gelmeye başladı ama sonra, hızla odasına koşup kapısını kilitledi. Yardım çağırmam için bağırdı. Çok uzun bir süre, hiç konuşmadı. Akıl sağlığını eski haline getirmek, ÖDHA'nın aylarını aldı."

"Aman Tanrım! Bu, çok korkunç."

"Evet, öyle. Vücudunda bıraktıkları yaralar, onu asla terk etmeyecek ama kalbindeki yaraların, bir gün iyileşeceğini umuyorum."

"Ve ÖDHA, ajanlık görevine devam etmesine izin verdi, öyle mi?"

"Bu, uzun bir hikâye," dedim ve derin bir nefes aldım. "Bir gün, sana hikâyenin geri kalanını da anlatırım. Şimdi onun bu duruma uyum sağlayabilmesi için uğraşıyorum. Ölü... Olmasına rağmen, eğlenmesini sağlamaya."

"Ölümsüz mü, demek istedin?" dedi Chase.

Sırıttım. "Hangi taraftan baktığına bağlı."

Garip bir sessizlikten sonra, Menolly mutfaktan geri döndü. Her adımında parkeleri cınlatarak, yemek odası boyunca yürüdü. "Garip görünen her şeyi, rapor ettiğime eminim. Eğer bunu yapan içerden biriyse, kahretsin ki kendini gizlemeyi iyi biliyormuş. Senin vajına kokusunu aldığım gibi, ben de her ölümsüzün kokusunu alabilirim..."

Chase, masum gözlerle baktı.

Menolly, burnundan soluyordu. "Oh! Bana öyle, mamsu-
muş gibi bakma. Geldiğimizden beri, Camille'in popo-
sundan ayrılmıyorsun. Dokunmadığım sürece, ne düşündü-
ğün beni gerçekten hiç ilgilendirmiyor. Seni istemiyor ve sen,
er ya da geç, bunu kabul etsen iyi olur. Konumuza dönersen,
ben birinin ölümsüz olduğunu kolayca anlayabilirim. Ayrıca,
hâlâ kendimi bu konuda geliştirmeye çalışıyorum ama bazı
cinleri de algılayabiliyorum."

Chase'in omzunun üstünden uzandı ve boynunu, saçla-
rıyla gıdıkladı. "Ölümsüz birini kolayca tanırım çünkü ben
de bir ölümsüzüm."

Menolly, ellerini Chase'in omuzlarına koymuş, tırnak-
larıyla hafifçe bastırıyordu. Chase'in rengi attı. "Hımm... An-
lıyorum."

Menolly, ona tehditkar bir şekilde gülümsemeden önce,
kulağına doğru üfleyp, kulağını diliyle gıdıkladı. Chase, ay-
nı anda hem dehşete düşmüş hem de uyarılmış görünüyordu.

"İyi." Menolly sandalyesine döndü. "Anlatmaya çalıştım
şu ki, Wayfarer'daki tek ölümsüz benim. Orada, başka
hiçbir ölümsüz yok. Ve eğer katil bir cinse-Yer altı Ülkesi veya
başka bir yerden-henüz okumayı öğrenemediğim bir tür ol-
malı. Büyük ihtimalle, Güçlü Cinler'den biri..."

Başka bir rahatsız edici sessizliğin ardından, Delilah'-
nın mırılaması durdu. Burnunu kıpırdattı, bıyıkları elimi sü-
pürüyordu. Tüyleri dalgalanmaya başladı ve aynı felaket tek-
rarlamadan önce, onu hızla sandalyemin yanına, yere bıraktım.
Hava dalgalandı ve Delilah, boş bakışlarla yanımda di-
kilmeye başladı.

"Üzgünüm." dedi, boynunu esnetirken. Elini hızla ya-

ladı ve "Bunun olmasını istemezdim," dedi.

"Özür dileme," dedim. "Menolly, korkutmayı senden çok
daha iyi biliyor."

Menolly sırtarak, tavana bakmaya başladı.

Kaşıkla, kadehime vurdum. "Dikkat-heyecan bitti, ar-
tık işimize dönebilir miyiz?" Chase'e döndüm; karanlık ve
anlaşılmaz gözlerle, Delilah'ya bakıyordu. Not defterini işa-
ret ederek, "Bizim için başka nelerin var?" dedim.

Öfkeyle, not defterini açtı. "Bir şey daha var. ÖDHA'da
irtibatla olduğum kişi, yerini birkaç dakikalığına, siyah tenli,
gümüş renk saçlı, korkutucu bir adama devretmiş. Sana, bir
mesaj iletmemi istedi, Camille." Chase yutkundu. "Eğer me-
sajı sana iletmezsem, yumurtalıklarımı ezeceğini söyledi."

Yüzündeki ifade, paha biçilmezdi ama gülümseyeme-
dim bile. Kalbim hızla atarken, zihnimden karanlık ve şeh-
vetli görüntüler geçmeye başladı. Chase'in anlattığı kişinin,
kim olduğunu biliyordum.

"Trillian, ÖDHA için mi çalışıyor? Bu mümkün değil.
Onu, işe almazlar." Menolly ve Delilah'ya döndüm, ikisi de
kaşlarını çatmıştı.

Chase, yüzünde kızgın bir ifadeyle bana baktı. "Adamı
tanıyor musun?" Cevabımı beklemeden, devam etti. "O söyle-
di, ben iletıyorum. Dedikodulara göre, derinlerde birtakım bü-
yük olaylar oluyor. Yeni bir yönetici var ve Canavar Damga-
cısı'ndan çok daha hırslı. Evden gelecek yardıma güvenme-
yin."

Kollarım uyuştı. "Son duyduğumda, Canavar Damga-
cısı yönetimdeydi. Aşağıda terfiler, ancak üstteki kişi ölürse
gerçekleşir. Büyük ihtimalle, Canavar Damgacısı, bir suikast-

çinin bıçağıyla tanıştı. Trillian, başka bir şey söyledi mi?" Bir yandan, bana kişisel bir mesaj göndermiş olmasını umuyordum ama diğer yandan, zamanında kendimi, o kasvetli karanlıktan ne kadar zor kurtardığımı hâlâ hatırlıyordum.

Chase, sandalyesinde geriye yaslandı ve ellerini cebine soktu. "Evet, dedi ki, 'Camille'e artık Gölge Kanat'ın yönetiminde olduğunu ve büyük bir savaşa hazırlandığını söyle.' Bu, sana bir şey ifade ediyor mu?"

Menolly, derin nefes aldı ve Delilah da, nefesini bırakarak, korkuyla "Ohhh," dedi. Chase'e döndüm. "Gölge Kanat mı? Emin misin?"

Başıyla onayladı. "Problem nedir? Hayalet görmüş gibisiniz." Yüzünü buruşturdu. "Gerçi, gördüğünüz hayalet, kesin en yakın arkadaşlarınızdan biridir."

Trillian'la ilgili tüm düşünceler beynime hücum ederken, sandalyeme gömüldüm. Gölge Kanat, Öteki Dünya'da herkes tarafından bilinirdi. Çok derinlerden gelen, acımasızlığıyla sınırları zorlayan, çok güçlü bir cindi. Önünde, hiçbir şey duramazdı. İstediklerinin peşinden gider ve her zaman elde etmeyi başarırdı. Adını uzaktan duymak bile, Öteki Dünya'da yüzlerce yıldır korku yaratıyordu.

Duyduğuma göre, Gölge Kanat, insan ırkını yok etmeyi düşündüğünü açıkça dile getirmişti. Babam, ÖDHA'nın, dikkat etmeleri için Saray ve Krallık'a yalvardığını anlatmıştı ama Kraliçe, hayal dünyasında gezmekle meşgul olduğu için, buna önem vermemişti. Gölge Kanat'ın yönetime geçmesiyle, hem Dünya hem de Öteki Dünya büyük bir tehlike altındaydı.

"ÖDHA'nın bunu, dikkate bile almak istemeyeceğini

biliyorum ama sizce, Jocko'nun ölümünün Gölge Kanat'la bir ilgisi olabilir mi?" Ürkerek kardeşlerime baktım.

"Aman Tanrım!" Menolly, arkasına yaslandı. "Bunu düşünmek dahi istemiyorum."

Delilah, masum bir ifadeyle "Belki de fazla tepki gösteriyoruz, ne dersiniz? Belki de bu sadece, Dünya'da tıklı kalmış, bazı salak cinlerin, gelişigüzel bir saldırısıdır?"

Ona baktım. "Daha önce Trillian'dan mesaj aldığımız oldu mu?"

Omzunu silkti. "Trillian bu, ne diyebilirim?"

Duymazlıktan geldim. Kardeşlerim, eski sevgilimi sevmezlerdi. İçimden bir ses, bir buzdağının tepesinden, ÖDHA'nın bugüne kadar karşılaştıklarından çok daha güçlü bir düşmana baktığımızı söylüyordu.

Chase'e kapıya kadar eşlik ettikten sonra, durumu değerlendirmek için masanın etrafında toplandık. Gölge Kanat'ın, Yeraltı Dünyası'nın yönetimini ele almasıyla birlikte, görevimiz çok tehlikeli boyutlara ulaşmıştı. Konunun benimle olan kişisel bağlantısından bahsetmiyordum. Trillian döndü ve beni buldu. ÖDHA ile nasıl ilişki kurdu acaba? ÖDHA Starvanlar'ı işe almaz, aynı benim ailemin de, onları aralarına kabul etmedikleri gibi.

Midem guruldadı, sandalyemi geri itip, buzdolabına gittim. Tam tahlılı ekmek, tavuk göğsü, İsveç peyniri ve domatesten oluşan iki sandviç hazırladım. Delilah, sandviçi görünce neşelendi.

"O zaman, almamız gereken kararlar var," dedim, sandalyeme geri otururken. Jocko'nun ölümünün bir cinle ya da onunla yakın ilişkisi olan biriyle ilgisi olduğunu biliyo-

rum. O pis koku, ipin her zerresine işlemiştir.”

Menolly'nin gözleri kısıldı. “Bu cinayet, Gölge Kanat'la mı bağlantılı, yoksa, serseri bir cinin işi mi? Ve işin içinde, ölümlüler de var mı? İnsanlar, periler veya bununla alakası olan herhangi biri?”

“Wayfarer'da son zamanlarda, şüphe duymadığım biri işe alındı mı peki? Belki, şekil değiştirme yeteneği vardır?”

Kaşlarını çattı ve uzun tırnaklarıyla, masada tempo tutmaya başladı. “Birkaç kişi alındı ama hepsinin Öteki Dünya'dan geldikleri onaylandı. Tabi, Öteki Dünya'dan gelen herkes, iyi olacak diye bir şey yok. Bazı karanlık tipler de, yavaş yavaş Öteki Dünya'ya gidip, orada yaşamaya başladılar.”

Başımınla onayladım. Yer Altı Ülkesi, en büyük, en kötü yaratıklara ev sahipliği yaparken, Öteki Dünya'da da, aynı türden olmayan, tatminsiz ve isyana hazır olanlar vardı. “Jocko'nun burada hiç arkadaşı var mıydı?” diye sordum.

Menolly, kaşlarını çattı. “Jocko, kadınlar arasında popülerdi. At gibiydi ve sanırım insanlar, böyle erkeklerden hoşlanıyorlar. Ama özellikle, bir kadınla çok zaman geçirdiğini biliyorum. Adı... Bana bir dakika verin,” dedi ve düşündü. “Oh evet... Louise. Louise Jenkins.”

“Nerede yaşadığını biliyor musun?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi, kafasını sallayarak.

“Tamam, planımız şu. Delilah, sen dedektifsin. Şu Jenkins denen kadınla ilgili ne öğrenebiliyorsun, bir bak bakalım. Nerede yaşıyor, kimlerle takılıyor, geçmişte Jocko'yla görülmüş mü? Önemli görünen her şeyi araştır.”

Delilah sırttı. Bazen dedektiflik işini, ÖDHA'daki gerçek görevinden daha çok sevdiğini düşünüyordum. “Tamam-

dır, şef,” dedi.

Menolly, beklentiyle bana baktı. “Ben ne yapmalıyım?”

“Barın çevresindeki ara sokakları sürekli ziyaret eden, çete üyeleri ve serseriler var. Bence, bu gece onları bir ziyaret edip, neler öğrenebileceğine bir bakabilirsin.” Ona uzun uzun baktım ve ne demek istediğimi anladı.

Yüzünde, ufak bir gülümseme belirdi. “Açım,” dedi, yumuşak bir sesle.

“Açlığımı geçirmek için gereken kadarını al,” diye uyardım. “Diğerlerinin sadece hafızalarını tazele. Geride çok fazla ceset bırakma, Chase'in peşimize takılmasını istemiyorum.”

Başını sallayıp, güldü. Saçlarındaki boncuklar şakırdıyordu. “Ve sen? Sen ne yapacaksın?”

Gözlerimi kapadım. “Aklıma tek bir şey geliyor. Büyükanne Coyote'yi ziyaret edeceğim.”

Menolly ve Delilah, ağızları açık, bana bakıyorlardı. Elini kaldırarak, gelecek itirazları durdurdum. “Biliyorum, biliyorum... Kader Büyücülerini, tehlikeliler ama başka seçeneğimiz yok. Belki, Büyükanne Coyote bize Jocko'nun ölümünün Gölge Kanat'la bağlantısı olup olmadığını söyleyebilir.”

Menolly, ayağa kalktı. “Avlanmaya gideceksem, hazırlansam iyi olur.”

“Hemen değil,” deyip, onu durdurdum. “Gece yarısına kadar bekle, böylece etrafta çok insan olmaz. Ayrıca, bana bir söz verdin ve tutacaksın.”

Bana bir dakika boyunca baktıktan sonra, Delilah'ya döndü. “Hey kedicik, Camille'in beni nereye götürmeyi plan-

ladığını, biliyor musun?”

Delilah, tırnaklarını düzeltmekle meşguldü. “Maniküre ihtiyacım var. Tırnaklarım, yine çok hızlı uzamaya başladı.” Islık çalmaya başladı.

Menolly, gırtlığını temizledi. “Sana bir soru sordum.”

“Ve ben de cevap vermedim!” dedi ve sandalyesinden kalktı. “Beni suçlama Menolly... Her şey, Camille’in fikriydi!”

Delilah merdivenleri hızla çıkarken, arkasından “Hain!” diye bağırdım ve kahkaha attım. Menolly’e döndüm, dik dik bana bakıyordu. “Paltonu al da, çıkalım.”

“Paltoya ihtiyacım yok. Ben üşümem,” dedi.

“Ama ıslanabilirsin ve dışarıda, sağanak yağış var.” Paltomu giydim ve anahtarlarımı aldım. Menolly, sessizce, beni arabama kadar takip etti. Konağı açar açmaz, bir CD taktı ve Godsmack eşliğinde yola çıktık.

Rotamız bir cemaatin merkezine dönüştürülmüş, eski bir okuldu. Merdivenlerden inerken, tüylerim diken diken oldu. Menolly, evden çıktığımız andan itibaren yüzüncü kez, “Nedir bu? Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu.

“Oraya varana kadar, soru sormayı keser misin artık?” Çok sinirleneceğini biliyordum. “Birazdan, her şeyi öğreneceksin. Lütfen, sadece yürü. Benim için?”

Derin bir nefes aldı. “Tamam tamam. Bana bu sefer, cidden borçlusun.”

“Ve bana, bunu sürekli hatırlatacağıma eminim.” Ben sırtınca, gözlerini devirdi. Merdivenlerin sonuna geldiğimiz zaman, karşımıza büyük bir kapı çıktı. Kapının üstünde, ‘V.A. Toplantısı, 22.00’ yazıyordu.

“Bu düşündüğüm şey olmasa iyi olur...” dedi, ben kapıyı iterken. Odaya girdik ve Menolly hızla etrafa bakarken, inledi. “Kahretsin. Camille, nasıl yaparsın bunu?”

“Söylenmeyi kesip, en azından bir kere dener misin?” dedim. “Şimdi, bize oturacak bir yer bul. Ve yan yana oturabileceğimiz bir yer olsun lütfen. Yanımda sen olmadan, burada kendimi güvende hissetmiyorum.”

“Seni, onlara sunmalıyım,” diye mırıldandı ama sonra kolumdan tutup, etrafa bakmaya başladı. “Üçüncü sırada, iki kişilik bir yer var. Sen, koridor tarafına otursan daha iyi olur. Bu toplantıdaki ana yemek sensin, biliyorsun değil mi?”

Haklı olduğunu biliyordum ama onu ben getirmeseydim, buraya asla gelmeyeceğini de biliyordum.

Kare şeklindeki odada, kan rengi kumaşla kaplanmış bir kürsünün tam karşısına, dört sıra sandalye dizilmişti. Yandaki katlanabilir masada, şişelerce kan vardı. Aile üyeleri için de, kurabiye ve kahve koymuşlardı. Bodrum katında hiç pencere yoktu ve acil çıkış kapısı, direk dışarıya açılıyordu ki toplantının içeriği düşünüldünce, bu gerçekten iyi bir fikirdi.

Diğer misafirler, odada dolaşıyorlardı. Bazıları tavanda asılı duruyor, transta gibi görünüyorlardı. Gördüğüm diğer herkes, Menolly gibi bembeyazdı. Bazıları çok pasaklıydı ve güzel bir duşa ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu. Diğerleri ise titizlik derecesinde temizlerdi.

Şaşırtıcı derecede parlak, gümüş renk saçlı bir kadın, uğruna ölünecek Yves Saint Lauren marka elbisesi ve iplerini bacaklarına doladığı, Chanel marka babetleriyle göz kamaştırıyordu. Bembeyaz teniyle kontrast oluşturan, kan kırmızısı ruju ve ojeleriyle çok çekici görünüyordu. Bakakal-

dım. Bu Seattle Dergisi'nde gördüğüm, sosyetenin gözde simalarından biri olan Sassy Branson'dı. Şehrin hızını yakalayabilmek için sürekli magazin dergileri okuyordum ve birkaç ay önce, resmini bir hayır kurumu için para toplayan bir organizasyonu anlatan haberde görmüştüm. Yani, Sassy vampir miydi? Kim tahmin ederdi ki?

Odadaki diğer vampirler, büyük bir ilgiyle bana bakıyorlardı ama Menolly kolunu omzuma koyunca, benden uzak durdular. İçlerinden biri, saçını atkuyruğu yapmış, çenesi tüylerle kaplı, Microsoft t-shirt'ü ve yırtık kot giymiş bir morundu. Bakışımı yakalayınca, bana göz kırptı ve şişesini, kadeh tokuşturmuş gibi havaya kaldırdı.

Yutkundum ve Menolly'e daha da yaklaştım. "Bu, belki de pek iyi bir fikir değildi..."

Öfkeyle burnundan soludu. "Öyle mi? Ama artık buradayız, neden biraz daha oyalanıp, neler olacağına bakmıyorsunuz?" Gözleri parladı ve korktuğumu seyretmekten zevk almış gibi bir hisse kapıldım.

Gırtlığımı temizledim. "Buradaki tek canlı ben miyim? Ben, daha fazla vampir yakınının geleceğini düşünmüştüm."

Arkamızdan bir ses, "Rahatsız olmayın sakın," dedi. "Burada, vampirlerin misafirlerden beslenmeleri yasaktır. Yeterince güvendesiniz, en azından beden. Üyelerimizin fantezilerine maalesef müdahale edemiyoruz."

Döndüm. Konuşan orta boylu, saçları kırılganmış, sarışın bir adamdı. Üstünde, dirsekleri deri olan yün bir ceket, temiz bir pantolon vardı ve plastik saplı kare gözlük takıyordu.

Kendimi tutamayıp, "Vampirlerin, görmek için gözlüğe ihtiyaçları olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Alışkanlık işte," dedi. "Gözlük, sadece bir aksesuar. Onlarsız olmaya alışamayacağım sanırım. Vampir olalı, çok uzun zaman olmadı. Aslında, bu grubu ben kurdum." Bakışları, Menolly'e kaydı ve sanki onu yavaşça içine çekti. "Söylediğimi yanlış anlamayın ama son derece çekicisiniz."

Menolly şaşırmış görünüyordu ve aklından neler geçtiğini, çok iyi biliyordum. Delilah ve ben dışında kimseden, uzun süredir böyle bir iltifat duymamıştı. İnsanlar, vampirleri karşı konulamaz bulurlar ama bu, sadece ölümsüzlüğün büyüsidir. Başka bir vampirden bu sözleri duymak, çok farklı bir konuydu.

"Teşekkürler," dedi, yavaşça. "Ben Menolly. Bu da kardeşim Camille."

Başını salladı. "Ve eğer misafirlerimi tanımayı başarsa-bildiysem, ikiniz de yarı perisiniz. Başlamak üzereyiz, lütfen oturun bayanlar."

Sandalyelerimize dönerken, Menolly sessizdi. Odadaki pejmurde görünümli vampirler hakkında, hain yorumlar yapacağımı düşünmüştüm ama o, endişeli görünüyordu.

Konuştığımız vampir, kürsüye çıktı ve yirmi veya daha fazla sayıdaki üyeye baktı. "Gecenin çocukları ve onların misafirleri, Vampirler Anonim toplantımıza hoş geldiniz. Aramıza yeni katılanlara, neden burada olduğumuzu açıklamama izin verin."

Menolly, sandalyesinde kıpırdandı ve etrafına bakındı. Hiç kimse yeni gibi görünmüyordu, sanırım, odadaki tek yeni üye bizdik.

"Biz hepimiz yeni vampirleriz-bizi destekleyen yakınlarımızla birlikte-ve yeni hayatımızın zorluklarına alışmaya

çalışıyoruz. Ya da ölüme diyelim. Hastalarımın biri, vampir olarak daha iyi olacağıma karar verene dek, bir psikiyatristtim. Şimdi, grup üyelerine danışmanlık yapıyorum. Artık, tanışma faslına başlamak istiyorum.” El salladı. “Selam, ben Wade. Beş yıldır vampirim.”

Dinleyiciler, uyum içinde cevap verdiler. “Selam Wade!”

Menolly’nin gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark ettim. Odada, toplantı başladığı andan itibaren coşku hakimdi. Tüm vampirler, isimlerini söyleyip, kısaca kendilerini tanıtıyorlardı ve grup tarafından, kalpten bir selamlaymayla karşılanıyorlardı.

Sıra Menolly’e geldiğinde, elimi sıktı ve bana *lütfen böyle görünmeme izin verme* dercesine baktı.

Wade onun bu isteksizliğini hissetmiş olacak ki “Lütfen gerilme. Biliyorum, başta çok aptalca görünüyor ama bu, ölümsüz olmanın nasıl bir şey olacağını tartışacağımız bu ortamda, yerini alman için gerekli. Bu haftalık toplantılar, tüm vampirlere ve onların ailelerine açık. Aynı zamanda, iki haftada bir sadece vampirlere özel, kişisel toplantılarımız da var.”

Menolly, yavaşça elimi bıraktı. Ayağa kalktı, burada olmamak için her şeyini verebilecek gibi görünüyordu. Net bir sesle, “Selam. Ben Menolly. Ben yarı insan yarı periyim ve on iki dünya yılı önce, vampir oldum,” dedi.

Oturur oturmaz, herkes bağırdı, “Selam Menolly!” Menolly’nin yüzüne yine aynı gülümseme yerleşti.

Toplantı bittiğinde, vampirler bana olabildiğince yakın davrandılar. Artık bana, ayaklı bir Big Mac’mişim gibi bakmıyorlardı.

Menolly, birkaç kişiye telefon numarasını verip, onların numaralarını aldı. Özellikle, Yves Saint Laurent elbiseli sosyetik bayan, Sassy Branson, çok ilgili görünüyordu. Hatta, peri tarafımızdan etkilenebilecek kadar insandı ve bizi-Delilah’yı da-aralık ayında düzenleyeceği, yıllık tatil kokteyline davet etti. Onun için sosyal açıdan, çok sükse getirecek misafirler olduğumuzu düşündüm.

“Arkadaşlarım henüz bilmiyorlar ve bunu böyle devam ettirmek istiyorum,” dedi, yüzünde ukala bir ifadeyle. “Beni bir süredir hasta sanıyorlar ve tahmin yürütmeye devam etmelerini sağlamak için, gitgide daha da acayip davranıyorum. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, kızlar. Camille, kardeşini bu toplantıya getirerek çok iyi bir abla olduğunu gösterdin.”

Wade de numaralarımızı aldı ve Menolly sadece ona numarasını verirken, mutlu görünüyordu. Eve dönerken, dönüp ona baktım.

“Seni oraya götürdüğüm için, bana kızgın mısın?”

Pencereden dışarı baktı. “Başta öyleydim ama şimdi... Sanırım değilim.” Omzunu silkti. “Haklısın sanırım. Öteki Dünya’dakiler gibi büyük, karanlık ve çirkin görünmeyen, birkaç vampir arkadaşım olması hiç fena olmaz.”

Ve bu sayede, affedildiğimi anladım.

BÖLÜM 4

Eve geldiğimizde, saat on bir buçuğa geliyordu. Delilah, oturma odasının kapısından başını uzattı. “Güvende miyiz?” dedi.

Menolly, sırtıttı. “Isırmayacağım ve Camille de, hâlâ tek parça halinde. O yüzden, dışarı çıkabilirsin kedicik.” Delilah, yanımıza geldiğinde ekledi, “Bu gece orada, yanımda olup, bana o sonsuz desteğini vermediğini fark ettim.”

Delilah, mırlar gibi bir kahkaha attı. “Camille’le işin bittiğinde, ondan geriye kalanları toplamak için evde tek parça halinde beklememin, daha doğru olacağını düşündüm. Ayrıca, mutsuz görünmemenc de sevindim. Eğer bir daha gidersen, sana eşlik etmekten mutluluk duyarım.”

Menolly, omzunu silktilti, “Bir daha gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum. Belki. Göreceğiz. Ben hazırlanmak için aşağıya iniyorum. Avlanma zamanı.” Bize, bir öpücük göndererek, bodruma inen gizli geçitte kayboldu.

mızdan beri, kimse bana dokunmamıştı. Ve şimdi, bir mesajla dahi olsa, Trillian hayatıma geri geliyordu.

Trillian, Yer Altı Ülkesi'nde bir şehir olan, Svartalfheim'dan gelen bir Svartan'dı. Fakat taraf değiştirip, Öteki Dünya'da yaşamaya başlamıştı. İlk defa, kendimi son derece savunmasız hissettiğim, kapkaranlık bir gecede karşılaştık ve ilk dokunuşundan itibaren, bana hiç kimsenin yaşatamadıklarını yaşattı. Trillian, bedenime kolaylıkla sahip olduğu gibi, kalbimi de çaldı. Neler olduğunu anladığım zaman, kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama bir defa bir Svartan'la beraber olduysan, artık bunun geri dönüşü yoktu.

Aylarca, peşimde dolaştı ve sonunda, kendimi işten düzensiz aralıklarla kaytarıp, kardeşlerimin de yardımıyla, evde ondan saklanırken buldum. Ta ki, kendi başıma ayakta duracak gücü bulana kadar. Ama sonrasında, her erkeği Trillian'la kıyaslayıp, onun bana yaşattığı tutkuyu özlemeye başladım. Kötü bir adam olduğunu biliyordum ama onu özleyordum.

Parmaklarımı, vücudumdan aşağı indirmeye başladım ve uçları sertleşene kadar, göğüslerimde gezdirdim. Nefesimi tuttum ve kendimi, elimi çekmeye zorladım. Fantazilerim için doğru bir zaman değildi. Yapmam gereken işler vardı.

Dolabımı açtım ve aradığım uzun siyah eteğimi, beni kürk paltomdan bile daha sıcak tutan, uzun kollu bluzumu ve dizlerime kadar uzanan, siyah ipek pelerinimi bulana kadar karıştırdım. Ormanda rahatça ilerlememi sağlayacak, beni sıcak tutan bu kıyafetleri Öteki Dünya'dan getirmiştım.

Eteğimi ve üstümü giydikten sonra, ayağıma bileklerine gelen deri botlar giydim ve aynadaki görüntüme baktım.

Ormandaki kalın çalılıklara takılmadan, kolayca ilerleyebilmemi sağlayacak olan pelerinin yanında, yüzüm çok solgun görünüyordu. Kuzguni saçlarım ve solgun tenime rağmen, menekşe renkli gözlerim pırıl pırıl parlıyordu. Sihirle uzun süre uğraştığım zamanlarda ve Öteki Dünya'nın yollarında yürürken, gözlerimde gümüş rengi benekler oluşurdu.

Derin bir nefes alarak, yatağımın köşesine çöktüm. Evimi özlemiştim. Dünya, annemin ait olduğu yer olabilirdi ama ben, buraya ait değildim. Ve Öteki Dünya'ya da... Delilah ve Menolly'nin de, benim gibi hissettiklerini biliyordum. Dünyaların ve ırkların arasında, sıkışıp kalmıştık. Çocukken, arkadaşlarımız bize Rüzgâr Yürüyüşçüleri diyerek dalga geçerlerdi; hiçbir yere ve gruba bağlı olmayan, yarı periler...

ÖDHA'ya katıldığımız zaman, bu yolla, babamızın halkıyla yaklaşabileceğimizi umuyorduk. Ama Menolly yakalanıp, vampire dönüştürüldükten sonra, daha da yabancılaştık. Ve şimdi... Dönmek istesek de, artık dönüş yoktu.

Gücümü toplayarak, kapıya doğru yürüdüm ve geceye daldım. Yükselen sisin içinde gizlenen, gümüş grisi Lexus'uma atladım ve ayın, bulutların arasından aydınlattığı yola çıktım. Ay ve ben, birbirimize bağlıydık. Anne Ay'ın beni her zaman izlediğini biliyordum ve dolunay zamanları, sevinçten deliye dönüyordum.

Büyükanne Coyote, Belles-Faire'nin civarındaki ormanda yaşıyordu. Kapıyı korumak için görevlendirilmişti. Bir zamanlar, sadece şehrin kötü tarafındaki loş dükkanda gelecekten haberler veren, yaşlı bir kadındı. Ve bir gece, Kader Büyücülerinden biri olduğunu keşfetti. Ne geleceği şekillendirebilir, ne de değiştirebilirdi ama çok net bir şekilde görebil-

Gidişini izlerken, kana susamışlığın aşıkarcı gücünün, ondan parlak bir mücevher gibi etrafa yayılışını hissettim. Bu ışık, toplantıda tüm odayı kaplıyordu ve vampirlerin değişik derecelerdeki açlıklarını bir arada hissetmek, büyüleyici bir deneyimdi. Bir dakika sonra, Deliah'ya döndüm.

"Jenkins denen kadınla ilgili bir şey bulabildin mi?"

Ayağa kalktı ve gerindi, boynunu çevirip, sırtını esnetirken yüzünde bir keyif maskesi vardı. "Hayır. Sex and The City'yi seyreliyordum ama şimdi çalışmaya başlayacağım. Tyra'yı seyrederken, internette biraz araştırma yapabilirim."

Kardeşim, gündüzleri ofisinde gün boyu kestiriyordu ama diğer kediler gibi gecenin büyük bir kısmı uyanıktı. Geceleri, televizyon izlemek gibi bir bağımlılık kazanmıştı. Film izlemeyi seviyordum ve dünyaya yerleştiğimizden beri, birçok film izledim fakat Delilah'nın sakini tavrıyla kontrast oluşturan vahşi tercihlerinden uzak duruyordum. En azından, geceleri uyuyor oluyordum. Delilah, geceleri yanında birini istiyordu ve Menolly'i onunla, Jerry Springer seyretmesi için, tatlı sözlerle ikna ediyordu.

"Louise'in izini sürmek zor olmayacaktır. Büyükanne Coyote'yi ne zaman ziyaret edeceksin?" diye sordu, hafifçe ürpererek. "Senin yerinde olmak istemediğim kesin. O büyüculerden gerçekten çok korkuyorum."

"Sen bir korkaksın," dedim, şefkatle. "Ama seni her halinle seviyorum." Fırtınalı geceye baktım. Rüzgâr, ağaçlardaki yaprakları uçuruyordu. Dolunaya bir hafta kalmıştı. Delilah, dolunay gecesi işe yaramaz hale gelecekti, Menolly avlanmaya çıkacaktı ve ben de gücümün zirvesinde, hatta delilik derecesinde zirvesinde olacaktım. "Şimdi gitsem iyi olur.

Gün boyunca, ağaçların etrafında takılacağını sanmıyorum."

Delilah, ürperdi. "Dikkatli ol, Camille. Ormanda dolaşan insanlar da var ve onlar da bazen, en az büyücüler kadar tehlikeli olabiliyorlar. Dünya'da, bir sürü kötü adam var."

Ona uzun uzun baktım. Dünyaya geldiğimizden beri, Delilah'nın bitmek tükenmek bilmeyen iyimserliğinde, hafif çatlaklar oluşmaya başlamıştı. "Dikkatli olacağım, söz veriyorum." Merdivenlere doğru yönelmeden önce, onu alından öptüm. Rüzgârın belirsiz çılgınlığı dikkatimi çekti ve dışarıda hisirdayan yapraklara bakmak için durdum.

Bakışımı izledi. "Bu gece, rüzgâr çok korkunç."

Gözlerimi kapadım. Delilah, haklıydı. Rüzgâr, mezarlığın toprağını ve ölümlerin ayak seslerini taşıyordu. Odama çıkarken, akşam gelişen olayları düşündüm. Önceleri, bizi belki gereksiz görüyorlardı ama Gölge Kanat'ın olaya karışmasıyla, ÖDHA'nın, alabileceği her yardıma ihtiyacı olacaktı. Ve ekibi biz yönetiyorduk.

Üçüncü kattaki dairem, her türlü ruh halimi yansıtıyordu. Katta, dört odam ve bir banyom vardı. Odalardan birini, sihirli bir sığınmağa dönüştürmüştüm ve evdeki tek balkon, bu odadaydı. Tentenin altında, bir masa ve sandalyeler duruyordu. Geceleri burada oturup, yıldızların ışığıyla şarj oluyordum.

İş kıyafetlerimi çıkardığımda, gecenin ürpertisi, ağrıyan bedenimi sardı. En son, Öteki Dünya'da seks yapmıştım. Bu, benim için çok uzun bir süreydi ama Dünya'da hayallerime uygun birini bulamamıştım. Trillian'la son buluşma-

diği, kesindi. Bazen, gelecekte neler olabileceğini belirli bir ücret karşılığında söylüyordu.

Ormana gelince, arabadan indim ve gözlerimi kapadım. Rüzgârı yakalayabilmek için, başımı geriye doğru attım. “Bana yolu göster,” diye fısıldadım ve yıldızlar sesimi duyup, bulutların ardından bana cevap verdiler. Müziğin sesi, derinlerden gelerek, sedir ve köknarlarda yankılandı.

Dallar, pelerininim üstünden kayarken, suda yüzen bir balık gibi, çalılıkların arasında ilerlemeye başladım. Köknar ve sedirlerin gövdelerine sürünerek ilerlerken, iki ağacın arasına örülmüş olan örümcek ağını parçalayarak, kendimi önüme çıkan yaprak yığının üstünde buldum. Örümcek, elimin üstüne düştü ve onu hafifçe iterek, yoluna gönderdim. Çizgili dokumacının, ağdan geriye kalana tırmanıp, tekrar dokumaya başlayışını seyrettim. Babamın tüm akrabaları gibi, ben de karanlıkta görebiliyordum. Belki bir peri kadar iyi göremiyordum ama az bir zorlukla, renkleri ve şekilleri ayırt edebiliyordum.

Birkaç dakika sonra, yaban mersinleri ve eğrelti otları bana yol verdiler ve kendimi daire şeklindeki, yosun tutmuş bir koruluğun ortasında buldum. Durdum ve yolumu, enerji yoluyla hissetmeye çalıştım. Burada, çok yoğun bir sihir vardı... Eski ormanların, karanlık lordların ve derin sırların büyüsü. Bazı insanlar, bunu hissedebilirlerdi; bazı insan cadılar ve paganlar, uzun zamandır inandıkları şeylerin gerçekleştiğini görmek için, gözleri parlayarak dükkanıma üşüşürlerdi.

Uzandım ve etrafa bakmırken, onu hissettim. Büyükanne Coyote. Çalılıkların ortasındaki meşe ağacının arkasından, beni izliyordu.

“Neredeysen, dışarı çık. Sana danışmam gereken sorularım ve kaygılarım var, Büyükanne. Sana, ihtiyacım var,” diye fısıldadım.

Birkaç dakika içinde, açıklığın diğer tarafındaki çalılıklar, hışırdamaya başladı ve ortaya yaşlı bir kadını çıkardı. Uzun, gri yeşil elbisesiyle, sessizce, çalılıklardan bana doğru yürüdü ve yanımda durdu. Saçı, bir başlığın altında gizlenmişti fakat fışkıran beyaz tutamlar, kırıksıklarla dolu yüzünü çevreliyordu. *Yollardaki çallaklar, kaderin haritasıdır.*

Yaşlı doğmuş olmalıydı. O, Doğa’ya ait ruhlardan biriydi. Büyükanne Coyote, toprağa bağlıydı ama tüm ülkelere hizmet ediyordu. Zamanın dışında yaşıyordu, ölümsüzdü. Ya da yeryüzünün ona bahsettiği kadar, ölümsüzdü. Toprak öldüğünde, o da ölecekti. Hiçbir cin onu öldüremezdi, hiçbir insan ona zarar veremezdi ve Öteki Dünya’dan gelen hiç kimse, ona büyü yapamazdı. Dokunulmazlığı olan bu kadının, toprağı ilgilendiren her şeyle ve her olayla bağlantısı vardı.

Gözlerime baktı ve ben de kokumu almasına müsaade ederek, karşısında durdum. Konuşup konuşmamak, Büyükanne’nin kararına bağlıydı ama benim davranış şeklim, onun ne kadar konuşacağını belirleyecekti.

“Toprak’ın ve Y’Elestial’in çocuğu! Ne arıyorsun?”

Y’Elestial... Benim Öteki Dünya’da yaşadığım şehirdi. Önünde, diz çöktüm.

“Çok güzel,” dedi. “Ama biliyorsun, bu hisler aldatıcı da olabilir. Dünyadaki tüm iyiler, boş bir ruh taşıyorlar. Orada dur ve kalbini dinlememe izin ver.”

Dizlerimin üstünde doğruldum ve bulutların arasından beliren ay yüzümüzü aydınlatırken, yanımda durdum.

“ÖDHA için çalışıyorum. Bir cinayeti çözmek ve başa geçen yeni bir gücü anlayabilmek için, cevaplara ihtiyacım var. Neler olduğunu anlamamız lazım. Bana, yardım edecek misin?”

Büyükanne Coyote bana baktı, gözleriyle vücudumdaki her atomu, ruhumdaki her düşünceyi içine çekiyordu. Kendimi, yıldızlı bir gecede, çınlıçıplak, ellerim ayaklarım gerilmiş bir halde, bir taşa bağlanmış gibi hissettim. Sanki, her kusurum her zayıflığım ortaya çıkmış gibiydi.

Bir dakika kadar sonra, beni yakınlardaki bir ağacın gövdesine doğru yönlendirdi. Ağacın gövdesi, içine birçok insanın sığabileceği kadar büyüktü. Büyükanne, kayaya dokununca, önümüzde ışıktan bir kapı belirdi. Başımı eğerek, içeri girdi ve ben de onu takip ettim.

Gövdenin içinde, hareketli bir ışıkla aydınlanan, iki tarafı sis ve gölgelerle kaplı, toprak yolda ilerledik. Yolun sonuna geldiğimizde, içinde meşeden yapılmış küçük bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu, mağaraya geldik. Karşısındaki sandalyeye oturduğumda, ağacın içindeki yumrular ve budaklar aydınlanarak, göz kırptılar. Birinin yüzüne oturmam gibi, rahatsız edici bir hisse kapıldım ama bu hissi, hemen aklımdan uzaklaştırdım. Oturma koşullarını düşünecek durumda değildim.

Büyükanne Coyote, birkaç name mırıldandı ve bir mum yandı. Meşe masanın üstünde duran kristal küre, neredeyse kafam kadar büyüktü. Büyükanne Coyote, yaklaştı ve mumun üstüne doğru, uzunca, yavaş yavaş üfledi. Ciğerlerinden çıkan buğu, dumanı sise dönüştürüyordu. Kristal kürenin ortasında, bir kıvılcım oluştu ve etrafa yayılmaya başladı. Be-

linde asılı duran kadife keseyi açtı ve bana uzattı.

“Bakalım, kemikler bize ne söyleyecek,” dedi. “Üç tanesini seç.”

Dikkatle, koyu renkli keseye uzandım, kemiklerin fildişi kadar pürüzsüz yüzeylerini hissettim. Kesede, her ırkın ve türün parmaklarına ait kemikler vardı. Boğazımda oluşan yumruyu yuttum ve elimi kaçırmamaya özen göstererek, üç kemiği elime aldım.

“İlkini, masaya koy.”

Elimi açtım ve üstüne okuyamadığım bazı semboller işlenmiş, uzun, dar bir kemik elimden masaya düştü. Büyükanne Coyote, bir dakika kadar kemiğe baktı ve sonra kristal küreye döndü.

“Büyük bir gölge doğuyor. Üç ülkeyi de yönetmek istiyor. Ateşten oluşmuş ve açgözlülük, doğasında var.” Başımı yukarı kaldırdı. Doğasında, korkuya yer olmadığını bildiğim halde, sesinde bir titreme olduğunu hissettim. “Bir Ruh Yiyici... Ağaçlardaki kuşları ve sudaki balıkları büyülüyor. Normalde bir araya gelmeyecek her şeyi bir araya getirerek, büyük bir güç oluşturuyor ve onları gözçüleri olarak, dışarı yolluyor...” Durdu ve kafasını salladı. “Tam olarak ne aradığımı, henüz bilmiyorum.”

Gölge Kanat. Gölge Kanat’tan bahsediyor olmalıydı. Ruh Yiyiciler, en kötülerin en güçlüleri idi. Düşmanlarının ruhlarını ve tüm güçlerini, içlerine çekerlerdi. Cinlerin en güçlülerinden olan Ruh Yiyiciler, ender yaratıklardı ve her zaman otorite olmayı başaracak bir yetiye sahiplerdi. Otoriteye gelmez, gaddarlaşırlardı ve olaylar her zaman, kanlı sonla biterdi. Altında çalışanlar, ne olduğunu anladıkları zaman,

geri dönmek için artık çok geç olurdu.

“İkinci kemik,” dedi Büyükanne Coyote. İkinci kemiği, masaya attım. Bir perinin kemiği idi. O kemiği eline alıp, gözlerini kapatırken, ürpererek elimi geri çektim.

“Uzun zaman önce, Toprağın Efendileri’ne, dokuz bölüme ayrılmış ve kolyelere işlenmiş ruh mühürlerini koruma görevi verildi. Efendiler, işleriyle ilgilenmediler ve mühürler kayboldu. Ölümlüler onu bulup, sahiplendiler. İşte gözcüler, bunu arıyorlar. Mühürleri buldukları zaman, onu derinlere geri götürecekler ve bu güçle, Ruh Yiyiciler tüm kapıları açabilecekler.”

Ruh Mühürleri? Kafamın karıştığını belli etmiş olmalıydım çünkü birden durdu. “Ruh Mühürleri’nin, ne olduğunu bilmiyor musun?”

Kafamı salladım. “Hayır, onlar hakkında daha önce hiçbir şey duymadım.”

“Ne Öteki Dünya’da ne de burada, okullarda öğretilmez,” dedi, canı sıkın bir şekilde. “Ama bu, beni şaşırtmadı. Ölümlüler, her zaman geçmişlerini unuttur ve hatalarını tekrar ederler.” Büyükanne Coyote, devam edip etmemeye karar vermeye çalışıyor gibi görünüyordu. Elini kaldırdı. “Burada bekle,” dedi ve masayı saran gölgenin içinde kayboldu.

Elimi açtım ve kalan kemiğe baktım. Bir insanın parmağıydı, bir kadının. Bu kadarını okuyabiliyordum ama göremiyordum. Esnemek için ayağa kalkmak istedim ama sandalye dalını belime dolayıp, beni sıkıca tuttu.

“Hey! Ne yapıyorsun?” dedim, kurtulmaya çalışırken ama beni, oturduğum yere sıkıca yapıştırmıştı. Anlaşılan, doluşmama müsaade yoktu. En azından, bana el atmıyordu. Ben

gevşeyince, dal da gevşedi. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama dal, beni tekrar yerime oturttu. “Tamam tamam... Sen kazandın,” diye mırıldandım.

Büyükanne Coyote, yine göründü. “Seninle cilveleşiyor, değil mi? Endişelenme. Sadece, labirentimde dolaşılmasını istemiyorum.”

Bana ilk defa gülümsedi ve korkudan sindim. Dişleri, bir ustura keskinliğindeydi ve karanlıkta çelik gibi parlıyordu. Büyükanne Coyote’nin metal ağzına kıyasla, Menolly’nin dişleri bebek dişi gibiydi. Tepkimi fark etmeyerek ya da yok sayarak, bir kitap çıkardı. “Bunu alabilirsin. Bu, sana ruh mühürlerinin tarihini öğretecek ve en azından, neyle karşı karşıya olduğunu anlamana sağlayacak.”

Mırıldanarak, teşekkür ettim ve kitabı aldım. Kitabın kapağı el yapımı deriydi, ejderha derisi. Ellerimi, kitabın kapağında gezdirdim ve ondan hâlâ etrafa yayılmakta olan, hafif haykırırları hissettim. Uzun zamandır, bir ejderhanın katledildiğini duymamıştım. Bu kitap, çok eski olmalıydı. Kitabı dikkatle kenara koydum ve üçüncü kemiği masaya attım. Büyükanne Coyote, parmağını bir dakika kadar üstünde tuttu ve başını salladı.

“Mühürlerden birini, Büyükanne Rainier’in yakınlarından bulacaksınız. Tabi, oraya Ruh Yiyiciler’in gözcülerinden önce varabilirsiniz.”

“Mühür, neye benziyor?” diye sordum. National Park’ın ne kadar uçsuz bucaksız bir yer olduğunu düşünüyordum.

Büyükanne Coyote, homurdandı. “Enerjinin muskası, ruhların girdabı... Tom Lane denen adamın boynundaki kolyeye bakın.” Gözleri kaydı ve onun, sürekli değişen parmak-

larına baktım.

Kaderin gardiyanı veya onun istenmeyen suç ortağı?
“O, bir insan mı?”

“Evet ve hayır, sana söyleyebileceklerim sadece bunlar. Şimdi, hizmetimin bedelini ödeme zamanı.”

Ürktüm. Hizmeti için bir bedel beklemek, kesinlikle haklıydı. Yaşamak için ihtiyacım olan kadarını, istemeyeceğini umuyordum. “Ne istiyorsun?”

Bana bakarak, sırtı. “Bir cinin kemiğini de koleksiyonuma katmak istiyorum.”

Ah evet, bu mümkün görünüyordu. Öksürdüm. “Hiç cin tanı mıyorum. Tanıyor olsaydım da, bana istedim diye parmaklarını vereceklerini san mıyorum.”

“Beklentilerinde özgürsün canım. Önümüzdeki yıllarda, umduğundan çok daha fazla cinle karşılaşacaksın. Eğer gelecek saldırılardan kurtulabilirsen, elinde, içlerinden seçim yapabileceğin birçok kemiğin olacak demektir. En çok beğendiğini, bana getir,” dedi. “Eğer getirmezsen, senin kemiğinle de idare edebilirim.”

Konuşacak vakit bulamadan, kendimi, yalnız başıma çalılığın açıklık kısmında dikilirken buldum. Etrafa bakıp, Büyükanne Coyote’yi aradım ama yok olmuştu ve onun ağacının hangisi olduğunu seçemiyordum.

Bir dakika kadar, tüm bunların hayal olup olmadığını düşündüm ama ayaklarıma bakınca, yerde dört obje gördüm: ay ışığında parlayan üç kemik ve bir kitap. Onları yerden aldım ve ormandan olabildiğince çabuk uzaklaşma ihtiyacı hissettim. Ağaçların arasında koşarak ilerlerken, omzumun üstünden aya baktım. Avcı, gece rüzgârlarıyla yarışlıyordu ve

Av, sadece birkaç gece uzağımızdaydı. Başımızdaki bu belayla, ilk avda yakalanmaya gücüm yoktu ama Anne Ay sor-du ve ben, cevap verdim.

Arabama gelince hızla dönüp, ormana baktım. Karanlıkta beliren yüz kadar kırmızı göz, bir dakika boyunca beni seyretti. Başka bir işarete ihtiyaç duymadan, arabama bindim ve yola çıktım. Eve giderken, dünyanın neresindeki bir cinin, bana parmağını verebileceğini düşünmeye başladım. Ben, kendiminkilerden birini vermeye hazır olmadığımı emin dim.

Evimin kapısına vardığımda, gün ağarmaya başlamıştı. Oturma odasına girdiğimde, Delilah ve avdan yeni döndüğü belli olan Menolly’i yan yana oturlarken buldum. Televizyona bakmak bile, ürkmeme neden oldu.

“Blind Date mi? Tatlım, film izleme zevkini biraz geliştirmelisin. Belki, PBS’i seyretmeye başlamalısın?”

Delilah, büyük Faritos paketinden bir cips daha alırken, homurdandı. “Sen ve ordun? Sayın Büyük Kötü Cin?”

Menolly gülerken, geçirdi. Televizyona bakarken, karnı doymuş görünüyordu. Bu gece, kesinlikle iyi beslenmişti. Delilah, gözlerinin içi gülerek, elindeki bir tomar kağıdı sal-ladı.

“Louise Jenkins’i buldum! Yarın, onu ziyaret etmek ister misin?”

“Dur biraz. Önce, şu kıyafetlerden kurtulmama izin ve-rin,” dedim ve merdivenlere doğru yöneldim. Uzun saten ge-celiğimi ve ona uygun sabahlığımı giyerken, dünyadaki mo-da tasarımcılarına bir kez daha şükrettim. Victoria’s Secret, benim gizli oyun alanımdı. Düşüncelerim, hemen Trillian’a

kaydı. O, ipek ve sateni çok severdi.”

Derin bir nefes aldım. Saçlarımı taradım ve tüylü terliklerimi giydim. Oturma odasına döndüğüm zaman, Büyükanne Coyote’nin üstümde bıraktığı gerginlik biraz azalmaya başlamıştı ama omuzlarım, hâlâ inanılmaz derecede ağrıyordu. Kendimi, Menolly’nin önüne, yere attım.

“Boyun masajı yapar mısın?” diye sordum, geriye doğru yaslanırken. Burnunu buruştururken, gülümsedi. Uzun, sivri dişlerinin geri çekilmiş olduğunu gördüm ama alt dudagında, temizlenirken atladığı birkaç damla kan vardı. Ona bir peçete uzatırken, yanağına hafifçe vurdum. Ağzını sildi. “Bunu, güzel bir gece geçirdiğinin işareti olarak alıyorum?”

“Çok güzel,” dedi, omzumdaki kulunçları ezerken. Parmakları o kadar güçlüydü ki, istese çok iyi bir masöz olabileceğini düşündüm. Vazgeçtim. Onun bir yabancıymın boynuna masaj yapması hayali, akla hiç de hoş olmayan başka düşünceler getiriyordu. Fikrimden vazgeçtim. Menolly, kendini kontrol edebiliyordu ama en iyilerimizin bile, zayıf anları olmuştur.

“Umduğumdan fazlasını buldum ve dünyadan bir sapık daha eksildi,” dedi. “Jocko’nun öldürüldüğü arka sokaklarda çalışan bir fahişeyi, doğramak üzereydi. Terzisiyle işim bittikten sonra, fahişenin hafızasını sildim ve ona gidip, garsonluk gibi iyi bir iş bulmasını söyledim. Belki, kendini sokaklardan kurtarır.” Menolly’nin, dünyadaki tehlikeli kişileri avlamak gibi bir takıntısı vardı. Buraya geldiğimizden beri, polisi büyük bir masraf ve beladan kurtarmıştı ama onların bundan haberleri yoktu.

Menolly’nin elini tuttum ve öptüm. “İyi iş,” dedim.

“Peki, ne buldun?”

Gözleri, kırmızıya dönerek parladı ve sonra solarak, öldüğü zamanki gibi, buz grisine döndü. “Restoranın yanındaki bir kutunun üstünde uyuyan bir adamla konuştum. Chase’in muhbiri değildi ve Chase, onunla konuştuğunda sarhoşmuş. Bana, Chase’e söylemeyi unuttuğu şeyleri anlattı. Sabahın erken saatlerinde, üç kişinin arka kapıdan çıktıklarını ve Jocko’yu da iple arkalarından sürüklediklerini söyledi. Jocko’yu arka sokakta bırakarak kaçmışlar. Adamım, onları kutunun arkasına saklanarak, izlemiş. Ama bu kötü, çok kötü bir haber...”

Nefesimi tuttum. “Yani?”

“Cin Üçlüsü. Adam, tarif edince emin oldum. Psikopat Babbler’la başladı.”

“Ah, harika,” diye mırıldandım. Psikopat Babbler, en muhteşem ölümlülere dönüşme yeteneği olan, aşağılık herifin tekiydi. Onlar, karabasan gibilerdi ama kurbanlarıyla seks yapmazlardı. Onları sadece, vahşice öldürmek için büyülerlerdi. Ve aptaldılar. Gerçekten aptaldılar.”

“Daha da iyisi var,” dedi yüzünde bir gülümsemeyle. “İkincisi, acımasız ve çirkin bir kadıymış. Ama üçüncüsü... Düşündüğümüzden daha büyük bir belanın içindeyiz.” Heyecanlandığı zamanlarda olduğu gibi, uzun sivri dişleri, biraz büyüdü. Delilah, yavaşça kitabını kapadı.

Büyükanne Coyote, Gölge Kanat’ın gözcüler gönderdiğini söylemişti ve anlaşılan, haklıydı. Galiba, bir cinin parmağını bulmak, düşündüğümden daha kolay olacaktı.

“Tamam. Peki, üçüncü kim?”

“Babamın, tehlikeli bir görev sırasında, bir cinle savaş-

tiğini anlatışını, hatırlıyor musun? Kuzen Therasin'i öldüren cinle? Bize kristal aynada, cinin görüntüsünü göstermişti.”

“Aman Tanrım,” dedim, arkama yaslanırken. “Serseri Luke.”

Menolly, kuvvetle kafasını salladı ve boncukları, hızla birbirine çarpmaya başladı. “Evet, doğru. Bayanlar, Serseri Luke şehrimizde.”

Kemikler ve kitabı masanın üstüne koyduğumda, Menolly'nin gözleri büyüdü. Delilah, bakmak için eğildi.

“Tamam, ateşe biraz daha benzin dökmeme müsaade edin,” dedim. “Büyükanne Coyote, Gölge Kanat'ın kapılardan, gözcülerini gönderdiğini söyledi—vicdansız üçlümüz. Trillian haklıydı, Gölge Kanat harekete geçti. Sadece bu da değil, onun nasıl bir cin olduğunu da öğrendim. Bayanlar, Yer Altı Ülkesi'nde yaşayan, bir Ruh Yiyici ile karşı karşıyayız.”

Bir dakika kadar süren, bir sessizlik oldu ve ön kapı aniden, büyük bir gürültüyle açıldı. Delilah, tek hamlede bir eline tabanca, diğer eline uzun bir bıçak alarak ayağa dikildi. Menolly, tavanda, pençeleri saldırmaya hazır bir şekilde, bekliyordu. İçgüdülerimle, Anne Ay'a seslendim ve enerjisi ellerime doldu. Bir anda, gümüş rengi bir ışıkla parlamadım.

“Kendini göster, yoksa ölürsün,” diye bağırdım, sesimin güvensizliğimi yansıtmamasını umarak.

“Seve seve.” Ve figür, dalgalanan enerji girdabından çıkarak, göründü.

Ellerimi indirdim. Aman Tanrım! Şu anda, buna ihtiyacım yoktu işte—şimdi değil. Deliah silahlarını indirirken, kalbim hızla atmaya başladı ve dizlerim çözüldü.

“Lütfen, biri bana bunun bir hayal olduğunu, söylesin,”

dedim, kendimi Svartan'ın kollarına atmamak için, tutmaya çalışırken. Trillian eğildi, dudakları dolgundu. Hemen orada, onları ısırmak istiyordum ama kendimi tutmayı başardım. “Burada ne arıyorsun?” diye sordum. “Evimize girmek için kimden izin aldın?”

“Baban, buraya gelmemi ve size bir mesaj iletmemi istedi. Ajans dışından birinin, sizi koruması ve kuryelik yapması gerektiğini düşünüyor. Büyük bir fırtına yaklaşıyor, tatlım. Ve sen ve kardeşlerin, tam yolunda duruyorsunuz.”

Işığın altına geldiği an, Trillian'ın, onu son gördüğüm andan beri, hiç değişmediğini fark ettim. Her zamanki gibi, muhteşemdi. Svartanlar-Peri dünyasının, karanlık ruhlu kuzenleri—güzellikten yaratılmış, yaratıklardı. Volkanik kaya gibi tenleri ve gümüşle mavi arası, pırl pırl parlayan saçlarıyla ışık saçan Svartanlar, etraflarına cinsellik, güç ve kaos yayıyorlardı. Svartanlar'ın güzelliklerinin ne kadar derinlere indiğini, ben çok iyi biliyordum. Onu, defalarca çıplak gördüm. Trillian, baştan aşağı kusursuz bir görüntüye sahipti.

Kabusumun gözlerinin içine bakarken, kendime gelmeye çalıştım. Gülümsedi ve yavaşça bana doğru gelerek, belimi kavradı. Sıkıca, kendine doğru çekti. Karşı koymalıydım. Diğer eliyle saçımı kavrayarak, başımı geri yatırdı ve diliyle dudaklarımı araladı. O, beni derinlere doğru çekerken, yine umutsuzca, hızla şehvetin içine düşüyordum.

BÖLÜM 5

Öpüşmeye devam ettik. Dudaklarıma daha da bastırdı ve çok uzun zamandır hayatımda eksik olan, arzusun zirveye tırmadığını hissettim. Geceliğimi çıkarmasına iki saniye kala, bir hata yaptım ve onu göğsünden ittim. Elleri bir anlığına gevşedi ama gitmeme izin vermedi ve beni içten dışa çok iyi tanıyan gözlerle, bana baktı.

“Beni bırakmamalıydın,” dedi, haşın bir sesle.

Boğazımda oluşan yumruyu, yuttum. “Seçme şansım olmadığını, biliyorsun. Sen bir Svartan’sın.”

Trillian, konuyu kapatmaya hazır değildi. “İlk hamleyi yapan, ben değildim. Sen, kendini bana sunmayı seçtin. Ne düşünürsen düşün, sen benimsin.”

Dudağımı, kanatana kadar ısırdım. Üstüme eğildi ve dudaklarımı dudaklarıma bastırarak, yavaşça emdi. Bir dakika sonra, geri adım attı ve beni serbest bıraktı. Sendeledim. Kontrolümü tekrar kazanmak için savaşıırken, Delilah, sertçe bıça-

ğını kınına ve silahını da kılıfına soktu. Menolly, gözlerini Trillian'dan bir saniye dahi ayırmadan, yere indi. Ne delilah ne de Menolly, Trillian'la olan ilişkimi onaylamıyordu ama ben isteyene kadar, hiçbir şeye müdahale etmediler. En azından, açık bir şekilde...

Gözlerimi ondan ayıramadan, dudaklarımı sildim. Düşündüğüm şeyde haklıydım. Trillian'ın esiriydim. Ondan gerçekten hoşlandığımdan emin değildim ama ona kesinlikle, tutkuyla bağlıydım. O ateşli geceler ve yaz şarabı vaadiyle ısıtıl parlayan, karanlık, altın çocuklardan biriydi.

"Camille? Camille?" Delilah'nın sesi, beni hayata geri döndürdü. "Eğer babamız Trillian'dan bize mesaj getirmesini istediye, evde gerçekten bir şeyler kötü gidiyor olmalı."

Trillian, bana doğru bir adım daha attı ve bana dokunmasını engellemek için geri sıçradım. Nerdeyse, kahve masasını deviriyordum. Allah kahretsin. İstedğim son şey, benim üstümde hâlâ kontrolü olduğunu fark etmesiydi ama içimde, bunu sonsuza kadar saklayamayacağıma dair, güçlü bir his vardı. İfadeyi okudu ve güldü. Bu, pek keyifli bir gülüş değildi.

"Beni unutmadığımı gördüğüme, sevindim," dedi. "En azından, saplantım konusunda yalnız değilim."

Başımı kaldırdım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dudaklarını yaladı ve ona doğru uçmamak için, kendimi zor tuttum. "Benden uzaklaşmak isteyen, tek kişi sensin."

İşte onu delirten şey—o benden sıkılmadan, ben onu terk etmiştim. Kendimi ondan ayrı tutmak için, kontrolümü sonuna kadar kullandım ve bunu, bir kez daha yapabileceğime emin değildim. Birden yok olduğunda, Yer Altı Ülkesi'ne

geri döndüğünü düşünmüştüm.

"Babamın mesajı ne? Neden bir korumaya ihtiyaç duyduğumuzu düşünüyor?" Eğer, konuşmayı seyrinde tutabilirsem, daha güvende hissedeceğimi düşündüm.

Trillian, omuzlarını esnetti. "Yani, iş önce gelir. Bir zamanlar... Olması gerektiği gibi."

Menolly, o dakikada, lafa girdi. "Hadi artık söyle, Svartan."

Ona, uzun ve şüpheli bir bakış attı. "Menolly, son derece canlı görünüyorsun. Hâlâ, uygun bir yarasayla karşılaşmadın mı?"

Menolly, tısladı ve Trillian, sırtımaya başladı.

Delilah, lafa karıştı. "İkiniz de kesin! Bunun için zamanımız yok ve şu anda, dönüşmek istemiyorum. Önce Chase, şimdi de sen, Trillian. Menolly, neden Camille'e ilgi duyan herkesten nefret ediyorsun?"

Trillian, bana uzun uzun baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Menolly, derin bir nefes aldı. "Bu kara kalpten sen de hoşlanmıyorsun, şimdi bana kendini beğenmişlik taslama," dedi.

Delilah, parlamaya başladı ama onu bileğinden yakaladım. "Yapma canım. Bu gece, sağlam durmana ihtiyacımız var." Yumuşamakta olan, Menolly'e baktım.

"Kedicik sakın ol. Sana kızmadım, tamam mı?"

Delilah, gücenmiş bir şekilde, koltuğa oturdu. Menolly, yanına oturup, elini tuttu. Trillian'a döndüm.

"Sen de otursan, iyi olur," dedim, bana dokunamayacağı bir yerde durarak. "Neden önce bize, babamın senden bize neden mesaj getirmeni istediğini anlatmıyorsun. Senin hak-

kında ne düşündüğünü, çok iyi biliyorum.”

Trillian, bir sandalyeye oturup, geriye yaslanarak uzun bacıklarını uzattı. “Cevabı, yeterince basit. Baban, benim gelişimin duyulmayacağını biliyordu. Ben, şüphe çekmem çünkü ÖDHA’nın adamı olma ihtimalim yok.” Ciddileşti ve öne eğildi. “Dinleyin kızlar, Y’Elestial’de sorun var. Ciddi sorunlar. Babanız, ÖDHA’nın size yakın zamanda gerekli desteği veremeyeceğini biliyor ama bunu, size söylemeyeceklerdir. Johnson’ın raporunu ve aldığı cevabı duymuş.”

“O zaman, babamız bize inanıyor,” dedim rahatlayarak. Babam bizim tarafımızda olunca, yolumuza çıkan her şeyle mücadele edebilmek için, daha çok şansımız olacaktı. “Daha fazlasını biliyoruz. Gölge Kanatlar, Yer Altı Ülkesi’ni yönetiyor ve hem Dünya’ya hem de Öteki Dünya’ya saldırılmayı planlıyor.”

Trillian’ın yüzü karardı. “Biliyorum. Yer Altı Dünya’sından yeni döndüm ve oradaki kaosu, gözlerimle gördüm. Tüm bunları nereden biliyorsunuz?”

Kemikleri koyduğum masaya doğru yürüdüm ve onları, elime aldım. “Bu gece, Büyükanne Coyote’yi ziyaret ettim.”

Trillian, ürperdi. “Aman Tanrım, Camille. Kaderin Büyücülerini mi? Onlar arkadaşlık edebileceğin tipler değil. Bu ziyaretlerin, her zaman bedelleri vardır.”

“Farkındayım,” dedim, parmaklarımın altındaki pürüzsüz fildişi kemikleri hissederken. “Ona... Peki... Ona, geri ödenmesi pek kolay olmayacak şekilde borçlandım ama buna değdi. Bana, ÖDHA’nın bilmediği—ya da ilgilenmediği—çok değerli bilgiler verdi.” Gözlerimi kaçırđım. “Ruh mühürleri hakkında bir şey biliyor musun, Trillian?”

Kaşlarını çattı ve başıyla onayladı. “Belli belirsiz. Ben çocukken, üç ülkeyi bir araya getirecek—savaşla ya da barışla—fevkalade bir hazine hakkında fısıldanan hikâyeler duymuştum. Neden?” diye sordu, öne eğilerek. “Onlardan birini mi buldun?”

“Hayır ama Gölge Kanat, onları arıyor. Onları anahtar olarak, kullanmayı planlıyor. Onunla kapıları açıp, tüm askerlerini Dünya’ya gönderebilir. En kötüsü de, ilkinin nerede olduğunu biliyor. Ve artık, biz de biliyoruz. Onu bulup, mührü ondan önce almak bize kalmış.” Ona, tüm bildiklerimi anlattım. Tüm Svartanlar gibi, Trillian da duygularını gizlemekte çok iyiydi ama söylediklerimi duyduğunda, hem şaşırdığını hem de endişelendiğini rahatlıkla söyleyebilirdim.

Büyükanne Coyote’nin verdiği kitabı aldım ve yemek odasına doğru ilerledim. Diğerleri, beni takip ettiler ve ben sayfaları çevirirken, masanın etrafında toplandılar. Yazılar, eski alfabeye yazılmıştı ama en azından, temelde ne anlattığını anlayacak kadar okuyabiliyordum.

Dünyamızın dördüncü yaşında, Yer Altı Ülkesi’nde, Tagatty adında çok güçlü bir lider doğdu. Cinlerin efendisi derinlerdeki ülkeleri bir araya getirerek, büyük bir ordu oluşturdu ve kar ve ateşle savaşmaları için, onları dünyaya gönderdi. Savaş şiddetlendi ve diğer ülkelere de sızmasını engellemek için tanrılar, Toprak’ın Efendileri’ne gidip, yardım için yalvardılar.

Kader Büyücülerini’nin itirazlarına rağmen, Toprak’ın Efendileri yardım etmeyi kabul ettiler. Tanrılar ve efendiler bir araya gelip, üç dünyayı birbirinden ayırıp, kapılar oluşturacak olan büyük bir ruh mührü yarattılar. Kapılar, gez-

ginlerin dünyalar arasında dolaşmalarını sınırlandıracaktı.

Delilah, kaşlarını çatı. "Peki, mührü ne oldu? Nasıl kayboldu?"

"Nasıl?" diye sordu, Trillian. "Beceriksizlik. Kaderinle yüzleştiğin zaman kabullenmelisin; yol boyunca bazı şeyleri kaybedersin. Tanrılar ve Efendiler, aptal olmalı. Bu kadar büyük bir güç, her zaman iyi değildir. Dünya tarihine bak—Hitler, Stalin, Vlad."

"Vlad'i sayma; o insanmış gibi yapan bir vampirdi. Ama haklısın," dedim ve okumaya devam ettim.

Ruh mührü, dokuz ayrı paçaya ayrıldı ve Toprak'ın Efendileri'ne verildi. Tüm kapıları koruma görevi de, binlerce yıl sonra ÖDHA'yı kuracak olan Guard Des 'Estar isimli bir gruba verildi.

Çok uzun zaman sonra, Toprak'ın Efendileri umursamazlaştılar. Büyük savaşlar unutuldu ve dokuz mühür de kayboldu. Mühürleri ölümlüler buldular ve istemeden bu güce sahip oldular. Eğer tüm mühürler bulunup, tekrar bir araya getirilirse, kapılar yok olacak ve üç dünya tekrar birbirine bağlanacak. Ve dünyalar arasında dolaşmak için, hiçbir engel kalmayacak.

Kitabı ittim. "Büyük Bölünme'den önce Öteki Dünya, Dünya ve Yer Altı Ülkesi bir arada yaşıyorlardı."

Menolly, parmağıyla masanın üstüne desenler çizmeye başladı. "Sonra, Toprakın Efendileri Dünya'yı ve Öteki Dünya'yı büyük savaştan korumak için, ruh mühürlerini yarattılar. Arada geçişi sağlayacak, sadece kapılar kaldı. Eğer Gölge Kanat, mühürleri ele geçirirse, kapıları yok edip, dünyaları yağmalamak için ordularını gönderebilir."

Doğabilecek sonucu anlayınca, hepimiz birbirimize baktık. Oluşabilecek tahribat, muazzamdı. Eğer onu durduramazsak, Gölge Kanat, Dünya'yı katledip, Öteki Dünya'ya ilerleyebilirdi. Dünyadaki ordular, bir cin sürüsüyle başa çıkamazlardı ve Öteki Dünya'daki ordular da çok uzun zamandır çatışmaya dahi çağrılmamışlardı. Gücü toplamak, uzun zaman alacaktı.

Gırtlığımı temizledim. "Mührün, dokuz parçası var. Bilmediğimiz kadarıyla, henüz hiçbirini almadı. Büyükanne Coyote sayesinde, ilkinin kimde ve nerede olduğunu biliyoruz. Trillian, babamın yanına dönüp, ona neler olduğunu anlatmalısın. Belki, ÖDHA'yı durumun ciddiyetine ikna edebilir. Biz de bu sırada, Lane'i bulup, Serseri Luke ne olduğunu anlamadan, gizlice Öteki Dünya'ya gönderebiliriz."

"Eğer Büyükanne Coyote sana neler olduğunu anlattıysa, cinler sorduğunda, ona senden bahsetmeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu, Delilah.

Menolly ve Trillian bana bakıp, beklemeye başlayınca, bu küçük grubun lideri haline geldiğimi anladım. Omzumu silktim.

"Hiçbir fikrim yok. Kader Büyücülerinin ne yapacağını, kimse bilemez—durumu dengelemek için onlara yardım da edebilir, etmeyebilir de. Hatta belki Serseri Luke'un bir parmağını ısırarak, koparabilir. Ona, bunu borçluyum—kolleksiyonu için bir cinin parmak kemiği."

Trillian, öksürdü. "Basit ama etkili."

"Evet, ama eğer ona bunu veremezsem, benim parmağımı alacak. O yüzden, ona istediğini vermek için elimden gelenin en iyisini yapacağım." Ona baktım ve kahkaha atmaya

başladı. "İçindeki espriyi anlayacağını düşünmüştüm," dedi, Delilah'nın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek.

"Ya diğer mühürler?" diye sordu Menolly. "Onların nerede olduklarını da bulmamız gerekmiyor mu?"

Sandalyemi iterek kalktım ve yemek odasını dış dünyadan ayıran, ağır kadife perdelerle doğru ilerledim. Yağmur çatıya çarparak, çağlıyordu ama doğudan gelen ışık, bana sabahın yaklaştığını haber veriyordu.

"Onlarla, bir defa çatışacağız. Yapabileceğimiz tek şey, bu. Umudumuzu kaybetmeyelim. Menolly, yatsan iyi olur, şafak söküyor. Bu lanet olası yerde, asla güneşi göremesek de, gündoğumunda uyanık olmak istemezsin."

"Bunu hissedebiliyorum," dedi. "Vücudum yavaşlıyor. İyi geceler, hava karardığında beni uyandırın." Ellerini dudaklarına götürerek, hepimize öpücük gönderdi. Trillian'a oturma odasına gidip, beklemesini söyledim ve Trillian uzaklaşır uzaklaşmaz, Menolly sessizce duvarın karşısındaki kütüphaneye yaklaştı. Döndürerek açtı ve birkaç saniye içinde, gizli kapı yavaşça arkasından kapanırken, bodruma giden yolda kayboldu.

Trillian'ı yemek odasına geri çağırırken, telefon çaldı. Delilah cevap verdi. "Hayır, üzgünüm, gün boyu dışarıda olacak... Aradığınızı söylerim. Adınız neydi?" Telefonun yanındaki deftere not aldı ve "Anladım. Hoşça kalın," dedi.

"Kimdi?" diye sordum.

"Wade adında bir adam. Menolly'i beraber dışarı çıkmayı teklif etmek için, aradığını söyledi."

Ona Wade'in kim olduğunu anlattıktan sonra, sırtımaya başladım. "Bence Menolly, tüm bunlardan sonra, kendini

Vampirler Anonim'in bir üyesi olmuş bulabilir."

Delilah esnedi, gözleri yorgundu. "Onun için iyi olur... Ama açıkçası, benim artık yatmam gerekiyor. Son uykumun üstünden uzun zaman geçti. İyi geceler," dedi, merdivenlerden yukarı çıkarken.

Bedenimde aynı yorgunluğu hissediyordum. Bütün gece ayaktaydık ve Büyükanne Coyote ile yaptığım görüşme, beni bitkin bırakmıştı. Trillian'a döndüm. "Bence, artık gitmelisin. Babam seni bekliyordur."

"Evet, gitmeliyim," diye fısıldadı. Etrafımda dolanırken, sıcak nefesini kulağımda hissettim ve belimi kavradı. "Ama önce, beni neden terk ettiğini söyle, Camille. Sen, ailenin diğer üyeleri gibi, benim ırkıma karşı önyargılı değilsin. Seni incittim mi?"

Dudağımı sertçe ısırdım ve başımı salladım. "Hayır ama incitecektin. En sonunda. Svartanlar, her zaman sevdiklerini incitirler. Sen benden sıkıldığında, etrafında olmak istemiyorum. Önceki günün yemeği gibi, hissetmek istemiyorum."

"Yani ben seni terk etmeden, sen beni terk ettin." Dudaklarını, yavaşça boynuma bastırdı ve öptü.

Titredim. "Yapma Trillian. Eğer bir daha başlarsak, tekrar gidebileceğime emin değilim. Sana aşığım ve sen bunun ne demek olduğunu, çok iyi biliyorsun."

"O zaman, neden beni bırakıyorsun?" diye fısıldadı. "Neden beni sevmene rağmen, gidiyorsun? Seni hâlâ istediğimi bilmene rağmen? Bedenin beni istediğini hissedebiliyorum. İzin ver bana. Söz veriyorum, pişman olmayacaksın."

İlişkimizin anıları gözümde canlandı; hem güzel hem de acılı olanları... Svartanlar, kalplerini tek bir kişiye bağla-

mazlardı. Hiç kimseye. Ben de özel bir ilişki istemediğime ya da aramadığıma göre, Trillian'ın gücüne bağımlıydım. Ondan uzaklaşmak, dehşet verici bir düşünceydi. Başka sevgilileri olmasına katlanabilirdim ama bana arkasını dönmesine, dayanamazdım. Onun ırkı o kadar güçlü ki, bir kere bir Svartan'la beraber olduysan, başka bir geceyi ve sonra başka bir geceyi arzularydın. Bana başka birinin dokunduğunu dahi düşünemiyordum. *Onun şimdi hayatuma geri girmesine izin vermeli miyim?*

Ondan ayrılarak, kapıya baktım. Ona gitmesini söylemek istiyordum. Ona şimdi gitmesini söylemek ve her şeyi, burada bitirmek istiyordum. Tabii ki, bana çıplak soyunup, yatmamı ve bacaklarımı açmamı söylese, uymak zorundaydım. Hâlâ etkisi altındaydım ve o da bunu biliyordu. Bir yanım yapmasını istiyordu, belki o zaman, benim hatam olmazdı.

Trillian, kaşlarını çatı. "Seni zorlamayacağım," dedi. "Benim hiçbir kadını zorlama gibi bir arzum yok. Ama Camille, lütfen düşün. Nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapadım ve titredim. Tekrar endişe ve korku yaşamaya değer miydi? Gözlerimi açtım ve elimi kaldırdım. "Kapa çeneni ve benimle yukarı gel. Ve yıldızları gökyüzünden kaydırana kadar, seviş benimle."

Yukarı çıktık. Ben geceliğimi çıkarmak için uzanırken, elimi tuttu. "Önce, sana bakmama izin ver. Uzun zaman oldu." Gözleri, soğuk bir ateşle parlıyordu ve artık, buradan geri dönüşün olmadığını biliyordum.

Vücuduma degecek kadar, yakınımdan ama dokunmadan, yavaşça etrafımda dolaştı. Titredim. Sadece yanında ol-

mak bile, beni bitiriyordu. İçimdeki coşkuyu hissettim. Sihrim, devreye girdi ve gözlerimin parlamaya başladığını hissettim—ayın gümüş rengi, o benim peri kanımı aydınlattıkça, gözlerimde parlıyordu.

Bir peri, bir Svartan'la karşılaşınca, sihir enerjisi zirveye çıkar ve annemden gelen insan kanım dahi, bunu değiştiremez. Zıt doğalarımız birleşip, dans etmeye başlayınca, önceden aşına olduğum çekimi tekrar hissettim.

"Sabahlığını çıkar," dedi ve emrine uymamam gibi bir şey, söz konusu dahi değildi. Sabahlığının kuşağını çözdüm ve üstümden kayıp, yere düşmesine izin verdim.

"Şimdi, geceliğini," dedi. Gözlerini ayırmadan, bana bakiyordu.

Geceliğimi çıkarıp, sabahlığının yanına attığımda, göğüslerim ağrımaya başladı. Trillian eğilip, boynumu öperken nefesimi tuttum.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Cevap verirken, sesim titredi. "Dokun bana. Dilini ve dudaklarını, tüm vücuduma gezdir. Seni tekrar çıplak görüp, ellerimde hissetmek istiyorum."

Şehirdeki herhangi bir erkek giyim mağazasından aldığı, pantolonunu ve gömleğini çıkardı. Bakışlarını, yüzünde ve vücudunda gezdirdim. Teni, pürüzsüz bir cam gibiydi—ipeksi, parlak ve siyah. Saçlarını açtı ve saçları, dalgalanarak omuzlarına döküldü. Bakışlarını indirdim ve nefesim kesildi. Onu, daha önce defalarca çıplak görmeme rağmen, ne kadar güzel olduğunu unutmuştum.

"Beni bekletme. Lütfen..." Yalvardığım için, kendimden nefret ediyordum ama aramızdaki çekim çok güçlüydü. Bir

adamlarla olmayalı—herhangi bir adamlarla—çok uzun zaman olmuştu. Karanlık sevgilimin şehvet şarabını tekrar içmek istiyordum. Aklıma, benimle eğlendiği, alay ettiği düşüncesi gelince, gözlerim doldu. Sonra, ay ışığı bulutların arasında belirdi ve odamı aydınlattı. Anne Ay'ın parlak yaşam enerjisiyle doldum. Onun gücü beni güçlendirdi, omuzlarım dikleşti ve Trillian'a bakmak için başımı kaldırdım.

Yüzündeki ifade, duymak istediğim her şeyi söylüyordu. “Camille,” dedi sertçe ve bana doğru geldi. Bir adım geri gittim ve gerinerek vücudumdaki her kasın kontrolünü ve arzusunu hissettim.

“Beni istiyor musun?” diye sordum, elimle onu durdururken.

Trillian'ın burun delikleri genişledi, önce, bana kızdığını düşündüm ama sonra, gözlerindeki şehvet ışığını gördüm. Oyundan, güç savaşından hoşlanmıştı. “Seni istiyorum. Her şeyinle. Her milimini, her kıvrımını istiyorum. Camille, beni istiyor musun?”

Ve bizi, bedenlerimizden çıkarıp, ruhlarımızın birleşeceği diyarlara uçurması için kendimi ona sunmamla, oyun sona erdi. Başını boynuma gömdü ve beni yatağa taşıdı. Yatağa uzandığımda, ikimiz de bu kadar uzun zamandan sonraki ilk buluşmamızın pek de nazik olmayacağını biliyorduk. İhtiyacımız çok büyük, aciliyetimiz çok güçlüydü. İçime girdiğinde, gözleri parladı. Kalın ve talepkar bir şekilde, içime yerleşti ve düşüncelerimin, bir bir beni terk ettiklerini hissettim. Ve oradaydık, bir tepenin kenarında kontrol için savaşıyorduk.

Son defa içime girdikten sonra, Trillian titredi. Önce o,

pes etti ve inleyişi, beni kendime getirdi. Son bir hareketle, kendimi boşluğa düşerken buldum.

Gözlerimi açtığımda, güneş ışığı perdelerden içeri sızıyordu ve aşağıdan, domuz ve yumurta kokuları yükseliyordu. İrkildim. Sağa doğru yatmaktan, boynum tutulmuştu ama bu ağrı, içimdeki doyum hissiyle kıyaslanınca hiçbir şeydi. Yataktan çıkarken, çok keyifliydim. Kendimi, uzun, çok uzun zamandır, bu kadar iyi hissetmemiştim.

Yatağımın diğer tarafı, boştu. Trillian, babamla konuşmak için Öteki Dünya'ya dönmüştü. Ve ben, şeytanla tekrar dans ediyordum. Saate bakınca, yüzümdeki gülümseme tamamen silindi. Saat on olmuştu. Aman Tanrım, mağaza!

Boyu dizlerimin üstüne gelen, şifon eteğimi ve açık gri, kaşmir süveterimi giydim. Yüksek topuklu, süet stiletolarımı ayağıma geçirdim ve saçlarımı, kalın bir atkuyruğuyla toplamaya çalışarak, hızla merdivenlerden aşağıya indim. Delilah, pırıl pırıl gözlerle, kahvaltı için masada beni bekliyordu.

“Çok açım.” Sandalyeme oturdum ve ağzıma, domuz pastırmasından bir parça attım. “Teşekkür ederim. Geç kalıyorum.”

Delilah, burnunu buruşturdu. İspanyol paça kot ve mavî, fildişi renklerinde, yamalı bir gömlek giymişti. Kalın platform topuklu botları, onu fazlasıyla yükseltmişti. “Bence, bugün mağazaya göz kulak olması için, Iris'i aramalıyız. Biz, Tom Lane'i aramaya başlamalıyız.”

Sabah kalktığımda, ÖDHA'dan bir haber almayı umuyordum ama ne Chase'den ne de Trillian'dan hiç haber yoktu.

"Sanırım haklısın. Harcayacak bir dakikamız bile yok." Telefonu aldım ve özel mağaza hattından, Iris'i aradım.

"Hey, bugün mağazayla ilgilenebilir misin? ÖDHA için halletmemiz gereken işlerimiz var."

Ben yapılması gerekenleri sıralarken, Iris not aldı ve beni gün sonunda arayıp, durum raporu vereceğine söz verdi. Hayatının çoğunu Finlandiya'da geçirmiş olmasına rağmen, mükemmel derecede İngilizce konuşuyordu. Akrabaları, nesiller boyu Finli bir aile için çalışmışlardı ve ailenin son üyeleri de ölünceye kadar, orada barış içinde yaşamışlardı. Artık kimsesi kalmayınca, Iris, ÖDHA ile çalışmaya başlamıştı. Dünya'yı çok iyi tanıdığı için, ÖDHA onu bu tarafta görevlendirmişti.

Delilah ve ben kahvaltı ederken, Delilah yapılması gerekenlerin listesini hazırladı, ben de makyaj yaptım. Gözlerimin çevresine siyah kalem çekip, yumuşak kahve tonunda far sürdüm ve zaten uzun olan kirpiklerime, kat kar rimel sürdüm. En sonunda, dudaklarıma şarap kırmızısı ruj sürerek, makyajımı tamamladım ve kendime baktım.

"Bu daha iyi," dedim, el aynama bakarken.

"Bu sabah çok şıksın," dedi Delilah. "Şimdi, ne yapmamız gerekiyor?" Kalemimi hazırlamış, bekliyordu.

"Tom Lane hakkında, daha fazla şey öğrenmemiz lazım, ama korkarım, buralarda aynı isimde birçok kişi yaşıyor olabilir."

"Aynen öyle," dedi. "Seni beklerken, biraz araştırma yaptım. Seattle'da ve çevresinde yaşayan, birçok Tom Lane var. Ve eğer gerçekten dağın yakınlarında yaşıyorsa, telefonu olmayabilir."

Delilah, başka bir kızarmış ekmek daha alıp, yağ sürdü ve yedi. İştahı yerindeydi ve bunu hiç problem etmiyordu. "Belki bölgede yaşayan periler, onu tanıyorlardır ya da hakkında bir şey duymuşlardır."

Rujumu bozmamaya dikkat ederek, domuz pastırmamdan bir parça daha ısırdım. "Tom ve mührün, bir şehir efsanesi haline gelmiş olabileceklerini mi düşünüyorsun?"

"Hey, Rina'ya sormaya ne dersin? O, Seattle'da yaşıyor ve hatırladığım kadarıyla, Öteki Dünya'dayken bir tarihçiydi." Delilah, heyecanlanmıştı. Kendisiyle gurur duyduğunu söyleyebilirdim.

"Rina mı? O kim?" diye sordum ve sonra, hatırladım. Birkaç yıl önce, Rina-Saray ve Krallık'ın bir üyesi-Kral'la beraber olmuştu. Bu aslında, bir suç değildi. Asıl problem, bunun için Kraliçe'den izin almamış olmasıydı ve Lethesana, ister mücevherini çalmış olsun ister eşini, kraliyet hırsızlarına karşı, pek de hoşgörülü sayılmazdı. Lethesana, Rina'yı sınır dışı edip, dünyaya gönderdi ve Öteki Dünya'ya dönmesini yasakladı.

"Ah, onu unutmuşum," dedim ve Rina'nın sansasyonel ve tartışmalı sürgününden sonra, neler yaptığını merak ettim. Yapılan tartışmalara, ben de şahit olmuştum ve bu bana, kraliyet ailesine ait bir şeyi "ödünç alma"nın sonuçlarıyla ilgili, önemli bir ders vermişti. "Nerde olduğunu, biliyor musun?"

Delilah, bilgisayarını açtı ve araştırmaya başladı. Parmakları, bilgisayarın üstünde, beni dehşete düşüren bir hızla hareket ediyordu. Delilah, Dünya'ya geleceğimizi öğrendiği dakika, bilgisayar eğitimi almaya başlamıştı ama ben, bu

fırsatı geri tepmiştim.

“İşte burada–elimde Dünya’ya gönderilenlerin bir listesi var. Hey, mağazaya çok yakın oturuyor. Bir antika dükkanı var ve onun üst katında yaşıyor.”

“ÖDHA için mi çalışıyor?” diye sordum.

“Hayır,” dedi başını sallayarak. “Kraliçe ona resmi bir görev verildiğini duysa, kıyametleri koparır. Lethesana, kincidir.”

Çantamı ve anahtarlarımı aldım. “Onu ziyarete gidebilir miyiz?”

Delilah bilgisayarımı kapattı ve omuz çantasına yerleştirdi. “Neden olmasın? Sonra da geçerken Louis Jenkins’e uğrar, onunla da konuşuruz. Menolly uyanana kadar, devam edebilmek için, daha fazla bilgi edinmeliyiz.” Beni kapıya kadar takip etti ve gözlerimin içine baktı. “Bu sabah nasılsın? Trillian’ın, kahvaltıda burada olmadığını fark ettim.” Bu, bir beyan değil, bir soruydu.

Ona, sinirli bir bakış attım. “Benimle uğraşmaya başlama yine, tamam mı? Evet, dün gece biraz benimle kaldı ve evet, beraber olduk. Ve sonra, Öteki Dünya’ya geri döndü.”

“Oh, Camille! Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?” diye sordu. Merdivenlerden indik ve şiddetli yağmur, arabama ulaşana kadar, bizi sırlıslıklamıyordu. Anahtarlığım düğmesine bastım ve kilitler açıldı. Bence, modern teknolojinin sihirden pek bir farkı yoktu. Hatta bazen, daha bile üstün geldiği oluyordu.

Arabaya oturup, kemerlerimizi taktık. Başımı salladım ve “Onu seviyorum, evet ama ondan hoşlanmıyorum. O kadar çok, değil. O, bir bağımlılık, Delilah. Tutkulu ve hey-

can verici ve...” dedim ve durdum, nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum.

“Ve seni, kimsenin götüremediği yerlere götürüyor.” diye tamamladı, Delilah.

Ona, baktım. “Evet. Dün gece de yaptı. Onu bırakmak istediğimden, emin değilim.”

Yola çıkıp, Belles-Faire istikametinde ilerlemeye başladığımızda, Delilah, ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor gibi görünüyordu. Bir dakika kadar sonra, “Belki, başka birine bağlanmak, o kadar da kötü bir şey değildir. Seni mutlu ediyor, Camille. Beraber olduğunuz zamanları, hatırlıyorum. Ondan hoşlanmıyorum ama eğer onu seviyorsan, yanında olacağım. Biliyorsun,” dedi.

Yağmur damlaları, cama hızla çarpiyordu, silecekleri maksimum hıza ayarladım. Bizim evden, Belles-Faire’e giden yolda, varoş mahalleler vardı. Sedir ağaçlarıyla çevrili, geniş araba yolunun arkasındaki eski, harap evler, asalet yoksunluğunu, parasal zorlukluları ve biraz para biriktirebilmek için Seattle’dan uzaklaşan beş veya altı çocuklu aileleri anlatıyordu.

“Trillian, bir Svartan. Bir süre sonra, beni terk edecek ve parçalarını toplamak zorunda kalacaksın. Bağlılık, onun doğasında yok.” Gözlerimi yoldan ayırmadım. Burada karşıdan karşıya geçen bir köpek, hatta çakal görmek çok olağandı.

Delilah, kaşlarını çatı. “Bizim doğamızda da, tek eşlilik yok. Biz yarı periyiz, biliyorsun.”

“Ben, tek eşlilikten bahsetmiyorum,” diye, karşı çıktım. “Benim tek katlanamadığım, ona kalbimi verdikten sonra

beni terk edeceği düşüncesi. Unutma, aynı zamanda da yarı insanız.”

“Ama sen annemden çok, babama benziyorsun.”

Sırttım ve bizi Seattle’a götürecek olan Aurora Bulvarı’na doğru, sola döndüm. “Maalesef, bana babamın görünüşünden daha fazlası geçmiş. Dünyamı sarsacak bir adama gitmek için, ateşte yürüyebiliyorum. Seks yapmayı seviyorum ve Trillian’la seks yapmak, bildiğim tüm uyuşturuculardan daha etkili.”

“Sanki, çok uyuşturucu kullanmışsın gibi. Çocukken, eğitiminin bu kısmından hep kaytarırdın,” dedi. Kaşlarını çattı ve dudakları, sevimli bir şekilde çarpıldı. “Dürüst olmak gerekirse, ben erkeklerle ilgilenmiyorum sanırım. Kadınlarla da ilgilenmiyorum. Bir erkeğe sahip olursam, ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Aslında, merak ediyorum. En azından, bir kere seks yapmak isterim... Neden bu kadar önemli olduğunu anlamak için.”

Şaşırdım ve hızla ona baktım. Delilah’nın ilişkileri olduğunu ama anlatmak istemediğini sanıyordum ve hiç üstüne gitmemiştim. “Sen, hâlâ bakire misin yani?”

Utandı. “Bir insan olarak, evet.”

İma ettiği şeyin ne olduğunu, merak ettim. Ona baktım. Trillian’dan beri hiçbir erkekle beraber olmamama rağmen, kendimi tatmin edecek birçok yol bulmuştum. Yeterli değildi, tabi. Benim kitabımda, güzel ve sert bir erkeğin yerini hiçbir şey tutamaz.

“Hiç azmadın mı?”

Delilah sırttı. “Sana, frijit olduğumu söylemedim. Sadece, başka biriyle seks yapma fikri beni rahatsız ediyor.” Bana

baktı. “Peki, Trillian’la olmak nasıl bir şey? Seni bu kadar deli edecek, ne yapıyor?”

İlk kez, hiçbir yargılamada bulunmaksızın, biri bana Trillian’da ne bulduğumu soruyordu. Ne düşüneceğini merak ederek, ona Svartan sevgilimi anlatmaya başladım.

BÖLÜM 6

İlk durağımız, Rina'nın dükkanıydı. Bella Gata Butik, ilk bakışta, şehrin harap bir bölümündeki bir dükkan gibi görünüyordu fakat etraftaki mağazalar, baya pahalı ürünler satıyordu. Bella Gata'nın bir tarafında, et restoranına inen karanlık merdivenler, diğer tarafında ise, deri mobilya mağazası vardı.

Vitrine yaklaştım ve Osmanlı tarzı, burgonya rengi, muhteşem bir iskemle gördüm fakat fiyatını görünce, onu alma fikrini tamamen aklımdan çıkardım. Hâlâ birikimlerimiz vardı ama yedi yüz dolarlık bir tabure, bizim için fazla pahalıydı. ÖDHA'dan aldığımız maaş, Dünya parasına çevrilemiyordu. Thomasville'i tercih etmeme rağmen, bir süre Ikea takılmamız gerekiyordu.

Bella Gata, açıktı. Birkaç erkenci müşteri, kumaş ve porselen raflarına bakıyordu ama dükkanın büyük kısmı, boş görünüyordu. Köşede duran kadın bize bakmaya başlayınca,

Delilah geri çekildi ve bana tegaha ulaşmam için yol verdi. Bir dakika için, onun bir insan olduğunu düşündüm ama sonra kendini gizlemek için sürdüğü büyüleyici kokuyu hissettim. Büyük ihtimalle, üstümüze atlayan kaçıklardan korunmaya çalışıyordu ama insanlar onun aslında ne olduğunu bilse, satışlarını üçe katlayacağını düşünmeden edemedim. İş hayatında bu tarz yollara başvurmamak, öcü olduğun anlamına gelmezdi. Ben öcülerle de karşılaştım ama Bill Gates bunlardan biri değildi.

Tezgâha doğru eğildim. "Rina'yı arıyoruz," dedim, bakışlarımı sabit tutarak. Geri çekildi ve onu bulduğumuzu anlادم.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sinirle etrafına bakarak. "Bilgi. Biz, ÖDHA için çalışıyoruz."

Üstündeki sahte maskeyi attı ve gerçek güzelliği ışıltı-yarak, meydana çıktı. Saçları kumrallaşmaya, gözleri koyulaşmaya ve daha da parlamaya başlayınca, Kraliçe'nin neden onu sınır dışı ettiğini anlamaya başladım. Rina, bugüne kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi ve kraliyet egosu için nasıl bir tehdit oluşturduğunu, görebiliyordum.

"Sizi Lethesana mı gönderdi?" Omuzları dikti ve kav-gaya hazır olduğu belli oluyordu.

Öfkeyle burnumdan soludum. "Sence, Kraliçe'nin bizimle bir işi olabilir mi? Eğer fark etmediysen, biz yarı insanız. Rahatla, biz buraya olay çıkarmaya gelmedik. Sadece, senin Öteki Dünya'da iyi bir tarihçi olduğunu hatırladık ve bir efsaneyle ilgili bilgi almaya geldik. Ben, Camille D'Artigo," diye ekledim ve başımı salladım. "Ve bu da kardeşim, Delilah."

Rina, bize baktı. "Yani siz, tam peri değilsiniz, öyle mi?" Şimdi hatırladım, sen ve kardeşlerin Krallık'ta tartışılan konular arasındaydınız. Orada sizi, cüce cinlerin ülkesine göndermekte ısrarcı olan bir sürü kişi vardı. Ama diğer en iyi şeyi yapmışlar, anlaşılan." Sesinde, büyürken sıkça karşılaştığımız, düşmanlık izleri vardı. Yani Rina, yarı perileri sevmi-yordu.

Gözlerimi kısıp, tezgâha doğru eğildim. "Şimdi beni dinle, arkadaşım. Bizim durumumuzun, konuyla alakası yok. Biz, ÖDHA için çalışıyoruz ve bu, senin için yeterli olmalı. Sürgünde olabilirsin, ama Krallık'a bağlısın. Şimdi, bu dünyayı ve Öteki Dünya'yı ilgilendiren, ciddi bir problemle karşı karşıyayız. Bize gönüllü olarak yardım edecek misin, yoksa baştakileri mi aramalıyım?" Blöf yapıyordum ama o, bunu bilmiyordu.

Durdu ama o sırada, kafasında durumu her açıdan değerlendirdiğine emindim. Aslında, ne Kraliçe'yi sevmek ne de ÖDHA'ya yardım etmek zorundaydı ama eğer onu biraz sıkıştırabilirsem, bizimle konuşabilirdi.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" dedi, sonunda.

"Ruh mühürlerinden birini taşıyan, Tom Lane adında bir adam varmış. Hakkında bir şey biliyor musun? Hayatta olduğunu ve Rainier Dağı'nın yakınlarında yaşadığını, biliyoruz. Ve onu bulmalıyız."

Rina, rafları inceleyen müşterilere göz attı. "Gidip, ofisimde bekleyin. Birkaç dakika içinde, orada olacağım," dedi ve bize, tezgâhın arkasındaki küçük koridorun sonundaki kapıyı gösterdi.

Delilah ve ben koridordan geçerek, odaya girdik. Oda,

gösterişli bir koltuk, yanında bir kitaplık ve küçük odanın geri kalanı dolduran, büyük bir ceviz masa ve deri sandalyeyle döşenmişti. Koltuğa oturdum ve Delilah'a baktım. Zihnimin gerilerinde, baş ağrımın başlamak üzere olduğunu hissediyordum ama içimde, bunun uykusuzluktan farklı bir nedeni olduğuna dair, belirsiz bir his vardı. Bir şeyler, ters gidiyordu.

"İlginç bir şey hissediyor musun?" diye sordum.

"İlginç derken?"

"Oh... enerjisi... koku... bir şeyler yanlış ve ben, bunun ne olduğundan, tam olarak emin değilim."

Delilah, durdu ve havayı kokladı. Gözlerini bir dakika boyunca kapalı tuttu ve kafasını kaldırdı. Omuzları dikleşti ve kapıya koşarak, tokmağı sarstı. "İçeride kilitliyiz," diye fısıldadı. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum ama bundan hoşlanmadım."

Neler olduğunu anlayabilmek için, koltuğa uzandım. Derin bir nefes alarak, havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim fakat kırılan camın sesi, beni yerimden sıçrattı. Dükkanın ön kısmından, boğuk bir çığlık yükseldi.

"Bu Rina!" Ayağa kalktım ve kapıyı açmama yarayacak, bir şeyler bulmaya çalıştım. "Bu lanet yerden hemen çıkmamız lazım!"

Delilah, bana geride durmamı işaret etti. Kapıya bir dakika boyunca bakıp, hedefini belirledikten sonra, kapıya sert bir tekme attı. Platform topuğuyla, kapı tokmağını doğru açıdan yakalayarak, kırmayı başardı ve kapının pervazı parçalandı. Bunu, Öteki Dünya'da, dövüş sanatları ustalarının en iyisiyle, yıllar boyu çalışarak öğrenmişti. Delilah, siyah ku-

şak bir kungfucu ile aynı düzeydeydi.

Koridordan geçip, hızla ön tarafa ulaştık. Rina'nın cesedi, tezgâhın üstünde öylece yatıyordu. Kanı, tezgâhtan dükkanın ortasına doğru, oluk oluk akıyordu. Derin bir nefes aldım. Kanın metalik kokusu, havayı kaplıyordu. Ve ozonu. Birisi buraya, son birkaç dakika içinde, sihir atmıştı. Ayaklarım doğru baktım ve basit, kahve ve sarı renklerdeki kuştüyünü gördüm. Almak için eğildiğimde, Delilah tısladı ve geri çekildim.

"Cin. Bu bir cine ait," dedi. "Bunu, buradan bile hissedebiliyorum."

"Şu kaçık, gaddar kadın..." Tüyü elimde çevirdim. Kaygan, kirli ve her haliyle iğrençti. "O kaltağı bulduğumuzda, onu şişleyip, Gölge Kanat'ın ateş çukurunda pişireceğiz."

"Sence, bizimle aynı bilginin peşinde miydi?"

"Bilmiyorum ama Chase'i arayacağım. Bunu haber vermeliyiz ve sanırım, ondan yanında bir Ceset Konuşturucu getirmesini istemeliyiz." Derin bir nefes aldım ve hızlı arama, yediyi tuşladım.

Chase'i beklerken, Rina'nın vücuduna yakından baktım. Birkaç dakika önce, bir Kral'ın aklını çecek kadar güzel olan bu kadından, geriye güzel denecek pek bir şey kalmamıştı. Vücudundaki ve yüzündeki yaralardan akan kan, zemini kaplamıştı. Gözlerimi, vücudundan dışarı fırlamış bağırsaklarından uzaklaştırdım. Kana ve bağırsaklara alışıkтым ama bu, görmekten hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Delilah da Rina'ya bakmamaya çalışarak, yanıma geldi.

Cesedin üstünü örtmememiz gerektiğini, biliyorduk. Alınması gereken kanıtlar olacaktı ve eğer bir Ceset Konuşturucu'yu işe alacaksak, olabildiğince az enerji izi bırakmamız gerekiyordu.

"Sence, Serseri Luke da onunla mıydı?" dedi.

Başımı salladım. "Onun kokusunu almıyorum ama bir kuşun kokusunu, çok net alıyorum."

Aslında Serseri Luke'un gerçek adı, yirmi sekiz harften oluşuyordu ve söylemesi neredeyse imkânsızdı. Babam bize, onun gerçek adını söylemişti ama Lucianopoloneelisuunekonekari çok uzundu ve ismini, Luke olarak kısaltmıştık. *Serseri* lakabını ise, hakkımı sonuna kadar verdiği ünü yüzünden eklemiştik.

"Hayır, bu o kuş kadının işi," dedim, elimdeki kuş tüyünü göstererek. "Renkler de uyuyor ve Rina'nın bedeni parçalara ayrılmış... Bunu, pençeleriyle yaptığına eminim."

Delilah, yüzünü buruşturdu. "Pis, iğrenç yaratıklar. Kapıdan nasıl geçtiler, peki? Jocko, görevini çok iyi yapıyordu."

"Chase'in içerden birinden yardım aldıklarına dair tahminini, doğru olabilir," dedim ve dükkanın kapısı açıldı. Chase, içeri girdi. Ona el salladım. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle, dikkatle Rina'nın yanına yaklaştı. Bazen, insanların midelelerinin bizimkilerden daha hassas olduklarını, unutuyordum.

"Aman Tanrım, ne oldu?" Elleri titreyerek, not defterini çıkardı. "Bir korku filminden fırlamış gibi görünüyor."

"Bunu, kuş kadın yaptı ama emin olmak için, ölü falcısına ihtiyacımız var. Bir Ceset Konuşturucu'ya..." Ona, elimdeki kuş tüyünü verdim. "Bunun, katilden düştüğüne inanı-

yorum."

Yavaşça tüyü elimden aldı ve bana baktı. "Tüm bunlar olurken, siz nerdeydiniz?"

Yüzümü ekşittim. "Arka odada kilitliydik. Konuşmak için Rina'yı beklerken, biri bizi içeri kilitledi."

"Birinin sizi içeri kitlemesine izin mi verdiniz? Siz, nasıl ajanlarsınız böyle?" Öfkesini bastırmaya çalıştı.

"Geri çekil, ahbap. Sence, biz neden bu hareketsiz ve can sıkıcı yere gönderildik? En azından, biraz saygı göster. Bu kadın öldü ve pek de iyi bir şekilde öldüğü söylenemez." Kulağımı kaşırken, derin bir nefes aldım. Küpelerim gümüştü ama içimde, onların sadece kaplama olduğuna dair, bir his vardı. "Ona bazı sorular sormak için geldik. O kuş, Yer altı Ülkesi'nden geldi, Chase. O bir cin." Daha da yaklaşılabilmesi için, biraz geri çekildim.

"Allah Kahretsin," dedi sessizce. "O zaman, haklıydınız. Bir cin, kapıdan girdi. Bu cin, şu bahsettiğiniz Gölge Kanat değil, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Şimdi, üç cinin Dünya'ya gönderildiğini biliyoruz. Onlar, gözcüler. İçerden birinden yardım aldıklarına dair tahmininde, haklı olduğunu düşünüyoruz. Kapıları açabilecek birinden. Belki, şekil değiştirebilen bir cin, belki de onlarla çalışan bir peri... İki türlü de, haberler kötü."

"Haber demişken," dedi, cep telefonunu çıkarırken. "Bugün, baştakilerden bir haber aldım. Menolly, bara gitmeli. Olaylar kapanana kadar, Wayfarer'in yeni yöneticisi, resmi olarak o."

"Bak, bu değişik bir haber," Kaşlarımı çattım. "İyi değil

ama değişik bir haber. Bu, onu birincil hedef yapacak. Bu, baştakilerin fikri, öyle mi?"

"Sabah işe gittiğimde, masamda bu talimat duruyordu. Ah, bilmeniz gereken bir şey daha var. Birileri, Jocko'nun ölümünü medyaya sızdırmış. Bekçi Köpekleri, protesto etmek için şehirde gösteri yürüyüşü düzenleyecekler."

"Çivit Hilal'den de geçecekler mi?" diye sordum.

Onayladı. "O ve periler tarafından işletilen tüm yerlerden. Yarı insan olmanız, onlar için bir şey ifade etmiyor; onlara göre siz tehlikelisiniz. Polis, onları kontrol etmeye çalışacak ama konuşma özgürlüğü ve tüm bu ıvır zıvıra müdahale edemezler."

Kaşlarımı çattım. Bazen susturmak da, bu tür lokal grupları zapt etmek için, güzel bir alternatif olabilirdi. Bekçiler, bizim, insanları şeytana teşvik ettiğimize inanıyorlardı. Göle Kanat'ın ordusu kapıdan girip, önlerine gelen herkesi yok ettiklerinde, başka bir şarkı söyleyeceklerdi. Önümüzde diz çöküp, bizden yardım dileneceklerdi.

Chase, telefonunda bir numara tuşlamaya başladı. "Bir Ceset Konuşturucu'ya mı ihtiyacın var?" dedi.

Başımı salladım. "Aynı zamanda ölü falcılığı da yapıyor olsun, yoksa yeteri kadar vasıflı biri gelmeyebilir. Ve ona, cesede birileri dokunmadan önce, ihtiyacımız var."

Birkaç dakika içinde, hem bir Ölü Konuşturucu hem de özellikle ÖDHA'nın bu tarz olaylarını temizlemek için oluşturulmuş bir ekip çağırdı. Krallık'ın, Öteki Dünyadan gelenlerin cesetleri için uyulmasını emrettiği, belli koşullar vardı. Ayınlar, ancak vücut uygun şekilde nakledildiğinde yapılabiliyordu. Rina, evde istenmeyen biriydi ama şimdi ölmüştü

ve sürgün durumu ortadan kalkmıştı. Sonsuza kadar orada kalmak üzere, evine geri gönderilecekti.

İkiyüzlülüğe bak diye düşündüm, başımı sallayarak.

Beklerken, Delilah ve ben Chase'i, Rina'nın geçmişi ve neden Seattle'da olduğu konusunda, bilgilendirdik.

"Senin ülkenin insanları arasında, tek eşliliğin pek geçerli olmadığını sanıyordum," dedi Chase.

Öfkeyle burnumdan soludum. "Bunun tek eşlilikle alakası yok. O, Kraliçe'ye saygı göstermedi. Eğer Kral'la yatmak için Kraliçe'den izin alsaydı, büyük ihtimalle Lethansar'ın rızasını alırdı. Rina, Kraliyet ailesine ait bir şeyi çaldı."

Chase'in kafası daha da karışmış görünüyordu. "Ama Kral izin verdi. O da Kraliyet'in bir hükümdarı, değil mi?" İçimden kafasına patlatmak geldi.

"Evet, bu biraz karışık. Bir de şuradan bak: Kral, Kraliçe'ye ait. Evet, Kraliyet'in hükümdarlarından biri ama Lethansar'ın izni olmadan, tuvalete bile gidemez."

Chase öksürdü. "Senin toplumunda, erkek egemenliği pek yok galiba?"

"Pek yok. Taht, anneden kızına geçer. Kraliçe, eşini kuzenlerinin arasından seçer; kan bağı zorunludur. Kral dışında birinden doğacak herhangi bir çocuk, Kraliyet'e kabul edilmez."

"Ya Kraliçe'nin kızı olmazsa?"

"O zaman, kız kardeşi veya kız kardeşinin kızı tahta geçer. Kraliyet ailesindeki her kadından, çocuk doğurması beklenir. En az, iki çocuk. Kraliçe, evleneceği kişiyi seçtiği andan itibaren, Kral olan kişi, ona bağlıdır. Rina, Kraliçe'nin onayını anlamadan Kral'la yatarak, aslında Kraliçe'ye teca-

vüz etmiş oldu.”

Açıklamayı bitirdiğimde, kapı açıldı ve ÖDHA tıbbi ekibi ve onların ÖDHA için, Dünya üzerinde görev yapan meslektaşları içeri girdiler. En önde, uzun, koyu bir pelerin giymiş, küçük bir figür, zeminin üstünde yüzer gibi kayarak ilerliyordu. Birçok katla, yüzünü ve vücudunu kapatan şifon örtüden, çivitin parıltısı yayılıyordu.

Bir adım geri gittim. Ceset konuşturucular, sinilerimi bozuyordu. Cesetlerle konuştukları için değil, yerin derinliklerinden yüzeye çıkan karanlık, şekilsiz yaratıklar olduğu için. Çağırıldıkları zamanlar dışında, Y’Elestial’e girişleri yasak olan bu ırkın, bir adı yoktu ve yüzlerini hiç kimse görmemişti. Irkın erkekleri, yeraltındaki şehirlerinde saklanarak yaşıyor, sadece kadınlar, Ceset Konuşturucu olarak çalışıyorlardı. Çoğu, sınırlamalar ve kurallara bağlı yaşıyordu ama bazı serseriler, vahşi ve tehlikeli olabiliyorlardı.

Ceset Konuşturucu, Rina’nın yanına diz çöktü. “Öldüğünden beri, ona kimse dokundu mu?” Sesi, şapkalı pelerininin altından, boğuk geliyordu.

Derin bir nefes alıp, ruhumu onunkiyle çarpıştırmaya özen göstererek, yanına diz çöktüm. Bir cadı ve ceset konuşturucunun enerjileri çarpıştığı zaman oluşan korkunç patlamalara dair, hikâyeler vardı. Ve bunların, efsane mi yoksa gerçek mi olduklarını öğrenmeye, hiç niyetim yoktu.

“Yaşayıp yaşamadığını anlamak için, nabzını kontrol ettim. Bunun haricinde, katil dışında, kimse ona dokunmadı.” Kuş tüyünü kaldırdım. “Bunu cesedin yanında, yerde buldum ve düşünmeden elime aldım.”

Karanlık peçe, bana doğru döndü ve bana bakan soğuk

ve parlak bir çift, çelik gibi göz gördüğümü sandım. “Kuş kadın,” dedi, sadece ama bu, bizim düşündüğümüzü doğrulamak için yeterliydi.

Uzun yıllardan beri, Ceset Konuşturucuları iş başında görüyordum. İşlerine ithafları ve buz gibi hırsları, sinirleri mi bozuyordu ama aynı zamanda, onlara hayran kalıyordum. Delilah, Chase’in arkasında durmuş, izliyordu. Sinirli görünüyordu. Chase de çok heyecanlı gibiydi. Nerede susması gerektiğini bilecek kadar profesyonel olduğu için, çok şanslıydık.

Ceset Konuşturucu, Rina’nın vücuduna doğru eğildi ve yüzünü, yavaşça onun kanla kaplı yüzüne bastırdı. Rina’nın dudaklarını uzun uzun öptü ve ruhunu emerek, onun bedeninden çıkarıp, kendi bedenine aldı.

Dudak dudağa, ağız ağza,

Kefenin sözcüsü gelir;

Ruhunu emer; kelimeleri iletir;

Ölümün sırlarının duyulmasını sağlar.

Satırlar beynimde yankılandı; çocukların, öcülerini uzak tutmak için söyledikleri maninin satırları. Ama öcüler, bu yaratıklara kıyasla çocuk oyuncağıydı ve öcüler, hizmetleri karşılığı para almıyorlardı. Rina’dan, kalbi dışında, tüm geriye kalanlar, bundan sonra atalarının yanında olacaktı.

Ceset Konuşturucu, Rina’nın bedeninin üstündeyken, sessizce bekledik. Chase’e baktım. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu ve yüz ifadesini fark eden Delilah, uzanıp onun elini tuttu. Ürküp, hızla ona baktı ve desteğini kabul etti. Delilah’nın dokunuşu, ona omuzlarını dikleştirecek gücü verdi ama hâlâ kahvaltıda yediklerini yutmaya çalıştığını, göreb-

liyordum. Onun korkusunun kokusu, kanın kokusuna karıştı ve Menolly o an, orada olmadığı için çok memnun oldum. Henüz vampirlikte çok yeniydi ve genç vampirler, iğne batmış bir parmağın kokusuyla bile acıkabiliyorlardı.

Bir dakika sonra, Ceset Konuşturucu sessizce ayağa kalktı. Önce doğru bir adım attım. Hedefi vurup vurmadığımızı, anlama zamanıydı.

“Rina, beni duyabiliyor musun?”

Ceset Konuşturucu, Rina’nın sesiyle, sessizce cevap verdi, “Evet.”

Rina’nın ruhu, çıkıp burayı terk etmeden önce, sadece birkaç dakikalık zamanımız vardı. Sadece birkaç hızlı soruya yetecek kadar... Sonra şansımızı kaybedecektik. Ceset Konuşturucular, bazı vakalarda, ruhu bu kadar zaman bile tutamazlardı.

“Seni kim öldürdü?”

Durdu ve sonra tekrar fisıldadı. “Kuş kadın.”

“Nedenini biliyor musun?” Ceset Konuşturucu’nun, ruhu tutmak için, hükmedişini seyrettim.

“Hayır.”

Güzel. Kısa ama tatlı. Ölüler, her zaman konuşkan olmu-yorlardı, ki bu da anlaşılabilir bir durumdu. Soracağımız her soruya, dikkatle hesaplamamız gerekiyordu. Düşündüm. Bir veya iki şansımız kalmıştı. Bize bir ipucu verecek, ne sorabilirdim? Ve sonra, aklıma geldi. Rina’nın ölümüyle ilgili sorular vakit kaybı olabilirdi ama beki, buraya öğrenmek için geldiğimiz konuları açığa kavuşturabilirdim.

“Tom Lane’i nasıl bulabilirim?”

Ceset Konuşturucu, soruyu beklemiyormuş gibi titredi

ama kontrolü tekrar ele geçirmeyi başardı. Bir dakika kadar sonra, “O, bir deli ve bir kaya kadar kızgın. Ormana gidin ama dikkatli olun. Fırtınadan korunan ataları bulun ama önce, ejderhanın yatağından geçmeniz gerekiyor.”

Ve Rina’nın vücudu titredi.

“Allah Kahretsin!” dedi Chase. “Neler oluyor?”

Ceset Konuşturucu, geriye doğru atlayıp, ÖDHA ele-manlarından birinin üstüne hızla düşerken, Delilah sıkıca Chase’in kolunu tuttu.

Chase ve Delilah’a baktım. “Sakin ol. Bu, sadece bağlantının kesildiğine dair bir işaretti. Rina’nın ruhu, onun vücudunu terk etti.”

Chase cesede baktı ve gözlerinden bir parılının geçtiğini gördüm.

“İyi misin?” diye sordum.

Derin bir nefes alıp, başını salladı. “Evet. Ben sadece... Cinayet kurbanlarıyla o kadar çok karşılaşıyorum ki, onların insan olduklarını bazen unutuyorum. Sesinin oradan geldiğini görmek... Vücudunun titrediğini görmek. Ölümünden sonrası hakkında, çok düşünmemiştim.”

Kafasının karmakarışık olduğunu, hatta biraz kafayı yediğini, fark ettim. Ona güldüm. “Bunu o kadar büyütme. Biz, sadece ruhun ölümünden sonra da yoluna devam ettiğine, inanırız. Rina hâlâ yaşıyor, sadece artık vücudunda değil. O, atalarının arasına katıldı.”

ÖDHA ekibi, ortalığı temizlemekle meşguldü. Chase, Ceset Konuşturucu’ya bakarak titredi. “Ona nasıl ödeme yapacağız?”

Oh, bu gerçekten güzel olacaktı. “Daha önce onlarla hiç

çalışmadın, değil mi?"

Başını salladı. "Hayır ve bir daha da asla çalışmak istemiyorum."

Tezgâhlardan birinin önünde durdum ve ayakkabılarıma baktım. Biraz yıpranmış görünüyorlardı ve yeni bir çift almam gerektiğine, karar verdim. Chase, gırtlığını temizledi ve ona bakarak, dikkatimi tekrar elimizdeki konulara yönlendirdim. Onun aklını oynatmasına neden olmadan, bu lanet soruya nasıl cevap verebilirdim? Bazen net olmanın, en iyisi olduğuna karar verdim.

"Rina'nın kalbini alacak. Ekip kalbi çıkarıp, ona verecek. Ceset Konuşturucular, konuştukları her kişinin bir parçasını içlerine alırlar. Bunu, bir çeşit paylaşım olarak düşün."

"Aman Tanrım! Sormak zorundaydım, değil mi?"

Chase yüzünü ekşitirken, Ceset Konuşturucu'nun onun yüzünü görmemesi için, onu diğer tarafa çevirdim. "Bunu yapma," dedim sessizce. "Onun işi kutsaldır ve o en az sakınıldığı kadar, saygıdeğer biridir. İşleri dışında, sadece birbirleriyle konuşurlar. Onların ırkını ve güçlerinin nereden geldiğini bilmiyoruz. Bu, ırkın kadınlarının doğuştan gelen bir yeteneğidir ve bir peri, bunu asla yapamaz. Burun kıvrarak, kendini aptal konumuna düşürme. O, ölümün gardiyanlarından biri ve onu küçümsemek yerine, onurlandırılmalısın."

Bana baktı. "Bana yüklenme. Kardeşin en azından ne kadar ... Anlıyor."

"Korktuğunu mu?"

"Bir daha dene. Korkmuyorum." Chase, bana küstah bir bakış attı. Gözlerinden yansıyan ışık, zihninin hem davayla hem de beni köşeye sıkıştırıp, göğüslerimi sıkmakla meşgul

olduğunu, ele veriyordu.

"Tabi tabi, korkmuyorsun! Seninle konuşurken yüzüme bak, anladın mı?" Homurdanarak, kollarımı kavuşturdum ve camdan dışarı baktım. Delilah, Rina'yı Öteki Dünya'ya gönderilmek üzere hazırlayan tıbbi ekiple sohbet ediyordu.

Chase gırtlığını temizledi ve kulağıma doğru eğildi. "Ama çok güzelsin, nasıl karşı koyabilirim? Hadi Camille, kabul et. Sen de beni istiyorsun."

Yüzümde masum ve tatlı bir ifadeyle ona döndüm ve daha tepki veremeden, onu yakaladım. Hayalarını korkunç ama kalıcı bir hasar bırakmayacak şekilde, sıktım. Tiz bir ses çıkardı ve gitmesine izin verdim. "Devam edersen, bir dahaki sefere, dizlerime yapışana kadar devam ederim."

Bir sandalye bulmak için deli gibi etrafına bakınırken, gülümsedim ve Rina'nın vücudunu hazırlamalarını seyretebilmeye başladım. Döndüğümde, Chase bana dik dik bakıyordu ama acı çekiyor gibi görünmüyordu.

"Ve," dedim, düz bir ses tonuyla. "Şu kuşun izini sürmeye, hazır mısın? O kadın, insanlar ve periler için çok tehlikeli."

Sinirlendiğini düşünmüştüm ama beni şaşırttı. "Camille, tanıdığım birçok insandan, çok daha cesur olduğunu söylemeliyim. Bunu, bana yapmaya hiç kimse cesaret edemezdi ama hak ettiğimi kabul ediyorum. Sanırım, özür dilemeliyim..."

"Sanırım, dilemelisin," dedim ve güldüm. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Bana, bunu nasıl yaptığını öğretmelisin."

Kaşlarını kaldırarak, omzumu silktim. "Eğer haya sıkımay öğrenmek istiyorsan, tabi, öğretirim. Ama şimdi, işimize dönelim." Onu, arkaya odaya götürdüm ve Rina'nın ma-

sasma gidip, onu öldürmelerine neden olabilecek bir kanıt aramaya başladım. Chase, çekmeceден çıkardığım eşyalara bakıyordu.

“Kuş kadın tam olarak nedir? Yunan mitolojisindeki lere mi benziyorlar?” Küçük kağıt tomarlarını, eline aldı. “Bence, bunlardan parmak izi almalıyız,” dedi.

“Of Chase, kuş kadınların parmak izleri olmaz. Onlar insanlar ya da periler gibi değiller.”

“Parmakları var mı, peki?”

“Evet ve eğer onlardan birini alabilseydim, hemen Büyükanne Coyote’ye verirdim.” Hiçbir şey söyleyemeden, onu durdurdum. “Bir şey sorma, lütfen. Bunu, sana daha sonra açıklayacağım. Her neyse, onlar yarı kuş oldukları gibi, aynı zamanda da cinlerdir. Bir katili veya eşkıyayı ‘aşağılık’ veya ‘iğrenç’ gibi kelimelerle anlatabilirsin ama bu kelimeler, bu yaratıkların yapabileceklerinin yanında, hiç kalır.”

Bir not defteri buldum. Adresler. İşimize yarayabilirdi. Tanıdık bir isim var mı diye, deftere göz gezdirdim ve Chase’e verdim. Chase, defteri bir torbaya koydu.

“İnsanlarla çalışıyor olma şansları var mı?”

“Evet, öyle bir şans var ama cinlerle iş birliği yapan bir insan, olayın sonunu görene kadar yaşayamaz. Hayali hikâyelere, çok fazla inanıyorlar. Eğer ruhlarını şeytana satarlarsa, istediklerini elde edebileceklerini sanıyorlar. Cinler, diğerlerini sadece kendi çıkarları için kullanırlar ve istediklerini elde ettiklerinde, onları yok ederler.”

Durdum ve Chase’i Gölge Kanat ve neyin peşinde olduğuyla ilgili bilgilendirmemiz gerektiğine karar verdim. “Chase, cinlerin neyin peşinde olduklarını ve nedenini biliyoruz.”

Etrafına bakındı. “Ne?”

“Gel, gidip birer kahve alalım ve sana, dün gece öğrendiklerimizi anlatayım.” Ona, Trillian’la yattığımı anlatmıyacağım, tabi ki. Bazı sırların, gizli kalması daha iyidir.

BÖLÜM 7

Delilah ve ben, ben Chase'i bilgilendirirken, onun da Louise'i bir ziyaret etmesine, karar verdik. O, Iris'in arabasını ödünç almak için, mağazaya gitti ve ben ve Chase de, Starbucks'ta buluşmaya karar verdik. Öteki Dünya'ya geri dönmekte tereddüde düştüğüm tek nokta, orada kahve olmadığı için, kahvemi kapının diğer tarafından sipariş etmek zorunda kalacak olmamdı. Ve zihnimde, bir ışık yandı. Belki Y'Elestial'da, bir Starbucks açarak, tüm perilere moka, frapuçino ve karamel aromalı latte sunabilirdim. Potansiyel, inanılmazdı.

Panonun üstünde yazan, menüye baktım ve Chase koyu bir kahve sipariş ederken, ben de en büyük boy, ekstra kremalı karamelli, moka da karar kıldım. Köşe masadaki sandalyelerimize oturunca, bana mahcup mahcup baktı.

"Dinle, bugün kendimi aptal konumuna düşürmeme izin vermediğin için, çok teşekkür ederim. O şey başladığında,

neredeysse bayılıyordum... Vücudu... Öpmeye..." Şeker paketini açıp, kahvesine boşaltmadan önce, biraz oyalandı.

"O şey, Öteki Dünya'da büyük saygı görüyor," dedim, bir dakika kadar sonra. "O kadar şeffafsın ki, durumunu Delilah bile fark etti. Neden elini tuttu, sanıyorsun?" Mokamdan büyük bir yudum aldım ve sıcak çikolata boğazımdan geçerken, ürperdim.

İçimi çekerek, Chase'e baktım. "Dinle ahbab. Sen hâlâ, Öteki Dünya'ya pembe gözlüklerle bakıyorsun. Cüceler, tek boynuzlu atlar ve prenses periler. Evet, cücelerimiz, tek boynuzlu atlarımız, krallarımız ve kraliçelerimiz var ama aynı zamanda, öldürdüklerini yiyerek ziyafet çeken vampirlerimiz ve yaratıklarımız da var. Biz, orada doğanlar, grinin gölgesinde yürüyoruz, Chase. Kafanda, Periler hakkında düşündüğün şeylere uymamızı bekleme, o zaman, geceleri daha rahat uyuyacaksın."

"Ya da uyuyamayacağım," diye mırıldandı. "Sen yarı insansın ama bir insan gibi düşünemiyorsun, değil mi? Seninle ilk tanıştığımızda, seni diğer ÖDHA çalışanlarından daha iyi anlayabileceğimi düşünüyordum ama şimdi, insan ve peri kanının karışımının, seni onlardan daha da ilginç kıldığını düşünüyorum."

Arkama yaslandım ve caddeleri ıslatan, bitmek tükenmek bilmeyen yağmura baktım. "Neden? Seninle yatmadığım için mi?"

Yorumuma itiraz ederek, "Her şeyin arkasında bunun olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Sanırım, sana bu izlenimi ben verdim, üzgünüm. Evet, seni becermek istiyorum; ateşli bir kadınsın ve benim, bu Peri cazibesine karşı bağışıklığım

yok. En azından, bu konuda dürüstüm. Ama bu, seni ilginç bulmamın nedenini açıklamıyor."

Sandalyesinde kıpırdandı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Mesela, bir örnek... Ceset Konuşturucu işini yaparken, kılın bile kıpırdamadı. Sana göre, bunların hepsi normal. Başından büyük bir işe kalkıştığımı, düşünmeye başladım." Bir dakika kadar bekledi ve devam etti. "İstifa etmeyi düşünüyorum. Daha ne kadar dayanabileceğimi, bilmiyorum. Yaşadığım şokların, arkası kesilmiyor."

Söyleyeceğim şeye inanmayarak, masanın üstünden ona doğru eğildim. "Seni kaybetmeyi göze alamayız, Chase. Sen, Peri-İnsan Cinayet Mahali Araştırmaları ekibini kurdun. Sen, ÖDHA'nın Dünya üstündeki, en büyük desteklerindensin. Sana, ihtiyacımız var. Özellikle de şimdi. Gerçekten yarattığın her şeyi patronuna devredip, mahvetmesine izin vermeyi mi düşünüyorsun?"

Bunun, işe yarayacağını biliyordum. Devins, sersemin tekiydi. Chase'in onunla ilili şikayetlerinin minimuma indiği bir zamanda, onunla tanışmışım ve onu, odanın diğer tarafına fırlatmak istemişim.

"Teşekkürler," dedi, boğuk bir sesle. "Endişelenme, istifa etmiyorum. Evet, ne buldunuz?"

Ona, Gölge Kanat ve ruh mühürleri ile ilgili bildiklerimi, anlattım. Bitirdiğimde, arkasına yaslandı. Beş dakika içinde, on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Yani, ÖDHA bunu bizden sakladı, öyle mi?"

Başımı salladım. "Bence saklamadılar. O kadar, zeki degiller. ÖDHA, bürokrasi anlayışı ve tüm sistemiyle, çok yavaştır. Guard Des'Estar yaşanalı, o kadar da çok olmadı. Saray ve

Krallık, yıllar önce, askerlerini kendi hallerine bıraktı. Kralliyet ailesi üyeleri tembelleşip, bencilleştiler ve ordu liderleri de onlarla aynı durumdalar.”

“Karşılaştığım ajanların çoğu, işlerinde çok yetenekli görünüyordular,” dedi.

Başımı salladım. “Dinle, Chase. Ajan olmak ve savaşçı olmak, birbirinden çok ayrı şeyler. Ben de işinde çok iyi birçok ajan tanıyorum ama onlar, yani biz, asker değiliz. Ve biz, baştakiler tarafından yavaşlatıyoruz. Babam, Gardiyan’la beraber. Süre giden miskinliği görüyor. Onun izinden gittiğimiz için, bizimle gurur duyuyor ama onun da kabul ettiği gibi, Öteki Dünya, Gölge Kanat’ın ordusuyla başa çıkmaya hazır değil. İnan bana, Dünya da buna hazır değil. Cinler, sizin tanklarınızı ve silahlarınızı yiyip, geçirmezler bile. Bu, onların sürüsü, Chase. Sürü.”

Chase kahvesini içerken, sessizce bana baktı. Bir dakika sonra, sordu. “Ne yapabiliriz? Eğer söylediklerin doğruysa, iki dünya da büyük tehlike altında demektir.”

Kaşlarımı çattım ve Trillian’ın söylediklerini, düşündüm. “Daha da kötü olacak. Eğer kaynaklarımız bize doğru bilgi veriyorlarsa, ÖDHA bize pek yardımcı olamayacak gibi görünüyor. Evde, bir şeyler oluyor ve ben neler olduğunu gerçekten bilmek isterdim.” Midem guruldadı. Kahvaltımı yapalı yıllar olmuş gibi hissediyordum. “Bir saniye içinde döneceğim.”

Cüzdanımı aldım ve soğuk rafının önüne geçip, ne yemek istediğime karar vermeye çalıştım. Tunalı sandviç ve naneli tatlı, uygun görünüyordu. Yemeğim için ödeme yaparken, ellili yaşlarımın ortalarında iki kadın, ağızları açık bana bakıyorlardı. Onlara gülümsedim ve masama döndüm. Yerime

oturduğumda, Chase başını salladı. “Ne? Tuna sevmez misin?”

“Sen ve Delilah, kıtlıktan çıkmış gibi yiyorsunuz. Öteki Dünya’da, sizi beslemediler mi?” Göz kırptı ve benimle dalga geçtiğini anladım.

“Bizim metabolizmalarımız, sizinkilerden daha hızlı çalışıyor ve daha çok yemeğe ihtiyacımız var,” dedim ve sandviçimden kocaman bir lokma ısırdım. Mutlulukla, gözlerimi devirdim. İçindeki civa oranı beni biraz tedirgin etse de, tuna balığı, en az Öteki Dünyadaki balıklar kadar lezzetliydi. İyileştiricilerimiz, metali vücudumuzdan temizleyebiliyorlardı, o yüzden çok dert etmiyordum.

“Buradaki birçok kadın, senin yerinde olmak için her şeyini verir,” dedi.

“Eğer etrafta biraz daha fazla gezinir, obsesyonlarından kurtulurlarsa, iyi olacaklar. İnsanların neden herkesin aynı görünmesi gerektiğini düşündüklerini, anlayamıyorum. Periler her şekle, bedene ve renge girebilir ve bizim için güzellik, görüntünün çok ötesindedir. Sizin kadınlarımızın çoğunun, bu kadar mutsuz olduklarına inanamıyorum. Bu, çok üzücü...” Sandviçimden başka bir ısırık daha aldım ve rahat yutabilmek için, biraz moka içtim.

Chase, omuz silkti. “Büyük problemimiz olduğu kesin ama bunların, sadece Dünya’yla sınırlı olduğuna şüpheliyim. Her neyse, konumuza dönelim. Bana, cinlerden biraz daha bahset. Öteki Dünya’da, nasıl uyum sağlıyorlar? Neye benziyorlar?”

Ona baktım. Cinoloji 101 dersi vermeyi beklemiyordum ama bilmek istemesi, doğaldı. Chase, bizim tarafımız-

daydı ve neyle karşı karşıya olduğumuzu anlaması gerekiyordu. Gerçi, neyle karşı karşıya olduğumuzu bilirse, eşyalarını toplayıp, dağlara kaçabilirdi. Gırtlığımı temizledim ve anlatmaya başladım.

"Tamam, ilk olarak, cinler üç kategoriye ayrılır ve bu üç kategori de, kendi içinde, sayısız türe ayrılır. İlk kategoride, Gölge Kanat gibi, En Güçlü Cinler var. Onlar, en büyük kötülerdir ve öldürmek için, büyücülerin ya da sihirbazların yardımına ihtiyaçları yoktur. İkinci kategoride ise Güçlü Cinler var. Bu kategori, şu anda uğraştığımız arkadaşları da kapsıyor: Kuş Kadın ve Serseri Luke. Hepsî, doğdukları yer olan, Yer Altı Ülkesi'ne bağlılar. Üçüncü kategoride, küçük cinler var. Bazıları, cin özelliği bile taşımazlar. Küçük şeytanlar, vampirler ve benzerlerinden bahsediyorum. Bazıları Yer Altı Ülkesi'nde yaşarlar, bazıları farklı yerlerde..."

"O zaman, kardeşin bir vampir olduğu için, cinleri tanıyabiliyor?" diye sordu, omuzlarının üstünden, sinirle etrafına bakarak.

Güldüm. "Merak etme, seni duyamaz ve ben de bunu sorduğumu, ona söylemeyeceğim. Ama evet, Menolly de artık, teknik olarak bir cin sayılır. Ama sana daha öncede söylediğim gibi, tanımlamalar görecelidir. Bütün küçük cinler, kötü değildir. Bazıları, sadece yaramazdır. Ve bütün periler ve insanlar da iyi değildir." İhtiyacım olan son şey, Chase'in kardeşimden daha da çok korkmasıydı.

Beni şaşırttı. "Menolly beni gerçekten korkutuyor ama onun, kötü olduğunu düşünmüyorum."

Ona, minnettar bir şekilde gülümsedim. "Teşekkürler. O Çok Güçlü ve Güçlü Cinler'le kıyaslanamaz bile, endişelen-

me. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, cinlerin çoğu insanlardan çok daha güçlüdür ve imha sırasında çok tahrip edici olabilirler. Tahmin edebileceğinden, çok daha güçlüler. Onlar, ateş toplarını, yıldırım hareketini ve zehirli gazları, ağızlarından çıkarırlar."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Chase, *tabağım* da kalan yarım sandviçe uzanarak. "Bunu yiyecek misin?"

Homurdanarak, sosu onun tarafına doğru ittim. "Buyrun."

Güldü. "Siz ortaya çıkmadan önce, hayat çok daha basitti adamım. Ben, bir tane daha kahve alacağım. Başka bir şey, ister misin?" diye sordu, cüzdanını çıkarırken.

"Evet," dedim. "Bana, bir tane daha moka al. Bu sefer, bol karamelli ve buzlu olsun. Ve bir de kruvasan istiyorum."

"Emin misin? Bu kadar çok kafein, seni delirtebilir."

"Yorumlarını kendine sakla ve bana, kahvemi getir."

Onu başımdan savdım, ve omuz silkip, kasaya doğru ilerledi. O gidince, bana bakan iki kadın, masaya geldiler.

Uzun boylu olan, mavi gözleri parlayarak, "Rahatsız etmek istemiyoruz," dedi. Heyecanı, parfüm kokusu gibi etrafı yayılıyordu. "Ben ve arkadaşım Linda, Öteki Dünya'dan olup olmadığınızı, merak ettik?" Kamerasını kaldırdı ve gömleğinin düğmesini gösterdi. Diskin koyu lacivert zemininin üstünde, gümüş PGK harfleri vardı ve logoyu, ufak renk pırıltıları çevreliyordu.

Gerçekten harika, yine Peri Gözetmenleri... Gerçi, bunlar şehir dışından gelmiş gibi görünüyorlardı. Onları, Erin Matthews'un grubunda görmemiştim. Kadınlara baktım. Çok umutlu görünüyorlardı ve onları hayal kırıklığına uğrattım.

“Evet, Öteki Dünya’danım. Şchirde Çivit Hilal adında bir mağazam var.”

“Sana söylemiştim, Elizabeth! Biliyordum gözlerinde yıldızlar var.” Daha kısa boylu olan Linda’nın gözlerinin içi gülüyordu.

“Ben, onların renkli lens olabileceklerini düşünmüştüm,” dedi Elizabeth, Linda’dan çok bana bakarak. “San Francisco’da gördüğümüz periye, hiç benzemiyor. Sanırım, hiçbirine benzemiyor.”

Ben orada yokmuşum gibi konuşmalarından bunalarak, söze girdim. “Öteki Dünya’da yaşayan birçok ırk ve cins var, bayanlar. Biz, kurabiye kalıbından çıkmadık.”

Linda’nın yanakları kızardı. “Çok üzgünüm, saygısızlık etmek istemedik. Biz Iowa’daki küçük bir kasabadan, bir arkadaşımızı ziyarete geldik. Seattle’da birkaç perinin yaşadığını öğrendik ve bir tanesiyle karşılaşabileceğimiz umuduyla, çok heyecanlandık. Bizim geldiğimiz yerde, pek yabancı yok. Birkaç zenci var ama sizden kimse yok. O yüzden, sizleri gerçekten tanımıyoruz.”

Ben elimi kaldırıp, onu durdurana kadar, birkaç dakika daha konuştu. Elizabeth, küskün görünüyordu ama bir şey söylemedi. Dilini tutmayı tercih ettiğine göre, anlaşılan, Periler’in, ne yapacağı belli olmayan yaratıklar olduğuna dair uyarıları okumuştur.

“O zaman, Seattle’a hoş geldiniz. Fotoğraf çekirmek ister misiniz?” Fotoğraf makinelerini göstererek, gülümse-dim. Balla, daha fazla arı yakala... Deyimin ne ifade ettiğini hiçbir zaman anlayamadım ama... Biz çocukken, annem bu deyimini sıkça kullanırdı. Birinin neden arı yakalama ihtiyacı

duyabileceğini, hiçbir zaman anlayamamıştım.”

Linda ve Elizabeth, başlarını salladılar, tekrar gülümsüyorlardı. Hemen sonrasında, Chase görüldü. Düğmelerine ve fotoğraf makinelerine baktıktan sonra, bana sempatik bir bakış attı. Peri Gözetmenleri’ni, daha önce de iş başında görmüştü.

“Chase, benim ve bu tatlı bayanların fotoğrafımızı çeker misin, lütfen?”

Bu işi, ona vermeliydim. Onu iğnelediğimi anladı ama başını sallayıp, fotoğraf makinesini eline aldı. Elizabeth ve Linda’nın aralarına geçtim ve Chase bir sürü fotoğraf çekti-ten sonra, makineyi onlara geri verdi.

“Bayanlar,” dedi, rozetini göstererek. “Korkarım, Bayan D’Artigo ve benim, resmi işlerle ilgili görüşmemiz gerekiyor. Eğer, müsaade ederseniz...?”

Teşekkürlerini ve memnuniyetlerini dile getirip, istemeyerek yanımızdan ayrıldılar. Onlar kafeyi terk ederlerken, Chase’e karşı gerçekten minnet duydum.

“Bazen, iyi olabiliyorsun,” dedim ve bana gülümsedi. Akşamın karanlığında, dişleri parlıyordu.

“Kötü olmalı,” dedi, gitmekte olan kadınları göstererek. “Bunu, gittiğin her yerde yaşıyorsun, değil mi?”

“Bazıları kadar çok değil. Ne de olsa, ben yarı insanım. Ama evet, Periler yılın lezzeti gibi görünüyor ve sanırım, bir süre daha böyle devam edecek.”

Sesimin başkaları tarafından duyulmasını engellemek için, ona doğru yaklaştım. “Her neyse, konumuza dönelim. Planımız şu... Elimizde, ÖDHA’nın göz ardı edemeyeceği, bir kanıtımız var. Cinler ve Gölge Kanat hakkında bir kanıt.

Tom Lane denen adamı bulup, Öteki Dünya'ya götürmeliyiz. Neler olduğunu anladıklarında, harekete geçeceklerdir."

Kruvasanımı parçalara ayırırken, bu cehenneme bir son verip veremeyeceğimizi, merak ettim. *Cehennem de görece- li bir tanımdı.*

Dundan sonraki adımımızda, Kuş Kadın'ı bulacaktık ama önce, Chase'in merkeze uğraması gerekiyordu. Ben de mağazaya gitmeye, karar verdim.

"Orada buluşuruz," dedim. "O zamana kadar, Kuş Kadın'ı bulabilmek için, bir plan düşüneceğim." Hissettiğimden daha güvenli konuşuyordum ama birileri, insiyatif almalıydı ve Chase'in şehirde dolaşan bir Kuş Kadın'ı nasıl alt edebileceğimizi bildiğini, sanmıyordum. Kuş Kadın için de saklanmak, zor olacaktı. Seattle'da, kaç tane dev kuş-kadın olabilir- di ki? Birileri onu görüp, polise veya Hayvan Kontrol ofisine rapor edecekti.

Çivit Hilal'den ancak üç blok ötede, park yeri bulabil- dim ama problem değildi. Arabamla mağazam arasında, Erin Mathews'un iç çamaşırı dükkânı, Scarlet Harlot, vardı. Mağazaya girip, gelen ürünlere bir göz atabileceğimi düşündüm. Chase bir saat içinde geleceğini söyledi ve hızla bakmak için, hâlâ zamanım vardı.

Erin kasanın arkasındaydı ve Peri Gözetleme Kulübü toplantılarındakinden, çok daha profesyonel görünüyordu. Geldiğimi görünce, gözleri aydınlandı ve neşeyle el salladı. Duvara, resmimi asmasına izin vermiştim ve resmimin altın- da, "Camille D'Artigo—Çivit Hilal'in sahibi—buradan alış-

veriş yapıyor," yazıyordu. Bu bile, ona birçok müşteri kazan- dırmıştı. Perilerle iş yapmak, iyidir.

Kasanın arkasından, hızla çıktı. "Camille! Seni burada görmek, ne kadar güzel. İşler nasıl?"

Ona cin avında olduğumu söyleyemezdim, tabi...Sade- ce başımı sallayıp, mırıldandım ve raflara yöneldim. "Bir uğ- rayıp, macenta ve erik renklerinde neler var, bakmak iste- dim. Saten veya ipek olursa, iyi olur." Bunlar, Trillian'in en sevdiği renkleri ama bu yüzden bakmıyordum. Hayır, o yüzden değildi. Bir daha, Trillian'la yatmamaya karar ver- miştim. O bir hataydı, muhteşem ve tutkulu bir hataydı ama hataydı. Lanet olsun. Neden onunla ilgili her şeyi, sonsuza kadar, olurluna bırakamıyordum?

Erin gülümsedi. "Elimde, tam istediğin gibi birkaç takım var. Burada bekle." Perdeleri aralayıp, arka tarafa geçtiğinde, rafların arasında dolaşarak, saten, ipek ve yumuşak pamuk diyarına şöyle bir göz attım. Özlediğim, Öteki Dünya'ya ait şeylerden biri de, el yapımı kıyafetlerdi. Orada hiç kimse, bir- biriyle aynı şeyi giymezdi ama buradaki materyaller ve seçe- nekler de muhteşemdi.

"Bu muhteşem vücut için, giyecek bir şeyler mi arıyor- sunuz?"

İrkildim ve kendimi çok uzun boylu bir adama bakarken buldum. Kafasında kabarık bir peruk—en azından ben peruk olduğunu düşündüm—, bedenini sımsıkı saran, payetli, turun- cu bir kıyafet vardı. Teni neredeyse kahverengiydi ve pembe rujla, yeşil göz farı sürmüştü. Kesinlikle, *Ne Giymemeliyim* danışmanlığı almalıydı.

"Ben, Cleo Blanco," dedi. "Ve siz?" Elini uzattı. Tırnak-

ları, benimkilerden daha uzun ve daha bakımlıydı.

Bak işte, bu ilginçti. Öteki Dünya'da, eşcinsel kraliçeler yoktu. Her çeşit cinsel tercihe rastlamak mümkündü ama çok az peri, karşı cins gibi giyinirdi. Ya da bizim kıyafetlerimiz buradakilerden biraz daha farklı olduğu için, biz aradaki benzerlikleri göremiyorduk.

Bakımlı ele baktım ve tokalaştık. "Camille D'Artigo. Çivit Hilal'in sahibiyim." Ne istediğini merak ederek, başımı kaldırdım ve uzun boylu adama baktım. "Sizin için, ne yapabilirim?"

Gülerken, ağzından tükürükler sıçradı. "Asıl, ben senin için bir şeyler yapabilirim. Tatlım, sana bir gece için, bin dolar verecek adamlar tanıyorum. Peri olduğun için, ticari değer için çok yüksek."

Eğer insan olsaydım, kesinlikle kıpkırmızı olmuştum. Yüzündeki gülümsemeye karşılık verdim ve burnumu buruşturdum. "Teklifin için teşekkür ederim ama sanırım, kabul etmeyeceğim. Şu anda, zaten ayrıcalıklı bir müşterim var." Teknik olarak, doğru değildi ama gerçeğe yakındı.

Somurtarak, omzuma dokundu. Dokunuşu arkadaşçaydı ama uzatmadı. "Peki tatlım. Umarım gücenmemişsindir ama peri kanları sayesinde, çok lüks hayatlar süren birçok kadını tanıyorum. Fırsatları kaçırmayı hiç sevmem."

Dünyada yaşayan, peri fahişeler mi? Olabilir, diye düşündüm. Anlaşılan, insanların üstünde bıraktığımız etkiyi, birileri paraya dönüştürüyordu. Kendimi pazarlamak, bana göre değildi ama bu fikir, beni rahatsız da etmemişti. Bizim dünyamızda seks, açık ve kolay bir olaydı, o yüzden fahişelere ve jigalolara pek ihtiyaç yoktu. Tabi, seks, bazen de bir silah

olarak kullanılıp, yatak odalarında oynanan güç savaşı, dram ve düellolara dönüştürülebiliyordu.

"Hayır, gücenmedim. Demek caddelerde çalışıyorsun, Cleo?"

Cleo ısıklık çalıp, tavana bakmaya başladı. "Hayır canım, caddelerde çalışmıyorum. Ben bir animatörüm, kadınları taklit ediyorum. Doğu Pine'da, Seattle Halk Koleji'nin yanında, Glacier Springs isimli bir gece kulübünde çalışıyorum. Salı ve Çarşamba akşamları, Bette Davis ve diğer günler, Marilyn Monroe oluyorum. Pazar günlerimi, küçük kızımı ve anesini görebilmek için, boş bıraktım."

Hemen sonra, elinde birçok ürünle, Erin çıkageldi. Cleo'ya baktı ve kaşlarını çatı. "Yine müşterilerimi rahatsız mı ediyorsun, Cleo?" dedi. Ses tonu, bana pek ciddiymiş gibi gelmedi. Cleo, gülmeye başladı.

"Rahatsız etmiyorum," dedim, askıları elinden alıp, iç çamaşırlarına bakarken. "Bunlar, gerçekten çok güzeller. Arkaya geçip, deneyebilir miyim?"

"Tabi ki," dedi, tekrar kasanın arkasına dolaşırken.

Cleo eğildi ve büyük, yakut yüzüğünü gösterdi. "Bak, Jason bana ne verdi. Gerçek yakut. Kontrol ettirdim." Ona el sallayıp, arka tarafa geçerken, arkamdan seslendi. "Çivit Hilal'de çalışıyorum dedin, değil mi?"

"Sahibiyim. Müsait bir zamanında uğra," dedim ve değiştirme kabinine girdim.

İlk denediğim takım, çok dar olduğu için göğüslerimi kapamadı ama ikinci denediğim, siyah güllerle bezenmiş macenta rengi büstiyer, üstüme tam oturdu. Dantelliydi ve akşamları çıkarken, bolero ceketin içine de giyebileceğim ka-

dar şıktı. Onu, kenara koydum ve diğerlerini denedim. Tavus kuşu tüyü renklerindeki ipek gecelik, tüylerin ortasındaki altın rengi işlemelerle, ışıltı ışıltı parlıyordu. Geceliği başımdan geçirdim ve aynadaki görüntüme bakınca, nefesim kesildi. Mücevher tonlarıyla kaplıydım ve gecelik, attığım her adımında parlıyordu. Üstüme tam olmuştu ve içindeki gizli destek, kalçalarımı topluyordu. Ne pahasına olursa olsun, bunu almalydım.

Hemen giyindim ve büstiyerle geceliği yanıma alarak, kasaya doğru ilerledim. "Tamam, sen kazandın. Bunlar, benim olmalı. Bu gecelik gibi bir elbise istiyorum, eğer bulursan, sakın pas geçme." Etrafa bakındım, Cleo ortalarda görünmüyordu. "Arkadaşın gitti mi? Tatlı birine benziyor."

"Cleo, en iyilerden biridir," dedi. "Şu sıralar, tercihleri konusunda kafası biraz karışık ama çok iyi kalplidir ve kazandığı her kuruşu, kızı ve kızının annesi için harcar. Bana bir gün, kızının ve eski karısının eşcinsel-ya da biseksüel- olduğundan haberleri olmadığını anlatmıştı, bu konuda, onlara bedel ödetmek istemiyor. O yüzden, gündüzleri okula gidiyor ve geceleri kulüpte çalışıyor." Aldıklarını paketledi ve kırmızı saplı, pembe bir torbaya koydu. "İki yüz elli yedi dolar, otuz dört sent tutuyor." dedi.

Çeki yazarken, sordum, "Ne okuyor?"

"Bilgisayar programcılığı. Microsoft'ta çalışmak istiyorum." Torbayı bana uzattı. "Eğer iyi bir programcıya ihtiyacın olursa, ona gitmelisin."

Tavsiyesini zihnimin bir kenarına not ederken, başımı salladım. İyi bir bilgisayar korsanına ne zaman ihtiyaç duyulacağı, belli olmazdı. Serseri Luke ve arkadaşlarını alt et-

meyi başarabilsek bile, içimde, bizi uzun bir savaşın beklediğine dair kötü bir his vardı. Erin'e öpücük gönderdikten sonra, yola çıktım ve yağmurdan ıslanmamak için, mağazama doğru hızla yürüdüm.

Iris, beni gördüğüne çok memnun olmuş gibi görünüyor. "Bir problemin var," dedi, ben kapıdan girerken.

"Öyle mi? Şehirde dolaşan, üç Allahın belası cinle, Dünya'ya sıkışıp kaldım. Tabi ki problemlerim var!" Saçımdaki suyu akıtmak için, başımı salladım ve torbamı kasanın arkasına koydum. Iris etkilenmediğini gösteren bakışlarla, tezgahın üstünde parmaklarıyla tempo tutuyordu. Derin bir nefes aldım. "Tamam, şimdiki problemimiz nedir? Karınca mı var? Çatı mı akıyor? Birileri, yine kitapları mı çalışıyor?"

"Karınca da yok, sızıntı da yok, hırsız da yok. Problemimiz, Bekçi Köpekleri. Önümüzdeki hafta, mağazayı gözleyeceklermiş." Elindeki ilanı gösterdi. "Bunu sabah, kapıda buldum."

Kağıdı aldım ve dikkatle baktım. Mavi ve beyazın parlak tonlarındaki fon üstünde, siyah yazılar olan, bir el ilanıydı. Bu bir, "durdur ve vazgeç" ilanıydı ve bize eşyalarımızı toplayıp, Öteki Dünya'ya dönmemizi emrediyordu, aksi takdirde "sonuçlarına katlanacaktık." Bu ellerinde afişlerle mağazanın önünde oturup, ciğerleri patlayana kadar sloganlar atıp, daha çok müşteri çekeceklerinin işaretiydi.

"Bu, işler açısından iyi haber," dedim. "Bırak, gelsinler. Eğer çirkinleşirlerse, Chase'i ararım ve o da, onları buradan uzaklaştırır."

Iris sırttı. "Onlar için dışarıya birkaç uzaklaştırma büyüsü koymamı, ister misin?"

"Şimdi, şimdi," dedim, pırıltısına pırıltıyla karşılık vererek, "bu pek iyi olmaz. Bak ne diyeceğim; eğer uygunsuz davranmaya başlarsa, ben telefonu elime almadan, sen onları gönderebilirsin. Bizi incitmeye çalışmadıkları sürece, inan bana, hiçbir zararları olmaz. Ama eğer sen *opsiyonel giyim* büyüsü veya onun gibi bir şey yapmaya kalkarsan, başka bir çare bulmam gerekecek."

Gülümseyerek, yere kadar uzanan, iki atkuyruğuyla topladığı saçlarını salladı. "Sen kötüsün. İşte bu yüzden, burada çalışmayı seviyorum," dedi. "Araştırma, nasıl gidiyor? Alışveriş poşetlerine bakılacak olursa, pek de cin avlıyor gibi görünmüyorsun." Sesini alçaltarak, raflardan birinin önünde, kitapları inceleyen Henry Jeffries'i gösterdi. Bence Henry, Iris'e aşık ve Iris'e aşkını ilan eden, ilk kişi olmayacaktı."

"Chase'le burada buluşacağız. Önce, patronuyla konuşması gerekiyordu. Ve yine, adını andım ve Chase geldi," diye ekledim, Chase kapıdan girip, şemsiyesini sallarken. Pek mutlu görünmüyordu. Kaşlarını çattım. Baharatlı, biftekli takoların kokusunu alıyordum. "Hey, ne oldu? Suratın asık görünüyor."

Homurdandı. "Yine, Devins'ten azar işittim. Görünüşe göre, Bekçi Köpekleri yine iş başında ve Devins, neden onları susturmak için bir çare bulamadığımı merak ediyor. Ona, bir halkla ilişkiler uzmanı olmadığımı söyledim. Ama o, Bekçi Köpekleri grubunun, siz Periler yüzünden oluşturulduğuna inanıyor ve perilerle ilgili konular, benim yetkim altında."

"Kesinlikle, çok zevkli görünüyor. Belki, bu sana kendini daha iyi hissettirir. Kuş Kadın'ın izini sürebilmemiz için, bir fikrim var." Kuş tüyünü gösterdim.

"İçimde, buna pişman olacağıma dair, bir his var," dedi. "Ama patronumla uğraşmaktan daha kötü olamaz. Hadi, cehenneme doğru bir yolculuk yapalım."

Onu uyarmak için, başımı salladım. "Bir daha, bu konunun şakasını bile yapma, Chase. Şimdi, planımı duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Başını salladı. "Kesinlikle, istiyorum. Neden bunu tamamen, günün delilikler şovuna dönüştürmüyoruz?" Ben ters ters bakınca, gülmeye başladı. "Devam et lütfen, Sevgili Camille. Daha önce hiç, kızarmış Kuş Kadın yemedim."

BÖLÜM 8

“Evet? Büyük plan nedir?” diye sordu.

“Bu tüye, bulma büyüsü yapacağım. İşe yarayabilir.”

“Gerçekten mi?” Chase, tek kaşını kaldırdı. “Kurşungeçirmez yelek ya da kendimi koruyacak herhangi bir şey, giymeli miyim?” Sesi, endişesini açıkça dile getiriyordu.

“Komik adam. Benim sihirlerim, bazı zamanlar işe yarar.” Kapıyı işaret ettim. “Hadi. Şehri iyice görebileceğim, yüksek bir binanın çatısına çıkmalıyım.”

“ ‘Bazı zamanlar’, pek tatmin edici bir geçmiş değil,” dedi. “Ve çatıda olmak, zorunda mı?”

“Hayır, etrafı görebileceğim, herhangi bir yer olabilir. Çantamı omzuma astım ve Iris’e hızlıca sarıldım. “Sonra görüşürüz. Kimsenin alışveriş torbama dokunmasına, izin verme.”

Chase başını salladı. “Buna pişman olacağıma şüphe yok,” dedi, benim için kapıyı tutarken. “Eğer şehrin yukardan manzarasına ihtiyacın varsa, bir yer biliyorum. Ama Tanrı aşkına, lütfen, oradan düşmemize neden olma.”

Yarım saat sonra, Space Needle'in yanında dikiliyorduk. Henüz, Seattle'ı tümüyle görme fırsatım olmamıştı. Şehirdeki gökdelenler, beni korkutuyordu. Delilah ise onlara bayılıyordu. Öteki Dünya'da bu sade, çelik yapılardan daha uzun şatolar vardı ama daha sağlam göründükleri için, onların surlarına çıkmakta, bir problem yaşamıyordum.

Chase'e uzun uzun baktım. "Daha merkezi bir yer bulamadın mı?"

Sırttı. "Güzel manzaralı, büyük bir bina dedin. Space Needle'dan, neredeyse tüm şehir görünüyor. Daha ne istiyorsun? Ateş yakman ya da bir şeyleri tutuşturman gerekmiyor, değil mi? Eğer yaparsan, bundan hoşlanacaklarını sanmıyorum."

"Hayır, hiçbir şeyi yakmam gerekmiyor," dedim, öfke-
den çıldırarak. "Buraya giriş ne kadar?"

"Ben öderim," dedi, başını sallayarak. İkimize de bilet aldı ve kapıdan içeri girdik. Şansımıza, Ekim ayında, hafta içi bir gün gelmiştik ve çok sıra yoktu. Cam asansörlerden birini beklerken, merdivenle çıkmayı önerdim.

Chase, *deli misin* der gibi, bir bakış attı. "Gözlem katı, buradan neredeyse beş yüz fit yukarda. Sence, ben mazoşist miyim? Bacaklarımın şekli zaten güzel, böyle acımasız antrenmanlara ihtiyacım yok."

Söylenerek, beni cam asansöre bindirmesine izin verdim. İnsanların, periler kadar dayanıklı olmadıklarını düşündüm. Yarı insan olmama rağmen, Dünya'daki herkesten daha çok yürüyebiliyordum ve yorgunluktan ölmeden, günlerce uyumadan durabiliyordum. Asansör harekete geçti ve gözlerimi kapadım. Kırk beş saniye içinde, beş yüz fit yukarda,

gözlem katındaydık. Sersemlemiş bir şekilde, asansörden indim.

En azından, bu kat, restoran katı gibi, üç yüz altmış derece dönmüyordu. Küçük şeylerle mutlu olarak, Chase'i, Space Needle'i çevreleyen yürüyüş yoluna açılan kapılara doğru, takip ettim.

Çok kalabalık değildi. Herkes, içeride oturmayı, yağmurun altında, küçük adımlarla dolaşmaya tercih etmiş gibi görünüyordu. Turist sezonu olmadığı, açıkça belli oluyordu. Korkuluklara sıkıca tutunup, dikkatle etrafıma bakınca, bunun belki de iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Beş yüz fit çok yüksekti, ki bu da düşmek için çok uzun bir mesafe olduğu, anlamına geliyordu.

"Güney tarafında, kimse yok gibi görünüyor," dedi, Chase.

"Orada, yağmurdan korunabileceğin bir yer olmadığı için, kimse yok." Ama mahremiyete ihtiyacım olacağı için, ıslanmaya mecburen razı olacaktık. Üstesinden gelebileceğime karar verince, o tarafa doğru yürümeye başladım. Yürürken, insanların atlamalarını engellemek için konulan parmaklıkların, sağlamlıklarını dikkatle kontrol ettim ve sağlam olduklarına karar verince, biraz rahatladım. Eğer biri gerçekten azmederse, parmaklıkların üstüne tırmanabilirdi ama ciddi bir manevra yapması gerekecekti.

Meraklı gözlerden uzak bir nokta bulduk. Tüyü çıkardım ve gökyüzüne baktım. Gökyüzünde hiç yıldız ve ay yoktu, sadece gri bulutlar ve yağmur vardı. Ama en azından, dışarıdaydık ve rüzgârın kuvveti, büyümü destekleyecekti. Herhangi bir aksaklık olmamasını umarak, derin bir nefes aldım ve

yavaşça sihri çağırdım. İçimdeki ateşin parlamasıyla, sihrin damarlarımda dolaşmaya başladığı hissettim. Oluşumun kıvılcımları, tutuştu ve enerjiyi, tüye yönlendirdim.

Gecenin yaratıcısı, Kuş Kadın.

Nerdesin? Bana, yolu göster;

Oklar gösterir; tüyden bedene,

Aynın Annesi, bana avımı bulmam için, yol göster.

Sesim kesilince, Chase sinirle etrafına baktı. "Hiçbir şey olmadı," dedi.

"Gerçekten mi? Yeteneklerime olan güvenin, beni şaşırttı."

"Bu kadar alaycı olmak, zorunda değilsin." Ama yüzündeki ifade, içimi görmeye başladığını ve bundan hoşlandığını gösteriyordu.

Parmağımı şaklattım. "Önce bir şeyler olacağından korkuyordun, şimdi bir şey olmadı diye üzülüyorsun. Karar ver, artık."

Güldü. "Camille, sen mükemmelsin. Büyün gerçekleşmese de, harikasin..." Birden durdu, elimdeki tüye bakıyordu. "Neler oluyor?"

Elimdeki tüy büyüyordu ve ondan yayılan enerji, tamamen farklı bir nitelikteydi. Rüzgârın uçurmasını engelleyerek, onu dikkatle yere bıraktım.

"Ne oluyor?" Chase'in sesi heyecanlı geliyordu ve ona baktığım zaman, gözlerinde korkunun ilk pırıltılarını gördüm.

"Bilmiyorum," dedim. "Bekleyip, göreceğiz."

Sihir, farklı çalışıyordu. Aslında, tüyün oka dönüşmesi ve bize Kuş Kadın'ın nerede olduğunu göstermesi gerekiyordu. Tabi, benim sihirlerimde işler, pek planlandığı gibi gitmi-

yordu. Menolly'nin her zaman söylediği gibi, "Üstesinden gelebilirsin."

Tüy genişlemeye ve dönüşmeye başlayınca, geri çekildim ve Chase'i de arkama aldım. Oluşan tersliklere rağmen, sihir, benim gücümdü. Sinirlendim. Sadece olanları unutup, burayı terk etmek istiyordum ama etrafta gezinen, az da olsa, insanlar vardı. Onları, çağırdığım bu şeyle birlikte, bırakamazdım.

"Allah kahretsin!" Chase'in çılgılığı, düşüncelerimi dağıttı. Elinde kıpırdayan bir çuvalla, ışık ve sis bulutunun içinden çıkan, kedi kadına baktım. İki ayak pençesinin üstünde duran, bir metre seksen santim boylarındaki cinin alt bedeni, kahve ve sarı tüyleriyle, devekuşunu andırıyordu. Üst bedeni ise, bir kadındı. Sirtında kanatları vardı, göğüsleri sıkı ve dikti ama yüzü kınşık bir koca kariya benziyordu. Gözleri, bize bakarken parladı.

"Adamım, sen çok çirkinsin," dedi Chase, dişlerinin arasından.

Sinirle, kendimi tutamayıp, güldüm. "Susar mısın lütfen? O, çok tehlikeli."

Neler olduğunu görecektik kadar yakınımda olan iki kız, çılgınlık atarak, diğer yöne doğru koşmaya başladılar.

"Tanrım! Büyü işe yaradı ama bizi ona götüreceğine, onu bize getirdi," diye mırıldandım.

"Her ne olursa, pek mutlu görünmüyor. Allah kahetsin, şuna bak!"

Chase'in bağırışı, beni kendime getirdi. Bu, çok iyi oldu çünkü tam o dakika, Kuş Kadın bana sağlam bir darbe indirmek üzereydi. Kaçıp, pençelerinin beni deşmesinden, kıl

payı kurtuldum. Tırnakları, küçük budama bıçakları kadar uzun ve bir o kadar, keskinlerdi. Onun sevgi dokunuşlarının, sonum olacağı fikrinden hiç hoşlanmadım. Rina, onun yapabileceklerinin, artık yaşamayan bir örneği idi.

Derin bir nefes aldım ve Anne Ay'a seslendim. Onu göremiyor olabilirdim ama orada, bulutların ve gün ışığının katmanları arasında olduğunu biliyordum. Ve temasıma karışık olarak, enerjisinin yankılandığını hissedebiliyordum. Önumde oluşan, parlak ay ışığı topunu tutarken, "Anne, beni şimdi yüzüstü bırakma," diye fısıldadım.

"Saldır ve diz çöktür!" diye bağırarak, saldırmak için enerjiyi yönlendirdim.

Parlak küre, bir bıçak gibi gerilerek, kuş kadını yaraladı. Kuş kadın, acıyla haykırdı ve bir adım geri gitti. Bakışları, benim üstümdeydi. Hemen sonra, Chase, sağ tarafıma do-laştı ve ateş etmesiyle birlikte, büyük bir patlama sesi oldu.

"Kahretsin, enerji üstündeki kontrolümü kaybetmeme neden olacaksın..." dedim ama artık çok geçti. Ay ışığı, kendi zihnine döndü ve istediğinin, kuş kadının çantasındaki şey olduğuna karar verdi. Ona bir darbe indirdi ve kuş kadın, elindeki yere fırlattı. Chase'in kurşunu, cinde herhangi bir hasara neden olamamıştı.

Chase'i yolumdan çektim ve ay ışığını, tekrar kontrol altına almaya çalıştım ama işe yaramıyordu. Kontrolü kaybetmişim ve o, canı ne isterse yapmaya devam edecekti. Ve yapmak istediği şey, çuvalın etrafında dönüp, onu korumaktı. Kuş kadın, tısladı ama dövüşü kaybettiğine karar vermiş gibi görünüyordu. Tekrar, bana döndü.

"Ona canlı olarak ihtiyacımız var, Chase." Parlak ay

ışığına doğru ilerledim ve gözümü kuş kadından ayırmadan, Anne Ay'a tekrar seslendim. Işık kollarıma dönüp, ellerime doğru indi ve onu alıp, kuş kadına doğru tuttum.

"Saldır ve diz çöktür!" Civa huzmesi, kuş kadını hedef alarak, ellerimden aktı ve bu sefer, ona tüm gücüyle çarptı. Hızla havaya uçtu ve ışık üstünde akarken, parmaklıkların kenarında asılı kaldı. Onu sadece zapt etmek istemişim ama görünüşe göre, biraz fazla kaçırmıştım çünkü ışık onu kapladı ve kanatlarından uçuşa gücünü çekti. Kuş Kadın, uzun bir çığ-lık atarak, parmaklıklardan aşağı düştü ve yere çakıldı.

"Aman Tanrım!" Parmaklıklara doğru koştum ve aşağı-ya baktım. Chase de hemen arkamdaydı. Kuş kadın, kaldırıma çakılmıştı. Yaklaşan ayak sesleri, güvenlik görevlilerinin pek de uzakta olmadıklarını gösteriyordu. Chase'e doğru döndüm. "Ne yapmalıyız? Onların, cinleri öğrenmelerine müsaade edemeyiz."

"Onlarla ben konuşacağım. Onlara, bir perinin intihar ettiğini söyleyeceğim," dedi. "ÖDHA ekibini, buraya getireceğim. Hadi git!"

Kuş Kadın'ın getirdiği çuvalı aldım ve düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Bu sefer, sihrimin işe yarayacağını umarak, havadaki ışığı etrafımda topladım ve kendimi gizledim. Tanrıya şükür ki, bu sefer kıyafetlerimden fazlası yok oldu. Göl-gelerin arasında, mümkün olduğunca sessizce yürüyerek, merdivenlere yöneldim ve Chase'i pisliği temizlemesi için orada bırakarak, orayı terk ettim.

Krabama döner dönmez, koltuğa yaslanıp, gözlerimi

kapayarak, sihrin geçmesini bekledim. Bende bu şans varken, geçmesi tüm gün sürebilirdi ve biri gelip, beni alana kadar burada beklemek zorunda kalacaktım. Arabalar kendi kendilerine gidemezler ve iki cinin daha şehirde dolaştığını düşününce, dikkat çekmek istemediğime karar verdim. Kuş Kadın'ın icabına bakmıştık ama Serseri Luke ve Psikopat Babbler, hâlâ başıboş dolaşıyorlardı.

Daha önce, bir cinle dövüşmek zorunda kalmamıştım ve bu karşılaşma, sinirlerimi bozmuştu. Tekrarlamayı umduğum bir şey değildi ama dileklerimin gerçekleşeceğine pek inanmıyordum.

Her nasılsa, bugün şansım yaver gidiyordu. Ellerim, tekrar görünmeye başladı ve parmaklarıma bakarken, aklıma gelen şeyle irkildim. Chase'i aramayı unutmamalıydım. Eğer adli tabibi, Kuş Kadın'ın pençelerinden birini bize vermeye ikna edebilirse, Büyükanne Coyote'ye onunla ödeme yapabilirdim.

Mağazaya dönmeyi düşündüm ama Kuş Kadın'dan aldığım çuval, kucağımda kıpırdanmaya başlayınca, vites değiştirdim. Bu da ne? Dikkatle düğümü çözdüm ve çuvalı açtım. Ay ışığı, cinden neyi koruyordu, acaba?

Bir bebek gargoyle, çuvalın içinden bana bakıyordu. Gözleri, parlak madenler gibi parlıyordu. Vücudu, üç renkli, yumuşak ve incecik tüylerle kaplıydı ve şimdiye kadar gördüğüm, en sevimli yüze sahipti.

Onu çuvaldan çıkarırken, "Merhaba," dedim. Kanatları, henüz onu taşıyamayacak kadar küçüktü, yakın zamanda uçuşması mümkün görünmüyordu. Ayrıca, annesinden ayrı kalmak için de çok küçüktü. Bu küçük yavruya baktığım zaman,

bilmek istediğimden fazlasını anladım.

Gargoyeler ve tek boynuzlu atlar, cinlerin en sevdiği yerlerden biriydi ve onları Yer Altı Ülkesi'nde stokladıklarına dair, bazı söylentiler vardı. Eğer öyleyse, bu bebek, büyük ihtimalle, Kuş Kadın'ın akşamüstü aperiati olacaktı. Tüylim, diken diken oldu. Küçük yaratığı göğsüme bastırdım ve ona, sıkıca sarıldım. Yüksek sesle geçirdi ve göğsüme pençeleriyle tutunup, sessizce ağlamaya başladı.

"Sen açsın. Ama korkarım, benim sütüm yok, küçük şey," dedim, onu kucağımda kaldırırken. "Ama evde senin için bir şeyler bulabileceğimize, eminim." Onu alıp, çuvalına geri koyarken, saçımı çekti. Emniyet kemerini, onu sıkıca kavrayacak şekilde ayarladım ve park yerinden çıkıp, eve doğru yola koyuldum.

"Ona ne isim koymayı düşünüyorsun?" diye sordu, Chase. Kuş Kadın'la ilgili işleri yoluna koyunca, o da eve gelmişti ve şimdi masada oturmuş, bebekle oynuyordu. Şaşkın görünmemeye çalışıyordu ama gözlerindeki gülümsemeyi ve şoku görebiliyordum.

"Maggie," dedim. "Bana, Maggie'yi çağırıştırıyor."

"Ben, gargoyelerin sadece taştan oluşan heykeller olduklarını sanırdım," dedi. Tabağı masaya götürüp, bebeğin yanına koydum. Chase, onu gıdıklıyordu. Bebek, bir an tereddüt etti, sonra küçük elleriyle tabağın köşelerini tuttu ve dilini dışarı çıkararak, tabağın üstüne eğildi. O, sıvıyı hızla midesine indirirken, Chase, "Onu neyle besliyorsun?" diye sordu.

Chase'in yanındaki sandalyeye oturdum ve öne eğile-

rek, öğle yemeğini sindirmeye çalışan, küçük yaratığa baktım. "Krema, şeker, tarçın ve adaçayı karışımı bir mama hazırladım. Ona adaçayı vermeye, şimdiden başlamalıyız."

"Neden?"

"Çünkü gargoyelerin, gelişimleri için adaçayına ihtiyaçları var. Bu yavru, annesini bir daha göremeyecek ve ben, onun gelişimini mümkün olduğunca normal bir şekilde tamamlaması için, elimden geleni yapacağım. Onda acayip bir şeyler var, sanki..."

"Kanatlı ve şekilsiz bir kediye benzemesi dışında mı?" Chase kıs kıs güldü fakat gözlerinin Maggie'ye kenetlendiğini fark ettim ve ondan büyüldüğünü anladım. Demek ki Chase, hayvanları seviyordu. Dünya'dan ya da Öteki Dünya'dan... Bu düşünce, onu biraz sevmemi sağladı.

"Gargoyeler sadece takip sırasında, taş gibi görünür ve hissederler. Doğaları gereği, izleyen ve gözleyen yaratıklardır. Bu yaratıklar, bir dereceye kadar zekilerdir ve kelime hazineleri sınırlıdır ama bizim düşündüğümüz şekilde düşünmezler. Ayrıca, bir Peri'den bile uzun süre yaşarlar. Notre Dame ve diğer katedrallerin duvarlarında gördüğün bazı gargoyeler, Dünya'da neler olduğunu gözler ve izini sürerler. Çok uzun zamandır, orada, heykellerin arasında kaldıkları için, bir daha değişme şansları olmayabilir. Tüm tarihlerini bilmiyorum ama artık Maggie burada olduğuna göre, öğrenmeye başlamalıyım."

Chase, parmaklarını hafifçe sırtında dolaştırdı. "Yumuşak. Onu burada tutacak mısın, yoksa Öteki Dünya'ya mı göndereceksin?"

Omzumu silktim. Eğer onu geri gönderirsem, onunla

ilgileneceklerinin garantisi yoktu. Saray ve Kraliyet, tek boynuzlu atlar ve pegasi dışındaki kriptolarla, pek ilgilenmezdi. Çok geçmiş zamanlarda, gargolyeler, hizmet etmeye zorlanarak, Y'Elestial'deki haklarından mahrum edilmişlerdi. Onlar, genellikle zeki hayvanlar olarak kullanılırlardı, ama sadece hayvan olarak...

"Maggie, çoğu insanın hayali olduğunu düşündüğü bir krypto ama Dünya'da güçlü ve efsanevi bir tarihi var. Çoğu zaman, kendilerini soyutlarlar ve kendilerine bakarlar. Sanırım, ona ben bakacağım. En azından, güvende olduğuna emin olana kadar..." Tüylerini okşadım. "Bana Kuş Kadın'la ilgili, neler olduğunu anlat. Tabi, parmaklarından birini kesmek aklına gelmedi, değil mi? Gerçekten çok işime yarardı."

Yüzündeki ifade, paha biçilmezdi. "Ah tabi, cin parmağı... Hayır, üzgünüm, her nasılsa aklıma gelmedi. Tanrı aşkına! Bana, neden bir cinin parmağına ihtiyacın olduğunu, anlatır mısın?"

"Bilginin bedeli. Eğer onların parmaklarından birini veremezsem, kendiminkini vermek zorunda kalacağım. O lanet yerden kurtulmak için, o kadar çok acele ediyordum ki, senden bunu istemeyi unuttum. Aklıma gelmişken, oraya bir daha asla çıkmayı düşünmüyorum," dedim, ürpererek. "Eğer bunu, şimdiye kadar anlayamadıysan, söyleyeyim, bende yükseklik korkusu var. Hadi, bana ne bulduğunu anlat."

Bana, deliymişim gibi baktı. "Birine bilgi karşılığı, bir cinin parmağıyla mı ödeme yapacaksın? Ne lanet oyunlar oynuyorsun böyle, Camille? Of, boş ver," dedi ve ekledi, "Bilmek istemiyorum. Sana, hızlı bir özet geçiyorum: polisler, rozetimi görünce geri çekildiler ve sonra da ÖDHA ekibiyle bağ-

lantı kurdum. Yani, pek bir problem yaşanmadı.”

“Ajans artık, cinlerin etrafta sinsice dolaştıklarını öğrenmiş oldu,” dedim. “Bu, onlara tehlikenin ciddiyetini göstermiştir. Kuş Kadın hakkında, bilmemiz gereken bir şey bulabildiler mi?”

Chase, mutfağa doğru baktı. “İçecek bir şeyler, var mı? Hazırladıkları raporu, yanımda getirdim. Otopsiyi, aceleye getirmelerini sağladım. Onlar da Ceset Konuşturucu getirmezlerse, problem yok demektir.”

“Getiremezler. Ceset Konuşturucular’ın, cinler üzerinde güçleri yoktur.”

“Ah, bunu fark etmemiştim,” dedi. “Yanlarında bir büyücü de getirdiler. Şey için... Bana bir dakika izin ver.” Dosyayı karıştırdı. “Ah, tamam. Cinin, sihirli imzasını incelemek için gelmiş. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Bu, standart bir prosedür,” dedim ve buzdolabına gitmek için, masadan kalktım. “Limonata ister misin? Ya da daha sert bir şeyler mi, tercih edersin? Şarap? Yeşil Periler’in içeceği Absinthe?”

Chase bana baktı. “Absinthe bulundurmak, yasal değil.”

“Öteki Dünya’da yasal. Ve burada olduğumuz sürece, ÖDHA ajanlarının evleri, teknik olarak, Öteki Dünya’nın sınırlarında kabul ediliyor. Arazimde, absinthe bulundurabilirim ama onu, arazimden çıkaramam.” Absinthe Dünya’ya, yüzlerce yıl önce Kraliçe Peri tarafından hediye edilmişti. Perilerden, ölümlülere küçük bir hediye idi.

“Belki sonra,” dedi, Chase. Şarabı tercih ederim. Eğer varsa, kırmızı olsun lütfen.”

Babamızın bize hediye olarak gönderdiği, son tedbir paketinden, bir şişe şarap çıkardım. Öteki Dünya’daki en iyi üzümlerden yapılmıştı, kan kadar kırmızı ve brendi kadar yumuşaktı. Doldurduğum kadehlerden birini, Chase’e verdim ve diğerini de içmek için elime aldım.

Şaraptan içince, gözleri büyüdü. “Ben, daha önce böyle bir şarap içmedim,” dedi, sesi derinden geliyordu.

“Peri şarabı içiyorsun. Şimdi, Kuş Kadın’dan bahsedelim?” Maggie’ye baktım. Yemeğini bitirmiş, onun için masanın üstüne koyduğum yastığın üstüne, top gibi kıvrılmıştı.

“O, bir cindi ve Jacinth dedi ki... Bu ismi hatırlıyor musun? Kuş Kadın’ı muayene eden görevli... Jocko’nun cese-diyle de o ilgilenmişti.”

Başımı salladım. Jacinth ve ben, birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyorduk. O, etrafımdaki en iyi perilerden biriydi; yarı insan olduğumuz için, hiçbir zaman bizimle alay etmedi. Ona hem saygı duyuyor, hem de onu seviyordum.

“Jacinth, Kuş Kadın’ın, birkaç gündür Dünya’daymış gibi görüldüğünü söyledi ve aynı zamanda, Wayfarer’dan çıkan cinlerden birinin tarifiyle de örtüşüyor.” Rapora göz attı. “Bu rapora göre, üstünde Degath Squad diye bir gruba dahil olduğunu gösteren, damgalı bir tasma varmış.”

Aman Tanrım. “Degath Squadlar, izci grubunun ileri gelenleridir. Bu, her şeyi açıklıyor. Büyükanne Coyote, haklıymış. Gölge Kanat, izcilerini buraya göndermiş ve onlar, ruh mühürlerini arıyorlar.”

Chase, bana baktı, gözleri karanlıktı. “Sonraki adımımız, ne olacak?”

“Tom Lane’i bulacağız. Onlardan önce, ruh mührünü

alacağız. Onlar, başka birine ulaşmadan önce, onları bulup, bir şekilde öldüreceğiz. Umarım, onlar bizi bulmadan, biz onları bulabiliriz.”

“Sen ve ben, ikimiz. Delilah’nın eve gelmesine ne kadar var?”

“Öğrenelim,” dedim ve çantamdan cep telefonumu çıkardım. Delilah’nın numarasını çevirdim ve üçüncü çalışta cevap verdi. “Hemen, eve gelmelisin. Kuş Kadın’ı bulduk ve onu öldürdük.”

Sesi rahatlamış geliyordu. “Şükürler olsun ki öldürmüşsünüz çünkü Kuş Kadın, ben Louise Jenkins’e ulaşmadan, onun da icabına bakmış. On dakika içinde, evde olacağım.”

“Aman Tanrım! Louise öldürüldü mü?” Chase, başını kaldırıp, önüne bir kağıt itti ve kağıdın üstüne, Louise’in adını karaladım.

“Tamam. Chase, oraya bir ekip göndermek isteyebilir. Apartman numarası kaçtı?” Bilgiyi not ettim. “Tamam, teşekkürler. Durup, akşam yemeği için pizza alabilir misin? Sosis, jambon, ananas ve güzel olabileceğini düşündüğün her şeyi koydur.” Telefonu kapattığımda, küçük Maggie’nin derin bir uykuda olduğunu fark ettim.

Chase’e bilgileri verdim ve hemen telefona sarılıp, bir kez daha, OYI ekibini göreve çağırdı. Neler olduğunu onlar anlamaz, onu aramalarını söyledi ve telefonu kapadı.

Delilah’yi beklerken, gargoye için küçük bir kutu ayarladım ve Maggie, yeni yatağına mutlu bir şekilde kıvrılıp, yattı. Chase ve ben, oturma odasında oturup, haberleri seyrettik. Space Needle’in çatısından düşen “ilginç peri” ile ilgili, küçük bir haber vardı. Hakkında yaptıkları aptalca tavuk şa-

kalarına rağmen, haberciler, Kuş Kadın’ın bir cin olduğu gerçeğini anlayamamışlardı. Louise Jenkins’den hâlâ haber yoktu. Ekip, hâlâ araştırıyor olmalıydı.

Kardeşim kapıdan girdiğinde, neredeyse aklıktan ölmek üzereydim. Pizza kutularını elinden aldım ve kahve masasının üstüne koydum. “Hey, mutfaka git ve ne bulduğuma bir bak. Eğer uyanıksa, onu da yanında getir.”

Ben, pizza kutularından birini açıp, üstü ekstra peynirle kaplı, sosis ve mantarlı pizzayı koklarken, Delilah yemek odasına doğru gitti. “Yemek zevkiniz inanılmaz, Chase. Sadece bu yüzden, Dünya’da yaşamaya alışabilirim.”

Delilah döndüğünde, Maggie kollarında yatıyordu. “Çok sevimli. Onu nerde buldun?” Uyanmış ve sersemlemiş gargoylenin yanağını okşarken, sallanan koltuğa oturdu.

Onu, kuş kadından aldık. “Sihrim, yine saptı ama en azından, bu sefer, sonuca ulaşabildik,” dedim. “O, Degath Squad’ın bir üyesiymiş. Bu ne demek, biliyor musun?”

Delilah’nın gülümsemesi, soldu. “Cehennem İzcileri.”

“Evet. O öldü ama arkasında, ilgilenmemiz gereken, iki tane, çok tehlikeli cin bıraktı. Lane’le ilgili planlarımızı, netleştirmeliyiz. Çok zamanımızın kaldığını, sanmıyorum. Hadi, bize şimdi Louise’i anlat.”

Delilah, gözlerini devirdi. “Tüm gün, kötü şeylerden bahsediyoruz. Anlatmak için, Menolly’nin de uyanmasını beklemek istiyorum.” Yılmış bir şekilde, başını sallayan Chase’e baktı.

Maggie’ye uzandım ve onu, camın önüne götürdüm. Karanlık çökmeye başlıyordu. “Acıktım,” dedim. “Chase, sen Maggie’yi tut, Delilah ve ben de sofrayı hazırlayalım.”

O, itiraz etmeye hazırlanırken, gargoyleyi onun kollarına bıraktım, pizzaları aldım ve Delilah'ya, beni mutfağa kadar takip etmesini işaret ettim. Ben masaya tabak ve peçeteleri yerleştirirken, Delilah, bana ve Chase'e şarap, kendine de süt koydu.

"Çok açım," dedi Delilah, dudaklarını yalarken. Parmesan peynirini, masaya koydu. "Chase, bu akşam çok iyi görünüyor. Bana artık, bir yaratılmışım gibi bakmıyor."

Ona baktım ve sırttım. "Belki, bir Kuş Kadın görmek, ona senin ne kadar normal olduğunu hatırlatmıştır."

Delilah, ısınması için brokolileri mikrodalgaya koyarken, kakhaha attı.

"Evi ne kadar özlesem de," dedim. "Teknolojinin her şeyi ne kadar kolaylaştırdığını, kabul etmiyim. Eve döndüğümüzde, elektriği özleyeceğim."

"Orda, hizmetçilerimiz var," diye karşılık verdi. "Annem minnettar olmalıyız. En azından, buraya gelmeden önce, kültürlerini ve dillerini biliyorduk."

Annemiz, bizi iki dille yetiştirmişti ve yürümeye başladığımız andan itibaren, Dünya kültürüyle ilgili bilgiler vermişti.

"Doğru. Bence, biz burası için, mantıklı seçimlerdik. Belki de, baştakiler bizi başlarından savmamışlardır. Dünya'ya gönderilen ajanlar, genelde uzun değişim periyotlarından geçer ama biz, ÖDHA'ya katılmadan önce dahi, buradaki hayat hakkında çok şey biliyorduk."

"Bu, rahatlatıcı bir düşünce." Delilah, koridordan geçerek, oturma odasına gitti. "Chase ve Maggie uyuyorlar. O, çok tatlı. O, gerçekten bizimle kalabilir mi?" Sesindeki istekli ton,

gülümsememe neden oldu. Delilah, küçükken, başıboş hayvanları toplayıp, eve getirirdi. Annem, babamdan, Delilah'ın hayvan koleksiyonu için, evin arka tarafına bir ahır kurmasını istemişti.

"Evet, bizimle kalabilir. Büyük ihtimalle, annesi, cinlerin şeker dişleri için sürekli çocuk yapıyordur ve baştakiler de, onu istemeyeceklerdir. Menolly, bu konuda ne düşünür bilemiyorum ama o da, kabul edecektir."

"Her şey hazır, hadi yiyelim." Chase'i uyandırmaya gitti. Chase ellerini yıkarken, ben de Delilah'ya, bebeğin mamasının nasıl hazırlandığını gösterdim. Maggie'yi besleyip, yemeğe oturmadan önce, yatağına bıraktık.

Chase, pizzadan üçüncü dilimi alırken, "Gargoyleler zeki midir?" diye sordu.

"Bazıları," dedim, sessizce. Maggie, dilin temel kelimelerini biliyor olabilirdi. "Bazıları zeki olur, bazıları ise ortalama bir kedi zekasına sahiptir. Annesinin hamilelik döneminde nasıl beslendiğine, ait oldukları klanı ve ne şartlarda dünyaya geldiklerine göre değişir. Onu Kuş Kadın'ın elinden kurtardığımızı düşünecek olursak, Maggie'nin bir kediden daha üstün olabileceğini sanmıyorum. Belki, hiçbir zaman hareketsiz durmayı dahi öğrenemeyebilir."

Eğer öğrenemezse, ÖDHA'nın işine yaramayacaktı. Gargoylelerin Dünya'ya gönderildiklerinde, yaşamak zorunda kaldıkları koşullar göz önünde bulundurulunca da, öğrenemesi onun için daha iyi olacaktı. Bazı gargaoyleler, özellikle de daha az zeki olanlar, hareketsiz kalma yeteneğine dahi sahip değillerdi.

Maggie'nin kutusundan yükselen horultuyla, Chase o

tarafa döndü. "Hem kedi hem de domuz gibi sesler çıkıyor."

"Onlar mutluyken, sesli nefes alırlar." Saate baktım. "Menolly'i kaldırma zamanı geldi. Yapmamız gereken, planlar var."

"Serseri Luke'dan önce, Tom Lane'i bulmak gibi," dedi, Delilah.

"Ve onu, Serseri Luke bizi bulmadan önce, bulmak gibi," dedim. Ne Delilah'nın ne de Chase'in, buna verecek bir yanıtları yoktu.

BÖLÜM 9

Menolly, örgülerini gürültüyle sallayarak, gerindi. "Bu gece ne yapıyoruz?" Sırıtırken, dar kotunu ve üstünü giydi. Azı dişleri, loş ışıkta parlıyordu ve yine kendimi, biraz huzursuz hissettim. Bana baktı. "Trillian'la neler oldu? Yine, beraber misiniz?"

Yatağına oturup, geriye doğru yaslandım. "Evet, ben zayıf biriyim. Bana, bu yüzden, dava açmalısın."

"Kuzenlerimizden biriyle ilişki yaşasan, olmaz mı? Ya da bir vampirle? Çok da uygunsuz olmayan, birçok tehlikesiz vampir tanıyorum." Gözlerini kıstı ve benimle alay ettiğini, fark ettim.

"Evet, gerçekten de, ölümsüz bir sevgiliye ihtiyacım var, hem de çok. Bu arada, vampir demişken, seni Wade aradı. Sanırım, birileri aşık olmuş." dedim, onunla dalga geçerek.

"Dalga geçiyorsun. Burayı mı aradı?" Rahatsız olmuş gibi görünmek için, elinden geleni yaptı ama ben, ilgilendi-

ğini biliyordum. Gözlerinde, heyecan pırıltıları belirdi ve gülümsemesini saklamaya çalıştı.

“Yüzündeki gülümsemeyi görüyorum, o yüzden beni kandırmaya çalışma çünkü kandıramazsın. Ona numaranı verdin, yani, sen de onunla ilgileniyorsun. Hadi, sana anlatmam gereken, çok şey var. Chase ve ben, bugün Kuş Kadın’ı ortadan kaldırdık ama maalesef, biz onu haklamadan önce, Louise Jenkins’i ve sürgündeki bir periyi, öldürdük.”

Menolly, beni üst kata kadar takip etti. Chase’in karşısındaki sandalyeye otururken, ona bakıyordu. Onu Maggie’yle tanıştırdığımda, şaşırtıcı şekilde, sevindi. Gargoyleyi, yüzünde büyük bir gülümsemeyle, kucağına aldı. O, Maggie’yi kucaklarken, Chase ve ben de, Rina ve Kuş Kadın’la olanları anlatmaya başladık.

“Bir Ceset Konuşturucu, bulduk ve Rina’ya, Tom’u nasıl bulabileceğimizi sordum.”

“Ne dedi, peki?” diye sordu, Menolly.

“Bilmece gibi, konuştu. ‘O, bir deli, bir kaya kadar kızgın. Ormana gidin ama dikkatli olun. Fırtınadan korunan ataları bulun ama önce, ejderhanın yatağından geçmeniz gerekiyor.’ Eğer ne demek istediğini anladıysanız, bana da anlatın.”

“Ejderha mı?” Delilah, kaşlarını çatı.

“Bildğim kadarıyla, Kuzeybatı Pasifik’te hiç ejderha yaşamıyor.” dedim. “Gerçi, ÖDHA, kapıdan hiçbir cinin girmeyeceğini de söylemişti.”

Menolly, öfkeyle burnundan soludu. “ÖDHA, birçok konuda özensiz davrandı. Delilah’ya katılıyorum. Bir ejderha, oralarda bir yerlerde, takılıyor olmalı. Belki de, Tom denen adamı koruyordur?”

İnledim. Bir ejderha, ihtiyacımız olan son şeydi. Onlar, genellikle, bencil ve hırslı, paralı askerlerdi ve öldürülmele-ri, nerdeyse imkânsızdı. Eğer Tom, kendisini koruması için onlardan birini kiraladıysa ya da birileri, onun için bunu yaptıysa, önümüzde yine kazanılması gereken, büyük bir savaş var demektir. Ve ekibimizin niteliklerini düşününce, hiçbirimizde bir ejderhayı yok edebilecek nitelikler olmadığı, açıkça görülmüyordu.

“Tamam, hadi, şu ilk engelimizi ziyaret edelim,” dedim. “Sersemi Luke ve Psikopat Babblers de bunları biliyor mu, merak ediyorum. Peki, Tom’u nasıl bulacağız? Rainier Tepesi’nin yakınlarında, milli parkın sınırlarında ya da içinde bir yerde, saklanıyor olmalı.”

“Bu gece, oraya gitmek için çok geç oldu ve oraya ulaşmak, zor olacaktır. Kış nedeniyle, parkın bazı bölümleri kapatıldı bile. Yarın gitmemiz, daha uygun olur,” dedi, Chase. “Delilah, oraya gitmeden önce, onun hakkında biraz bilgi toplamama, yardım eder misin? Ofisimde, her şeyin üstünden geçebiliriz. Yarın, yola çıkmadan önce, burada buluşuruz. Arabayı, ben kullanırım. Yarın sabah sekiz gibi, diyelim mi?”

“Kulağa uygun geliyor,” dedi Delilah. “Şimdi, Louise Jenkins’in dairesinde olanları dinlemek, istiyor musunuz? Bahsettiğim gibi, Kuş Kadın, orada da bizden bir adım öndeydi. Aslında, baya bir öndeydi. Daireye gittiğimde, Louise darmadağındı. Ölüm sertliği oluşacak kadar zaman önce, öldürülmüştü. Kuş Kadın, onu Rina’dan önce öldürmüş olabilir. Daireyi araştırdım ama hiçbir şey bulamadım. Louise’e ya da ondan geriye kalanlara, iyice baktım.” İrkildi ve başını salladı. “Zalimce öldürülmüştü, çok zalimce. Her neyse, par-

mağında bir yüzük olduğunu fark ettim. Pırlantalı, altın bir yüzük.”

“Alyans mı?” diye sordum.

“Aynen öyle. Jocko, onunla evlenmiş ve bunu, ÖDHA’ya bildirmeyi unutmış olabilir mi? Onu, bu yüzden kovabilirlerdi.”

“Veya sadece, nişanlandılar,” dedi, Menolly sessizce. “Onun, Dünya’da yaşamaya artık alıştığını ve bunun o kadar da kötü olmadığını, defalarca söylediğini hatırlıyorum. Burada, boyutlarından dolayı saygı görüyordu. Öteki Dünya’da ise, kısa olduğu için onunla alay ediyorlardı.”

Delilah’ya döndüm. “Dikkatini çeken, başka bir şey oldu mu? Fotoğraflar? Jocko ve Louise’in aralarındaki ilişkiyi anlamamıza yarayacak, herhangi bir şey?”

Delilah, gözlerini kıstı, düşünüyordu. Bir dakika sonra, “Dairesi berbat durumdaydı, o yüzden, nasıl yaşadığına dair fikir edinemedim. Hiç fotoğraf görmedim. Dairesini, gereğinden fazla, karıştırmak istemedim.”

Menolly, parmaklarını şaklattı. “Durun, bir saniye. Jocko’nun, bir günlüğü vardı. Onu, birkaç hafta önce, günlüğüne yazarken görmüştüm. Küçük bir defterdi ve kapağında, bir resim vardı... Eski bir harita gibi görünüyordu. Öldürüldükten sonra, odasını araştırırken, öyle bir şey buldunuz mu?” Chase’e doğru döndü.

“Hayır, öyle bir şey bulmadık. Aslında, orada yaşıyor-muş gibi de görünmüyordu. Devlerin bu kadar temiz olmaları, beni çok şaşırttı. Günlüğü, barda saklamış olabilir mi? ÖDHA ekibi, ofisini de araştırdı ama getirdikleri kanıtlar arasında, öyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum. Bu arada, Camille,

sizce terfiden bahsetti mi?”

Menolly, başını salladı. “Terfi mi? Sen neden bahsediyorsun?” Ve sonra, yüzünden, neler olduğunu anladığına dair bir ifade geçti ve zaten beyaz olan rengi, daha da attı. “Allah kahretsin. Beni barın başına getirdiler, değil mi?”

“Doğru anladın,” dedi Chase. “Yani, sanırım, bu gece işe gitmen gerekiyor. Oradayken, etraflı araştır ve bak bakalım, günlüğü oraya mı saklamış. Camille de seninle gelsin ve çok dikkatli olun. Eğer içerden yardım alıyorlarsa, casusun kim olduğunu henüz bilmiyoruz. Ve eğer sizin ajan olduğunuzu biliyorlarsa, cidden tehlikeydesiniz demektir.”

“Chase haklı,” diyip, söze girdim. “Bizim kardeş olduğumuzu, sadece Jocko biliyordu. O yüzden, ben, sadece bir şeyler içmeye gelmiş, bir mağaza sahibi gibi davranabilirim. Yarın da, Rainier Tepesi’ne gideriz. Tamam, Chase ve Delilah da bu gece, şu adamı araştırırlar.”

Delilah, Maggie’ye baktı. “Peki, o ne olacak?”

“Ben eve dönene kadar, problem olmayacaktır. Uyuyor gibi gözüküyor.”

“Tamam. Poponu kolla, Chase.”

Chase güldü. “Zevkle. Yeter ki hazırlıklı olmadığım zamanlarda, bana yönelme.”

Elimi salladım. “Çıkın buradan, ikinizde. Eğer bir problem olursa, beni cep telefonumdan arayın.”

Onlar gidince, hızla üst kata çıktım. Dar, yüksek belli deri eteğimi ve yeni aldığım macenta ve siyah renklerdeki büstiyerimi giydim. Göğüslerim, patlayacak gibi görünüyordu. Yuvamlak burunlu, topuklu stiletto larımı giydim ve aynadaki görüntüme baktım. *Vay, tam yemelik!*

Bulabileceğimiz, her türlü bilgiye ihtiyacımız vardı. Eğer bardan biri için içindeyse, Menolly'e bunu söylemeyecekti ama sihir kullanırsam, bana söyleyebilirdi. Omuzlarıma kadehe bir şal aldım ve aşağı indim. İnerken, tahtadaki boşluklara topuğumun girmemesi için, mümkün olduğunca dikkat ettim.

Mutfağa girdiğimde, Menolly bana baktı. Ağzı açık kaldı ve öksürdü. "Aman Tanrım! İyi ki, Trillian seni böyle görmedi. Sizi yatak odasından çıkaramazdım, herhâlde."

"Bu sorunu, kısa bir zaman içinde, yaşayabilirsin. Onu henüz, hayatımdan çıkaramadım. Hazır mısın?"

"Ne zaman istersen, çıkalım." Kamyonetinin anahtarlarını aldı.

"Ben, kendi arabamı alacağım. Beraber geldiğimizi görürlerse, içerdekiler şüphelenebilir." Herşeyimi alıp almadığımı kontrol ettikten sonra, kapıya yöneldim. "Sen, önden geç." Ve fırtınalı geceye doğru, yola çıktık.

Wayfarer, her zamanki gibi, rock&roll eşliğinde sallanıyordu. Mekân, Öteki Dünya'yı yansıtıyordu. Gaz lambalarıyla aydınlatılıyordu. Dekor, ilk bakışta sade ve gösterişsiz görünüyordu ama yakından bakınca, parlaklığıyla göz alıyordu. Uzun sıralar ve masalar, en az özel partiler için ayrılan bölmeler kadar, kalabalıktı. Standart bira ve şarap servisi dışında, barmen, Cryptozoid Ale ve Brownie Beer gibi özel ve pahalı içkiler de sunuyordu.

Merdivenler, arka duvar boyunca uzuyordu ve her zaman dolu olan, üst kattaki odalara çıkıyordu. Kapı, bodrum katında gizliydi ve bir ÖDHA ajanı, gece ve gündüz, orada bekleyip, Öteki Dünya'dan geçişleri denetliyordu. Biz de Dün-

ya'ya, bu kapıdan giriş yapmıştık.

Menolly, deli gibi çalışıyordu. Bara gelen insan kalabalığı, Menolly'nin vampir olduğu gerçeğini seviyordu ama vampir cazibesine kapılan birkaç kişi dışındakiler, yanına belirli bir mesafeye kadar yaklaşıyorlardı.

Her ne kadar, ölümsüzler hâlâ tam olarak kabul görmeseler de, korku filmleri ve insanları korkutmaya bayılan vampirlere rağmen, bazı şeyler yavaş yavaş değişiyordu. Mesela Drakula, eskiden Öteki Dünya'da yaşıyordu ama Yer Altı Dünyası'na sürülünce, kaçıp, gardiyanlar onu yakalayamadan, Dünya'ya gelmeyi başarmıştı. Ve vampirler ve insanlar arasında oluşabilecek, potansiyel ilişkileri yok etmişti.

Kasaya doğru yürüdüm ve kalabalığın içine karıştım. Kötü giyimli kadınlar, yanımda dolaşan bir erkek peri olup olmadığını anlayabilmek için, sürekli bana bakıyorlardı. Onlar, Peri Gözetmenleri değildi, tabi. Hayır, Peri Gözetmenleri Kulübü sadece sihirler, ışıklar ve tek boynuzlu atlarla ilgilenmeyi, tercih ederlerdi. Bu kadınlar, parti ya da daha fazlasını arıyorlardı. Onlar, kendilerine Peri Kızları diyorlardı ve bazıları, istediklerini başarıp, bir Peri'yle seks yapmaya bağımlı hale geliyorlardı. Tanrı bilir, bir Svartan'la yatsalar, ne olurdu...

Küçük maceralar peşinde koşanlar, sadece kadınlar değillerdi. Barda gezinen birçok adam vardı ama çoğu, hiçbir şansları olmadığını biliyordu. Menolly, bana gecenin sonunda barda yalnız kalan kadınları tavladıklarını, anlatmıştı. Bu çok üzücüydü ama çok az Peri, açık davetlere ilgi gösteriyordu.

Bir tabureye oturdum ve etrafıma bakındım. Orda bu-

rada, bir iki peri daha gördüm. Birkaç kedi kadın da, barın dış kısımlarında dolanıyordu. Onları, gözlerindeki parıltıdan ayırt edebiliyordum. Bakışlarımı fark edenlerin bazıları, ortak köklerimizle istinaden, başlarıyla selam verirken, bazıları da el salladı.

Nerden başlamalıyım? Ensemde hissettiğim bir ürpermeyle, irkildim ve arkama baktım. Köşede duran, genç bir adam gördüm. Japon gibi görünüyordu ama etrafını saran cazibe, dikkatimi çekti.

Menolly, en sonunda benim olduğum tarafa gelince, "Bir kadeh beyaz şarap," diye mırıldandım. "Ve bu kim? Şu, köşedeki?" diye sordum.

Şarabımı uzatırken, adama baktı. "Onu, daha önce hiç görmedim. Öteki Dünya'dan gelmediğini, söyleyebilirim. Cin gibi kokuyor ama Yer Altı Ülkesi'nden olmadığına, iddiaya girebilirim."

Şarabımdan bir yudum aldım ve yavaşça tabureden inip, köşeye doğru ilerledim. Oraya vardığımda, bana baktı ve aslında düşündüğüm kadar genç olmadığını gördüm. Yüzü pürüzsüzdü ve hiç çizgi yoktu ama gözleri, yirmili yaşlardan çok daha yaşlı olduğunu, ele veriyordu.

"Oturmaz mısınız, güzel bayan?" dedi.

Davetini kabul ettim ve karşısına oturdum. Kadehimi elimde tutarken, bu karşılaşmanın aslında, bir raslantı olmadığını düşündüm. Beni bekliyordu ama neden veya nasıl olduğuna dair, hiçbir fikrim yoktu. Bir dakikalık suskunluktan sonra, etrafındaki hava titredi. Sihir.

"Büyükanne Coyote, benim yardımınıza ihtiyacınız olabileceğini, söyledi." dedi, aniden. Bana bakarken, gözleri,

çikolata kahvesinden, ürkütücü bir topaz tonuna döndü.

İşte... Onda, tanıdık bir şeyler hissettiğimi, biliyordum. Kokusu, içeriğindeki misk otu yüzünden ağırdı ama erkeksi kokusunun ardında, Büyükanne Coyote'nin enerjisinin, gizli kokusunu alabiliyordum. Sanki, onun omzunun üstünden eğilmiş ya da sırtını sıvazlamıştı.

Şarabımdan bir yudum aldım ve durum değerlendirmesi, yaptım. "Belki," dedim. İçkimle oynarken, ona dikkatle bakarak, kim olduğunu anlamaya çalıştım. Menolly, haklıydı. Yer Altı Ülkesi'nden değildi. Bu durumda, en az onun kadar çekici görünen, Psikopat Babbler de olamazdı.

Geriye kalan tek soru, Serseri Luke'la birlikte çalışıp çalışmadığıydı. Her kimse, atkuyruğuyla toplanmış, omzuna kadar inen, düz, parlak, kömür karası saçlarıyla, gerçekten yakışıklı görünüyordu. Keçisakalı ve ince bıyığı dışında, yüzünde hiç kıl yoktu. Vücudu zayıf olmasına rağmen, yeşil, çizgili süveterinin içinde yapıtlı görünüyordu. Gerçekten de, yakışıklıydı. Bu süveterin içine ne giymişti, acaba? Ondan, pantolonunu da görebilmek için, ayağa kalkmasını isteyemedim.

Hayallerimden sıyrıldım ve "Peki, sen kimsin?" diye sordum.

Dudaklarında, kurnaz bir gülümseme belirdi. Nabzım hızlandı, koltuğuma iyice yerleştim ve beni okuyabiliyor olmasından, endişelendim.

Güldü. "Ben Morio. Şehre yeni geldim."

Morio? Bu bir Japon adı mı?

"Sen, Öteki Dünya'dan değilsin," dedim, kendimi tutamayarak. "Sen, bir Peri değilsin. Nesin sen?" Ufff... bu, çok

kaba olmuştu. Öteki Dünya'da, ilk tanışmada birini ne olduğunu sormak, büyük bir ayıptır. Geri adım attım. "Özür dile-
rim... Ayıp ettim. Ben, Camille. Demek, Büyükanne Coyote
gönderdi, seni? Bu gece burada olacağımı, nerden bildin?"

"Seni evinden, buraya kadar takip ettim." Atkuyruğun-
dan düşen bir tutam saç, geriye doğru itti.

Kahretsin! O zaman, Menolly ile benim aramdaki bağ-
lantıyı da biliyordu. Gerçekten, bizim tarafımızda olması için
dua ettim. "Beni mi takip ediyordun? Bu, beni pek memnun
etmedi."

Morio, omzunu silkti. "Sana söylemeseydim, haberin
bile olmayacaktı. O yüzden, endişelenmene gerek yok. Japon-
ya'dan, dün geldim." Etrafına bakındı. "Bir süredir, burada
değildim. Dev, gitmiş." Menolly'e hızlıca bir bakış atarak, ar-
kasına yaslandı. "Sırrını, kimseye söylemeyeceğim. Ya da
onun sırrını..."

Derin bir nefes aldım. Direkt sorular sormak, bu adamda
işe yaramayacaktı. "Benden ne istiyorsun?"

Masaya, karmakarışık bir desen yaptı. Büyü gibi görünen
deseni görünce, gerildim fakat ondan yayılan bir sihir hisset-
miyordum. Rahatlamaya çalıştım. "Konu, senden bir şey is-
temem değil," dedi. "Senin için, ne yapabileceğim."

"Ve benim için, ne yapabilirsin?" Öne doğru eğildim.
Bir sorudan fazlasını sorduğumu, fark ettim.

"Aradığın şeyi bulmana, yardım edebilirim," dedi. "Or-
manı biliyorum. Nasıl iz süreceğimi, nasıl öğreneceğimi ve
nasıl arayacağımı biliyorum."

Başını kaldırdı ve bakışlarıyla, beni hapsetti. Ormanın
enerjisi etrafımıza yayılıp, kafamı karıştırırken, gülümseme-

si, damarlarımda iyi bir şarap gibi geziniyordu. Karanlık ve
derin, yaşlı ve vahşi... "Bunun ötesinde istediğin her neyse,
eminim onu da yapabilirim."

Nefesimi tuttum ve onun toprağa ait bir ruh taşıdığını ve
bu dünyaya ait olduğunu, fark ettim. "Büyükanne Coyote, seni,
bize yardım etmen için mi çağırdı?"

Yine güldü ve yine yapraklar, dallar ve Dünya'nın der-
rinlerine kadar inen köklerin, girdabına sürüklendim. "Tam
olarak, değil. Bana, Dünya'yı tehdit edenleri gösterdi. Benim
dünyamı. Ben, sizin tarafınızdayım. Beni de yanınıza alın."

Kadehini tokuşturmak için benimkine doğru uzattı ve
ben de kadehimi uzatarak, komplimanına karşılık verdim.
Ne yapmam gerektiğini, merak ediyordum. Menolly, dikka-
timi çekmeyi başardığı an, cevabımı almıştım. Parmağını bi-
le kıpırdatmamıştı ama biz kardeşlik ve beni çağırdığı zaman,
bunu hissedebiliyordum. Durduğu bara doğru baktım ve
elindeki kitabı gördüm. Sayfaları bir arada tutan, elastik ban-
dıyla, bir gezginin defteriydi. Jocko'nun günlüğü...

"Gidip, onunla konuşsan, daha iyi olur. Ben, burada
bekleyeceğim," dedi, Morio.

Yavaşça yerimden kalkarken, gözümü yeni arkadaşım-
dan ayırmadım. Morio, Trillian'dan sonra, beni etkileyen ilk
erkekti. Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu, zaman gös-
terecekti.

Bara ulaştığımda, Menolly, bana soran gözlerle baktı.
Başka bir beyaz şarap istedim ve bara doğru eğildim. "Ko-
nuşmamız lazım."

“Şu anda işi bırakmam ve işten sonra, biraz etrafa bakıp, Serseri Luke’a yardım eden kişiyi, bulmaya çalışacağım. Günlük, sende kalsın. Bu arada, bu seksi adam kim? Lütfen, bana, onun Gölge Kanat’ın tarafında olduğunu söyleme.”

Bir kaşımı kaldırdım ve dönüp, Morio’ya baktım. Kadehini, bana doğru uzattı. “Henüz, emin değilim fakat onu, Büyükanne Coyote göndermiş. Eğer bir cinse de, Dünya’ya bağlı olanlardan biri. Aşağıdaki ülkelerden gelen, kötü adamlarımızla alakası olmadığına, eminim. Onların kokusunu alırım.”

“Gerçekten mi?” Menolly kadehimi doldurdu ve günlükle beraber, bana doğru uzattı. “Sizi izliyordum. Orada, aranızda, bir şeyler oluyor. Onun gerçekte ne olduğunu bulmak, ilginç olacak... Belki bir büyücüdür?”

Başımı salladım. “Bence değil ama ne olduğunu da, henüz söyleyemem. Tamam, ben gidiyorum ve sanırım, onu da yanımda götürüyorum.”

“Gizli işler yapmayı mı planlıyorsun?” diye sordu, sırıtarak.

Ukala bir karşılık vermeye hazırlandım ama kimi kandırıyordum? “Bu hoş yabancıymın kıyafetinin altında neler olduğuyla, ilgilenmiyorum. Bu arada, adı Morio. Bana bir şey olursa, Büyükanne Coyote’ye gidip, neler olduğunu sor.” Günlüğü çantama attım, bardağımı aldım ve yerime döndüm. “Geliyor musun?” diye sordum.

Hiçbir şey söylemeden, kalktı, omuz çantasını taktı ve beni takip etti.

Yağmur o kadar hızlı yağıyordu ki, eğilmek zorunda

kaldım; bacaklarıma, arı sürüsü saldırmış gibi hissediyordum. Morio, farkında değildi ama nereye park ettiğimi bilmemesine rağmen, beni arabama o yönlendirmişti. Kapıları açarken, benim tarafımda olduğunu iddia eden, bu yabancıyla yola çıktığım için, deli olup olmadığımı düşündüm. Kemerimi bağlarken ve onun da bağlamasını beklerken, kendimi rahatlatmaya çalıştım.

“Evine geri mi dönüyoruz?” diye sordu.

Ona baktım. “Neden?”

“En mantıklı, bu görünüyor. Uyuman lazım. Yarın, Tom Lane’i bulmaya gideceğiz, değil mi?”

Derin nefes aldım. “Dinle, kim olduğunu ve nasıl bu kadar çok şey biliyor olduğunu, bilmiyorum. Ayıp ya da değil... Bazı cevaplara, ihtiyacım var. Seni, Büyükanne Coyote’nin gönderdiğini ve evimi gözetlediğini söyledin ve hangi arabanın benimki olduğunu, biliyordun. Neler oluyor?”

Sırıttı ve harika gülüşüne karşı, eğilip, onu öpmek istedim. “Camille, sinirleniyorsun.”

Ona tam arabadan çıkmasını söylemek üzereyken, dar sokaktan, üstümüze doğru uçan şeyi fark ettim. Karanlık silüet, arabanın önüne tırmandı ve elindeki taşı cama fırlattı. Cam sallandı ve oluşan çatlak, bir uçtan diğerine doğru ilerlemeye başladı. Sersemlemiş bir şekilde, farlarımın ışığında, belli belirsiz görünen yaratığa baktım. Ve o sırada, benim tarafıma doğru dolaştığını fark ettim.

“Allah kahretsin!” diye bağırdım. Morio beni belimden tuttu ve vites kolunun üstünden, kendi tarafına geçirdi. Kapısını sonuna kadar açmıştı ve ışık hızıyla dışarı çıkıp, beni de sürükledi.

"Koş," dedi, beni ışıktandırılmış kavşağa doğru iterken. "Koş!"

Birkaç adım atmıştım ki, topuğum yoldaki bir çukura girdi ve kayarak, yüzükoyun betonun üstüne düştüm. Islak çakıllar, çeneme ve avuçlarıma saplanırken, ayağıma uzanıp, ayakkabılarımı çıkarmaya çalıştım. Etrafıma bakındım ama tek görebildiğim, bulanıklıktı.

Sonra, şiddetli yağmurun ortasında, Morio'yu gördüm. Morio, etrafına baktı ve bana doğru geldi. Elinde bir şey tuttuğunu ve onu, çantasına koyduğunu fark ettim. Parlak, kırmızı gözleri ve fildişi kaplı objeyi, bir anlığına, görmeyi başardım. O bir kafatası mıydı? Emin değildim ama öyle görünüyordu.

Çantasını kapadı ve havayı içine çekiyormuş gibi, sırtını geriye doğru esnetti. Bir dakika sonra, yanıma geldi ve elini uzattı. Temkinli bir şekilde, elimi uzattım ve beni, sadece benim Maggie'yi kucaklarken zorlandığım kadar zorlanarak, kucağına aldı. Anlaşılan, Morio, görüldüğünden çok daha güçlüydü.

"O lanet şey de neydi?" diye sordum. Beni niye taşıdığını, sorma gereği duymadım. Onun kendi sebeplerinin olduğunu ve benim de buna hiçbir itirazım olmadığını, fark ettim. Ve onun kollarında olmak, gerçekten güzel bir histi.

"Ten Gezgini. Toprağa bağlıdır ama büyük ihtimalle, kötü güçlerin tarafında çalışıyor. Onu uzaklaştırdım ama uzun süre, uzak kalmayacaktır. Gel, destek bulup gelmeden önce, hemen buradan uzaklaşmalıyız." Beni, şoför koltuğuna taşıdı. O da arabaya biner binmez, camdaki çatlaktan önümü görmeye çalışarak, trafiğe girdim ve tam gaz, yola devam ettim.

Morio, diğer sorularımı sormak için, güvende olmamızı beklemem gerektiğini vurgularcasına, yol boyunca sessizliğini korudu. Menolly'i uyarmak için, cep telefonumu çıkardım ve hızlı aramada, üçü tuşladım.

İki çalışan sonra, Menolly telefonu açtı.

"Dinle, tehlikeyeiz."

"Morio mu?" Her zamanki gibi, açık sözlü ve netti.

"Hayır. Şu anda, eve doğru gidiyoruz. Bardan çıktıktan sonra, ten gezgini denen bir yaratığın saldırısına uğradık. Olay, Wayfarer'dan birkaç blok ötede oldu, o yüzden dikkatli olmalısın. İşin bitince, güvendiğin birinin, sen arabana ulaşana kadar, yanında kalmasını sağla. Eğer zorunda kalırsan, Chase'i ara ama o yaratığın üstünde, kurşunların işe yarayacağından emin değilim. Bardan çıkmadan önce ve arabanda güvende olduğunda, beni ara."

Sesindeki duraksamayı, hissettim. "Morio ile güvende olduğuna, emin misin?"

Beni görmüyor olmasına rağmen, gülerek, başımı salladım. "Hiçbir yerde güvende olduğumuza, emin değilim," dedim. "Sonra konuşuruz."

Yolun geri kalan kısmı, olaysız geçti. Evin araba yoluna girince, arazinin etrafına yapmış olduğum sihrî aktive ettim. Yumuşak, beyaz bir ışık, hızla arazinin sınırlarında yükseldi. Sınırdan geçerken, Morio'ya hiçbir şey olmadı. Yani, o kötü biri olamazdı.

Park ettim ve motoru kapadım. Tanrıya şükür, evimiz güvenliydi. Ama eğer Morio evimizi bulabilirdiye, başkaları da bulabilir miydi? Evde yalnız olan, Maggie'yi düşündüm ve hızla merdivenleri tırmandım. Kapıyı açtım ve aceleyle,

karanlık hole girdim.

Morio, hemen arkamdaydı. Sanki bizimle yaşıyormuş gibi, rahatlıkla, "Evi kontrol etmene, yardım edeceğim." dedi.

"Tamam, yardım edebilirsin ama seni ilgilendirmeyen kısımlara, burnunu sokma. Tamam mı? Burada, eğlenmek için bulunmuyoruz."

Omzunu silkti. "Eğlenmek iyidir, ruhu sağlıklı tutar. Önden buyrun, bayan."

Evi baştan aşağı kontrol ettik ama bodrum katını, özellikle, yoksaydım. Kitaplığın arkasındaki giriş, sınırların dışında kaldığı için, zaten güvenliyd. Menolly'nin katı, dokunulmazdı.

Yatakların altına ve holdeki dolapların içine kadar dikkatle baktıktan sonra, oturma odasına döndük. Morio, çantasını koltuğun üstüne koydu ve lotus pozisyonu alarak, o da koltuğa yerleşti. Esnek olduğunu düşündüm ve başka ne şekillerde esnek olabileceğini, merak ettim. Vücudum aktif, beynim vazifede ve harekete hazır.

Ona bir şeyler içmeyi önerdim ve bira istedi. Birasını getirdiğimde, beni takdir eder bir biçimde, baştan aşağı süzdü. Erkeklerin bana, göğüs ölçülerimden dolayı, bu şekilde bakmalarına alıştım ama bu seferki, farklıydı. Bu, bir şeylerin başlangıcı olabilirdi ve Trillian, daha yeni hayatıma dönmüşken, bunun iyi bir fikir olup olmadığından, emin olamıyordum.

Televizyon koltuğuna oturdum. "Bana, kim olduğunu söyle."

Gülümsedi. "Basit bir açıklamayla tatmin olmayaca-

ğımı, görüyorum."

"Seninle ilgili olan konularda, olmayacağım. Anlat hadi."

Omzunu silkti. "Adımın Morio olduğunu söyledim ve bu, doğrudu. Beni, sana yardım etmem için, Büyükanne Coyote gönderdi. Ve ben bir 'yokai-kitsune'yim."

"Kit ne?" Tek bildiğim, bunun bir aile, bir kabile veya bir gizli cemiyetin adı olabileceğiydi.

"Yokai-kitsune. Tilki cin, iyi bir tercümesi olabilir."

Cin mi? Allah kahretsin! Ayağa fırladım ve en yakındaki silaha ulaşabilmek için, hızla etrafıma bakındım. Babamın her birimize verdiği, kısa, gümüş kılıçlar, salondaki dolapta duruyordu. Ulaşabileceğim en yakın silah, koltuktaki yastıklar gibi görünüyordu. Beni, bu sefer hayal kırıklığına uğratmamasını umarak, ayın enerjisini yakalayabilmek için, ellerimi kaldırdım.

Bir kaşını kaldırdı. "Bana saldıracak mısın? Bak, bu çok güzel."

Duraksadım ve ona baktım. "Yani, sen gerçekten Yer Altı Ülkesi'nden gelmiyorsun, öyle mi? Büyükanne Coyote, seni neden buraya gönderdi?"

Morio, kaşlarını çatı. "Hayır, yeraltından gelmiyorum ve Büyükanne, beni buraya gönderdi çünkü bu durumla başa çıkabilmenize, imkân yok. Eğer aşağıdaki dünyalardan gelmiş olsaydım, şu ana kadar işinizi bitirmiş, kemiklerinizi topluyor olurdum." Yanındaki koltuğa, hafifçe vurdu. "Şimdi, otur ve dramların kraliçesini oynamayı, bırak."

Altüst olmuş yüz ifadesine baktım ve durdum. Sabırla, söylediğini yapmamı bekliyordu. Mutfığa kaçmak istedim

ama durum gittikçe, daha kötüye gidiyordu ve alabileceğimiz her türlü yardıma, ihtiyacımız vardı. Derin bir nefes alarak, yanına oturdum.

Bundan tatmin olarak, gülümsedi. "Güzel. Dinlemeyi biliyorsun. Dediğim gibi, ben bir yokai-kitsune'yim. Japonya'dan geldim ama Amerika'da, daha önce de defalarca bulundum. Büyükanne Coyote'ye çok büyük bir iyilik borçluyum ve borcumu, bu şekilde geri ödememi istiyor. Ruh mühürlerini bulmanıza, yardım etmemi istedi. Neler olduğunu öğrendikten sonra, hizmetinizde olacağıma daha da memnun oldum. Hiç kimse, benim dünyamı istila edip, alıp götüremez."

Yüzünü inceledim. Şu anda, ona daha yakından bakma fırsatım vardı ve kulaklarının, hafifçe sivri, dişlerinin de, bir insana göre, daha keskin olduğunu fark ettim. Ama o, bir Peri değildi, babam gibi bir Peri, değildi.

"Cin olduğunu, söyledin?" diye sordum.

"Sözde, öyleyim. Ben Doğa'ya bağlı bir ruhum. Terimler, çok önemli değil. Önemli olan, ben bir insan değilim ama görüntüde, bir insana dönüşebiliyorum."

"Kurt adam mısın?"

Yine, başını salladı. "Hayır. Cinim."

Ondan daha fazlasını öğrenemeyeceğimi anlayınca, konuyu değiştirdim. "Büyükanne Coyote'nin bu işe karışmaya çağını, düşünmüştüm."

"Karışmayacak ama başkalarından, karışmalarını isteyebilir. Gölge Kanat, dengeleri bozuyor ve Kader Büyücüler, dengelerin bozulmasından hoşlanmazlar." Çantasını açtı ve daha önce, elinde gördüğüm objeyi çıkardı. Tahmin ettiğim gibi, bu bir kafatasıydı. "Bu, benim yakın dostum. İnsana dö-

nüşmek için, buna ihtiyacım var. Eğer bunu kaybedersem, bir dahaki sefere, tilkiye dönüşürüm ve bu, bana geri dönene kadar da öyle kalırım. Bu, bana doğduğum zaman verildi. Bunu sana söylüyorum ki, onu büyülerinden biri için kullanmaya kalkma."

Utandım. "Düşünmedim bile," dedim. Gerçi, Büyükanne Coyote'ye bir cinin parmağını borçluydum ve bir tanesi, şu anda oturma odamda, yanımda oturuyordu. Ama ben, iyi bir ev sahibiydim. Bu adamı bayılıp, kafatasını alıp kaçmayacaktım. Büyükanne Coyote, onu bize Gölge Kanat'la olan savaşımızda, yardım etmesi için göndermişti. Ve ayrıca, ben onun vücudunun diğer kısımlarıyla, daha çok ilgileniyordum.

"Peki, sana ne anlattı?"

"Bilmem gereken, her şeyi. Kaybolan, ruh mühürlerini arıyorsunuz. Eğer onları Gölge Kanat'tan önce bulamazsanız, büyük tehlike altında kalırız. Neden ÖDHA'nın müdahale edip, problemi çözmediğini anlamıyorum."

"Çünkü yapamazlar," Ön kapıdan gelen sesle, ikimiz de irkildik ve nefesimi tutarak, ayağa kalktım. Gelen Trillian'dı. Yine. Ve Morio'yu burada görmekten, pek mutlu olmuşa benziyordu.

BÖLÜM 10

“Şunu keser misin? Bir dahaki sefere, kapıyı çal!” Trillian, içeri girip, sandalyeye otururken, ona baktım. Morio’nun tarafına bir saniye kadar baktıktan sonra, gözlerini benden ayırmadı.

“Neden?” diye sordu. “Beni içeri kabul edeceğini biliyorsun, neden gereksiz inceliklerle uğraşıyoruz?”

“İşte bizim artık beraber olmamamızın, başka bir nedeni,” dedim, çileden çıkarak.

“Dün gece beraberdik ve hatırladığım kadarıyla, hiçbir şikayetin yoktu.” Morio’ya döndü. “Kendimi tanıtmama, izin ver. Ben, Trillian. Camille’in sevgilisiyim.”

“Orada dur, bakalım! Seninle, tekrar yatmış olabilirim ama ben, senin sevgilin değilim. Artık, değilim.” Derin bir nefes aldım. “Sen, kaba ve küstah bir adamsın. Ve kesinlikle, çok saygısızsın.”

“Ve demek istiyorsun ki...?” dedi, bana şüpheli gözlerle bakarak. O bakmaya devam ederken, tedirgin oldum ve başımı çevirdim. “ÖDHA, direk müdahale edemiyor çünkü Kra-

liçe, yine hayal alemlerinde ve neler olduğunu göremiyor. Ve generaller, stokladıkları afyonlar, düzenledikleri ziyafetler ve seks partileri eşliğinde, süslü evlerinde rahat ve keyifli bir şekilde oturuyorlar. Neler olduğunu fark etseler dahi, ordular saldırmak için, yeterli donanımına sahip değiller. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu işe yaramaz ordu, kıpırdamak için kendiyle bile savaşılamaz. Tek çare, onları kandırmak çünkü Krallık neler olduğunu anladığında, Gölge Kanat, ruh mühürlerini çoktan bulmuş olacak. Ve her şey için, çok geç kalmış olacak.

Arkasına yaslandı ve odaya göz attı.

“Sana tüm bunları, babam mı anlattı?” Eğer bunlar babamın yorumlarıysa, gerçekten büyük tehlike altındayız demkti.

“Baban, bu fikirlerinde yalnız değil. Kraliçe adına, büyük bir tehlike var. Eski düşmanlar, binlerce yıl sonra bile, hâlâ uğraşıyorlar. Kraliçe’nin, geçmişte yaşadıklarını hatırlaması gerekiyor.” Bir dakika sonra dönüp, Morio’ya baktı. “Demek, seni yaşlı büyücü gönderdi? Bir adamın işini yapmak için, bir yavrukurt? Neyse, hiç kimse olmamasından, daha iyidir.”

“Yokai-kitsune. Teşekkürler.” Morio dikleşti ve gözbebekleri kısıldı. “Senin ne olduğunu, biliyorum. Senin türüne, daha önce, kuzeydeki dağlarda rastlamıştım. Beni zorlama, Svartan.”

Harika, bir testosteron savaşımız eksikti. “Siz ikiniz, kesin şunu. Morio, yardımını kabul ediyorum ve kardeşlerim de edecekler. Trillian, geri çekil.”

Trillian kaşlarını kaldırdı ve bana, duygusal bir bakış

attı. “Benim yardımımı da, kabul ediyor musun? Dün gece, ediyordun.”

Gözleri parlıyordu. Nefesimi tuttum ve kendimi, başımı sallamaya zorladım. Bir dakika sonra, Trillian yanıma geldi ve kolumdan tuttu.

“Kes şunu!”

“Duyguların çok saydam...” diye söze başlamıştı ki, daha lafını tamamlamadan, Morio beni diğer dirseğimden yakalayıp, Trillian’ın elinden kurtardı.

“Onu rahat bırak. Belli ki, bayan, senin ilgini istemiyor.” Morio, Trillian’a bakarken, beni arkasına aldı.

“Sınırını aşıyorsun, yavrukurt. Seni ilgilendirmeyen konulara, burnunu sokmasan iyi olur.” Trillian, elleri kalçasında, tetikte bekliyordu. Kalçasında, uzun bir bıçak sakladığını biliyordum ve içimde, dünyaya gelmeden önce, yanına daha modern silahlar almış olduğuna dair, bir his vardı. İhtiyacım olan son şey, Morio’ya çalıntı bir silahla ateş etmesiydi.

“Yeter!” Sinirle, ikisinin arasına girdim ve ikisi de geri çekilene kadar, onlara baktım. “Kesin şunu, beyler. Ciddiyim.”

Onlar tekrar oturup, birbirlerine saldırgan köpekler gibi bakarlarken, mutfağa doğru gittim. “Maggie’yi kontrol etmem gerekiyor. Eğer siz ikiniz, yine başlarsanız, buraya gelir ve ikinizi de lanetlerim. Ve ikiniz de biliyorsunuz ki, sihirlerimin sonuçları hiç belli olmuyor. Kendinizi, bir anda, kurtmantarı olmuş bulabilirsiniz.”

Trillian’ın bakışları içime işledi ve bana gülümsedi. Sonra Morio’ya dönüp, ona dik dik bakmaya devam etti. Biraz durup, barış modunda olduklarına emin olduktan sonra, mutfağa gittim.

Maggie, kutusunda kıvrılmış, uyuyordu. Küçük vücudunu kaplayan, turuncu, siyah ve beyaz renklerdeki, yumuşacık kürke bakınca, kızgınlığım geçti. Gargoyeler, çok küçük yaratıklardı ve büyüüp, yetişkinlik dönemine geçmeleri, çok uzun yıllar alırdı. Kutusunun yanında diz çöküp, onu okşadım. Uykusunda, horluyordu.

Aslında, insana dönüşmeyecek, siyah bir kedi almak istiyordum ama kediler, Menolly'nin yakınında olmaktan hoşlanmıyorlardı. Delilah da kısıkanıyor ve onlarla arasına, sınır koyuyordu. Maggie, mükemmel bir uzlaşma yolu sunmuştu. Herhangi bir vampirden zarar görmedikçe, vampirlerden korkmayacaktı ve Delilah'nın da üstünlüğünü, tehdit etmeyecekti. Ve ihtiyacımız olan son şey, çöp kutumuzun değişmesiydi. Maggie döndü, bana baktı ve sonra, tekrar uykuya daldı.

Tasında su olup olmadığını kontrol ettim ve sonra biraz biftik dilimleyip, eklemek ve biraz sütle karıştırdım. Yemeğini kutunun yanına bırakır bırakmaz, Maggie'nin gözleri açıldı ve kutunun kenarından aşağıya göz attı. Biraz mırıldanıp, miyavladıktan sonra, onu yatağından çıkardım. Suyunu ve yemeğini, hemen midesine indirdi.

Yemeğini bitirdiğinde, karnını ovdum ve onu dışarı çıkarıp, yere koydum. Basamakların yanındaki çimlere tuvaletini yaptıktan sonra, onu tekrar kucağıma aldım ve içeri taşıdım. Kanatlarının onu taşıyacak güce ve büyüklüğe ulaşması, zaman alacaktır ve o zamana kadar, dışarıda, kendi kendine gezmesini istemiyordum.

Onu kutusuna geri koyduktan sonra, kendime bir kadeh şarap koydum ve Trillian ve Morio'nun kendilerine hakim

olmuş olmalarını umarak, oturma odasına döndüm. Anlaşılan, yokluğum işe yaramıştı. Sessizliği doldurmak için, konuşmaya başlamışlardı.

"Kraliçe, tehlikenin büyüklüğünü, hiçbir zaman anlayamayacak," diyordu Trillian. "Hayallerine o kadar kapılmış ki, gerçekleri göremiyor. Baş Komutan, işleri yoluna koymaya çalışıyor ama atacağı her adım için, savaşmak zorunda kalıyor. İktidar konseyinin son toplantısı, tam bir fiyaskoydu. Herkes, yönetim ve organizasyon eksikliği nedeniyle, gruplar halinde konseyi terk etti. Ve ÖDHA da, kendi içinde bölünmeler yaşadı."

"Nedir bu?" diye sordum. "Bunları, nasıl öğrendin?"

"Sadece, babanla görüşüyorum," dedi, homurdanarak. "Ajanlarım var. Konsey üyelerinden biri, yakın arkadaşım. Ben ciddiyim, Camille. Saray ve Krallık'tan, yardım beklemeyin. Birkaç yıl içinde, ortalık daha da karışacak çünkü başlarında, işleri yoluna koyabilecek biri yok. Henüz yok."

Başımı kaldırıp, ona baktım. *Henüz yok mu?* Trillian, asla boş konuşmazdı ama neler olduğunu anlayana kadar, çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Henüz Morio'yu, duyduklarını kimseye söylemeyeceğini bilecek kadar, iyi tanımiyordum. Ve eğer Kraliçe, onun gücünü sorguladığımızı dursaydı, ya öldürdük ya da ölmek için dua edecek hale gelirdik. Lethansar, tutsaklarını ölüm için yalvartmakta, tam bir uzmandı. Bazıları, onun işkencelerinden kurtulmak için, bildikleri metotlarla kendilerini öldürdüler.

"Yani, ÖDHA kendi derdiyle uğraşıyor, diyorsun?"

Trillian, başını salladı. "Diyorum ki, ÖDHA size yardım etmek için, elinden geleni yapacaktır ama bu, pek uzun

sürmeyebilir. Onlara pek güvenmeyin ve tanrılar aşkına, Saray ve Krallık'tan da destek beklemeyin."

Sandalyemde kıpırdandım ve derin bir nefes aldım. Alim, Saray'a, hiçbir zaman, iç işlerinden haberdar olacak kadar yakın olmadı. Annemin varlığı bile, babamı ağın dışında tutmalarına yetiyordu. Ben ve kardeşlerim de, düşük kademe ajanlar olarak, ÖDHA ve Saray'ın ilişkilerine şahit oluyorduk.

Aniden, babamın yanımda olmasını arzu ettim. Bir şeyler biliyordu, yoksa Trillian'ı göndermezdi. Ama bize ne olduğunu anlatmak için, uygun zamanı beklediğini de biliyordum. Babam, sevgili teşkilatına çok sadıktı. Her ne oluyorsa, kötü olmalıydı ki, gizlilik ihtiyacı duymuş ve bize, haber göndermişti.

"Sırada, ne var?" dedi Morio. O sırada, Delilah kapıyı açıp, hızla içeri girdi ve arkasından kapıyı hızla çarparak, bize baktı.

Sırt çantasını sandalyeye bırakırken, "Bakıyorum, misafirlerimiz var," dedi.

Ona baktım. Bir şeyler, farklıydı ama ne olduğunu, anlayamıyordum. Yanakları kırmızıydı; gerçi hava soğuyordu ve bunu, bu duruma bağlayabilirdim. Farklı bir şeyler daha vardı. Farklı yürüyordu ve sanki, nefesi kesilmiş gibiydi.

Bir sürelik sessizlikten sonra, anladım. Chase ve Delilah yatmışlardı! Aylarca kedi kadın korkusuyla yaşayan ve benim eteğimden ayrılmayan, Chase, kız kardeşimi becermişti. Onu, dirseğinden tuttum.

"Benimle gel; seninle konuşmak istiyorum."

Trillian homurdandı. "Beni yine, bu kurt çocukla yalnız

ını bırakacaksın?"

"Ben tilkiyim, embesil. Ben, bir yokai-kitsune'yim, kurt değil." Morio dikleşti ve ellerini kaldırdı. Tırnakları uzayıp, pençeye dönüştü ve gözleri parladı."

"Sakin olun, çocuklar," Tekrar, aralarına girdim. "Sizi sakın tutmak için, bir bebek bakıcısı mı bulmalıyım?"

Morio, bir dakika kadar, bana baktı. Yüzünde küstah bir ifade belirdi ama sonra, pençelerini geri çekti. "Problem yok, Camille."

Trillian lafa girdi, "Biz iyiyiz. Gidin ve istediğiniz kadar, dedikodu yapın," dedi.

Delilah, kafası karışmış bir halde, ikisine baktı. Onu, mutfığa götürdüm ve Maggie'nin yanına oturduk. Delilah, onu biraz sevdikten sonra, derin bir nefes aldı. Bakışlarımız buluştu.

"Biliyorsun, değil mi? Söyleyebilirsin." Başımı eğdi.

"Tabi, söyleyebilirim. Üstünde, kokusunu alıyorum." Chase'in kolonyasının kokusu, gerçekten tenine işlemişti. Onu, omuzlarından tuttum. "Benim için, sadece, mutlu ve güvende olman önemli. Seni incitmedi, değil mi?"

Gözleri büyüdü. "İncitmek mi? Hayır, aksine, kazara, ben onu tırmaladım." Ciddileşince, birden anladım.

"Yo, hayır! Yapmadın, değil mi?" Bu konunun nereye gittiğini, biliyordum ve oraya gitmek istediğime, emin değildim.

Delilah, mahcup görünüyordu. "Hayır, en azından, o sırada değil... Ama sonra, sanırım biraz gerildim. Dönüştüğüm sırada, sarılmış, yatıyorduk. Onu o kadar korkuttum ki, yataktan düştü," dedi, kıkırdarak.

Kahkaha attım. Yaşlı Chase, beklediğinden fazlasını almıştı. İnsanlar, her zaman, perilerin sahip olduğu seks gücünün, etkisinde kalırlardı. Bu peri, yarı insan olsa bile... Öteki Dünya'da, şehvet yüzünden, bütün savaşların toplamından, daha fazla can kaybedilmişti.

"Üzıldün mü?" Delilah, dolaba yürüyüp, kendine bir paket cips aldı ve dişleriyle paketi açtı. "Uzun zamandır, senin peşinde olduğumu biliyorum. Emin değilim..."

"Chase'e bir ilgim olmadığını, çok iyi biliyorsun," dedim, paketi elinden alıp, avcumu cipsle doldururken. "Senin bakire olduğunu, yani öncesinde, bakire olduğumu biliyorum. Sen, iyi misin?" Herhangi bir hastalık veya hamilelik için endişelenmesine gerek yoktu çünkü buraya gelmeden önce, Öteki Dünya'da, Şifa Anne, bizi geçici olarak kısırlaştırmıştı ve bize, bulaşabilecek hastalıklara karşı, bir sihir yapmıştı. Ama duygusal durumu için, aynı şey geçerli değildi.

Başını salladı. "Evet, iyiyim. Kendimi izleyeceğim. Bu, benim ilk seferimdi ve ilk seferde, bir insanla beraber olmanın, risklerini biliyorum." Bir peri, on binde bir oranında, ilk deneyiminin etkisinde kalıp, delirebiliyordu ve bu, genelde, dünyayı çılgın bir kahin olarak görmesiyle, son buluyordu.

"Chase, gerçekten çok tatlıydı," dedi. "Ve ben, sadece, nasıl olduğunu düşünmek istiyorum."

"Peki, ne düşünüyorsun? İyi miydi?" Buzdolabımdan sütü çıkardım ve onun için, bardağa koydum.

"Onu başkasıyla kıyaslamam, mümkün değil, tabi," dedi, sütü alırken. "Eğlenceliydi ama dünyayı sarsacak bir durum yoktu. O yüzden, hâlâ tüm bu tantananın nedenini anlamış değilim. Doğrusunu söylemek gerekirse, fareleri avlar-

ken daha çok eğleniyorum ama Chase'in egosunu zedelemek için, ona muhteşem olduğumu söyledim."

Ona baktım ve Chase'in yatakta ne kadar kötü olabileceğini düşündüm. Periler, genelde, en seksi olanlara yönelirlerdi. Gerçi Chase insandı, Delilah... Peki, yarı insandı. Her ne olduysa, yaptıklarından pişman olmamasını umuyordum.

"İyi olduğun sürece, problem yok. Bu arada, bazı ciddi problemlerimiz var." Ona, barda olanlar ve ten gezginiyle ilgili bilgi verdim. "Yani, Morio bize yardım etmek için burada. Büyükanne Coyote'ye gerçekten, bir teşekkür borçluyuz. Ama ÖDHA'dan veya Krallık'tan, yardım alamayacağız gibi görünüyor. Orada her ne oluyorsa, pek de iyi görünmüyor."

Delilah tam bir şey daha söyleyecekken, ön kapıdan bir gümbürtü geldi. O, koridoru koşarak geçerken, onu takip ettim.

"Seni salak, onu öldürme sakın! Aman Tanrım, kaçtı... Sen, hiçbir şeyi doğru yapamaz mısın? Gidip, onu getireceğimi!" Morio'nun sesi, yankılanıyordu.

Delilah ve ben, girişte durduk. Ön kapı, sonuna kadar açıldı ve Trillian, elinde montu ve yüzünde aklı karışmış bir ifadeyle, kapıda duruyordu. Morio, bir insanın ya da bir perinin koşamayacağı bir hızla, araba yolundan aşağı doğru koşuyordu ama neyi veya kimi takip ettiğini, göremiyordum. Ten gezgini, bizi bulmuş olabilir miydi? Ama yaratık, kıyafet giymiyordu, bundan emindim. Ceketi, Trillian'ın elinden aldım ve misafirimizi kovalamayı bırakıp, eve doğru dönen Morio'ya bakıp, Delilah'ya, beni takip etmesini işaret ettim.

Oturma odasına dönünce, ceketi karıştırdık ve bir bi-

çakla, küçük bir defter bulduk. Gizli düğmeye basınca, on beş santim boylarında, keskin bir kılıç dışarı fırladı. Parmağımı kesmekten, kıl payı kurtuldum.

"Bu, bir cep bıçağı değil," dedim. Gözlerimi kapatıp, kılıcın enerjisini hissetmeye çalıştım. Tehlikeli bir şey yoktu ama enerji, net değildi. Bir cine veya periye ait, bir enerji olmadığını hissediyordum.

"Bunun sahibi her kimse, sanırım bir insandı," dedim. "Bu bıçakta, herhangi bir sihir yok."

Delilah, deftere göz attı. "Ön sayfada, bir isim yazıyor. Georgio Profeta. Ama bir telefon numarası veya adres yok." Nefesi kesilince, omzunun üstünden deftere baktım. Önümüzde, ruh mühürleriyle ilgili okuduğumuz yazının, düzenli ve temiz yazılmış, bir kopyası duruyordu. Yazının altına, büyük bir fotoğraf yapıştırılmıştı; büyük, beyaz bir ejderhanın, çok yorgun görünümlü bir oduncunun yanında beklerken ki resmiydi bu. Fotoğrafın yanında, Tom Lane yazıyordu.

Delilah'ya baktım. "Neler oluyor?" Defteri, elinden aldım ve hızla göz attım fakat anlaşılabilir birkaç şiir, ruh mühürleri hakkında biraz daha bilgi ve bir resimden başka, bir şey bulamadım. Fotoğrafi, ışığa tuttum. Ejderha, görkemli kanatları, uzun sakalı ve boynuzlarıyla, Doğu ve Batı ırklarının karışımı gibi görünüyordu. Oduncu, vahşi gözleri, dağınık sakalı ve uzun, uçuşan saçlarıyla, uzun boylu bir dağ adamıydı.

"Gözlerinde, bir şey var," dedi, Deliah.

Gözlerimi kısarak, bir daha baktım. Haklıydı. Gözleri. Öteki Dünya'ya ait bir ışıkla, parlıyordu. Ve sonra, boynunda parlayan kolyeyi fark ettim. "Bunun geçekten Tom Lane olup olmadığına, iddiaya var mısın? Eğer bu ruh mühürle-

lerinden birini uzun süredir taşıyorsa, zihni bundan mutlaka etkilenmiştir."

Hemen sonra, Trillian ve Morio, içeri girdiler. Onları, oturma odasına yönlendirdim. "Ne oldu?"

"Misafirin de, en az benim kadar iyi," dedi, Trillian. "Kapının önünde sesler duydum. Bakmak için oraya gittiğimizde, biri sinsice ortalıkta geziniyordu. Ama kurt çocuk, onu kaybetti."

Morio, tehditkar bir şekilde, ona baktı. "Tilki, Svartan. Tilki. Ve evet, onu kaybettim. Ben, bu kadar hızlı koşacak bir insan tanımıyorum ve daha önce, bir kokuyu, hiç bu kadar çabuk kaybetmemiştim. Sanki, havaya karıştı. Ama eğer sen gitmesine izin vermeseydin, böyle olmayacaktı." Bana doğru döndü. "Bu salak, onun paltosunu tuttu ama kendisini yakalayamadı. Adam, paltonun içinden sıyrılarak kurtuldu ve inanılmaz bir hızla, kaçtı."

"Bu kadar çevik olduğunu, nereden bilebilirdim?" Trillian, Morio'nun göğsüne parmağını dayadı. "Sen de, pek yardımcı olmadın..."

"Yine mi? Kesin şunu!" Sesim, odada yankılandı. Trillian ve Morio, birbirlerine tehditkar bakışlar atarak, geri çekildiler. Onlar köşelerine çekilince, devam ettim. "Benim, alanın sınırlarına yaptığım sihirli çitten, hiç kimse geçemez, o yüzden, ben onun bir tehlike olduğunu düşünmüyorum. Yarın, kim olduğunu öğreneceğiz. Chase'den, gelmeden önce, bir araştırma yapmasını isteyebiliriz. Bu arada, Trillian ve Morio, siz de nöbetleşe evi koruyun ve kimsenin girmesine izin vermeyin. Delilah, yatmadan önce Menolly'i ara ve iyi olduğundan, emin ol. Ten gezgini, oralarda dolaşıyor.

Gücümü toplamak için, biraz uyumam lazım. Kuş kadınla girdiğimiz savaşı, beni bitirdi ve gözlerimi açık tutamıyorum.”

Günün yorgunluğu, üstüme çökmeye başlamıştı. Sessiz, karanlık bir odada yatıp, dinlenmeye ihtiyacım vardı. Merdivenlerden yukarı çıkarken; gökdelendeki sağlam korkuluklar için, Delilah, eve üçüncü bir hikâye getirdiği için ve evi, benim dışımda, gözleyecek birileri olduğu için minnet-tardım.

Odama girdiğimde, balkon kapısını kilitleyip, dışarıda saklanan biri olmadığına emin olduktan sonra, kıyafetlerimi çıkardım ve yorganın altına girdim. Birkaç dakika içinde, gözlerim kapandı ve uykuya daldım.

Odamda birinin varlığını hissettiğimde, uyuyalı ne kadar olmuştu, bilmiyorum. Aklıma ten gezgini, Rina ve Ser-seri Luke geldiğinde, uyku sersemliğimden sıyrılıp, ayrılmak ve etrafımı görebilmek için, savaştım. Ve sonra, gözlerim açılıp, yatakta doğrulmaya başladığım sırada, yanıma birinin yattığını hissettim.

Korkudan, çıldıracak gibi oldum ve hemen oturur pozisyona geçtim ama eller, beni yakaladı ve sırt üstü, geri yatırdı. Ve artık, kim olduğunu biliyordum. Trillian, bir eliyle belimi kavrayıp, bir eliyle saçımı yakalayarak, üstüme yaslandı.

“Aman Tanrım, bekleyemez misin? Uyuyorum,” dedim, sessizce.

Trillian, sadece başını salladı. “Şşşt... biliyorsun, biz birbirimiz için yaratılmışız. İçine girmeme izin ver.” Sesi, yumuşak bir kadife gibiydi.

“Trillian, sen iflah olmaz birisin. İzin ver de, uyuyayım.” Onu ittim ama bedenim, zihnimin aksi yönünde hareket edi-

yordu. Arada kaldığını hissetmiş olmalı ki, dudaklarını dudaklarıma bastırarak, beni şehvetle öptü.

Üstüme çıktı ve öpüşüyle erimeye başladım. Dili, civa gibi içime akıyordu ve buz gibi gözleri, siyah teninde parlı-yordu. Gümüş rengi saçlarını, açmıştı ve yumuşacık saçları, yüzümü gıdıkliyordu.

Bunu yapmanın, neden bir hata olduğunu düşündüm. Neden bir gece öncenin bir hata olduğunu, neden bu gece hâlâ bir hata yapıyor olduğumu... Bunların, hiçbir önemi yoktu. Bana dokunduğu zaman, üstümde ateşten bir ipek hissediyordum ve ruhlarımız birbirine karışıyordu. Dudaklarını, göğüslerimde hissettiğimde, inledim ve bunu yapmamamı gerektiren tüm nedenler, aklımdan uçup gitti. Aramızdaki şey, reddedilmeyecek kadar güzeldi ve içime girmesini, onun kal-bini, onun vücudunu istiyordum.

Elimi aşağı kaydırarak, onu tuttum. Sertleşmişti ve hazzırdı ama kollarımı, başımın üstünde tuttu ve beni yatağa iyice yapıştırarak, göğüslerimden başlayıp, belime doğru inerek, vücudumu öpücüklerle boğdu. İnledim ve oda, bizden yayılan parıltılarla, aydınlandı. Bacaklarımı açtığımda, kalçalarıma iyice bastırdı ve diliyle vücudumun merkezine girerek, beni zevkin doruklarına çıkardı.

“Tanrı aşkına! Lütfen durma.” Kafası, bacaklarımın arasında gidip gelirken, saçlarına yapıştı. Aramızda, aydınlık ve buzdan bir ateş oluştu ve zirveye yaklaşırken, inledim. Bana bakmak için başını kaldırdı, gözlerinde, kendisiyle övünen bir ifade vardı. Ve sonra, hızla içime girdi. Boğuk bir çığlık attım ve onunla uyum içinde, hareket etmeye başladım. Cennetteki tüm tanrılar toplansa, beni bundan vazgeçiremez-

di.

Zirveye yaklaştığını hissettim ve beraber, dipsiz bir kyunun içine düştük. Trillian, hafif bir çılgılık attıktan sonra başını göğüslerime gömdü ve ben, son kalkanımı da kaldırarak, tüm duygularımın akmasına izin verdim.

Şok dalgası geçerken, vücudumdaki karıncalanmanın tadını çıkardım ve kendimi yatağa bıraktım. Trillian, duymadığım bir şeyler mırıldandıkta sonra, kollarıyla, bir peletin gibi beni sardı.

“Seni, çok özledim,” dedi. “Sensiz, asla aynı olmuyor. Bana senin yaptığını, hiçbir kadın yapamıyor. Ve inan bana, bıraktığın boşluğu doldurmak için, her şeyi denedim.”

Ona baktım. Trillian, bana hislerini mi itiraf ediyordu? Benimle yatakta vakit geçirmekten, hoşlandığını biliyordum ama ondan, beni özlediğini duymak, Donald Trump’ın tüm servetini terk edip, halka karışması kadar imkânsız bir şeydi.

“Beni, gerçekten özledin mi?” Uykulu bir şekilde, kollarının altına iyice sokuldum. Kahretsin, birinin yanında yatmak, güzel bir şeydi.

Önce, yavaşça başını sallayarak, onayladı. Sonra, yüzünden, sert bir ifadenin geçtiğini gördüm. “Peşimde, bir sürü kadın var. Ve ben daha önce, hiç terk edilmedim. Ama Camille, sen de farklı bir şey var. Seninle beraberken de, beni terk ettikten sonra da, seni düşünmediğim bir dakika bile olmadı. Sen, orman perilerinin hazırladığı, bir yudum alıp, bir daha asla unutmayacağın, hanımeli şarabı gibisin.”

“Ben, bu hissin, bir Svartan’ı severken oluştuğunu sanıyordum.” dedim. Yatakta doğruldum ve sırtımı yaslamak için, birkaç yastığı bir araya getirdim. “Trillian, seni neden terk

ettiğimi biliyor musun?”

“Bana bir şeyler söylemiştin ama hiç dikkate almadım,” dedi ve bir dakikalığına, çok iyi tanıdığım Trillian’ı tekrar gördüm. Kendi çıkarlarını ilgilendirmedeği sürece, asla kimseyi dinlemezdi. Tüm periler gibi, o da bencildi.

“Seni terk ettim çünkü beni terk edeceğini, biliyordum. Svartanların, partnerlerini, işleri bitince, hayatlarından defetmek gibi, kötü bir ünleri olduğunu biliyorum. Hatta, insanların çoğu o kadar hedonistikler ki, beraber olduğunuz periler, azizeler gibi görünüyorlar. Kalbimi, korumaya çalışıyordum, Trillian. Ben bir periyim, insanlarla uğraşmak gibi bir problemim yok. Ama ben, aynı zamanda, bir insanım ve aşık olduğum zaman, gerçekten aşık oluyorum. Reddedilmeye, katlanamam.”

Susadım ve yataktan çıkarak, banyoya gidip, kendime bir bardak su aldım. Teknoloji ve nimetleri. Bunu, gerçekten seviyordum.

Trillian ayağa kalktı ve kendimi yine, ona bakarken hipnotize olmuş gibi, hissettim. Kasları, pencereden yansıyan ay ışığıyla, parlıyordu. Gerindi ve bana dönüp, gülümsedi.

“Camille, benim sevgili Camille’im... Seni, diğerlerine yaptığım gibi, terk etmeyeceğimi daha önce de söyledim. Neden bana güvenmiyorsun?” Tam bana doğru gelirken, odanın kapısı çaldı ve açıldı. Morio, başını içeri uzattı.

Trillian sinirlenerek, o tarafa döndü. O, Morio’ya saldırmadan önce, soğukkanlılığını koruyarak, aralarına girdim. Gören kişi rahatsızlık hissetse de, ben, çıplak görünmekten nadiren utanırdım. Morio, beni görünce, başını eğdi.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Kardeşin Menolly, telefonda bekliyor. Seninle konuşmak istiyor. Ve gargoyle, sürekli mırıldanıyor, sanırım acıktı.” Trillian’a baktı ve yüzündeki ifade, sıkıntıya dönüştü. “On dakika içinde, nöbetimi devralman gerekiyor,” diye ekledi ve arkasından kapıyı kapattı.

Trillian yatağa ve bana baktı. “Onunla yatmak istiyorsun, değil mi? Aşağıda, aranızda oluşan kıvılcımı hissettim.”

Derin bir nefes aldım. “Ne diyebilirim? Senden sonra, ilk defa, bir erkeğe karşı bir şey hissettim.”

Boğazını temizledi. “İstiyorsan, tilkiyle eğlen. Sadece, ikimizi engellemesine müsaade etme.” Sesinde, tehditkar bir ton hissettim.

O devam edemeden, elimi kaldırdım. “Giyin. O da biraz uyumalı. İkinizin kavga etmenizi, istemiyorum.”

Yeni geceliğimi ve tüylü terliklerimi giyip, Menolly’nin ne istediğini anlamak için aşağı indim.

BÖLÜM II

Telefonu elime alıp, merhaba dedim ve Menolly, homurdanmaya başladı.

“Yukarda ne yapıyor olduğunu, biliyorum da, kiminle yapıyordun, onu merak ediyorum?” Menolly, vampire dönmüşlüğünden beri, koku, ses veya kafasında oluşan bir uğultu yoluyla, seks yapıldığını anlamasına yarayan, esrarengiz bir yetenek geliştirdi. “Boşver. Detayları, daha sonra öğrenirim, nasılsa. Sana, şu anda, arabama doğru ilerlediğimi, haber vermek için aradım. Bardan çıkarken, aramamı istemiştin.”

Saate baktım. Sabaha karşı, ikiydi. Her şey, yolunda görünüyordu. “Tamam, ama beni arabana binip, yola çıkmadan önce de ara. Bu arada, arabanı nereye park etmiştin? O şey, ten gezgini, oralarda geziyor olmalı. Ayrıca, bu gece, evin etrafında birisi dolaşıyordu. Trillian ve Morio, onu yakalayamadılar ama adamın ceketi ve ilginç defteri, elimizde.”

“Hmmm...” Beyninde dönen çarkların, sesini duyabi-

liyordum. "Broadway" in köşesindeki, Ayers Garajı'na park ettim." Telefonu kapadı ve ben de ahizeyi, yavaşça yerine koydum. Capitol Hill bölgesi, insan kategorisine sınırdan girebilecek, dövmeleli kaçıklara ve gotik moronlara, ev sahipliği yapıyordu. Orada takılabileceğin birçok eğlenceli yer vardı ama o bölge, aynı zamanda, bağımlılar ve serserilere de ev sahipliği yapıyordu.

Morio, duvara yaslanmış, bana bakıyordu. "Ne? Ne var?" diye sordum, bakışından rahatsız olarak.

Tek kaşını kaldırdı, omzunu silkti ve "Onda ne buluyorsun, bilmiyorum ama ciddi bir bağın olduğu, açıkça görülüyor. Eğer konuşmak istersen, omzuma dokunman yeterli," dedi. *Konuşma* kelimesinin, tilki cin kavramıyla birleşince, endişe verici olduğunu düşündüm. Yüzünde, yine aynı kendini beğenmiş gülümsemeyle, merdivenlerden inen Trillian'ı görünce, o tarafa döndü.

"Tamam, hadi git de, biraz uyu," dedi, Trillian.

Morio, etrafına bakındı ve sonra, bana baktı. Nadiren kullandığımız, divanı gösterdim. "Buraya uzanabilirsin. Koltuk, rahatır ve Bay Profeta geri dönmediği sürece, seni burada kimse rahatsız etmez."

Başıyla onayladı ve ben, artık çalmasını umut ederek, telefona bakarken, geri çekildi. *Hadi Menolly*, diye düşündüm. *Dikkatli ol*. Vampirler bile, karşı karşıya olduğumuz yaratıklar karşısında, güçsüz kalırdı. Trillian, endişemi hissetmiş olmalı ki, kolunu belime doladı ve karşıma geçti. Nefes almaya çalışarak, başımı, omzuna dayadım. Belki, artık bir şeyler farklıydı. Belki, değişmişti. Ama bu, leoparın kürkündeki beneklerini değiştirmesi gibi bir şey de olabilirdi, değil mi?

Zihnimde ayaklanan düşünceleri, bastıramadan önce, telefon çaldı. Hemen açtım. "Menolly? Sen misin?"

Güldü. "Hayır, ben Noel Baba'yım. Evet, benim. Arabama bindim ve eve doğru, yola çıktım. Yarım saat içinde, orda olurum. Başka planların yoksa, artık uyusan iyi olur. Kimler var, orada? Sadece, Morio mu?" Tilki cinle, yatıp yatmadığını, anlamaya çalışıyordu.

"Hayır," dedim, yavaşça. "Delilah uyuyor... Morio dinleniyor... ve Trillian, yanımda." Derin bir nefes aldım ve hemen, yakaladı.

"Aman Tanrım! Svartan'la, tekrar yattın!" Sesindeki öfke ve huzursuzluk, rahatlıkla hissediliyordu. "Söyle ona, eğer seni üzerse, onun tüm kanını emip, vücudunu akbabalara yem olsun diye, dışarı asarım."

Boğazımdaki yumruyu, yuttum. "Bunun, iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..."

"Söyle dedim!" Eğer Menolly bir şey isterse, onu mutlaka alırdı. İçlerinde, en büyük olan bendim ama eğer, Menolly'nin canı yulaf isterse, hepimiz yulaf ezmesi yerdik.

"Tamam ama eğer çıldırırsa, bu senin suçun." Trillian'a bakmak için, arkama yaslandım. "Menolly, eğer beni üzerse, tüm kanını emip, vücudunu akbabalara yem olsun diye, dışarı asacağımı söylüyor."

Yüzünde, kısa süre, sinirlendiğine dair bir ifade gördüm ama sonra, kahrkaha atmaya başladı. "Telefonu, bana ver," dedi.

Telefonu, ona uzattım.

"Benim sevgili, sevimli, ölümcül Menolly'im... Kız kardeşine, en az, kraliyet ailesinin bayanlarına davranacağım

kadar, saygılı davranacağımı bilmeni isterim.” Menolly cevap verirken, bir süreliğine sustu ve sonra, tekrar güldü. “Onu da hesaba katacağım.”

Telefonu, elinden aldım ve kapadım. Eğer birbirleriyle şakalaşıyorlarsa, ciddi bir tehlike altındayım demekti.

Ben, Maggie’yi kontrol etmek için mutfağa geçerken, Trillian, nöbeti devraldı ve etrafı kolaçan etmek için, dışarı çıktı. Maggie, yatağında kıvrılmış yatıyordu ama uyanıktı. Bana doğru uzandı, onu kucağıma aldım ve biraz kestirmek için, sallanan sandalyeye oturdum. Menolly’nin kamyoneti- nin sesini duyunca, uyandım. Sabahlığımı düzelterek, Maggie’yi kutusuna geri koydum ve su ısıtıcısını çalıştırdım. Dünyaya yerleştığımızdan beri, portakallı çaya, bağımlı hale gelmişim ve kutuda, yedi ayrı markaya ait, demlik poşetlerim vardı. Çaydanlığa, 4 poşet çay koydum ve üstüne, fokurdayan suyu ekledim. Gözlerimi kapayarak, çayın kokusunun içime işlemesine, müsaade ettim. Çay demlenirken, Maggie’nin masasını hazırladım ve kutusunun yanına, rahat ulaşabileceği bir yere koydum. Dışleri yeterince çıkana kadar, günde iki kere lapa ve üç kere de mama yiyecekti.

Menolly mutfağa girdiğinde, önümde çay fincanımla, masada otuyordum. Trillian, hemen arkasındaydı. Menolly, bana baktı ve sonra, Trillian’a doğru dönerek, başını salladı.

“Hâlâ, deli olduğunuzu düşünüyorum,” dedi. “Trillian, seni suçlamak istemiyorum ama sen, kesinlikle, kötü bir habersin. Bunu, kişisel alma, sakın.”

Trillian, omzunu silkti. “Tabiki, kişisel almıyorum, ca-

nım. Bu komplimanın, bir vampirden geliyor olmasının, değerini biliyorum.”

“İkiniz! Kesin artık.” Fincanımı aldım. “Bizi, uzun bir gün bekliyor ve biraz uyumak istiyorum. Ama yarın, bizimle olamayacağın için, seni, planlarımızla ilgili bilgilendirmek istiyorum, Menolly.”

Karşımdaki sandalyeye, oturdu ve elime uzandı. Elleri, soğuk ve kansızdı ama o, benim kardeşimdi ve bu yeterliydi.

Onun gözlerine bakarken, küçükken yaptığımız, gece yarısı sohbetlerimizi düşündüm. Bazen, kahkahalar atarak, bazen de, yarı insan olmamızın önümüze koyduğu engellere üzülüp, ağlayarak, ettiğimiz sohbetlerimiz... O, şu anda, eskisinden çok daha kötü bir durumla karşı karşıyaydı. Vampirler, Yer Altı Ülkeleri dışında, hiçbir yerde saygı görmüyorlardı. Öteki Dünya’da, daha az vampir olanlar, biraz daha tolere edilebiliyordu. Dünya’da ise, onlardan ölümüne korkuluyordu.

Elini sıktım. Vampir de olsa, onu seviyordum ve hâlâ, yanımda olmasından, çok mutluydum. Kan Emiciler, onu öldürebilirlerdi. Belki bu, en iyisi olurdu ama bunu, hiçbir zaman bilemeyecektik. Şu anda, buradaydı ve önemli olan da buydu.

Trillian, sessizce bizi izledi. Bir dakika sonra, öne doğru eğildi. “Ona, bilgi verecek miyiz?”

Derin bir nefes aldım ve ona, tüm olanları anlattım. Davetsiz misafirimizin ceketinin cebinde bulduğumuz, bıçağı ve defteri de gösterdim. “Bunun bir tesadüf olduğunu düşünüyorum ama peşimizde, bir ten gezicimiz var. Ve evimizin etrafında, ruh mühürleri hakkında bilgisi olan, birileri geziyor.

Biz, Tom Lane'i ararken, seni evde bırakma fikri, hiç hoşuma gitmiyor."

"Sizinle gelmeme, imkân yok," dedi.

Trillian, boğazını temizledi. "Ben, evde kalıp, etrafı gözleyeceğim ve gargoylenizle ilgileneceğim. Şu, Chase denen adam ve kurt çocuk, sizinle gelecekler zaten..."

"Ona, bu şekilde hitap etmekten, vazgeçmelisin," dedim, hole göz atarak. "Bir dahaki sefere, Morio, sana ciddi bir darbe indirecek. Misafirimin, ince yapılı gibi görünüyor olabilir ama gerçekten, çok güçlü bir adam."

"Yakın zamanda, ne kadar güçlü olduğunu öğreneceğime, hiç şüphem yok," dedi Trillian, sırtarak. "Sen ve Delilah, diğerleriyle gidin. Ben burada kalacağım."

Rahatladım. Trillian, sözünde dururdu. Etik değerleri, tartışmaya açık olabilirdi ve yaptığı her hamle için, gizli motivasyon gerekiyordu ama bizi asla, yarı yolda bırakmazdı.

"Bu şekilde, daha rahat hissedeceğim," dedim. "Sana, Maggie'nin mamasını nasıl hazırlayacağını ve onu, nasıl besleyeceğini göstereyim. Evdeyken, diğer şeylere de göz kulak olabilirsiniz."

"O zaman anlaştık," Ben, çayımın bir yudum alırken, arkasına yaslandı. "Bu şeyi nasıl içiyorsun, anlamıyorum."

"Bir dakika," Menolly, lafa karıştı. "Bir Svartan'dan, bana bebek bakıcılığı yapmasını mı, istiyorsun? Bunu istediğimi, pek sanmıyorum."

"Ya o, kalacak ya da Chase..."

Derin bir nefes aldı ve geri çekildi. Bir an, ona, Chase ve Delilah'la ilgili, büyük haberi vermeyi düşündüm ama sonra, bu işi, altın saçlı kız kardeşime bırakmaya karar verdim. Me-

nolly, zaten her şeyi, yakın zamanda, kendi kendine anlayacaktı.

"Tamam, sanırım bu kadar," Çayımın, son yudumunu içtim. Omzumdaki kulunçlar, yine ağrımaya başlamıştı ve biraz daha uyumak için, artık hazırdım. "Yatağa gidiyorum. Tanrı'ya şükür, önümüzdeki birkaç gün, dolunay olmayacak. İyi geceler, Menolly."

Başını salladı. "Maggie, ne olacak? Aşağıda, güvende olacak mı?"

"Gecenin geri kalanında, Trillian, nöbet tutacak. O güvende, merak etme."

Ben esnerken, Menolly, Maggie'nin kulağına eğilip, bir şeyler fısıldadı. Maggie, pembe dilini uzatıp, Menolly'nin yüzünü yaladı ve Menolly, güldü. Kan Emiciler, onu değiştirdiğinden beri, ilk defa, onu böyle içten gülerken gördüm. Belki, Menolly ve Maggie, kaderlerinin üstesinden gelmekte, birbirlerine yardım edebilirlerdi. Odama çıktım.

Kulak tırmalayan çığlık, rüyamı böldüğünde, daha yeni uyumuştum. Yataktan çıktım. Ses, merdivenlerde yankılanıyordu. Saate baktım, sabaha karşı, beşti. Şafak sökmüştü ama güneşin doğmasına, daha bir saat vardı. Hâlâ, mükemmel geceliğimin içindeydim, o yüzden, sabahlığı giymek için oyalanmadım ve hızla, merdivenlerden aşağı indim. Delilah, Hello Kitty pijamasıyla, hızla köşeyi dönerken, neredeyse çarpışıyorduk.

"Neler oluyor?" dedi, merdivenleri göstererek.

"Bilmiyorum..." İç alarmım, devreye girdiğinde, kor-

kuluklara tutundum. İki büküm olup, basamağa yapıştım ve Delilah, merdivenlerden aşağı yuvarlanmamı engellemek için, kolumu kavradı.

“Ne oldu?”

Sisi dağıtmak için, başımı salladım. Uyarı zilleri, o kadar yüksek sesle çalıyordu ki, bir an, sağır olacağımı sandım. “Bir şey, dışarıdaki, sihirli çiti deldi. Umarım bu, Serseri Luke değildir!”

Son basamağı inip, hole ulaştığımızda, ikinci çılgılığı duyduk. Oturma odasına girdiğimiz sırada, Morio, karşı duvara doğru, uçuyordu. Büyük, kıllı yaratık, dikkatini yokai-kitsune'den, yerde ölü gibi yatan Trillian'a yöneltti.

“Ten gezgini,” dedim, nefesim kesilerek.

“Geber, piç kurusu!” Morio, öne doğru fırladı. Saçları, omuzlarında dalgalanıyordu. Kulakları büyüyüp, sivrildi ve tırnakları, parlak, uzun, ustura keskinliğinde pençelere dönüştü. Gözlerinden altın rengi ışık saçarak, öne doğru eğildi ve havayı pençeleriyle kesip, ten gezgininin bedeninde büyük bir yara açtı. Yaradan akan koyu kan, yarattığı kaplayan fırça gibi kılların, üstünden aktı.

Dikkatimi, Trillian'dan uzaklaştırdım ve ellerimi açtım. Olabilecek aksilikleri göze alıp, bir şeyler yapmalıydım. Pencerenin dışındaki bulutlar, enerjiyle bulanınca, ay ışığı yerine, şimşegi çağırdım. Cevap gelince, odada bir şimşek çaktı ve ateş kollarımdan, ellerime hızla geçti. Hedefi görüp, vurmuyordum: yanlışlıkla, Morio'yu da vurmamak için, yarattığı görüp, onu hedef almam gerekiyordu.

Delilah, elinde büyük bir satırla, hızla odaya girdi. Satırı kaldırdı ama yaratık, onu elinin tersiyle, koltuğun üstüne

fırlattı. Delilah, gümbürtüyle, yere düştü ve “Allah kahretsin!” diye bağırdı.

Delilah, koltuğun sırt kısmından destek alarak, kendini kaldırdı ve ben, fırsattan istifade edip, öne atıldım. Yaratığı hedef aldım ve şimşek, avuçlarımdan ona doğru aktı. Beyaz ve sıcak enerji, onu vurdu ve yanık kıl kokusu, tüm odayı kapladı.

Ten gezgini, acıyla bağırdı ve bana döndü. Kıllı kollarıyla, beni belimden yakaladı ve diğer kolunu, boynuma doladı.

“Kitsune-bi!” diye bağırdı, Morio. Ve bir ışık huzmesi, bana doğru gelmeye başladı. Işık, yanımdan geçip, ten gezginini, gözlerinden vurdu. Ten gezgini, haykırdı ve beni bıraktı. Parlak tilki nefesi, gözlerini kör ettiği için, yüzünü kapamaya çalışıyordu.

Yaratık, tökezleyince, ellerimi ona doğru kaldırdım ve vücudumda gezen şimşek, tekrar, parmaklarımdan, onun tenine aktı. Ayakları, yerden kesildi ve sırtüstü, yere düştü. O anda, Delilah, satırı hızla göğsüne sapladı.

Zorlukla nefes alarak, geri çekildim. “Öldü mü?”

Morio, kontrol etmek için üstüne eğildi. “Evet, ölmüş. Hem de, fazlasıyla.”

“Neler oluyor?” Menolly, bitkin bir şekilde, odaya girdi. “Gürültüyü duyduğumda, uyuyordum. Sanırım, bir misafirimiz var.”

Trillian'a doğru koştum. Ten gezgini, boynumda bir çürük bırakmıştı ve morarmaya başladığını hissedebiliyordum. Morio ve Delilah'nın da, berelerle kaplı olduğuna emindim. Menolly, Delilah'ya doğru yönelince, Morio da yanımda diz

çöktü.

“O?” Morio, soruyu dudaklarıyla değil, gözleriyle sormayı tercih etti.

Karanlık sevgilimin, üstüne eğildim ve nefesini kontrol ettim. Baygındı. “Nefes alıyor ama ağır yaralanmış. Acilen, yardıma ihtiyacı var. Delilah! Hemen, Chase’i ara ve buraya, bir ÖDHA tıbbi ekibi göndermesini söyle. Çok acil.” Sakin kalmaya çalışarak, Trillian’ın elini, ellerimin arasına aldım ve sıkıca tuttum. “O yaratık, ona ne yaptı?”

Morio, başını salladı. “Sanırım, ona pençeleriyle saldırdı. Ten gezginlerinin her tarafı, zehirle kaplıdır. Eğer birini ısırır veya pençelerle ona zehri bulaştırırlar.” Trillian’ın diğer kolunu, kontrol etti. “İşte burada... Uzun bir yara. Çok fazla kan yok ama nasıl yapışkan olduğunu, görüyor musun?”

Yara yüzeydeydi ama köpüren, ince bir iltihap tabakasıyla kaplıydı. İltihabın, Trillian’ın güzel tenine yayılışını seyrederken, midem burkuldu.

“Ölecek mi?” diye fısıldadım. “Svartanların bağışıklık sistemleri, birçok şeye karşı dayanıklıdır. Bu yaratığın zehri, gerçekten çok kuvvetli olmalı.”

“Öyle. İki ayağının üstünde duran, bir ejderha düşün. Eğer yardım zamanında ulaşırsa, şansı olabilir. Ama burada kalamaz. Dünya’da uygulanması imkânsız olan bir bakıma ihtiyacı olacak.”

Kaşlarımı çatarak, başımla onayladım. Bunu düşünmekten hoşlanmıyordum ama kurtulması için, burada yapılabilceğinden, çok daha güçlü bir sihre ihtiyacı olacaktı.

“Haklısın. Öteki Dünya’ya dönmeli.” Sonra, belli belirsiz bir koku dikkatimi çekti. Ten gezginine döndüm ve ya-

ma yaklaştım. Öldüğünü biliyordum ama hâlâ, çok sinirliydim. “Cin kokusu. Bu, bir cin değil ama kapıdan geçerken, onlardan birinin yanındaymış. Kokuyu net alabilecek kadar, yaklaşıyorum... Menolly, sen türünü anlayabilir misin?”

Menolly, yaratığın yanına diz çöktü ve yüzünde, iğrendiğine dair bir ifadeyle, kokladı. “Evet, cin. Güçlü olanlardan. Bence, Serseri Luke’un, bu işte parmağı var. Büyük ihtimalle, etrafındaki ayaktakımına, bizi takip etmeleri için para ödüyor. Bu da demek oluyor ki, ÖDHA için çalıştığımızı biliyor.”

Dışarı baktım. Doğu tarafında, şafak söküyordu ve güneş ışığının ilk pırıltılarını, görebiliyordum. Bulutlar geliyordu ama birkaç saat daha, yağmur yağmayacaktı. “İlk ışıklar! Menolly, aşağı inmелisin. Git ve girişi gizlediğine, emin ol.”

Yüzümü okşadı. “Bugün, size yardım edebilmek isterdim ama yapamam. Hepiniz, çok dikkatli olun. Gece görüşürüz.”

O mutfığa doğru gidip, gözden kaybolurken, Delilah yanına oturdu. Belki, Trillian’ı hayatıma geri sokmakla büyük bir hata yapıyordum ama onun ölmesine, izin vermeyecektim.

“İris’i aradım,” dedi. “Bugün, biz yokken, eve ve Maggie’ye göz kulak olacak. Mağaza, bir kereliğine, kapalı kalabilir.”

Konuşmadan, başımı salladım. Morio, diğer tarafıma oturdu ve kolunu omzuma doladı. Başımı, göğsüne yasladım. Orada oturup, Trillian’ın nefes alışının zayıflamasını seyrederken, uzaktan gelen siren sesleri duyuldu. Yardım geliyordu ama çok mu geç kalmışlardı?

Chase, arkasında ÖDHA acil yardım ekibiyle, hızla içeri

girdi. Bu görüntüye, artık alışmaya başlamıştım. Kendimi, Trillian'ı muayene edebilmeleri için, kalkmaya zorladım. Cüceler yüksek kurulunun bir üyesi olan, genç bir cüce doktor, koluma dokundu. Bir Svartan'ı muayene etmekten rahatsız olduysa da, bunu saklamayı iyi beceriyordu.

Morio ve ben, onlara neler olduğunu anlattık. Doktorlardan biri, Ten gezginiyle ilgilenirken, diğerleri, Trillian'a konsantre olmuştu. Trillian'ın kıyafetini çıkarıp, koluna mavi bir sıvı enjekte ederlerken, korku içinde seyrediyordum. Bu iksir, vücudu nörotoksinle savaşıırken, kalbinin çarpmaya devam etmesini sağlayacaktı.

Chase'e baktığımda, kolunu Delilah'nın beline dolamış olduğunu gördüm. Kendimi, bir anda, çok yalnız hissettim. Keşke Menolly, yanımda daha uzun kalabilseydi. Sonra birden, Morio yanıma geldi ve elini tutarak, Trillian'ın hayatını kurtarmak için, çılgınca uğraşan ekibi izledim.

Sonunda, doktorlardan biri, arkasına yaslandı ve Trillian'ın alnını, bir kumaşla sardı. "Durumu, transfer edebileceğimiz kadar düzeldi ama onu, acilen Öteki Dünya'ya götürmemiz gerekiyor." Eğer hemen götüremezsek, durumu kötüye gider ve ölür. Ten gezgininin zehrine, öldürücü dozda maruz kalmış. Eğer bu kadar güçlü olmasaydı, şimdiye kadar çoktan ölmüştü." Doktor, hepimize baktı. "Yara alan, başka biri var mı? Küçük bir kesik de olsa?"

Morio, başını salladı. "Berelerim var ama kesik yok. Bu kadarından eminim. Camille? Delilah? Size de saldırdı. İyi misiniz?"

Sersemlemiş bir halde, vücuduma baktım. Boynum ağrıyordu ama herhangi bir yara alıp almadığıma dair, bir fik-

rim yoktu.

"Bilmiyorum," dedim.

"Hadi," Delilah, Chase'den ayrılıp, bana elini uzattı. "Hadi, öbür odaya geçelim ve yaramız var mı, kontrol edelim."

Beni odadan çıkarmasına müsaade etmeden önce, derin bir uykuda olan Trillian'a, bir kere daha baktım.

Banyoya gittik ve soyunup, birbirimizin vücudunu iyice kontrol ettik; Omzumda, birkaç sıyrık vardı ama bunları kedi halindeyken, Delilah yapmıştı ve artık iyileşiyorlardı. Yeni bir yara, kesik veya sıyrık sayılabilecek, herhangi bir şey yoktu. Ben küvetin yanından, parçalanmış geceliğimi alıp, giyerken, Delilah da pijamalarını giydi.

Yanıma oturdu ve elimi tuttu. "Onu kurtaracaklar. Öteki Dünya'da, çok daha iyi olacak."

"Eğer oraya gittiğinde, ona iyi bakarlarsa, tabi. Svartanlar, pek sevilmez, biliyorsun." Umutsuzca, yere baktım.

"İyileştiricilerin hepsi, Krallık'a bağlı değiller." diye, karşı çıktı. "O, iyi olacak, Camille. O, çok dayanıklı. Ve sana aşık. Svartanlar, aşklarına asla geri dönmezler ama o, sana geri gelecek."

Başımı salladım. "Doğru olmayabileceğini bildiğim bir şeye, kendimi inandırmaya çalışmayacağım. Özellikle de, hayatı tehlikeye koyan. Onun beni sevdiğine, kendimi inandıramam. Eğer yaşarsa, sevip sevmediğini göreceğiz." Ama kalbimde, tanrılara, onu kurtarmaları için yalvardım. Onu, bir daha görmeyecek olsam bile, ölmesini istemiyordum.

Delilah, beni çekti. "Hadi. Oraya geri dönelim ki... Onlar, onu götürmeden önce, bir kez daha gör."

Oturma odasına geri dönerken, bunun, Trillian'ı son

kez canlı olarak görüşüm olup olmadığını düşündüm.

Doktorlar, berelerimizle ilgilendikten sonra, Trillian ve ten gezginini de yanlarına alıp, gittiler. Wayfarer'a doğru giderlerken, sirenler ötüyordu. Onu, en yakın kapıya götürmeleri gerekiyordu ve Büyükanne Coyote, onların kapıdan geçmelerine izin verse bile, Trillian, bu yolculuğa dayanamayabilirdi.

Ekip gidince, Delilah ve ben üstümüzü değiştirmek için, yukarı çıktık. Morio ve Chase'i ortalığı temizlemeleri için, aşağıda bıraktık. Üstüne kot ve sweatshirt giymiş olan, Delilah'ya baktım. Ben pamuklu, hafif bir etek ve korse giyip, üstüme de incecik bir ceket aldım. Bilekli botlarımı giyerken, Delilah'yı gülümserken gördüm.

"Ne var?" diye sordum. Gülüşü, bana annemi hatırlattı ve irkildim. Şu anda, Dünya'yı ve cinleri geride bırakarak, eve dönüp, annemin kollarına sığınmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama annemiz ölmüştü ve bizim, Dünya'yı ve Öteki Dünya'yı kurtarmak gibi, bir görevimiz vardı.

"Ne kadar güzel olduğunu, düşünüyordum. Bana, Kuzen Rythwar'ı hatırlatıyorsun."

Kuzen Rythwar, Saray ve Krallık'ın, güzel kadınlarından biriydi. Üst sınıftan biriyle evlenerek, kendine, babamdan daha sağlam bir yer edinmişti. Aynı zamanda, ne yapacağı belli olmayan bir kadındı ve onu memnun edemeyen, birden çok aşığını öldürdüğünü duymuştum. Kanıt yoktu ve dolayısıyla ceza da yoktu. Kanıt olsaydı dahi, Kraliçe onun haklı olduğunu düşündüğü takdirde, yine ceza almazdı. Kocası, iyi huylu,

hiçbir şeye sesini çıkarmayan ve şikayet etmeyen bir adamdı.

"Onu, senelerdir görmedim. Bu arada, çok teşekkür ederim. Bunu, bir iltifat olarak alıyorum. Chase konusunda, ne yapmayı düşünüyorsun, anlat bana?"

Delilah, başını salladı. "Neyi düşünmeliyim ki? Beraber olduk. Belki, yine beraber oluruz. Belki de olmayız. Bundan daha basite indirgenebileceğini sanmıyorum."

Başımı salladım. Günün geri kalanı, beni korkutuyordu. "O kadar emin olma. Şu son günlerde, öğrendiğim bir şey de, asla, asla dememek oldu. Özellikle de konu, arkadaşlar ve sevgililer olunca."

Çantamı alıp, merdivenlere yöneldim. Delilah da, elinde sırt çantasıyla, beni takip etti. Oturma odasına girdiğimizde, ortalık temizlenmiş, mobilyalar yerlerine yerleştirilmişti. Mutfağın güzel kokular geliyordu ve köşeden, mutfağa şöyle bir göz attık. Chase, domuz pastırması ve yumurta pişirirken, Morio da, Maggie'yi besliyordu. Maggie, yemeğini yiyor, Morio da, hafifçe, onu okşuyordu. Yanına diz çöküp, onu öptüm. Duraksamadan, bana baktı.

"Her şey için, teşekkür ederim," dedim. "Sen olmasaydın, şu anda ölüydük."

Morio, bana baktı. Yaşlı gözlerini, okuyamıyordum ama bana göz kırptı. "Hizmetinizde olmak, benim için bir zevk. Yapmamı istediğiniz, herhangi bir şey... Herhangi bir şey olursa, söylemeniz yeterli."

Chase, Delilah'ya kolunu uzattı ama o sadece, burnunu buruşturup, ona bir öpücük gönderdi. "Bize yemek ver, yemek... Mükemmel kokuyor ve çok açım."

Kafası karışmış bir şekilde, ocağa doğru döndü. "Problem değil. Ben sadece, olanlardan sonra, bir başlangıç yapabileceğimizi düşünmüştüm."

Delilah ve ben, masayı hazırladık.

Yemeğini bitirdikten sonra, Chase tabağını itti. "Bugün, baştakilerden bir uyarı aldım. Üç cinin kapıdan geçtiğine dair, resmi bilgi verdiler. Her nasılsa, onları, Gölge Kanat'ın gönderdiğinden bahsetmediler."

Çatalımı indirdim. "Aptallar. Buradan defolup gidip, sülfür kokusunda yaşamaya devam etseler, daha iyi olacak. Peki, bu durumda, ne yapmamızı öneriyorlar?"

"Siz, üçünüzün, diğer cinleri de bulup, etkisiz hale getirmenizi istiyorlar. Ve size, şu anda yardımcı olabilecek kaynakları bulunmadığını da, özellikle iletmemi istediler. Ve sadece, bunları söylediler."

Chase, bir dilim daha kızarmış ekmek isteyip, istemediğini sordu. Başımı salladım ve dilimi Morio'ya verdi.

"Tom Lane ve ruh mühürleriyle ilgili, bir şey söylediler mi?" diye sordum. "Ceset Konuşturucu'nun söylediklerini biliyorlar mı, biliyor musun?"

"Bundan bahsetmediler ve iddiaya giririm ki, bilmiyorlar."

"Yani, işverenlerimiz, kapıdan buraya geçememiş olması gereken cinleri, alt etmemizi istiyorlar?" Biz, ruh mühürlerini bulup, onların burnuna sokana kadar, baştakilerin, tüm bunları rastlantı olarak görmeye devam edeceklerine iddiaya girerdim. Babam, daha önce, Serseri Luke'la savaşıyordu. Ve babam, bir şeylerin, ters gittiğinden şüpheleniyordu.

Chase, omzunu silkti. "Öyle görünüyor. Bize hiçbir yar-

dımları olamayacağını, açıkça dile getirdiler."

"Peki," dedim, tabağıma bakarak.

Delilah, tabakları tezgâha taşıdı. "Peki, Tom Lane ve yaşadığı yer hakkında, bir şeyler bulabildiniz mi? Hissettiğim kadarıyla, dün gece kör kuyudaydık." Dudaklarında, bir gülümseme belirdi.

Chase, ona doğru döndü. Ona, bana baktığı gibi bakıyordu ama bu sefer, bakışlarında "zamparalık" değil, "aşk" vardı. "Evet, aslında, bir şeyler buldum. Birkaç saat uyuduktan sonra, erkenden kalkıp, eski kaynakları araştırdım. Ulusal Park'ın hemen dışında yaşayan, bir Tom Lane var. Evi, Goat Dere'sinden yarım mil kadar uzakta. Gerçi anladığım kadarıyla, yaşadığı yer, bir evden çok barakaya benziyor. Düzenli bir işi yok gibi görünüyor ve sosyal hizmetlerle veya devletin verdiği yemek kuponlarıyla da alakası yok.

"En azından, iyi bir başlangıç..." dedim.

Chase, ajandayı gösterdi. "Ekim ayında'yız ve daha şimdiden, Rainier'e giden yolların, büyük bir kısmı kapandı ve parkta ilerleyebilmemiz, cidden, çok zor olacak. Umalım da, elimizdeki adres, doğru olsun."

Iris, kapıyı tıklattı. Etrafına ilgi ve şefkat yayıyordu ve sadece varlığı bile, beni rahatlatmaya yetiyordu. Bu parlak, mavi gözler, hayat boyu ızdırap, savaş ve açlık görmüştü ama o, hâlâ, insanlara ve acizlere karşı, sevgi duyuyordu.

Chase, büyük bir jiple gelmişti. Bu sayede, hep birlikte, aynı arabada gidebilecektik. O ve Delilah, erzakları jipe koyuyorlar ve tahminimce, ilişkilerinden söz ediyorlardı. Ben ve Morio, Iris'e Maggie'yi nasıl besleyeceğini ve evde yapılacak işleri gösterdik. Iris, boyuna rağmen, bir saldırıyı en-

gellemekten ötesini yapabilecek güce sahipti ve taşıdığı peri kanı nedeniyle, savunma büyüünde, ürkütücü derecede başarılıydı. Her şeyi hallettikten sonra, eve, son bir kez göz attım, geldiğimizde, evin hâlâ tek parça halinde olmasını ve Menolly'nin, olabileceği kadar, canlı kalmasını diliyordum.

Jocko'nun günlüğü, hâlâ masanın üstündeydi. Ten gezginin yarattığı heyecan yüzünden, onu tamamen unutmuştum. Kapıdan çıkmadan önce, onu da çantama attım. Hepimiz, arabaya bindik. Chase ve Morio, öne oturdular, ben ve Delilah da, arkaya oturduk. Ve Tom Lane'i bulmak için, yola çıktık.

BÖLÜM 12

Yolda, Chase'e, esrarengiz misafirimizi ve ardında bıraktığı, ceketin cebinde bulduğumuz, defteri anlattık. Defteri açıp, ön koltuğa uzattım ve Chase bakabilmek için, arabayı yolun kenarına çekti.

"Kahretsin! Bu bir ejderha mı?" Arabadan atlayıp, kaçmaya hazır görünüyordu.

"Chase, gözlem yeteneğin beni hayrete düşürdü." Başımı salladım. "Tabi ki, bir ejderha... Ne olabilir, sence? Kerstenkele mi?"

Chase, bana sert bir bakış attı. "Fikrimi değiştirdim. Kardeşini, senden daha çok seviyorum. O, senin gibi yıpratıcı biri değil."

"O, seninle yattı," dedim, omzumu silkerek. "Tabi ki, onu daha çok seveceksin."

"Hey, ikiniz! Benim de kulaklarım var!" dedi Delilah, utanarak. Chase konusundaki soğukkanlılığının, sadece bir

numara olduğunu fark ettim. Gözlerinde, o aşık ifade vardı ve şaka yaptığımı belli etmek için, gülümseme gereği duydum.

“Ejderhanın yanındaki arkadaş, peri mi?”

Kaşlarımı çattım. “Bunu, söylemek zor. Öyle görünmüyor ama bu, öyle olmadığı anlamına gelmez. Belki de, sadece bir insandır.”

“Peki, o zaman,” diyip, resmi bana geri verdi ve arabayı tekrar çalıştırdı. “O, büyük kertenkeleyle, karşı karşıya gelince, ne olacak? Onu, nasıl kontrol altına alacaksın?”

İnledim. Hiçbirimiz, o kadar büyük bir şeyle, kapışmaya hazır değildik. “Çok güçlü bir sihirbaz veya cadı olmadığın sürece, onu kontrol altına alamazsın. Ve güçlerim, kısa devre yapmıyor olsaydı bile, ben o kadar güçlü biri değilim. Eğer ejderha saldırırsa, ya merhameti için yalvararak, ondan kaçıp, o sıkılana kadar, saklanacaksın ya da onu öldürecek-sin.”

Morio, boğazını temizledi. “Bir ejderhayı öldürmek, kötü şans getirir. Akrabaları, onu kimin öldürdüğünü bilir ve hayat boyu, o kişinin peşini bırakmazlar. Bir ejderhayı katlettikten sonra, tek kurtuluş yolu, sonsuza kadar, ortadan yok olmaktır. Adımı değiştir, yeraltına saklan ve şanslı olmayı dile.”

Öne doğru eğildim ve koltuğunun yan tarafından, başımı uzatarak, ona baktım. “Bu doğru, özellikle de Doğulu ejderhalar için... Onlar, Batılılar’dan daha farklı bir tür. Bazıları, çok sinirli olmaz ama hepsi küstahlardır.” Chase’e dönerek, ekledim. “Şunu hatırla: asla, bir ejderhanın egosuna zarar verme. Dilini ısır ve seni aşağılamasına ya da her ne isterse, yapmasına izin ver. Onlara, sakın meydan okuma çünkü bu, seni bisküvi gibi ezmesinin, en hızlı yolu olur.”

Aynadan önce bana, sonra da başını sallamakta olan, Morio’ya baktı. “Anlaşıldı. Bunu unutmayacağım. Sizce ejderha, cinlerle birlikte çalışıyor olabilir mi?”

“Hayır,” dedim, yerime geri oturarak. “Sanmıyorum. Ejderhalar, az güçlü ve küçük cinleri, öğle yemeğinde yerler. Diğer birini kendi tarafımıza çekmeyi başarabilirsek, Gölge Kanat’la karşı karşıya kalana dek, hiçbir problemimiz kalmaz. Yalnız, korkarım, onlara teklif edebileceğimiz, pek bir şeyimiz yok. Ejderhalar, çıkarıcı yaratıklardır. Sana yardım etmeleri için, onlara değerli bir şey vermelisin.”

Chase, I-405 numaralı otoyoldan, SR 167’ye geçerken, vites değiştirdi. “Parkın, Nisqually kapısına gelmek üzereyiz. Goat Deresi, bu kapının arkasında bir yerlerde ve oraya gitmek için, çalılıklara çıkan, çakıllı yolu bulmamız gerekiyor.”

“Yolun bir adı var mı?” diye sordu Morio.

“Hayır. Belki bir posta kutusu vardır, gerçi, Bay Lane, gelen postaları, en yakın posta dairesinden de alıyor olabilir. Yolun iki tarafında, iki devağaç olduğunu öğrendim. Görmek, pek de zor olmayacaktır.”

Çantamdan Jocko’nun günlüğünü çıkardım ve açtım. Delilah, daha iyi görebilmek için, öne eğildi ve hızla, sayfaları çevirmeye başladı. Çoğu dev, Peri dilini farklı konuşur ve yazıları da, konuşmalarının görsel versiyonudur. Jocko da, bir istisna değildi. Tercüme etmemiz biraz zaman alsa da, isim ve fiillerin yerlerini değiştirerek, bazılarını okumayı başarabildik. Ve sonunda, yazısını deşifre etmeyi öğrendik.

İlk birkaç ayın konuları, evinden dünyalarca uzak birinin, standart geçiş dönemini anlatıyordu. Jocko, ilk zamanlar, burada kendini yalnız hissetmiş. Boyutları yüzünden,

kendisiyle dalga geçilmesini hiç özlememesine rağmen, evindeki dağ havasının hasretini çekmiş. Annesini özlemiş ama babasından uzak kaldığı için, mutluymuş. Görüntüye göre, Jocko'nun şiddete eğilimi varmış. ÖDHA'ya sadıkmiş ama yabancı ülkelere gönderilen ajanlara, verilmesi gereken desteğin, eksikliğinin de farkındaymış.

Günlüğün ortalarına doğru, Louise'i ilk fark ettiği dönemler başladı.

Bugün, yine geldi ve ona adını sordum. Louise. Ne kadar ilginç ama güzel bir isim. O, çok iyi biri ve bana, perilerle takılmayı sevdiğini söyledi. Ona dedim ki, "Ben bir devim ama ölçülerim açısından, dev olmakta çok iyi olduğum söylenemez." Ve bana, çok şeker olduğumu söyledi. Beni, bu hafta, sinemaya götürecektik. Daha önce, hiç sinemaya gitmedim. Çok duydum ama yalnız gitme fikri, beni çok tedirgin etti. Her şey, hâlâ çok yabancı geliyor.

Delilah'nın yüzüne, geniş bir gülümseme yerleşti. "Ona aşık olmuş."

"Ve anlaşılan, kız da duygularına karşılık vermiş." Camdan dışarı baktım. Jocko'nun bu kadar özeline girdiğim için, kendimi rahatsız hissediyordum. Ölmüş olmasına rağmen, özel kalmasını beklediği düşüncelerine dalmak, bana ters geliyordu. Ama neler olduğunu ve Louise'in neden öldürüldüğünü, öğrenmeliydik.

"Puyallup'a geldik, sayılır," dedi Chase

"Burasi, şu büyük festivalin yapıldığı yer, değil mi?"

Chase, Eylül'de, beni Puyallup Fuarı'na davet etmişti ama ben, reddetmiştim. Şimdi, yol tekerleklerin altında kayarken, şehrin, "sadece geçerken uğradım" felsefesini görebiliyordum. Yol, otomobil bayileriyle doluydu ve gerekli ihtiyaç duvarakları, benzin istasyonları, tavernalar ve gazinolar, tüm gece araba kullanıp yorulmuş bir şoförü, davet eder nitelikteydi.

"Doğru. Ve üst taraf da, Rainier," dedi, güneydoğu tarafını göstererek. "Parkın girişine, yaklaşık, bir saatlik uzaklıktayız."

Karla kaplı dağı, birkaç dakika seyrettikten sonra, Jocko'nun günlüğüne geri döndüm. Sayfaları, ölümünden bir hafta öncesine gelene kadar, hızla çevirdim. Ve orada, ilginç bir bölüm gördüm.

Louise yüzüğü beğendi ve gerekli parayı biriktirir biriktirmez, onu kapıdan geçirip evime götüreceğim. Neredeyse her akşamı, benimle birlikte geçiriyor. Ailemin onu kabul etmeyeceğini biliyorum, o yüzden, eve dönünce, kendi başımın çaresine bakacağız. ÖDHA, çok kızacak ama umrumda değil. Onlar, benim için, şimdi de hiçbir şey yapmıyorlar.

Dün gece, Louise, Wisteria'yı bodrum katında yakaladı. Wisteria'yı, oraya inmemesi için, uyarmıştım. Kapının etrafında, dolaşma yetkisi yok. Louise'in de yok ama ben, onun hiçbir şeye dokunmayacağına eminim. Wisteria, stokların orada durduğunu düşündüğü için, oraya indiğini söyledi ve ben de çok üstünde durmadım.

Baştakiler, onu buraya gönderirlerken, ne düşünüyorlardı bilmiyorum; bana, pek bir yardımı yok ve tam bir orospu. Geceleri, Menolly bardayken çalışmayacak çünkü vam-

pirlerden nefret ediyormuş. Ona, Menolly'nin diğer vampirler gibi olmadığını, herkesle arasının iyi olduğunu anlatmaya çalıştım ama dinlemiyor.

“Yani, Jocko, Louise’le birlikte, kapıdan geçmeyi planlıyordu ve sonra, ortadan yok olacaktı. Peki, bu lanet olası Wisteria da kim? Menolly’nin ondan bahsettiğini, duydu mu hiç?” Geçmişe gittim ve bu adı, daha önce duyup duymadığımı, hatırlamaya çalıştım.

Delilah, gözlerini kıstı. “Hatırlamıyorum ama ben, Wayfarer’da olanları, hiçbir zaman önemsemedim. Sence, aradığımız casus o mu?”

“Belki. Eve gittiğimizde, bununla ilgilenmemiz gerektiği, kesin.” Jocko’nun yazdığı, son bölüme baktım. Öldüğü gece, Louise’i dışarı çıkarıp, bowling oynamaya götürmeyi planlamıştı. Rutin hayatına devam ettiğini fark edince, içim burkuldu. Jocko, hayatının sona ermek üzere olduğunu, bilmiyordu. Varlığının, Louise’i tehlikeye soktuğundan, haberi yoktu. Eğer kendisinin ve Louise’in öldürüleceklerini bilseydi, onunla kapıdan geçip, ortadan yok olurdu. Bu kadarından, emindim. Yani, Jocko’nun hiçbir şeyden haberi yoktu ve o, öldü.

Başımı kaldırdığımda, arabayı, Elbe adında küçük bir kasabadaki, bir tesise çekiyorduk. Elbe, dağın eteklerinde, bir buçuk saatlik bir tren turu olan, Rainier Dağı Manzara Yolu Gezisi ile ün salmıştı. Eğlenceli görünüyordu ve ilerde, her şey düzeldiği zaman geri gelmek üzere, bunu beynime not ettim.

“Tuvalet ihtiyacı olan var mı? Ya da aç olan?” Chase

arabadan inip, depoyu doldurmaya gitti. Delilah ve ben, arabadan atlayıp, etrafta gezinmeye başladık.

Alder Gölü’nün yanındaki bu küçük kasaba, Rainier Dağı’na giden turistler sayesinde, ayakta durmayı başarmıştı. Durduğumuz tesis olan Ashland Market, göle bakıyordu ve kenara yaklaşarak, suyun engin görüntüsüne baktım. Bulutlar, her an yağabilecek şiddetli yağmuru haber verircesine, yoğunlaşmıştı ve rüzgâr, gölün üstündeki dalgaları hareketlendirerek, köpükler oluştuyordu.

Delilah, birkaç adım geride durarak, benimle birlikte, manzarayı seyretmeye başladı. Bütün kedigiller gibi, suya yaklaşımdan tedirgin oluyordu. Banyo yapmakta, tanrıya şükür, bir problemi yoktu ama yüzmeyi, ÖDHA’nın ısrarları üstüne öğrenmişti. Sertifikasını almıştı ama bir daha, ayağını, sıcak suyla dolu bir küvetten, daha büyük bir su birikintisine sokmamıştı.

Ellerini, kollarının altına sıkıştırarak, montuna iyice sarıldı. “Kahretsin, çok soğuk. Burada olmaktan, hoşlanmadım. Burası, çok vahşi ve çok yaşlı bir yer.”

Ona baktım. “Çok mu yaşlı? Biz, Öteki Dünya’dan geldik ve sen, buranın çok eski olduğunu mu, düşünüyorsun?”

Omzunu silktili. “Belki değil... Sanırım... Burası, Öteki Dünya’dan çok daha vahşi. Öteki Dünya’nın ormanlarındaki sihir, ağaçları parlatır ve onlara hayat verir. Burada, ağaçlar insanlarla konuşmuyor. Kendi, karanlık köklerine bağlı, büyüyorlar ve ne düşündüklerini duyamıyorum.”

Söylediği doğrudu. Öteki Dünya’da toprak, üstünde yaşayanlara o kadar bağlıdır ki, her şey birlik içindedir. Karanlık ormanlarda bile, anlayış duygusu vardır. Dünyada, in-

sanların güvensizliğini vurgularcasına, orman ve insanlar arasında büyük bir uçurum vardı. Vahşi doğaya güvenmiyorlardı, ilkel olandan korkuyorlardı ve her şeyi kolay ve güvenli kılmaya çalışıyorlardı. Her şey, sanki vahşi doğa ve insanlık arasında bir savaş varmış gibiydi. Keşke uzlaşabilselerdi.

Gölün üstünde, alçaktan uçarak, avlanan bir akbabayı seyrettik. "Bazen," dedim. "Dünya ve Öteki Dünya, yine eski gibi birbirine bağlı olsa, gidiş gelişler için hiçbir kural ve düzenleme olmasa, ne olurdu, merak ediyorum. Bu, her şeyi, ne yönde değiştirdi?"

"Bu, iki dünya için de ölüm anlamına gelirdi." Morio, arkamızdan o kadar sessiz yaklaşmıştı ki, ikimiz de geldiğini duymamıştık. Korkudan sıçradım ve elini, omzuma koydu. "Özür dilerim, korkutmak istemedim." Delilah'ya baktı, sonra, tekrar bana döndü. "Dünya'nın kat ettiği bu gelişimle, kapılar arasındaki geçişi özgür kılmak, çok büyük bir hata olurdu. Belki ilerde, iki dünyada da, oluşacak kültür şokuna hazır olduğunda..."

"Hazır mısınız?" Chase, jipin yanından bize seslendi ve ifadesinde, belli belirsiz bir telaş vardı. Arabaya döndük. Elinde, bir sürü aburcubur taşıyordu ama yüzündeki tedirgin ifade, bana, beyninde, cipslerden daha fazlası olduğunu anlatıyordu.

"Problem nedir?" Etrafa bakındım ve son on beş dakika, neler olmuş olabileceğini, anlamaya çalıştım.

"Kasada muhabbet ediyordum. Burada, son zamanlarda, bazı yabancılar varmış. Terk edilmiş binalar, yok olmaya başlamış, bazı inekler ve koyunlar kaybolmuş ve bölgede, kan izleri bulunmuş. Olayları, rapor etmişler. Sizce, kulağa ne gibi

geliyor?"

"Ejderha, serbest kalmış." Morio ve Delilah'ya baktım. "İçimde, onunla karşılaşacağımıza dair, kötü bir his var."

Bir ejderhayla savaşmak zorunda kalma ihtimali, beni huzursuz ediyordu. Bu çevrede, ne işi vardı? Ve Tom Lane'le, nasıl bağlantı kurmuştu? Georgio Profeta'nın defterinde bulduğumuz fotoğraf, birbirleriyle bağlantılı olduklarını, net bir şekilde gösteriyordu. Peki, Tom Lane'i, ruh mühürlerinden birine sahip olacak kadar, özel kılan ne vardı?

Jipe bindiğimiz anda, bulutlar koyulaştı ve fırtınayı haber veren yağmur damlaları, hızla kaldırımları dövmeye başladı. Chase, çok dikkatli kullanıyordu. Yol, kırsal kesime doğru kıvrılırken, iyice daralmaya başladı.

"Bana bir ejderhayla karşılaşsak, ne yapmam gerektiğini, bir kez daha anlatın," dedi Chase, dikiz aynasına bakarken.

"Eğer önce sen, onu görürsen, dikkatlice ve sessizce, geri çekil. Mümkünse, saklan. Eğer o seni görürse, saldırabilir ki bu da sonun olur. Ya da seninle konuşmaya çalışabilir. Eğer konuşursa, sadece dinle ve sakın tartışma. Gururunun devreye girmesine izin verme, gözdağı verme ve gerçek adını asla söyleme. Onun alanına girdiğin için, özür dile ve oradan gitmek için, iznini iste. Ne yaparsan yap, sakın silahına sarılma." Abur cubur poşetini aldım ve içinden, sütü çikolatayı çıkardım.

Chase, öksürdü. "Kulağa güzel geliyor. Bunu insanlar için, kaybetmesi zorunlu olan, bir karşılaşma olarak algıladım?"

"Kesinlikle," dedi Morio, boğazını temizlerken. "Ben,

bir keresinde, arkadaş canlısı bir ejderhayla karşılaşmışım."

Ona baktım. "Sen, daha önce, bir ejderhayla karşılaştın mı?"

"İki tanesiyle ama çok umutlanmayın. Arkadaş canlısı olanla karşılaştığımda, şanslıydım. Kendine akşam yemeği arıyordu ve ben de inekleri olan bir çiftçinin, nerede yaşadığını biliyordum. Diğer karşılaşmam, biraz kanlı oldu." Yüzünü buruşturdu. "Kendisinin bir ejderhadan daha güçlü olduğunu düşünen, bir keşişle beraberdim. Ve o, bir ejderhadan daha güçlü değildi..."

"Aman Tanrım! Duymaya ihtiyacım olan şey, kesinlikle buydu," dedi Chase, sola dönüş için yavaşlarken. Çakıllı yol, bizi, içinde birçok bitki türünü barındıran, çalılıklara götürdü. Yaban mersinleri ve eğreltiotları, böğürtlen çalıları ve ardıçlar, yola taşmışlardı ve dev köknarlar, yaban elması, küçük akçaağaçlar ve kırmızı ardıçların üstünden, dışarı uzanmışlardı. Burada ve orada, yakı otu grupları, araziye bölge bölge renk katıyordu. Sarsılarak ilerlerken, Delilah'ın bahsettiği vahşi enerji, topraktan sis gibi yayılıyordu.

Virajı dönünce, sol tarafımızda, ilerde, eski bir ev gördük. Yol, bir park alanıyla, son buldu. Park alanında, bakımsızlıktan paslanmış, iki yük arabası duruyordu. Arkasında, yıkılmak üzereymiş gibi görünen, iki tane ek bina vardı. Oduncuya ait bir iz bulmak için, etrafıma bakındım. Chase boynunu uzatmış, büyük ihtimalle, ejderhayı görmeye çalışıyordu.

Chase, jipi durdurdu ve indik. Chase, yavaşça, evi çevreleyen ve her an çökecekmiş gibi duran, merdivenleri tırmandı. Kapıyı çaldı ama kimse cevap vermedi.

Diğer tarafa dolandım ve herhangi bir hayat belirtisi var mı diye, bakımsız ek binalara göz attım. En küçük olanın, yosunla kaplı olduğunu fark ettiğim sırada, arazide bir patlama oldu ve Chase'in çığlığını duydum.

Eve geri koştum. Patlama, Chase'i verandaya fırlatmıştı ve bir büyüün devrede olduğunu gösteren, ışık kümeleri etrafta uçuşuyordu. Delilah, yerde yatan Chase'in yanına, diz çökmüştü. Morio, dikkatle kapıya doğru yaklaşıyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak, yokai-kitsune'nin bir basamak arkasında durdum. Parmağını, dudağına götürdü.

"İçerde, biri var," diye fısıldadı.

Derin bir nefes alarak, toplayabileceğim kadar enerji topladım. Yağmur yağıyordu ama Anne Ay, bulutların ve gün ışığının arkasında, net ve güçlüydü. Onun gücünü içime çektim ve enerji, vücudumdan, ellerime doğru aktı.

"Tamam," Morio'ya bakıp, başımı salladım. "Ben hazırım. Hadi gidip, neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim."

Eve girdiğimiz anda, bir periyle burun buruna geldik. Solgun, nane renginde teni ve benim gibi, leylak ve lavanta karışımı gözleri vardı. Bir bitkinin ince filizleri, vücudunun çeşitli bölgelerinde, tül gibi incecik elbisesinin altından, dışarı fırlamıştı. Çınlıçplak olsaydı dahi, bu kadar çıplak görünmezdi.

Bize, manyetik ve sevgi dolu bir bakışla, uzun uzun baktı. Sonra Morio'ya yöneldi ve Morio, ona doğru bir adım attı. Onu kolundan yakaladım.

"Hayır! Cin kokusu alıyorum," dedim. Ve kiminle karşı karşıya olduğumuzu, anladım. Jocko'nun günlüğündeki, Wisteria... Ve bu da demek oluyordu ki, Serseri Luke da bura-

lardaydı.

Wisteria, dikkatini Morio'ya yöneltti. Bir parmağını kaldırdı ve büktü. Morio'nun, cam gibi görünen, gözlerine baktım ve onu kolundan yakaladım.

"Kendine gel; senin üstünde, sihir uygulanıyor."

Morio başını salladı ve bakındı. Wisteria, bana kötü kötü bakarak, küçük, sivri dişlerini gösterdi. Ah evet, o, kesinlikle bizim tarafımızda değildi ve bu, açıkça görülüyordu.

Hemen sonra, Chase ve Delilah kapıda göründüler. Orada dört kişi olduğumuzu gören Wisteria, savaşmaktansa, kaçmayı tercih etti ve koşmaya başladı.

Onun gittiği yöne doğru, enerji gönderdim. Enerji onu sırtından vurarak, üç metre kadar fırlamasına neden oldu fakat sonra, korktuğum başıma geldi ve enerji, duvardan duvara sekmeğe başladı. Ben onu durduramadan, Chase'e çarpıp, ayaklarını yerden kesti.

"Kahretsin! Chase, iyi misin?" Ben onun yanına diz çökerken, Delilah ve Morio, Wisteria'nın üstüne atladılar. Boğuşma sesleri duydum ve onlara doğru, döndüm. Onu yakalamayı, başarmışlardı. Morio onu yerde tutarken, Delilah, montunun koluyla, ağzını kapamaya çalışıyordu.

Chase, birkaç dakika boş boş baktı ve sonra, yavaşça, ayağa kalktı. Tanrıya şükür, kuvvetli bir darbe almamıştı, yoksa ölebilirdi. Başını eğip, gömleğindeki yarığa baktı.

"Bir şey oldu mu? Doktora ihtiyacın var mı?" Ayağa kalkmasına, yardım ettim.

Kotundaki tozu temizledi ve dikkatle, kumaşın toprak

kahvesi rengini aldığı, mide kısmına dokundu. "Çok teşekkür ederim. Bu gömleği, seviyordum. Kahretsin, şu lanet acı... Bana, sert bir darbe indirdin, kızım."

"Darbeyi, tüm gücüyle, almadın. Bu küçük şeyler için, şükretmelisin," dedim, sırtarak. Olasılıklar düşünülünce, aslında, enerjinin duvardan duvara sekmesi mümkün değildi ama söz konusu olan, benim sihirlerim olunca, imkânsız gerçekleşebiliyordu. Ashında, olasılıklar düşünülünce, Menolly'nin hâlâ canlı olması, sihirlerimin mükemmel işliyor olması, ben ve kardeşlerimin ÖDHA'nın en tepesinde olmamız ve Dünya'yı yerle bir etmeye karar vermiş, bu cinleri kovalıyor olmamız da mümkün olabilirdi.

Chase'in iyi olacağından emin olduktan sonra, dikkatimi, Wisteria'ya yönelttim. Morio ve Delilah, onu, üstünde solgun, keten bir örtü olan, büyük meşe masanın yanında tutuyorlardı. Sandalyelerden birinin önünde, temiz bir mendil duruyordu. Onu aldım ve tutsağıma doğru, ilerledim.

Ben, kumaş parçasını Wisteria'nın ağzına tıkarken, Delilah elini çekti. "O, çok güçlü," diye uyardı. Hemen sonra, Wisteria, kendini kurtarmak için, vahşice çırpınmaya başladı. Morio, onu daha da sıkı tutarken, kardeşim, onu hızla yere yaptırdı.

Diz çöktüm ve Wisteria'nın hangi ırktan olduğunu, anlamaya çalıştım. Ormanla bağlantısı olduğu, açıkça görülüyordu. Üstünden çıkan yapraklar ve sarmaşıklar, elbisesinin desenleri değildi; onun bedeninin, özünün bir parçasıydı. Uzun, düz saçlarını, yavaşça yüzünden çektim. Alnının tam ortasında, bir damganın, soluk çerçevesi görülüyordu. Bir yonca yaprağı...

“Bence, orman perilerininin soyundan geliyor.” Hafızamı tazelemeye çalıştım.

“Bir Baküs perisi mi?” diye sordu, Morio.

Başımı salladım. “Et kokusu almıyorum, Baküs perileri, et yerler. İddiaya girerim, bu kadın hayatında hamburger bile yememiştir. Bence, Wisteria, bir şeylere gücenip, yanlış tiplerle takılmaya başlamış olan, bir orman perisi. Problem şu ki, artık, iki cinayetle bağlantısı var.

Chase de bize katıldı ve periye baktı. “Ondan dışarı bitkiler fişkırmış,”

“Çok zekisin, değil mi?”

“Hey, bana biraz zaman ver. Biraz önce, beni, neredeyse öldürüyordun.”

Hızla ona döndüm ama sonra, dalga geçtiğini anladım. Parmaklarımı şıklatarak, “Onun ne olduğunu biliyorum! O, orman perilerininin nadir bir türü olan, floretlerden biri. Onlar, insanlardan nefret ederler.” dedim. Kaşlarımı çattım. Onunla, ne yapmalıydık? Floretler, yaprakların yakınında olduklarında, inanılmaz güçlü bir hale gelirlerdi ve biz de, bir ormanın tam ortasındaydık.

Morio, durumu kavramış gibi görünüyordu. “Onun gitmesine, izin veremeyiz. Bu, hem bizim için hem de yerine getirmemiz gereken görev için, çok tehlikeli olur.”

“Eğer onunla konuşursak, tehlikeyi anlayabilir mi sizce?” diye sordu, Delilah.

“Şüpheliyim ama denemeye değer,” dedim. Wisteria çırpındı ve ona soğuk bir şekilde, gülümsedim. “Sakin ol, kardeşim. Sadece, sakın ol ve bizi dinle.”

Üstünü aradım ve silah taşıyıp, taşımadığını kontrol

ettim. Floretler, silah taşımazlardı ama kontrol etmenin de bir zararı yoktu. Elbisesinin kıvrımlarında saklı olan uzun, ince boruyu ve okları bulduğumda, üstünü aradığıma çok memnun oldum. Üzgün olmaktansa, güvende olmak daha iyiydi. Okların uçlarını kokladım.

“Zehir, hem de çok ölümcül bir zehir... Birimizi bunlardan biriyle vurmadan önce, onu yakaladığımız için, gerçekten çok şanslıyız. Yoksa, her şey bitmiş olacaktı.” Chase'e döndüm. “Şu masa örtüsünü, verir misin lütfen? Sihir yapmasını engellemek için, ellerini bir şeyle bağlamamız gerekiyor. Onu sorgulamalıyız.”

Chase, “Kelepçelerim işe yarar mı?” diye sordu, cebinden çıkararak. Onlara baktım. Soğuk çelik. Rahat olmayacağı kesindi ama demir gibi de yakmazdı. Metal, ben ve kız kardeşlerimde, sadece, kaşıntı yapıyordu ama biz, yarı insandık.

“İşe yarayabilirler ama ellerini, arkasından bağlamalıyız.” Kelepçeleri, Chase'den aldım ve opsiyonları değerlendirme için, odaya göz attım.

Oturma odasında, yerden tavana kadar uzanan, kolonlar vardı. Wisteria'yı onlardan birine dayayıp, kollarını kolonun etrafından, arkasına dolayarak kelepçeleylebilirdim. Çırpındı, teni ipek gibi, yumuşaktı. Kelepçeleri ayarladım ve ellerini içinden kurtaramayacağına, emin oldum. Parmakları inceydi ama o kadar, ince değildi.

“Tamam,” dedim, geri çekilerek. “Artık, onun yanında, olabildiğince güvendesiniz. Ağzındaki çıkarın. Bu arada, ayaklarını da takip edin.”

Morio, Wisteria'nın ağzından, kumaş parçasını çıkardı.

Wisteria, defalarca öksürdükten sonra, başını geri attı ve gözlerini bana dikti.

"Orospu," dedi, gözlerini kısarak. "Buraya ait değilsin. Burası, senin evin değil."

"Benim annem, bir insandı. Öteki Dünya kadar, burası da benim evim." Alnında parlamaya başlayan, yoncaya bakmak için, eğildim. "Cinlerle birlikte çalıştığımı biliyoruz. Jocko'nun ölümüyle ilgin olduğunu da, biliyoruz. Ve büyük ihtimalle, Louise'in ölümüyle de..."

Korktu. Gerçekten, korktu. Birçok peri, mimiklerini kontrol edebilme yeteneğine sahipken, dehşet ifadesi, onun tüm yüzünü kaplamıştı. Jocko'nun öldürüldüğünü, bilmiyordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi. "Jocko ve Louise öldüler mi? Kim öldürdü?"

"Arkadaşların. Kapıdan içeri aldığın, sapıklar. Onlara Louise'den bahsettin, değil mi? Seni, kapının yanında gördüğünden? Onun, bu yüzden öldürüldüğüne, iddiaya giretim. Onu, susturmak için, öldürdüler."

Wisteria'nın yüzündeki ifade, bana, bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Mükemmel," dedim. "Yani, sadece, hainlere yardım etmekle kalmadın, yaptıklarınla, istemeyerek de olsa, bir ÖDHA ajanının öldürülmesine yardım ettin ve bir insanın öldürülmesinde, etkili oldun. Kapıdan girmelerine yardım ettikten sonra, ne oldu? Serseri Luke ve arkadaşları, eve gidip, her şeyi unutmanı mı söylediler? Sana, kimseyi incitmeyeceklerine dair, söz mü verdiler? Belki de, dünyayı eski, mutlu haline döndüreceklerini vaat ettiler? Olan, bu mu?"

Cevap vermedi ama doğru sinire bastığımı, hissediyor-

dum. O kadar kızgındım ki, onu, hemen, orada öldürmek istiyordum ama kendimi tuttum.

"Söyledikleri doğru mu?" diye sordu, Morio'ya bakarak. "Sen de toprak çocuğusun. Bana yalan söylemezsin, değil mi?"

Morio, bana doğru baktı ve çenemi kapadım. Tilki cinler, illüzyon ve kamuflajda mükemmellerdi. Aldatma, onların doğasında vardı ama Morio'nun henüz bir yalanını yalamamıştım. Bazı tilki cinler, güçlerini zarar vermek için kullanırlardı ama Morio, daha yüce bir yolu seçmişti.

Kollarını kavuşturdu ve konuşmaya başlamadan önce, bir dakika kadar, Wisteria'ya baktı. "Inari'nin kalbi üstüne yemin ederim ki, yalan söylemiyorum. Jocko öldü ve onu, cinler öldürdü." Eliyle, anlayamadığım bir işaret yaptı. "Rice Maiden nefesiyle, bunların hepsi doğru."

Wisteria ayaklarına baktı. "Onu inciteceklerini, bilmiyordum. Bana, iyi davrandı..." Yaptıklarından pişman olup, bizimle işbirliği yapıp yapmayacağını, merak ettim. Kafasını kaldırdı, gözleri buzul suyu kadar, soğuktu.

"Jocko'nun ölümü, çok üzücü ama insanların da dediği gibi; zafer, bazen kayıplar gerektirir. Louise'e gelince... neden, umrumda olsun ki? O, bir insan. Dünyaya tecavüz ettikleri günler, artık sona erecek. Onu, artık geri alacağız ve bu sefer, kolay kolay onlara geri vermeyeceğiz."

Chase sıçradı ama elimi kaldırarak, onu susturdum.

"Wisteria, cinler, dünyayı ele geçirdikleri zaman, geride koruyabileceğin bir şey kalmayacak. Onların nasıl olduklarını, biliyorsun," dedim. "Çoğu, büyüyen şeylerden nefret ediyor. Hayattan ve bereketten, nefret ediyorlar. İnsanlara

ve perilere, havada uçan kuş ve ormandaki yaprak kadar, saygı duyuyorlar.”

Gözlerimi kıstım. “Onlar, doğaya, senin Louise’e duyduğundan kadar, saygı duyuyorlar. Gölge Kanat ve ordusu, Dünya’yı yok edene kadar, durmayacaklar. Cinlerle yaşamamanın, insanlarla yaşamaktan, ne kadar daha kötü olduğunu, bilmek bile istemezsin.”

“Gaçmalık!” Kelepçelerden kurtulmak için, çırpınmaya başladı. “Bana söz verdiler...”

“Buna inanacak kadar, aptal mısın?” Morio, Wisteria’nın yanındaki kolona, yumruk attı. “Gerçekten de, onların sana, doğru söylediklerine inanıyor musun? Büyükanne Cocyte, haklıydı... Denge tümüyle bozuldu ve senin gibi aptallar, bunu düzeltmek için, hiçbir şey yapmıyorlar. İnsanların, dünyayı mahvettikleri doğru ama bunlar, Gölge Kanat’ın yapacaklarının yanında, solda sıfır kalır. Kiminle, çalışıyorsun? Serseri Luke’a yardım etmen için, seninle, kim bağlantı kurdu?”

Wisteria, Morio’nun suratına tükürdü. Morio döndü ve yumruklarını sıktı. Hemen, söze girdim. “Eğer ona inanmıyorsan, yapabileceğimiz pek bir şey yok ama bildiklerini saklamakla, iki dünyayı da cehenneme karşı, yüzüstü bırakmış oluyorun.” O, inatla başını sallayınca, diğerlerine döndüm.

“Anlaşıldı, hiçbir şey söylemeyecek. Floretler, inatçıdır ve o, küçük beyninde, cinlerin, doğanın ruhlarına erişeceğine ve anahtarı çevirip, tüm insanları katlederek, onlara geri vereceğine inanmış. Eğer amacımıza ulaşamazsak, gerçekten neler döndüğünü anladığında, yüzündeki ifadeyi görmek isterim. Ve Tanrılar şahidimdir ki, o gün, onu kendi el-

lerimle öldüreceğim.”

Öfkemin doruğunda, Morio ve Delilah’ya, bize, Tom Lane’in nerde olduğuna dair, ipucu verebilecek bir şeyler bulmak için, evi iyice aramalarını söyledim. Bu sırada, bize yardımı dokunabilecek bir sihir bulabilmek umuduyla, dışarı çıktım.

Rüzgâr hızlanmıştı ve dışarı, çok soğuktu. Güneydoğudan esen rüzgâr, gece basmadan, bizi sağnak yağışla, boğacağa benziyordu. Araziyi kaplayıp, yolu görünmez kılan, yosunlu ağaçların ve köknarların, kokusunu içime çekmek için, derin bir nefes aldım.

Bölgede esen şiddetli rüzgâr, akçaağaçlar, meşeler ve diğer yaprak döken ağaçların, yapraklarını uçurarak, onları neredeyse çıplak bırakmıştı. Öteki Dünya’da da vahşi ve dehşet verici fırtınalar olurdu ama Kuzeybatı Pasifik’teki gibi, yılın dokuz ayı, durmadan esen sürekli sağanağa, daha önce hiç şahit olmamıştım. Güneşi özlemiştim ama Chase’e göre, yakın bir zamanda, güneşi göremeyecektim.

Bu ıslak akşamüstünde, kalın ceketime rağmen, titreyerek, orada dururken, birden bir sihrin varlığını hissettim. Eski bir büyü, ormanın ve toprağın, derinliklerinden geliyordu. Bir cadiya ait değildi. Hayır, bu toprağın ve ondan doğan tüm güçlerin, büyüydü. Toprak büyü; karanlık ve verimli, yaprakların ve dalların altında gömülü, yüzyıllar öncesinden gelen, sırlarla dolu ...

Enerjide, sıkıcı bir şeyler vardı. Kulaklarımda uğulduyor ve ağırlığıyla, beni eziyordu. Ormanın derinliklerindeki gece kadar, gökyüzünü kat eden vahşi bir av kadar, karanlıktı. Ne iyi ne kötü için çalışsan, güçlerini kendileri için kulla-

nan, eski sırlar kadar karanlıktı. Etrafımda, yeşil bir ışık kümesi belirdi ve küçük bir toprak elementiyle, irtibata geçtiğimi anladım.

Diz çöktüm ve elimi, pürüzsüz toprağa koydum. *Dinle*, dedim, kendi kendime. *Sadece, dinle. Büyü yapma, ayı veya güneş ışığını çağırma. Sadece, frekansı ayarla ve Tom Lane denen adamı, nerede bulabileceğini sor.*

Ve sonra, onu gördüm. Bir görüntü kadar, netti. Görüntüde, bir oduncuydu ama kalbinde, değildi. Uzun boylu ve güçlüydü, eski bir zamana ve yere ait, bir asilliği vardı. Gözleri, çok uzun yaşamanın ve çok şey görmenin neden olduğu delilikle, parlıyordu. Bana doğru elini uzatıp, yardım için yalvarınca, nefesim kesildi.

Kimdi o? Ruh mührü, neden ondaydı?

Seyrederken, mağaranın karanlık ağızı açıldı ve onun, mağaranın içinde saklandığını anladım. İç radarımı, çok güzel ayarlamıştım ve dağın eteklerindeki, ormana giden, güçlü sinyali algıladığımda, çok mutlu oldum. Tom Lane, uzakta değildi ama oraya ulaşmak için, zorlu bir yolculuk yapacaktık ve yağmur da, bunu pek eğlenceli bir hale getireceği, benzemiyordu.

Kendimi enerjiden kurtardığım zaman, evden gelen boğuk çığlık, beni yerimden sıçrattı ve hemen, içeri koştum.

BÖLÜM 13

Wisteria, kahkaha atıyordu. Chase'i bulmak için, etrafıma bakındım. Kıvrılmış, yerde yatıyordu. Delilah ve Morio, yanında diz çökmüşlerdi.

"Ne oldu?"

"Ağzını, tekrar tıkamalıydık," dedi, Delilah. "Görünüşe göre, Wisteria, sözlerle de büyü yapabiliyor. Chase, ona çok yaklaştı ve onun yumurtalıklarına, tekme atmaya başladı. Hem de, çok sert."

Morio, onu kaldırmaya çalışıyordu ama görünüşe göre, darbe yerini bulmuştu. Chase, o kadar solgundu ki, düzelecek mi diye, merak ettim. Yüzü, acıyla buruşmuştu.

Wisteria'ya baktım. Gözlerinde, kendisiyle övündüğünü gösteren, bir ifade vardı. Öfkeyle, başını kolona dayadım ve boğazını sıktım.

"Bir şey daha denemeye kalkarsan, ölürsün. Kardeşimi-zin, buraya gelip, seninle biraz eğlenmesine izin vereceğim.

Menolly’i tanıyorsun, değil mi? Ve bir vampir olduğunu da biliyorsun? Onun için lezzetli bir yemek olmaz mısın, sence?”

Etki bıraktığım, belli oluyordu. Wisteria, yutkundu ve ayaklarına bakarak, bir adım geri gittim. “Delilah, masa örtüsünü yırt ve ayaklarını da kolona bağla.” Ağzını, tekrar tıkdım. İşimiz bittiğinde, hindi gibi olacaktı.

Delilah, söylediğimi yapmak için harekete geçtiğinde, Morio da beni, Chase’in yanına götürdü. “Sanırım, iyi olacak ama bugün, ormanda, bizimle avlanmasına imkân yok. Ne yapmalıyız?”

Derin bir nefes aldım. “Onu, Wisteria’ya göz kulak olması için, burada bırakalım. Onu, kamufle ederek, güvende olmasını sağla. Morio, senin türün, ilüzyon yapma konusunda iyidir, değil mi?”

Başıyla, onayladı. “*Mekuramashi*. İlüzyonist. İlüzyon yapıp, Chase’i bir elbise yığını gibi gösterebilirim. Bu şekilde, biz avdan dönene kadar, koltukta oturup, dinlenebilir.”

“Güzel, onu koltuğa taşıyalım. Tom Lane’i nerede bulacağımızı biliyorum fakat sanırım, başı belada ve yardımımıza ihtiyacı var. Onu, olabildiğince çabuk, bulmalıyız.” Morio, Chase’i kaldırıp, yavaşça koltuğa taşıırken, ona yardım ettim. Chase, itibarına korumaya çalışıyordu. Bana baktı ve ona, belli belirsiz, gülümsedim.

“Burada otur ve dinlen. Her şey yoluna girecek. Wisteria’nın ağzını, tekrar kapadım. Anlaşılan, floretler de, deniz perileri gibiler. İnsanlardan, pek hoşlanmıyorlar.” Başının altına, bir yastık koydum ve Delilah da yanımıza gelerek, onun elini tuttu. Onları yalnız bırakmak için, yanlarından sessizce ayrıldım.

Masada oturmakta olan, Morio’ya katıldım. “Sanırım, herdeyse hazırız,” dedim. “Şu sihir için, neye ihtiyacın var?”

Başını salladı ve kısık sesle, “Sadece kafatasıma ama onun, bunu görmesini istemiyorum. Bilmediği bir şeyi, bana karşı kullanamaz. Onun gözlerini bağlayabilir misin?”

“Problem değil.” Omzumu silktim. “Düşündüğümde, çok daha güçlü. Floretlerin, bu kadar güçlü olduklarını bilmiyordum.”

“O, senin bildiğin, tipik ağaç perilerinden değil,” dedi. “Gözlerine bakınca, anlaşılıyor. Camille, onu öldürmemiz daha iyi olacak. Bu bir savaş ve o, düşmanın tarafında. Bence, o, bundan daha kötü bir hasara neden olabilir ve onu, bunu yaparken görmek istemiyorum.”

Dudağımı ısırdım. Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum ama... O, bir cin, bir vampir veya kuş kadın değildi. O, bir periydi. Kötüydü ama kendi türünden birine, zarar veremezdim.

Peki, gerçekten bizden biri miydi? Benim insan tarafımdan nefret ettiği, açıkça görülüyordu. Tam anlamıyla bir peri olsaydım da, yine karşımda durmak için, bir neden bulacaktı. Belki, sadece, midemin daha ne kadar vahşeti kaldırabileceğini, bilmiyordum. Ten gezgininin, Trillian’a saldırdığını gördüğümde beri, boşlukta yürüyor gibiydim.

“Haklısın ama... bunu yapabileceğime, emin değilim.”

“Ben, yapabilirim,” dedi ve ben, bunun bir teklif olduğunu, biliyordum.

Titreyen dudağımı, ısırdım. Fakat ben, bir ÖDHA ajanı ve babamın kızıydım. Eğer floreti öldürmeye karar verirsek, cylemi gerçekleştirmek, benim sorumluluğumdaydı. Başımı salladım. “Biraz düşünmeme, müsaade et. Belki, ondan cin-

lerin planlarıyla ilgili, daha çok şey öğrenebiliriz. Eğer onu demir kelepçelerle bağlar ve ağzını kaparsak, hiçbir şey yapamaz.”

“Eğer onu demirle bağlamaya kalkarsan, sadece kendine zarar verirsin.” Sinirleniyordu ama sonra, omzunu silktiler. “Tamam. Onunla ne yapacağımıza, döndüğümüzde karar veririz. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedim ve düşünmek için daha fazla zamanın olacağı fikriyle, rahatladım. Wisteria’nın gözlerini bağladım. Morio, Chase’e odaklandı ve ilüzyon yaparak, Chase’i bir kiyafet yığını haline getirdi. Benim tarafımdan bakınca bile, ilüzyonun altında ne olduğu görülmüyordu.

“Bu işte, iyisin,” dedim, Morio’ya bakarak.

İlüzyona bakarken, başını dikleştirdi. “Fena değil,” Yüzünde, sinsi bir gülümseme belirdi. “Başka işlerde de iyiyimdir, eğer bilmek istersen. Hem de çok iyi. Biliyorsun, konu tutku olunca, Svartanlar ödül alamazlar.”

Ben, daha bir şey söyleyemeden, Delilah’ya döndü ve karpıya doğru yöneldi. Anladığım şeyi, ima edip etmediğini merak ederek, onu takip ettim.

Gösterdiğim yönde, ilerlemeye başladık. Delilah, yüzünde endişeli bir ifadeyle, tekrar dönüp eve baktı.

“Sence, Chase iyi olacak mı?” Yağmur damlaları, yüzünü ıslatınca, montunun kapşonunu taktı. En az, göller, derinlik ve okyanuslar kadar, yağmur suyundan da rahatsız oluyordu.

“Öyle umuyorum.” Çalılıklardan geçerken, homurdandım. “Eğer Wisteria’yı rahatsız etmezse ve davetsiz bir mis-

afir ziyaretlerine gelmezse, iyi olacaktır. Morio’nun ilüzyonu, cidden çok başarılı oldu.”

Çalılar o kadar kalınlardı ki, ilerlememiz zaman aldı. Onlara, yolda liderlik etmeye çok meraklı değildim ama nereye gittiğimizi bilen tek kişi bendim ve bu durumda, lider olarak, en iyi seçenek de ben oluyordum.

“Morio, sen, hayatın boyunca Dünya’da yaşadın. Aslında insanlardan saklamayı, nasıl başarıyordun?” diye sordum, yabanmehmetleri ve uzun eğreltiotlarının arasına dalarken. Bir eğreltiotu yaprağı, yüzüme çarpınca, gözümde su sıçradı ama zaten yağmur yağdığı için, benim için çok bir şey fark etmedi.

“Ben, küçük bir köyde doğdum-Japonya’da hâlâ köyler var-ve hayatımın çoğunu, orada geçirdim. Eğitimimi, burada, büyükbabam verdi ve diplomamı da, internet üzerinden eğitim veren bir üniversiteden aldım.”

“Periler, Öteki Dünya’dan gelmeye başladıklarından beri mi, dışarı çıkıyorsun?” Bizim buraya gelmemiz, dünyaya bağlı periler ve gizlenen diğerlerinin, işlerini kolaylaştırmıştı. Onların da kendilerini göstermelerini sağlamıştı. Artık farklı olmak, egzotik bir şey olarak algılanıyordu ve tüm dünyadaki insanlar, Öteki Dünya’dan gelen ırkları görebilmek için, birbirleriyle yarışıyorlardı. Vampirler ve ölümsüzler, henüz kabul görmemişlerdi ama bu, anlaşılabilir bir durumdu.

Omzunu silktiler. “Durumumu, dünyaya ilan etmiyorum, değilim.”

“Buraya geldiğimiz için, üzgün müsün?” diye sordum. Arkamdan yaklaşarak, cevap verdi. “Bu, çift cevaplı bir

soru. Hayır, çünkü insanların var olduğumuzu bilmelerinin zamanı, artık gelmişti. Evet, çünkü büyü ve mistik olan her şey, ticari bir gösteriye dönüştü.”

Öfkeyle, burnumdan soludum. “Önceden, böyle değil miydi? İnsanlar, en başından beri sihre imreniyorlar. Bence, Öteki Dünya’nın sadece bir adım uzakta olduğunu ve Avalon yok olmadan önceki zamanları hatırlayan, evrensel bir hafıza var. Yüzüklerin Efendisi, Harry Potter... Tüm bu kitaplar, annemin insanların, bize ihtiyaç duyduklarını gösteriyor. İnsanların, Dünya’nın mükemmelliğine karşı hissettikleri hayranlık duygusunu, tekrar keşfetmeleri ve doğuştan sahip oldukları güçlerini, geliştirmeleri gerekiyor. Ve belki insanlar da bize, savunmasız ve zayıf olmanın ne demek olduğunu hatırlatmalılar.

“Bence, insanlardan çok şey öğrenebiliriz. Merhamet, bir periden çok, insanlara ait bir özellik. Bunu da kabul etmelisin.” Delilah, lafa karıştı.

Söylediklerini düşündüm. Annemiz sert ve asabi biriydi ama altın gibi bir kalbi vardı. Babamız ise, sadakatiyle, Saray ve Krallık içinde alışılmışın dışında biriydi. “Haklı olabilirsin, küçük kız kardeşim.”

Hemen sonra, ağaçlık bölgeyi geçerek, açık bir ovaya çıktık. Her yanı, sedir ağaçlarıyla çevrili olan alan, sihrin izlerini taşıyordu. Bir varlığa ya da bir Tanrıya ithaf edilmiş, bu sihrin izleri... Ağaçların arasına daldığımızda, kendimi izinsiz olarak, bir yere girmiş gibi hissettim. Ortada, zehirli mantarlar, daire oluşturmuştu ve dairenin merkezinde, otlar yetişmişti.

“Bu bir höyük mü?” diye sordu Delilah. “Bu tarz mezar-

ların, artık olmadığını sanıyordum ve bu bölgede bulunduklarından da, haberim yoktu.”

“Bildğim kadarıyla, hemen hemen hepsi, yerle bir olmuştu. Fakat bunun enerjisi... Bu, bir kapı. Ama Öteki Dünya’ya açılan, bir kapı değil. Neredeyiz biz? Ve bu ne?” Dikkatle, öbeklenmiş otlara bakarak, girişe dair bir iz aradım. “Sarımsı, kaval sesi duyuyorum.”

Biraz kulak kabarttım ve bunun kaval sesi olduğuna, emin oldum. Rüzgâr, sihirle dolu bir melodi fısıldıyordu. Her nota, havada titriyor, canlı ve enerjik ritmiyle, beni dansa davet ediyordu. Ayaklarım, beni ayakbaşılarımı ve ceketimi çıkarıp, otların etrafında dans etmeye teşvik ediyordu. Derin bir nefes aldım ve başımı geri atarak, kahkaha atmaya başladım. Kaygısız ve özgür hissediyordum.

Döndüğümde, Delilah, havada dalgalandı ve altın rengi bir kedi haline dönüştü. Çayırın etrafında, yağmur damlalarını ve hayali bir fareyi kovalayarak, koşmaya başladı. Onu durdurmam gerektiğini düşündüm ama müziğin etkisiyle, tekrar höyüğe doğru döndüm. Eğer girişi bulabilseydim, müziği kimin çaldığını da anlayacaktım.

“Camille! Camille! Beni duyabiliyor musun?” Morio, yüzünde vahşi bir ifadeyle, yanımda duruyordu. Ona, şöyle bir göz attım. Kesinlikle, çok güzeldi. Göbeğimin altında bir yerlerde, karıncalanma hissettim. Tüm vücudum çınlıyordu ve bir anda, bu alarmı durdurabilecek şeyin ne olduğunu fark ettim... Dudaklarımı yaladım ve elimi ona doğru uzattım.

“Sana ihtiyacım var. Şimdi, burada.” Ona ulaştım. Nabızım, göğüslerimden, midemden, kalçalarımın hücum eden arzuyla, ritim tutarken, hızla nefes almaya başladım. Koyu

renk saçları ve vahşi gözleri, beni içine çekiyordu ve onu yere yatırıp, üstüne çıkmak istiyordum.

Morio, bana doğru bir adım attı. "Benden ne istediğine, dikkat et," dedi, kısık bir sesle. "Çünkü sana, istediğini veririm. Ben, oyun oynamam. Beni istiyorsan, alırsın ve başlarsak, bunun bir daha geri dönüşü olmaz."

Erkeksi kokusunu alabiliyordum. Hazır olduğunu anlamam için, onu çıplak görmeme gerek yoktu. Onun içimde olduğunu düşünmek, beklentiyle titrememe neden oldu. Zihnim karşı koyuyor, bedenim beni sürüklüyordu. Beynimdekileri, bir süreliğine, uzaklaştırmaya karar verdim.

"Şefkat istemiyorum. Bana, burada sahip ol. Hangi pozisyonda istersen," diye fısıldadım. Gözlerindeki açlığı fark edince, arzuyla titredim.

"Ne kadar ileri gitmek istediğini, görelim bakalım," dedi ve belimi kavrayarak, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpüşünün sıcaklığıyla, eridim. Omuzlarımdan tuttu ve belimden kavrayarak, vücudumu kendininkine bastırdı.

Elbisemi çıkarmaya uğraşırken, Morio, elimi tuttu ve beni yere yatırdı. Fermuarını açarken, eteğimi sıyırdı. Gömleğimi yırtarak açtı ve göğüslerime yönelerek, hafif ısırtıklarla, beni kendimden geçirdi. Koyu gözleri, tehlikeli bir şekilde parlar-ken, kendimi çayırırlardan yayılan arzu dolu enerjinin etkisiyle, kaybolmuş gibi hissettim.

Morio hazırды ve kendimi, ona sundum. Hızla içime girerken, toprağın bereketinin içinde, kayboldum. Ona, müziğe ve duyduğum ihtiyaca, karşı koyamadım. Tilki cin, başını geri atıp, zaferle inlediğinde, tüm gösteriş ve ihtişam bir anda yok oldu.

Müziğin sesi, yükseldi ve Morio gülümsedi. Dişleri keskinleşmiş, tırnakları pençeye dönüşmüştü. Omzumu yakaladı ve içimi, korku kapladı. Nasıl bir yaratıktı, bu? Toprağa bağlıydı ve Dünya'daki en büyük enerjiyle besleniyordu.

Birden ümitsizce, içime girenin ne olduğunu merak ettim ve çırpınmaya başladım. Ben kurtulmaya çalıştıkça, o daha sert bastırıyordu. Kendimi çekmeye çalışırken, enerjinin darbesiyle, teslim oldum ve Trillian'la birlikteyken duyduğum hazzın bile çok üstünde, bir doyuma ulaştım. Önceden, kim ve ne olduğumu merak ederek, bir süre, nefes alamadan, havada asılı kaldım. Yavaş yavaş bedenime dönerken, yağmurdan ıslanmış güllerin kokusu, içime işledi ve kendimi, daha önce hissetmediğim kadar güçlü hissettim. Birden, tekrar yapmak istedim. Morio, düşündüklerimi anlamış olmalı ki, kulağıma yaklaştı.

"Dur," dedi, kısık bir sesle. "Durmalıyız. Bu, bir büyü ve çok tehlikeli." Ellerini üstümden çekmeye çalışarak, kendini uzaklaşmaya zorladı. "Çalılardan ve zehirli mantarlardan, hemen uzaklaş."

Sinirli tavrıyla irkilerek, ayağa kalktım.

Gözleri parlayarak, birden fırladı. "Koş!"

Ve koştum. Sedir ağaçlarının arasında, hızla ilerledim. Mantarların oluşturduğu çemberin dışına çıktığımda, kendimi, bir zevk kaynağından dışarı savrulmuş gibi hissettim. Tökezleyerek durdum ve dizlerimin üstüne çöktüm. Başım, biri balyozla vurmuş gibi, zonkluyordu. Dünya, etrafımda hızla dönerken, defalarca nefes aldım ve yavaşça, gerçekliğe dönmeye başladım.

"Neydi bu böyle?" diye mırıldandım.

Olduğum yerden, Morio'nun Delilah'yı kovaladığını, görebiliyordum. Birden, bir fareye dönüştü. Delilah, kuyruğunu savurdu ve yavaşça, avına doğru yaklaşmaya başladı. Fareye ulaştığında, Morio, eski haline döndü ve onu, ensesinden yakaladı. Bana doğru gelmeye başladı.

Mantar kümesinden geçerken, Delilah parlamaya başladı ve Morio, onu, birkaç adım ötesine yere bıraktı. Dönüştüğünde, yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, kendimi gülmek için zor tuttum. Kapının etrafına, bu bariyeri kim kurduysa, gerçekten iyi iş çıkarmıştı.

"Tamam. Ne oldu öyle?" Morio, elimden tutarak, kalkmama yardım etti. Parmaklarımız buluştuğunda, ikimiz de titredik ve o an, birbirimize sıkıca kenetlenmiş olduğumuzu anladım. Daha birbirimizi ilk gördüğümüz anda, birbirimizden nasıl etkilendiğimizi düşününce, bu bağı koparmanın gerçekten çok zor olacağını gördüm.

Morio, bir dakika kadar, gözünü ayırmadan bana baktı ve sonra, çayırılık alana doğru döndü. "Peri büyüsü ama seninkilerden farklı. "Öteki Dünya ve Dünya, birbirlerinden ayrılırken, kaç tane peri bu tarafta kaldı?"

Başımı salladım. "Bu, çok zaman önceydi, kimse bilmiyor. Buraya bağlı olan, birçok ruh var ve ayrıca, burada kalmayı seçenler veya geride bırakılanlar da var tabi. Hâlâ birbirimize bağlıyız ama iç bölünmenin üstünden, çok zaman geçti. Sence, burası Wisteria'nın evi mi?"

Başımı salladı. "Wayfarer'da çalışıp, ÖDHA ile ilişkili olduğuna göre, büyük ihtimalle, Seattle yakınlarında bir ağaçta yaşıyordur. Hayır, bu büyü, onun yapabileceğinden çok daha güçlü. Müzik, aklıma doğa tanrısı Pan'i getirdi ama onun, Yu-

nanistan'da yaşadığına dair dedikodular var."

Bir adım daha yaklaştım ve gözlerimiz kilitlendi. Morio kollarını açtı ve sarıldık. Beni, uzun uzun, yavaşça öptü.

"Bunu sonra tartışsak, daha iyi olur," dedim. Zihnim bir anda, Trillian'la doldu ve onu çok merak ettim ama sonra, vücudum beni korkutacak derecede güçlü bir şekilde tilki cine doğru kaydı. Morio'dan hoşlanıyordum. Trillian, içime işlemişti. Onu sevdim ve ondan nefret ettim. Ama aslında, ondan hoşlanmadım. Bu karışımın doğacak sonuç, cidden ilginç olacaktı.

"Biliyorum," dedi Morio, derin bir iç çekerek. "Ama şimdi, halletmemiz gereken konulara dönmeliyiz ve bu acayip sihre karşı, kendimizi kollamalıyız."

"Pardon," Delilah lafa karıştı. "Siz ikiniz, ne halt ediyorsunuz?"

Morio'dan uzaklaştım ve çalılıklara doğru baktım. "Sen bir kediye dönüşmeye karar verince, kendimizi öpüşürken bulduk. Kıyafetime eklediğim çamur desenlerini, fark etmedin mi?" Maalesef, bu bir şaka değildi. Bay Tilki sayesinde, ceketimin ve eteğimin arkası, çamura bulanmıştı.

"Merak ediyordum ama kibarlığımdan, sormak istemedim," dedi Delilah, öksürerek. "Bozduğumuzu görmek için, sabırsızlanıyorum," dedi ve yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Ormana girip, kaybolmadan önce beni yakaladığınız için, çok teşekkür ederim çocuklar."

"Vahşi çocuğa teşekkür et. Konumuza dönelim. Eğer bu, Wisteria'nın evi değilse, kimin evi? Bu, bir peri büyüsü ama Öteki Dünya'ya değil, bu dünyaya ait."

Morio, mantarları kontrol etmek için, diz çöktü. "Ca-

mille, haklı. Bu, çok güçlü bir büyü ve sahipsiz bırakmak, çok tehlikeli.”

Delilah, hoşnutsuz bir şekilde, höyüğe baktı. “Peki, bu büyüyü nasıl etkisiz hale getireceğiz? Altında ne olduğunu, görmek istiyorum.”

Çayirlara baktım. “Belki, ben yapabilirim ama benim enerjim, bariyerlere çarptığında, bir patlama yaratıp toprağın çökmesine neden olabilir. Bu riske değer mi, bilmiyorum. Belki, sadece çevresinden dolaşıp, devam etmeliyiz?”

Morio başını yana yatırdı, “Güç çemberini geçmeyi deneyebilirim ama yeteri kadar güçlü müyüm, bilmiyorum. Bu, sadece bir ilüzyon değil. Ya beraber denersek? Belki ben, senin gücündeki sapmaları engelleyebilirim, Camille.”

“Cesur bir adamsın, değil mi?” Arkamı temizledim. Gerçekten, hırpalanmış hissediyordum. Morio, tahmin ettiğimden çok daha güçlüydü. Kulunçlarımı açmak için, çok fazla gerinme hareketi yapmam gerekecekti. “Şansını denemek istediğine, emin misin? Eğer bir şeyler yanlış giderse, güvende olacağını garanti edemem.”

Rahatsızlığımı, fark etti. “Masaja mı ihtiyacın var?” dedi, göz kırparak. “Kaygılanmana gerek yok. Berbat ettiğin şeylerden, kendimi koruyabileceğimi düşünüyorum.”

“Canım, ben de seni seviyorum.” Kaşlarımı çattım. Sırtıma, sıcak iğneler batıyor gibi hissediyordum. “Bu da ne? Delilah, bluzumun altına bakar mısın?” Bakabilmesi için bluzumu açtım. Morio, arsız bakışlarla bana bakıyordu. Delilah, sırtımı kontrol ederken, ona dil çıkardım.

“Sırtına, diken dutu yapıştırmayı, nasıl başardın?” Hızlı bir şekilde, tenimden dutları temizlerken, ciyakladım. “Or-

manda seks yaptık diye, bu kadarı da fazla,” diyerek, söylendim. Öteki Dünya’da, diken dutları, vahşi yerler dışında, evlerin bahçelerinde uslu uslu büyülerdi.

“Hadi, işimize dönelim. Acele etmezsek, Chase nerde kaldığımızı merak edecek.” Höyüğe yöneldim. “Ben, bariyeri yerle bir etmeye odaklanacağım, sen de ona bağlı bir ilüzyon varsa, onu bozmaya odaklan.”

Delilah, arkamızı kollarken, pozisyon aldık. Kollarımı kaldırıp, Anne Ay’ın gücünü davet ederken, meranın enerjisi ışıldadı. Ağaçları sallayan soğuk rüzgârın esmesiyle, yağmur kesildi. Önümdeki güç bariyerinde bir delik açabilmek için, konsantre oldum. Morio da yanımda durdu ve bariyere bağlı ilüzyonları, etkisiz hale getirdi.

Bariyer, yavaş yavaş gücünü kaybetmeye başladı ve bir darbe indirdik. Havada, hafif bir gümbürtü duyuldu ve toprak, ayaklarımızın altında sallanmaya başladı. Ayakta durmaya çalıştım ama sarsıntı, Morio’yu ve beni yere düşürdü. Güç bariyeri çatladı ve binlerce parçaya ayrılmaya başladı. Çayırılık alan, bir kez daha sessizliğe gömüldü.

“Bu lanet olası şey de ne? Bir savaşın ortasında, falan mı kaldık?” diye sordu Delilah.

Güzel görünümlü yeşillik alan, bir anda, yaşlı ağaçların ortasında karanlık düşünceler ve arzular yayan, siyah bir höyüğe dönüştü. Toprak kavrulmuştu ve ağaç gövdeleri, çevreye yayılan karbon yüzünden, siyah olmuştular.

“Aman Tanrım! Şuraya bak.” Delilah, gözlerini kocaman açarak, derin bir nefes aldı.

Morio’ya baktım, sarsıntı sırasında darbe aldığı, omzunu ovuyordu. “Burada, ne oldu?”

“Bak,” dedi, höyükte açılan, karanlık deliği göstererek. Toprağın derinliklerine doğru uzanıyordu. “Bu bir mağara, değil mi?”

Tekrar başlayan yağmurun altında, gözlerimi kısarak, o tarafa baktım ve haklı olduğunu gördüm. Bu bir mağaraydı ve Tom Lane’in, orada saklandığına emindim.

“Burası, bulmak istediğimiz yer. İşte burası arkadaşlar Hadi.” Fakat tam ilerleyecekken, kanat sesleri dikkatimi çekti. Bir adım daha atamadan, üstümüzü bir gölge kapladı. Bu, kıvrımlarla dolu, kocaman, süt beyazı bir ejderhaydı. Tam üstümüzde, havada duruyordu ve gerçekten, aç görünüyordu.

BÖLÜM 14

“Ejderha!” Delilah, yüzünde bir dehşet ifadesiyle, geriye doğru düştü.

“Bağırmayı kes. Görüyorum.” Şimdi, ne halt edecektik? Kırsal orman düzeni, bir anda, kara mayınlarıyla dolu bir yere dönüşmüştü ve dans etme dürtümüz, daha güçlü bir kaçma dürtüsüne dönüşmüştü. Ama kaçmanın, bize bir faydası olmayacaktı. Ejderhalar, büyüktü. Ejderhalar, güçlüydü. Ejderhalar, hızlıydı. Ve çoğu ejderha, benim gibi cadıları öğle yemeğinde yedi.

Ejderha, Asya ve Batı ırklarının karışımıydı. Vücudu, uzun ve yılan gibi kıvrımlıyken, kanatları, büyük ve gösterişliydi; uçmak için, kanatlarına ihtiyacı yoktu. Yaratığın alından, boynuz benzeyen antenler çıkıyordu. Beyaz, açık pembe ve fildişine dönüşen, inci renklerindeki sürüngensi yaratık, üstümüzde, havada asılı duruyordu.

Siyah çerçeveli buz grisi gözlerinde, göz bebekleri mücevher gibi parlıyordu. Ona baktığımda, ne kadar güzel olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Bir ejderha görme-

yeli, çok uzun zaman olmuştu ve daha önce, bir ejderhayı, hiç bu kadar yakından görmemiştim. Bir yanım, orada durup böylece seyretmek istedi ama hemen silkelenip, kendimi trans durumundan kurtardım. Ejderhaların, karşısındakini hipnotize etmek gibi bir yetenekleri vardı; bu sayede, öğle yemeklerini avlamakta zaman kazanıyorlardı.

Aslında, belki ona haksızlık ediyordum. Her ejderha, ateş solumazdı ama etrafıma bakınca, onun bir istisna olmadığını anladım. Çayırılar dümdüz olmuştu ve mükemmel daireler şeklinde oluşmuş hasarların sorumlusu, orman yangınıymış gibi görünmüyordu.

Dikkatle, bir adım geri gittim. Kaçmak ve hareketsiz kalmak arasında karar vermeye çalışırken, ejderhanın gözlerine baktım.

Ejderha, kahkahaya benzeyen, kısık bir sesle gürlledi. Uğursuz bir kahkahaydı. Ejderha esprileri, genelde, dinleyicinin zararına olurdu ve ejderhalar, kendi keyiflerinden başka çok az şeyle ilgilenirlerdi.

Çaktırmadan, Morio'ya baktım. O da benim gibi, heyecanlanmıyordu. Delilah, görünürlerde yoktu, bir ağacın arkasına saklanabilmiş olmasını umut ettim. Ejderhanın görüş alanının, zihninin ve midesinin dışında...

"Sizi burada mı yemeliyim, yoksa, sonraya mı saklamalıyım?" Sesi, bugüne kadar duyduğum en kısık ve kalın sestti. "Her biriniz, son yemeğinizi yediniz, şimdi sıra bende."

Bu yaratıklar hakkındaki, tüm bildiklerimi hatırlamaya çalıştım. Chase'e neler anlatmıştım? Bir ejderhayı gölgede bırakmaya çalışma ve onun karşısında, kendini övme. Ejderhalar, çok kibirli yaratıklardı ve üstünlüklerini sınamaya kal-

kan birinin, işini çabucak bitirirlerdi. Öte yandan, bazıları da cesurları severdi. Korkaklar, bir ejderhaya ziyafet olmaktan kurtulamazlardı ya da tek parça, kurtulamazlardı. Boğazımı temizledim.

"Özür dileriz. Sınırina girdiğimizin farkında değildik. Eğer gitmemize müsaade ederseniz, hemen burayı terk eder ve bir daha geri dönmeyiz." Uzlaşmak, buradan kaçış biletimiz olabilirdi. *Bir hata yaptık, her şeyi berbat ettik, bizi affet ve işimize dönmemize izin ver. Sürün, sürün, yalvar, yalvar.*

Ejderha, öfkeyle burnundan soludu ve burun deliklerinden, buhar kümeleri çıkarttı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun, küçük cadı? Sen, şu can sıkıcı perilerden birisin, değil mi?" Parlak gözleri, hızla döndü ve ben, yine, kendimi onlara bakarken buldum. Ama zihni, zihnime değdiği anda, kendimi kurtarmayı başardım.

Tekrar, güldü. "Ve tam bir peri de değilsin. İnsan ve peri... Lezzetli bir karışım. Seni, tatlı olarak yiyeceğim. Ama önce, bana burada ne yaptığınızı söyle? Arkadaşın gibi, sen de buraya ait değilsin." Kavisli boynunu, Morio'ya doğru uzattı.

Nefesimi bıraktım. Nefesimi o kadar çok tutmuştum ki, kendimi bir korsenin içine sıkışmış gibi hissediyordum. Morio, ellerini cebine soktu ve ejderhaya başıyla selam verdi. Dostmuş gibi davranıyordu. Sessizce, ona iyi şanslar diledim.

"Selamlar. Rahatsız ettiğimiz için, gerçekten çok üzgünüz. Birini arıyoruz ve yolumuzu kaybettik." Morio'nun sesi, ipek gibi yumuşaktı. Ejderhayı alt etmek için, ilüzyon yeteneğini kullanamazdı, değil mi? Ejderhaların, birçok büyüye karşı bağışıklıkları vardı. Çenemi kapalı tutmak için, ken-

dimi zorladım. Morio, ne yaptığını biliyordu. En azından, ben, öyle olduğunu umuyordum.

Ejderha hiçkırkı ve burnundan, rosto gibi kokan, bir dumman bulutu çıktı. Son yemeğiyle, yüz yüze gelmek istemediğim aşıkardı. Tom Lane'in, ruh mührüyle birlikte, midesinde olmaması için, dua ettim. Bir geyiğin bile bağırsaklarını deşmek, yeterince zordu; bir ejderhanın bağırsaklarını deşmek, canavar cerrahisi dalında, açık ameliyat yapmak gibiydi ve bunun için, önce onu öldürmek gerekiyordu.

Bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra, ejderha, "Tilki adam, beni büyülemeyi çalışmayı kessen iyi olur, yoksa kafanla başlayacağım ve kemiklerinle dişlerimi temizleyeceğim. Şimdi, bana gerçeği anlatmaya başlasan, iyi olur. Neden sınıırma girdiniz?"

Morio, yüzünde soran bir ifadeyle, bana baktı. Ejderha, bizi çiğnemeye başlamadan önce, karar vermek için, üç dakikamız vardı. Eğer ejderha cinlerle birlikte çalışıyorsa, öleceğimiz kesindi. Eğer ejderha kendisi için çalışıyorsa, ne yapacağımı kim bilebilirdi ki? Tek bildiğim, ejderhaların yalanı ayırt etmek konusunda, çok başarılı olduklarıydı.

Sonunda, omzumu silktim ve "Tom Lane adında bir adamı arıyoruz. Onunla konuşmamız lazım." dedim.

Ejderha'nın gözleri aydınlandı. "Şu, her şeye burnunu sokan salakla mı konuşmak istiyorsunuz?" dedi.

Ses tonundan, Tom Lane'in arkadaşı olmadığı, açıkça anlaşılıyordu ama ejderhadan cine ait bir koku da alıyordum. Belki, o ve Tom'un sorunları vardı. Peki, Ejderha neden bu problemi, tek bir ateş fiske siyle halletmemişti? Emin olamıyordum ama sormanın da doğru olduğunu düşünmüyordum.

"Onu bulmamız lazım," dedim. Ve bir anda, aklıma bir fikir geldi. "Eğer bize onun nerede olduğunu söylersen, onu buradan götürürüz ve bir daha, seni rahatsız edemez."

Ejderha höyüğün üstüne indi ve çömeldi. Boynu yılan gibi kıvrıldı ve tam yüzümün hizasında, durdu. Parlak, buz gibi gözleri çok yakınımdaydı ve kafası, benimkine kıyasla dev gibiydi. Beni, dikkatle, inceledi. Masum görünmek için, elimden geleni yaptım.

"Cadı, senin adın ne?"

Asla, bir ejderhaya, gerçek adını söyleme. Bu, iyi bir fikir değildi. Başımı salladım. "O kadar aptal değilim. Sana, adı mı söylemeyeceğimi biliyorsun, boşuna uğraşma."

Önce sinirlendi ama sonra, kahkaha atmaya başladı. "Senden hoşlandım. Eğlenceli ve cesursun, bu, nadir bir karışımdır. Sabah erkenden, mağaraya girdi. Onu kovaladım ama kaçtı. Eğer onu yanınızda götürürseniz, yaşamınıza ve ormanınızda dolaşmanıza, izin vereceğim. Eğer başaramazsanız, sizi kahvaltıda yiyeceğim."

İç çektim. *Bana bir cinin parmağını getir, yoksa senin kını alırım. Cinleri yok et, yoksa onlar dünyayı yok edecekler. Tom Lane'i buradan götür, yoksa seni kahvaltıda yerim.*

"Sanırım, bu bizim tek seçeneğimiz. Anlaştık." Başka ne diyebilirdim ki? "Ama onu bulabilmemiz için, mağaraya girmemize izin vermelisin. Ve biz onu yakalamaya çalışırken, onu korkutmak yok. Ve şaka yapmak da yok."

Morio, öfkesini bastırdı. Onun ne düşündüğünü, biliyordum. Bu işin içine gömülmüştük. Delilah'nın nerde olduğunu, hâlâ hissedemiyordum.

Ejderha, sahte bir şekilde, omuz silkti. "Şerefim üstüne,

söz veriyorum, cadıcık.”

Ejderhalar, kelimelerle oynamakta çok iyidirler ve ben, onun bu neşeli tavrına hiç inanmamıştım. Ama benden daha güçlü bir sihirbazın veya cadının koruması olmadan, alabileceğimizin en iyisi buydu.

Başını indirdi ve höyükteki mağarayı, işaret etti. “Onu, buraya kadar kovaladım. Bulun onu. Bugün, kendimi sınırlı hissediyorum.”

Morio ve ben, mağaranın girişine doğru yöneldiğimizde, arkama bakmamak için kendimi zor tuttum. Delilah’ı aramak istiyordum ama ejderha, bir şeylerden şüphelenebilirdi. Geriye dönüp, ona baktım.

“Neden Tom’u kendin yakalamadın? Neden onu, hâlâ yemedin?”

Gözleri parladı. “Hazımsızlık çekmekten, hoşlanmam.” dedi.

Onun yanından geçerken, nefesinin havayı ısıttığını fark ettim. Aslında, yağmurla kıyaslanınca, onun nefesi daha keyifliydi. Bir yanım orada durup, biraz kurumak istedi ama sonra aklıma geldi; her şeyden önce bana Cadıcık gibi bir hayvan ismi takan bir ejderha, sadece felaket getirirdi. Etrafındaki kor ve et kokusu o kadar ağırdı ki, yanından hızla uzaklaştım.

Morio, hemen arkamdan takip ediyordu ve eli omzumdaydı. Mağaranın girişine geldiğimizde, sakinleşmek için kendimi zorladım. Ejderhanın pişman olduğumuzu düşünmesi, hiç iyi olmazdı. Ama içeri girer girmez, titreyerek duvara yaslandım.

“Bu karşılaşmayı, hiç beklemiyordum. Tekrarlanmasını

da istemem. Bu Tom, hangi cehennemde peki? Hadi onu bulup, hemen buradan çıkalım.”

Mağaranın duvarları parlıyordu. Belki de, fosforun parlaklığıydı? Yoksa, peri enerjisi miydi? Gözlerimi kapadım ve herhangi bir hayat belirtisi hissetmeye çalıştım. Ve zihnim, tünelin aşağısında, sağda, bir titreşim hissetti.

“Orada, kesinlikle biri var,” dedim. Karanlığa dalmak konusunda, pek emin olamıyordum. Açık havayı veya herhangi bir mayın tarlasına düşmeyeceğim, kayalara takılmayacağım veya kayalara sürtünüp yaralanmayacağım, bildiğim bir yerde olmayı tercih ederdim.

Morio, bana baktı. “Klostrofobin var, değil mi?”

Titreyerek, yere baktım. “Bir nevi. Ve aynı zamanda, baş dönmelerim de var. Bir de, bebek bezinden çok midem bulandır. Tam bir felaketim, değil mi?” Derin bir nefes aldım ve mağaranın duvarına yaslandım. “Aslında, tam anlamıyla, klostrofobik değilim ama ben, gücümü aydan ve yıldızlardan alırım. Toprağın altında olmaktan, hoşlanmıyorum. Öteki Dünya’da, yer altı şehrini görmeye hiç gitmedim çünkü büyük kısmı, dağın altında gömülüydü. Babam, Delilah ve Menolly’i götürdü ama ben, bu korkumla yüzleşemedim.”

“Annen gitti mi, peki?” diye sordu.

“Hayır, o da gitmek istemedi ve ben, onunla kaldım. Okyanus kenarındaki, Aladril adındaki şehre gittik ve bir hafta süren, bir alışveriş çılgınlığı yaşadık.” Çok güzel şeyler alıp dönmüştük ama faturaları görünce, babam pek mutlu olmamıştı. Yine de faturaları, tek kelime bile etmeden, ödemişti. Annemi, hiçbir konuda kırmazdı.

“Bir gün, Öteki Dünya’yı görmek isterim,” dedi Morio,

mağaraya göz gezdirirken. "Bir çubuk veya dal bulmama yar-
dım et ki, onu ilüzyonla dönüştürebileyim."

"Tilki ateşiyle mi?" Etrafa bakınmaya başladım. Bir dal
buldum ve ona uzattım. Birkaç saniye içinde, onu tıslımladı
ve ortalık aydınlanınca, etrafımızı net bir şekilde görmeye
başladık. Dalın ucundaki ışık, mum ışığından daha kuvvet-
liydi ama bir gaz lambası kadar iyi aydınlatmıyordu.

"Tilki ateşi, bunun yaygın olan adıdır ama bu tam ola-
rak doğru bir çeviri değil," dedi. "Japonya'da buna, kitsune-
bi deriz. Buradan, beni takip et."

Önüme geçti ve terinin kokusu, beni yine heyecanlan-
dırdı. Ona dokunmak için duyduğum arzuyla savaştım. Ha-
rika! Peki, Trillian döndüğünde, ne yapacaktım? İçim sıkı-
larak, *eğer Trillian dönerse*, diye düşündüm. Eğer yaşarsa,
Bu düşünceler, buzlu su gibi canımı acıttı.

"Bence, Öteki Dünya'yı seversin." Onu takip ederken,
dikkatle ilerliyordum. Mağara, nemli ve serindi. Havadaki
nem, duvarlara işlemişti ve kayaların bazı kısımlarına ya-
pışmış, çamurları ve kabarmış beyaz küfleri görebiliyordum.

Böcekler, beni rahatsız etmedi çünkü çocukluk dönemim-
den, onlarla yaşamaya alıştım, ama küf, beni sinir ediyor-
du. Küfler, Öteki Dünya'da, ilkel bir bilinçle kendi hayatla-
rını devam ettirirler ve tedbirsiz bir gezgin için, çok tehlike-
li olabilirdi. Burada, durum çok farklı olmasına rağmen, ge-
çerken duvarlara değmemeye çalışmaktan, kendimi alamı-
yordum.

"Nasıl bir yer?" diye sordu, Morio.

"Öteki Dünya mı? Açık ve engin. Saray ve Krallık, peri-
lerin evi olan, Y'Elestial'de ama birçok farklı şehir ve ülke-

de var. Şehirlerin çoğu, çok güzeldir ama köylerin çoğu, pis
ve fakirdir."

"Öteki Dünya'da, sadece, bir yönetim konseyi mi var?"

Başımı salladım. "Hayır. Her şehir ve eyalet, kendin-
den sorumludur. Ancak, en çok Y'Elestial'de yaşayanlar,
insanlarla etkileşim halindeler ve kapıları da, biz yönetiyo-
ruz. Öteki Dünya'da, ayrıca, acayip türlerin yaşadığı, engin
ormanlar ve karanlık topraklar da var. Onların, perilerle pek
işleri olmaz."

Bir kere daha, burada, bir mağaranın içinde, cinlerden
kaçan bir adamı arayacağıma, evimde olmayı istedim. Bu
noktada, sadece kariyer değişikliği bizim için bir dönüş bi-
leti olabilirdi ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Babam,
bir döneke değildi ve kızlarını da aynı sadakat duygusuyla ye-
tiştirmişti.

Morio, hiçbir şey söylemedi ve düşüncelerimi okuyup
okumadığını merak ettim.

"Orada, yüz metre kadar uzakta, bir yol ayrımı var. Sa-
ğa mı, sola mı gideceğiz?" Koridorun sonuna doğru ilerledi.

"Dur, bir dakika," dedim. Tereddütle, küflere dokunma-
maya çalışarak, duvara doğru eğildim. Gözlerimi kapadım ve
önceden hissettiğim enerjiye dokunmak için, elimi uzattım.
Orada, mağara duvarının arkasında mı? Hayır, bu sadece
yemek bulmak için koşturan, birkaç fare olmalıydı. Sağ ta-
rafta, geçmekte olan bir hayaletin ya da bir ruhun hareketini
hissettim. Bunların, ejderhanın yemeklerinden arda kalan-
lar olduğunu düşündüm.

Etrafa bakarken, bir sihrin yavaş ve düzenli kalp atışla-
rını hissettim. Sol tarafta, kuvvetli bir sihir vardı. Eski bir si-

hirdi ve gücü karşısında, afallamıştım. Bu, Dünyanın en derin yerlerinden yayılan, karanlık ve uğultulu bir toprak büyüydü. Ve yine de, en üst notada, parlayan yıldızlar ve rüzgârın ağaçlardaki sesi vardı. Bu güç yüzünden, yaşlı adamın kalp atışlarını duyamamıştım. Benden, çok daha yaşlıydı. Tom Lane. Bu, o olmalıydı.

“Buradan,” dedim, hipnotize olmuş bir şekilde. Aşağı doğru yürürken, Morio’ya hissettiklerimi anlattım.

“Eğer hissettiğin gerçekten Tom Lane’sen, diğer enerjinin de, ruh mühürü olduğuna bahse girerim. Hikâyede, mühürlerin Toprakın Efendileri’ne verildiğini anlatılmıyor muydu? Her Toprak Efendisi’ne bir tane verilmiş ve hepsi, çok uzun zaman önce onları kaybetmemiş miydi? Hissettiğin bu derin enerjiye bakılırsa, bu mühür, Meşelerin Efendisi olan Robyn’e verilen olabilir.”

Tabi ya! Yeryüzündeki ormanları yöneten, dünyalar arasında gezen ve ormanlarda dans eden Robyn... “İşte bu, birçok şeyi açıklıyor.”

Meşelerin Efendisi, Toprak’ın Efendileri arasında, yıllar boyu insanlarla en çok zaman geçirendi. Ölümlülere se-ver, onları önemserdi ve ormanların harap edilmesi, kalbini derinden yaralamıştı. Çok uzun zaman önce onunla, Saray ve Krallık’a olan bir ziyaretinde karşılaşmıştım.

Morio, elindeki tilki ateşiyle köseyi dönüyordu ki, birden durdu ve elini kaldırdı. “Bekle bir dakika. Buralarda bir ilüzyon hissediyorum. Anlamam için, bana zaman ver.”

O dikkatle öne doğru ilerlerken, ben yerimde bekledim. Çok yavaş hareket ediyor ve her adımından önce, yerin ağırlığını taşıyıp taşımayacağını kontrol ediyordu. Birden, sen-

deledi ve dengesini kaybetti. Öne atladım ve onu dirseğinden yakalayarak, sıkıca tuttum.

“Ne oldu?” Etrafta dengesini kaybetmesine neden olabilecek bir şey göremiyordum.

“İlerde, geçiş yolunun hemen ortasında, bir çukur var. Üstü, bir ilüzyonla kapatılmış, o yüzden onu göremeyiz ama eğer içine düşersek, boynumuzun kırılabileceği kadar derin. Bana bir dakika zaman ver, ilüzyonu yok etmeye çalışacağım.” Işığı bana uzattı ve bitmek tükenmek bilmeyen, bir şarkı mırıldanmaya başladı. Bir dakika sonra, yer titredi ve dipsiz bir kuyunun, belli belirsiz çerçevesini seçebilmeye başladım.

“Kahretsin, bu korkunç görünüyor,” diye fısıldadım.

Morio, dalı geri aldı ve kuyunun ağzını aydınlattı. Kuyuya doğru ilerledi. “Gerçekten çok korkunç, adımlarına dikkat et.”

Dikkatle, onun yanına yaklaştım. Görebilecek kadar yaklaştığımda, derin ve karanlık kuyuya baktım. Aşağılardan, suyun sesi yankılanıyordu. Bir çeşit, akıntı vardı. Bu kuyuya düşen kişi kesinlikle ölürdü.

“Aman Tanrım! Bu, sanırım burada pek istenmediğimizin bir işareti. Aşağıda, Tom Lane’e ait bir şey hissetmiyorum. Bence, o da düşünmüş.” Kuyu, koridorun üçte ikisini kaplıyordu ve kaymadan yanından geçebilmek, gerçekten zor olacaktı. Kenarından geçme fikri dahi, tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Morio, kuyunun kenarlarını kontrol etti. “Bunu yapan, Tom Lane olabilir mi acaba? Cinlerin onun peşinde olduklarını biliyor ve onlardan saklanıyor olabilir mi? Ejderha, pek de onun peşinde gibi görünmüyordu ve onun bu koridordan

geçebilmesine imkân yok. Ama cinler..."

"Bir cin, geçebilir. Ama Tom, bir insan. Nasıl böyle bir ilüzyon yaratabilir? Sihirle uğraşan insanların, genelde basit yetenekleri olur. Bu konuda usta olan, çok az insan var." Neler olduğunu anlayabilmek için, tekrar kuyuya baktım. "İlüzyon önceden yapılmış olabilir mi? Belki, Tom da yerini biliyordu?"

Morio, başını salladı. "İlüzyonlar, zamanla yok olur. Bu kuyu, muhtemelen çok eski ama buraya yapılan bir ilüzyon, birkaç saatten fazla dayanamaz. Hadi, artık ilerleyelim. Eğer Tom, cinlerin yakında olduklarını düşünüyorsa, muhtemelen öylelerdir ve yeraltında, onlarla ölümüne bir düelloya girmek istemeyiz."

"Bu sözlerden hoşlanmadım," diye mırıldandım.

"Hangi sözlerden?"

"Ölümüne. Bu sözde, bir son gizli ve Delilah ile Menolly, yanımda değiller. Bu arada, Delilah'nın nerede olduğunu merak ediyorum. Umarım, ejderhadan kurtulmayı başarmıştır."

"Büyük ihtimalle, Chase'e bakmak için eve dönmüştür. O, zeki bir kız. Onu bu kadar hafife alma."

Omzum silktim. "Zeki? Evet. Akıllı? Pek değil. Tamam, kuyunun etrafından nasıl dolaşacağız?"

Morio kahkaha attı ve duraksamadan, kuyunun kenarından yavaşça ilerleyerek, diğer tarafına dolaştı. Işığı yere tuttu ve sırtını duvara yaslayarak, sol elini bana doğru uzattı.

"Duvara doğru dön ve elimi tut. Ve karşıya geç. Eğer düşersen, seni tutabilecek kadar güçlüyüm."

"Ya evet, ben de 'iki beden' elbiselere sığabiliyorum."

Ama başka seçeneğim yoktu ve yüzümü duvara dayayarak, yavaşça ilerlemeye başladım. Morio, elimi tutarak, yeterince dengede hissetmemi sağladı ve düşmeden diğer tarafa geçmeyi başardım. İşin dönüş kısmını düşünmek istemiyordum.

Tekrar toprak zemine bastığımızda, Morio ışığı kaldırdı ve koridor boyunca, yavaşça ilerlemeye başladık. Morio her adımında zeminin dayanıklılığını dikkatle kontrol ediyordu. Eğer bir tuzak varsa, başkaları da olabilirdi.

Otuz metre kadar daha ilerledikten sonra, yol tekrar ikiye ayrıldı. Bu sefer, yürümekte olduğumuz yol, dümdüz devam ediyordu ve sağa doğru kıvrılan, bir çatal vardı. Çatal, bizi dağın daha da derinlerine götürebilirdi. Tekrar, hissetmeye çalıştım. Bu sefer enerji çok güçlüydü ve kesinlikle, sağa gidecektik.

"Çataldan devam edelim," dedim.

Morio durduğunda, daha çatala yeni girmiştik. "Bak! Hemen önümüzde. Işığı görüyor musun? Bu, bir ilüzyon değil." Kayadaki çatlaktan sızan ışık, net bir şekilde görülüyordu. Yolun sonuna doğru, hızla ilerledik. Çıkmaz sokak.

"Buralarda, gizli bir kapı olmalı," dedi, ellerini kayanın üstünde gezdirirken. "Ama bir ilüzyon hissetmiyorum. Ya da bildiğim ilüzyonlardan biri değil."

Geride durdum ve düşündüm. Eğer yolun sonunda bir kapı yoksa, geçtiğimiz yerlerden birinde olabilir miydi? Dikkatle etrafımı dinledim. Önce sadece hava akımının hafif sesini duyuyordum ama sonra, yavaş ve düzenli bir nefes sesi duymaya başladım.

Ellerimi kayaya yapıştırdım ve bir yerden, hava sızdığını hissettim. Kayanın soğukluğuyla ürpererek, kapının ke-

narlarını aramaya başladım. Ve işte, oradaydı... İki metre boyunda ve bir metre genişliğindeydi. Asıl sorun, bunu nasıl açacağımıydı?

Morio'ya döndüm. Kapının kenarlarını işaretledim ve Morio da, tilki ateşini kaldırarak, o bölgeyi aydınlattı. Herhangi bir gedik veya sürgü bulmak için, her tarafı iyice incelemeye başladık.

Yere yakın bir yerde, bir kulp bulduk. Yutkundum ve karanlık bölüme doğru eğildim. Parmaklarım, soğuk bir levye-ye değdi. Allah kahretsin! Elimi hemen çektim ve ışığa tuttum. Parmaklarımın boğumlarında, soluk kırmızı kabarcıklar oluşmaya başlamıştı. Demirin bıraktığı izler. Lanet olası metal yanığı, canımı çok acıtırıyordu ama ses çıkarmamayı başardım. Morio, geride durmamı işaret etti.

Eğildi. Kısık bir klik sesi duydum ve kapı açılmaya başladı. Açılmasını engellemek için, hemen önünden çekildik. Bir dakika içinde kapı tamamen açılmıştı ve biz, diğer tarafa geçiyorduk.

Nefesim kesildi. İçine girdiğimiz bölme, çok büyüktü. Dikitler ve sarkıtlar, mağara boyunca sütun ormanları oluşturmuştu ama bölmenin büyük bölümü, açık ve parlaktı. Kireçtaşı şelaleleri, müthiş bir parlaklıkla duvarlardan aşağı doğru çağlıyordu. Kenarda, içinde kalsit incilerinin ışıltılı parladığı, bir taş havuzu vardı. Duvarlardan, soluk bir ışık yayılıyordu.

"Artık Kansas'ta değiliz, Toto." Arkama dönüp, kapıya bakarken, mırıldandım. Parlak duvarlardan da anlaşılacağı gibi, kesinlikle, farklı bir diyardaydık. Mağaranın bu kısmı, bir haritada veya herhangi bir mimarın rehberinde bulunuyor

olamazdı. Bir kapıdan geçtik ve... Neredeydik? Öteki Dünya'da olabilir miydik? Ya da burası, tamamen farklı bir yer miydi?

"Nerdeziz biz?" diye fısıldadım. Kısık sesle konuşma- ma rağmen, söylediklerim mağaranın duvarlarında yankılandı. Duvarlardaki kaymak taşlarının güzelliğini seyretmekte olan, Morio'ya doğru yaklaştım.

Kollarını, korumacı bir tavırla omzuma doladı ve dudaklarını başımın üstünde hissettim. "Emin değilim, Camille. Daha önce, hiç böyle bir enerji hissetmemiştim ve bu, beni huzursuz ediyor. Tom'un burada olduğuna emin misin?"

Başımın onayladım. "Onu hissediyorum. Ama o, burayı nasıl buldu? Bu kapı, ÖDHA'nın listesinde yok, en azından bu kadarından eminim." Ona daha da sokularak titredim. Havadaki nem yok olmuştu ama sihirden kaynaklanan karıncalanmaları hâlâ kollarımda hissediyordum. Bu yeri, her kim veya ne yaratırsa, gerçekten çok güçlü olduğuna şüphe yoktu.

Morio, daha bana cevap vermeden, bir ses duyduk. Uzaklaştım ve saldırmak üzere hazırlandım. Ama karşımdaki bir cin değildi. İki metreden uzun, hayranlık uyandıracak kadar seksi bir kadın, odanın ortasındaki kireçtaşı sütunun arkasından bize doğru bir adım attı. Elbisesi örümcek ağı gibi, omuzlarından aşağı süzülüyordu. Duruşu, gösterişli ve sakindi.

"Kimsiniz?" Sözler, ben durduramadan ağzımdan çıkıyordu. "Ve Tom Lane, nerede?"

Baktı ve gülümsedi. "Evcil hayvanımdan mı bahsediyorsun? Benim zavallı, nazik erkeğimden?"

Güldüğü zaman, gözlerinde gümüş benekler gördüm. O da bir peri miydi? Ama sonra, hafızam yerine geldi ve onun kim olduğunu anladım. Efsane doğrudu. Demek bağlantı kopunca, Öteki Dünya'ya dönmeyi reddetmişti.

"Sen, Titania'sın değil mi?"

O yavaşça başını sallarken, midemde kıpırtılar hissettim. Emekli, Kraliçe Peri Titania... Tehlikeli ve ne yapacağı belli olmayan biri olarak bilinirdi. Bu dünyada kalmış olmasına rağmen, Öteki Dünya'daki perilerden bile, daha az insandı.

Titania, gözünü benden ayırmadı. "Şimdi bana, benim zavallı mahsur kalıp deliye dönmüş Tam Lin'imden, ne istediğinizi söyleyecek misiniz?"

BÖLÜM 15

Tam Lin mi? Her şeyi anlamaya başlıyordum. Ama Tam Lin, ölümlü dünyaya asırlar önce sürülmüştü. Tom Lane, Tam Lin olamazdı. Eski inançlara göre Tam Lin, hayatının geri kalanını karısı ve çocuklarıyla geçirmişti. Yoksa bu, o muydu?

"Bu, nasıl mümkün olabilir? Tam Lin, yüzyıllar önce, öldü." Yavaşça, sola doğru kaydım. Titania'ya güvenmiyordum. Kapıdan geçtiğinden beri, mantığını tamamen kaybettiğine dair dedikodular vardı.

"Şu anda da, öyle mi?" Titania, benimle konuşuyor ama Morio'ya bakıyordu ve havada tehlike kokusu alıyordum.

Morio da aynı şeyi hissetmiş olmalı ki, daha uzun ve daha güçlü görünmeye başladı. "Tom'la konuşmamıza izin ver."

Başını uzattı ve gülümsedi. Bunun, bir büyü olabileceğini düşündüm. Yüzü yumuşadı, gözlerindeki benekler daha da parlaklaştı ve o dakika, daha baştan çıkarıcı görünmeye başladı. Göğüsleri, derin bir nefes alıp veriyormuş gibi, şişti.

"Cadıcığımız, bana kim olduğunu söylemeyecek ama ben, onun kim olduğunu biliyorum. Camille, değil mi?"

Şaşırdım. Mahremiyetime fazlasıyla girilmişti. "Nerden biliyorsun?"

Beni yok sayarak, Morio'ya döndü. "Senin kim olduğunu, nasıl olduysa bilmiyorum. Belki, bana adını söyleyecek kadar nazıksındır?"

Morio'ya baktım. Titania alkollüydü ya da odadaki bünün, etkisi altındaydı. Veya Öteki Dünya'dan kopup burada yalnız geçirdiği yıllar, ona katlanabileceğinden ağır gelmişti. Ya da belki, sadece belki, dibe vurmuş ve delirmişti. Nedeni her neyse, onun yanında kendimi güvende hissetmiyordum.

Morio da benimle aynı fikirde gibi görünüyordu, çünkü tetikte bekliyordu. "Bu, bir oyun. O kesinlikle Tam Lin değil."

Titania, yemi yuttu. "Sen bana yalancı mı diyorsun, ölümlü?"

"Öyle olmadığını kanıtla." Titania'yı düelloya davet ediyordu. Morio, yakışıklı bir adamdı ve Titania, genç ve yakışıklı adamlardan hoşlanırdı.

Bir dakika kadar duraksadıktan sonra, gözlerini kıstı. "Böyle bir şeyi kanıtlamamın yolu olmadığını biliyorsun, zaten buna gerek de yok. Ben, buranın Kraliçe Perisi'yim, bunu unutma. Toprağın Efendileri, dünyaları birbirinden ayırdıkları zaman, ben köklerimle, bu dünyada kalmayı tercih ettim."

"Bize, Tom'u anlat," dedim nazıkçe. "Lütfen?"

İç çekti ve cankurtarana tutunmuş, boğulmakta olan bir

kadın gibi, kireçtaşı banklardan birine yığıldı ve anlatmaya başladı. Konuşabileceği, çok az arkadaşı ve dostu kaldığını hissettim.

"Yaramaz çocuklar ve günden güne yaşlanan bir kadınla birkaç yıl geçirdikten sonra, Tam Lin'in bana döneceğini biliyordum. Ve haklıydım. Bir gün, höyüğün önünde, beni bekliyordu. Onu geri aldım ve yüzyıllarca burada tuttum. Onu peri ekmeklerimle besledim, hayat iksirimden içmesine izin verdim. Yıllar geçtikçe, Tam Lin ölümsüzlüğünü kaybetti. Artık, her şeyiyle sonsuza kadar bana ait." Ama ses tonunda bir gariplik sezdim.

"Bir şeyler ters gitti, değil mi?" diye sordum. "Ne oldu?"

Bana şeytani gözlerle baktı ama sonra, bakışları yumuşadı. "Kızım, yarı insan ya da değil, sen de görme yeteneği ve güç var. Sen, iki dünyanın ortasına doğdun ve geçen yıllarla ve ağırlaşan düşüncelerle, nasıl başa çıkacağımı biliyorsun. Tam Lin, bir ölümlü olarak doğdu. Geçen uzun zamana katlanamadı."

Ne demek istediğini anlayarak, başımı salladım. Babam da anneme, daha uzun yıllar yaşayabilmesi için, hayat iksiri içmesini önermişti ama annem, tehlikeyi sezebilecek kadar zeki bir kadındı. Kabul etmedi ve attan düştüğü zaman, ölüm onu yakaladı.

"Ona ne oldu?" Morion'un sesi yumuşaktı. Titania'nın ima ettiği şeyi o da anlamıştı.

Yanağından, mücevher gibi parlayan bir damla yaş süzüldü. "Aklımı kaybetti. Ormana kaçıp, aylarca hayvanlarla yaşadı. Bir gün, Meşelerin Prensi onu buldu ve höyüğe geri getirdi. Beni suçladı... Beni! Perilerin Kraliçesi, Titania'yı.

Beni, şımarık bir çocukmuşum gibi azarladı.” Sesi yükseldi ve yanakları kızardı. Bir dakika kadar, sustu ve devam etti.

“Tam’in adapte olmasına yardım edeceğime söz verdim ve Tam’a, onu koruması için bir madalya verdi. Böylece, Tam Lin, Tom Lane oldu. Her yüzyılda bir süre, Dünya’da yaşadı. İnsanlarla yaşarken, ihtiyacı olabilecek her şeyi getirmek için tüm bağlantılarımı kullandım. Sonra ona, onu meşgul edebilecek bir iş bulduk. Her dönemin sonuna doğru, o sıkılmaya ya da biri şüphelenmeye başladığı zaman, sevgilim benimle beraber eve döndü ve ben, onun o döneme ait hafızasını sildim.”

Konuşmadan, ona baktım. Nasıl bu kadar bencil olabilir? Önce Tom’u kendi dünyasından koparıp buraya hapseterek kendine bağlamıştı. Sonra, Tom kaçıp, evine geri dönmüştü ama Titania, onu tekrar geri dönmeye teşvik etmişti. Hafızasını silip, onu ailesinin yanına geri göndermek yerine, ona akli dengesinin dayanamayacağı bir hayat vermişti.

“Aman Tanrım! Neden, sadece uyumasına izin vermedin? Neden, onu sonsuza kadar dondurmadın? Muhtemelen daha mutlu olurdu.” İsteseydi, beni öldürebilirdi ama yaptığı her şey, benim büyürken öğrendiğim değerlere aykırıydı. Maalesef, benim tam peri akrabalarım, bunları duysalardı, bu duruma kahkahalarla gülerlerdi.

Titania, bankı fırlattı. Sinir çemberi, etrafında dalgalanıyordu ve ben de kendimi otomatikman korumaya aldım.

“Sen, çok dürüst ve erdemlisin, değil mi? Üstündeki Svartan kokusunu alabiliyorum. Bana masumu oynama. Şeytanın metresine, kim beni yargılama hakkını veriyor? Ben, Titania’yım, Perilerin Kraliçesi. Benden önce, sen kaygılan-

malısın.” Gözleri, sihirle parladı ama havai fişeklerin ardında, sihre dair bir şey göremiyordum. Ve o anda, Titania’nın elinde, sadece ilüzyonların ve hatıraların kaldığını anladım. Güçten düşmüş güzellik kraliçesi, eski fotoğraflara bağlıydı.

“Ben yaptıklarımla, başka kimseye zarar vermiyorum,” dedim, öne atılarak. “Kimseyi kandırmadım.” Onu yere itip, üstüne doğru eğildim. “Beni, iyi dinle. Kendi sarayını bırakıp, Dünya’da kalmayı sen seçtin. Ve güzel haberlerim var. Cücelerin Kraliçesi, tahtına uyum sağladı. Ve perilerin yeni kraliçesi, seni diri diri yiyecek kadar güçlü biri.”

Sözlerimin etkisiyle, Titania’nın parlaklığı titredi. Nereden vuracağımı, kesinlikle iyi biliyordum. “Sen, yalnızsın Titania. Senin devrin artık geride kaldı ve ben, yaptıklarını Öteki Dünya’ya rapor etmeden önce, zerafetle gölgelere doğru yürüsen, senin için daha iyi olur. Şimdi, Tom’la konuşmamıza izin ver. Y’Elestial ve ÖDHA’nın güçleriyle, *onu buradan götürüreceğim.*”

Morio, bana doğru geldi. Emekli kraliçe, ben rozetimi çıkarır çıkarmaz, başını eğdi. Deri rozetim, eğer benden bir günden fazla uzak kalırsa, üstündeki amblem, kendiliğinden yok oluyordu. Doğruluğunu kanıtlamak için, onu bir süre elimde tuttum.

Titania, avuçlarını sıktı ve onun için neredeyse üzül-düm. Tarihte, yeryüzündeki en güzel kadındı ve binlerce periyi, yönetiyordu. Ve şimdi, unutulmuştu. Artık, bir dinazordu.

“Onu da yanımızda götürürsek...” Morio, sözünü tamamlamadan, onu susturdum. Ne diyeceğini, biliyordum.

Onu kenara çektim ve kısık sesle, konuşmaya çalıştım.

“O, hiçbir zaman, Öteki Dünya’ya uyum sağlayamaz. O da, Tam Lin gibi, evini kaybetti. Titania’nın, iftihar edilecek birçok şey yaptığını kabul ediyorum ama zamanından uzun yaşadı. Bazı periler, milenyuma kadar yaşamayı seçtiler ama çoğu, yorulup veya sıkılıp, erkenden, ölümlü yaşama geçiş yaptılar.”

“Tom’u çağıracağım,” dedi, Titania, bize bakarak. İçimde, bizi duyduğuna dair bir his vardı. “Onunla ne isterseniz yapın. Bu oyunu, binlerce yıldır oynuyoruz. Artık bitirmenin zamanı geldi, sanırım.”

Ayağa kalktı ve mağaranın uzaktaki duvarına doğru yürüyüp, bir tünele girdi. Tom’a, bize katılmasını söyleyen fısıltısını duyabiliyordum. Yanımıza döndüğünde, gözlerine baktı. Gözlerindeki hinlik, yok olmuştu.

“Sanırım, sana teşekkür etmeliyim, Cadıcık. Bana, ne olduğumu hatırlattın. Ben, ne yürüyen bir gölgeye dönüşeceğim, ne de kendimi doğduğu ülkeyi yüz üstü bırakan, yorgun bir kraliçenin boyunduruğu altına sokacağım. Tam Lin’i al ve git. Eğer bunu ejderhaya verirsen, geçmenize izin verecektir.” Elinde, ayın altında oluşturulmuş, gümüş bir tılsım tutuyordu. Tılsımdaki gücü hissettim ve ona baktım.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim ve Tom Lane’dan bahsetmediğimi, anladı.

“Hayır, değilim ama yapıyorum,” dedi. “Dünya, artık çok küçüldü ve Öteki Dünya’dan gelenlerin, tekrar insan ırkına katılmasıyla, burada artık bana yer kalmadı. İstesem de, sokaklarda dolaşamam ve Dünya’da, yaşayabileceğim kadar تنها olan, çok az bölge var.”

Elimdeki tılsıma baktım. Ejderha alfabesi. Demek, ejderha, Titania için çalışıyordu. Bu tılsım olmadan, Titania’nın hiçbir koruması kalmayacaktı. Onu cebime koyarken, Tom’un, kapının girişinde durduğu fark ettim. Zamanında bir şövalye olan bu adam, şimdi, kır saçları ve yorgun görüntüsüyle, gerçek bir oduncuydu. Gözleri boş bakıyordu ve onun, aslında Dünya’yı uzun zaman önce terk ettiğini fark ettim. Ruhunun nerede olduğunu bilmiyordum ama sadece, kraliçenin ona sunduğu kimliğin kısıntılarıyla yaşayan, yarı, yarım kalmış bir adam gibi görünüyordu.

Boynunda, altın ve gümüş karışımı, zümrüt taşlı bir kolye vardı. Taş parlıyordu ve ona her baktığımda, farklı bir şekle dönüşüyordu. Bu, ruh mühürlerinin ilkiydi.

“Sevgili Tom, beni dinle,” dedi Titania, yumuşak bir sesle.

Morio ve ben bakiştık. Yanlış seçimlerini bir yana bırakırsak, aslında, Tom’a gerçekten değer veriyordu. Onu sevmiştii. Şimdi, geçen yüzyıllardan sonra, onun için Tom’un, sonuza kadar yanında kalacak bir süs köpeği haline geldiğini hissettim.

“Bu insanlarla gitmelisin. Sana iyi davranacaklar.”

Tom, kafası karışmış görünüyordu. “Nerede uyuyacağım? Bana kim yemek verecek?”

Morio, ona doğru bir adım attı ve omzundan tuttu. “İhtiyacın olan tüm rahatlığı sağlayacağımıza emin olabilirsin, Tom. Bizimle gelecek misin?”

Tom duraksadı. Ve Titania’nın da teşvik etmesiyle, başını salladı. “Tamam, geleceğim.”

Morio’yu kenara çektim. “Sadece, kolyeyi alabiliriz. Pe-

şinde olduğumuz şey, o. Ona baktığım zaman, onları birbirlerinden ayırmanın yanlış olduğunu düşünüyorum.”

Morio, başını salladı. “Sanırım, mühür ona bağlı. Eğer birine danışmadan kolyeyi ondan alırsak, iyice delirebilir. Onu da yanımızda götürmeliyiz.”

“Olaylar, her seferinde daha da kötüye gidiyor. Meşelerin Prensi, bunu ona verirken ne düşünüyordu, merak ediyorum?” Sadece, içinde olduğumuz kaosu ve mahvoluşu görebiliyordum. “Bu konu kapanmadan önce, birçok masum insan zarar görecektir.”

Tom ve Titania’ya baktım. Titania, Tom’un alnına düşen saçları geri itti ve Tom, onun elini tutup, öptü.

“Keşke, bunu yapmak zorunda olmasaydık,” dedim. “Titania’ya karşı bu kadar sert olmamalıydım. Ama sanırım, artık bunun geri dönüşü yok.”

“Tom, unutacak,” dedi, Morio. Yanağımı tuttu ve gözlerinin içine baktım. “Titania’nın, onun hafızasını sildiği her seferde, unuttu, biliyorsun. Belki iyileştiricileriniz, onu hayat iksirinin etkisinden kurtarır veya belki, onun sonsuza kadar uyumasını sağlayabilirler.”

Onun, binlerce yıl uyumasını sağlayabilirlerdi. Veya onu çabucak, acı vermeden öldürebilirlerdi. Saray ve Krallık, nadiren insan meseleleriyle ilgilenirdi ve gerçek ortaya çıktığı zaman, bu da, tarihimizde kara bir leke olarak kalacaktı.

“Tamam. Hadi onu alıp, eve dönelim. Ona kapıdan geçerken refakat edeceğim. Trillian’ın burada olmasını istemedim,” dedim, başımı ovarak. Bir ağrı kesici için, neler vermedim. “O etraftayken, daha güvende hissediyorum.” Trillian, kendisi veya koruması altındakiler için savaşıırken, yaptığı hiç-

bir şey için tereddüt etmezdi. Şimdi ise, yaşayıp yaşamayacağını bile, bilmiyorduk.

Morio, ne düşündüğümü anlamış gibi görünüyordu. “Onun varlığında hoşlanmasam da, onun için, en iyisini diliyorum. Durumunun nasıl olduğunu, öğreneceğiz. Sana, söz veriyorum. Ve eğer gerekirse, sen, Tom’u ÖDHA’ya teslim ederken yanında olacağım.”

Titania’ya doğru baktık. Parmak uçlarında uzanmış, Tom’u dudaklarından, şefkatle öpüyordu. “Elveda, cesur şövalyem... Beraber, çok uzun bir zaman geçirdik ama artık, oyun bitti. Perdeler indi ve aktörler artık evlerine gitmeli.” Başını çevirip, gözlerimin içine baktı. “Lütfen ona çok iyi bakın. Ona, hiçbir şey olmasına izin vermeyin.”

Başımı salladım, içim kan ağlıyordu. “Onun güvenliği için, elimden geleni yapacağım. Titania, onu almamıza izin vererek, iki dünyayı da kurtardığını bilmeni isterim. Farkında olmasa da, hayatı bir sır taşıyor. Sana, onunla ilgili her bilgiyi ileteceğim.”

Başını salladı. “Hayır, onu hayatımdan tamamen çıkar-mam, daha iyi. Şimdi lütfen gidin ve beni, sessizliğimle baş başa bırakın.”

Morio, Tom’u, yavaşça kolundan tuttu ve eski kraliçeyi arkamızda bırakarak, mağaranın kapısından çıktık. Onun sevmeye yeteneği olduğunu bilmiyordum ve belki de haklıydım ama beklediğimden çok daha fazla duyguya sahip olduğu kesindi.

Dönüşümüz, çok daha hızlı oldu. Geçiş yolundaki ku-

yu, hâlâ oradaydı ama Morio ve ben Tom'un oradan geçmesine yardım ettik. Ruh mührüne dokunup, gücünü hissetmek istiyordum ama elimi, kurabiye paketine daldırmayacak kadar akıllıydım.

Tom, sevgilisini terk ederken, gayet neşeli görünüyordu. Başlarda, uyuşturucu almış gibiydi ama oradan uzaklaştıkça, canlanmaya başladı. Mağaranın girişine geldiğimizde, durdu ve kapıya baktı.

"Oraya çıkmak istemiyorum," dedi. Gözleri, kapıya kilitlenmişti.

"Neden? Ne oldu?"

"Beni almaya gelecekler," dedi.

Morio'ya baktım. Neyle, karşı karşıyaydık? "Kim, seni almaya gelecek, Tom? Peşinde birileri mi var?"

Bir büyüğüne sırrını verecek olan bir çocuk gibi duraksadı ve sonra, omzunu silkti. "Kim olduklarını bilmiyorum ama bu sabah, erken saatlerde, evin etrafında birileri dolaşıyordu ve çok korktum. Ormana kaçtım ve Titania'nın yanına saklandım."

Tom'a baktım. Hayattan düşündüğüm kadar uzak değildi. Belki Titani'nin yanında olmak, onda uyuşturucu etkisi yaratıyordu. "Neye benzediklerini, görebildin mi? Kaç kişi olduklarını biliyor musun?"

Tom, alt dudağını ısırarak, düşünmeye başladı. Bir dakika kadar sonra, "Sanırım, üç kişilirdi. İki erkek ve bir kadın vardı," dedi.

İki erkek ve bir kadın... Morio'ya baktım. "Bunlar, Serse-ri Luke, Psikopat Babler ve Wisteria olmalı. Kuş Kadın ölünce, Wisteria'yı, kapıyı açmaktan daha fazlası için kullanma-

ya karar vermiş olmalılar. Eminim, istediklerini yapmazsa, onu öldürmekle tehdit etmişlerdir."

Morio, benimle hemfikirdi. "Kesinlikle, haklısın." Tom'a döndü. "Evinin dışında mı, dolaşıyorlardı?"

"Evet," dedi Tom, başını sallayarak. "Kahvaltım için, balık tutuyordum. Keşfettiğim nehirde, birçok alabalık var. Tuttuğum balıklarla geri dönerken, araba yolunda bir ses duydum. Kim olduğunu görebilmek için, patika boyunca yerde süründüm. Yabancıları pek sevmem. Evimin yanında, üç kişi gördüm. Etraf çok karanlık olduğu için, net göremedim ama kötü olduklarını hissederek, daha dikkatli bakamadan, oradan uzaklaştım," dedi, kendini savunarak.

Derin bir nefes aldım. Cinler, onu bulmaya gelmişlerdi. Tom, o sırada dışarıda balık avlıyor olduğu için, çok şanslıydık. Yoksa şu anda, ruh mührüyle birlikte, Yer Altı Ülkesi'ne doğru, yolda olacaktı. Peki, şu anda neredelerdi? Wisteria'yı evde bıraktılar ama Serseri Luke ve Psikopat Babler, nereye gittiler? Onlar, Tom'u bizden almadan şehre geri dönebilecek miydik? Ne yapmamız gerektiğini düşünürken, dudaklarımı ısırdım.

Morio, başını mağaradan dışarı uzattı. "Ejderha, hâlâ orada," dedi. "Titania, ona iletmemiz için tılsımı bize verdi. Acaba, bu tılsımla onu, Tom'u arabaya götürene kadar bizi koruması için ikna edebilir miyiz?"

"Denemekten, zarar gelmez. Ona sormaktan başka seçeneğimiz yok." Morio, Tom'a döndü. "Dışardaki ejderhadan korkuyor musun?"

Tom, başını salladı. "Hayır. O, iyi kalpli olanlarındandır. Her zaman, buraya gelir ve yalnız hissettiğim zamanlarda,

onunla sohbet ederim. Beni, kahvaltısı haline getirmekle çok tehdit etti ama ben, Titania'ya ait olduğum sürece bunu yapmayacaktır.”

“Peki, bütün gün burada duramayız,” dedim. “Siz, ikiniz, ben Bay Ateşli Nefes’le konuşurken burada bekleyin.” Mağaradan çıktım ve ejderhaya seslendim. “Hey, Ejderha!”

Bana bakmak için, kafasını eğdi. “Baş belası nerde?”

“Mağaranın içinde, bekliyor.” Tılsımı gösterdim. “Titania, sana bunu göstermemizi istedi.”

Bu, etkili olmuştu. Boş boş baktı ve geri çekildi. “Bunu, sana mı verdi? Gerçekten, özel biri olmalısın, küçük cadı. Yolunuza devam edin, sizi yemeyeceğim.”

Bu yemek ve tatlı muhabbetleri, beni rahatsız etmeye başlamıştı. “Dinle, Dumanlı...”

“Sen, bana ne dedin?” Bana doğru eğildi ve kendimi, buzdan bir duvara benzeyen, dev göz bebeklerine bakarken buldum. “Küçük Cadı, ileri gidiyorsun.”

“Adımı bilmiyorum, o yüzden sana ‘hey sen’ veya ‘ejderha’dan başka, bir şeyle de seslenmeliyim, değil mi? Sen, bana adını söylemediğin sürece, sana Dumanlı diyeceğim.” Derin bir nefes aldım. Bu, bizi hiçbir yere götürmeyecekti ya da her şey, daha da kötü olacaktı. Bizi, bir akşam yemeği haline getiriyor olabilirdim.

Ama o, kahkaha attı. “Biraz daha kalıp, benimle oynamayacak olman, çok kötü.”

“Dinle, gerçekten, yardımına ihtiyacımız var,” dedim. “Eğer bize yardımcı olmak istersen, bizim için mucizeler yaratabilirsin.”

“Yani, yardımına ihtiyacınız var, öyle mi?” Bana baktı;

gözkapaklarından esen rüzgâr, saçlarımı dalgalandırdı. “Ne istiyorsun?”

Gırtlığımı temizledim. “Tom bizimle birlikte ve onu, buradan götürüyoruz. Onun evine varana kadar, bizi koruyacak birine ihtiyacımız var. Ormanda dolaşan cinler var. Ve Tom’u kaçırmak istiyorlar. Eğer onu bizden almaya başarlarsa, tüm dünya perişan olacak.”

Ejderhalar, aşâğılık yaratıklardı ve yoldan geçen herkesi yerlerdi ama onlar, cinler kadar kötü değillerdi. Ve genelde, cinleri sevmezlerdi. Ejderha kültürünü, okulda öğrenmişim.

Dumanlı, hiddetle baktı ve sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre, sustu. “Cinler, öyle mi? Onlar, benim ormanımda kabul görmezler. Hadi, eve gidene kadar sizi koruyacağım.”

Morio ve Tom’a seslendim. Birden, çok parlak bir ışık, gözlerimi bir süreliğine kör etti ve ışık hafifleyip, tekrar görmeye başladığımda, yanımda, beyaz elbiseli, uzun boylu bir adam duruyordu. Omuzlarına düşen, gümüş rengi saçları vardı ve teni, mermer gibiydi. Buz gibi gözleriyle, bana bakıyordu. Ejderhaların, en azından daha yaşlı olanlarının, insan kılgına girebildiklerini duymuştum ama doğru olup olmadığını bilmiyordum. Sanırım, artık, biliyordum.

Morio’nun, ince yapılı deve bakarken, gözleri büyüdü. “Sen...”

Adam, bize gülümsedi. “Ben Dumanlı’yım. Hadi, sıkılmaya başlamadan önce, sizi, Tom’un evine götüreyim.”

Dumanlı’nın liderliğinde, ormanda ilerlemeye başladık. İnsana dönüşen, yarattığı inceleyebilmek için, biraz geride kaldım. Sert görüntüsüne rağmen, yakışıklıydı ama ruhu, görüntüsünden çok daha kuvvetliydi. Yaşlı ejderhanın enerjisi-

ni, tüm muhteşemliğiyle içinde barınıyordu. Ejderha haliyle beni yiyebilirdi ama insan haliyle, asla kaba veya basit olamazdı. Neyi veya kimi isterse alabilirdi ama bunu, kibarlıkla yapardı.

“Şaşırtıcı olduğumu mu, düşünüyorsun?” dedi, arkasına bakmadan.

Utandım. Her nasılsa, büyülendiğimi hissetmişti. “Sadece... Farklı.” dedim, duraksayarak. Tüm cazibem, havam ve olgunluğum, bir anda yok olmuş gibi görünüyordu. Banyodan yeni çıkmış bir bebek gibiydim.

Morio, ona baktı. “Söyle bana; bir insanın sana doğru geldiğini önceden anlarsan karşısına ne şekilde çıkıyorsun?”

Dumanlı, kıkırdadı. “Şu anda olduğum gibi. Beni, dolasmaya çıkmış, canayakın ve eksantrik bir gezgin olarak görürler. Tabi ki, üstümde kot ve deri ceket olur. Eğer açsam ve onlar da yalnızlarsa, onları bırakmak gibi bir şansım olmuyor.” Dumanlı, kahkahalarla gülerken, karşımdakinin bir insan değil, bir ejderha olduğunu hatırladım.

“Çok fazla insan yer misin?” diye sordum ama cevabını duymak istediğime, pek emin değildim.

“Bu, çokla ne kastettiğine bağlı?”

Ona baktım ve bana güldü. *Oh tamam, ejderhalar çekicidir.*

“İhtiyaç duyduğum zamanlar, avlanırım,” dedi.

Soruma, net bir yanıt alamayacağımı anlamıştım. Belki, daha birçok soruma da yanıt alamayacaktım. Ejderhalar, bilmece gibi konuşturlardı.

Tom’un evine giden yola girdiğimizde, sinirlerim gerilmeye başladı. Acaba, neyle karşılaşacaktık? Cinler, orada-

lar mıydı? Delila ve Chase, iyiler miydi? Dumanlı, bacaklarında dalgalanan uzun, beyaz elbisesiyle, önden yürüdü.

“Peki, korkmuyor,” dedi Morio, kısık sesle.

“Korkmasına, gerek yok,” diye cevap verdi, Tom.

Güldüm. “Kesinlikle haklısın, Tom. Beni bir dakika dinle,” dedim, ciddi bir sesle. “Bizim yanımızdan ayrılmamalıyız. Biz, sana o kişinin güvenilir olduğunu söylemeden, kimseyle bir yere gitme. Ve arkada, iz bırakmamaya dikkat et. Sürekli bizimle olman gerekiyor.”

“Tamam ama sizin bana neden ihtiyacınız olduğunu bilmek isterdim. Ben, özel biri değilim.” Kaşlarını çatı, sinirli görünüyordu.

Öteki Dünya’ya dönene kadar, onu tatmin edecek bir açıklama bulmaya çalıştım. Şimdilik, boynundaki kolyeyle ilgili gerçeği bilmesini istemiyordum. Kahramanı oynayıp, kolyenin diğer güçlerini kullanmak gibi salakça bir karara varabilirdi. Bu taşta, Büyükanne Coyote’nin verdiği kitapta yazarlardan farklı güçler de olduğunu hissediyordum.

Dumanlı, ısıklı çaldı ve ağaç gövdesinin arkasından çıktık. Ortaya çıktığımız anda, evin kapısı açıldı ve önce Delilah, sonra Chase, dışarı çıktılar. Chase, yeterince iyileşmiş görünüyordu. Dumanlı ve Tom’a baktılar ve merdivenlerden aşağı inmeye başladılar.

“Herşey yolunda...” diye söze başlamıştım ki, evin yanındaki, eski sedir ağacının arkasından gelen sesle irkildim. Hep birlikte o tarafa döndüğümüz sırada, ağacın arkasında bir adam gördük.

Koca gözlü, kabarık saçlı adam, Albert Einstein’a benziyordu. Üstünde zincirden yapılmış zırha benzeyen, çılgın

bir kıyafet vardı. Daha yakından bakınca, kıyafetin kalay yaprağından yapıldığına dair, bir şüpheye kapıldım.

“Hey, evlat,” diye mırıldandım. “İhtiyacımız olan şey... İşte, başka bir Meyveli Gevrek.”

“Evet, Meyveli Gevrek,” dedi, Dumanlı. Yumuşak bir ifadeyle misafirimize bakıyordu. Misafirimiz ise, bacağına takılı olan kılıftan, uzun bir bıçak gibi görünen silahını çıkarmaya çalışıyordu. “Bakıyorum, arkadaşım dönmüş.”

“Arkadaşın mı?” diye sordu, Morio. “Bu adamı, tanıyor musun?”

“O, cinlerden biri değil,” dedim.

Dumanlı, öfkeyle burnundan soludu. “Cin mi? Çok zor... Hayır, bu küçük arkadaşla, birkaç ayda bir karşılaşırız. En az, yirmi kere denemiş olmalı.”

“Yirmi deneme mi?” Kafam karışmıştı. “Yirmi kere, neyi denedi?”

“Beni öldürmeyi,” dedi Dumanlı. “Cadıcık, Aziz George’la tanış. Sevgili, yaşlı George, son onbeş yıldır bir ejderhayı öldürmeye çalışıyor ve görünen o ki, hâlâ seçim şansım benden yana kullanıyor.”

BÖLÜM 16

Aziz George mu? Ona baktım ve bir dakika kadar düşündükten sonra, parmaklarımı şıkladım. “Georgio Profeta. Adı bu, değil mi?”

O dakika, Delilah, merdivenleri hızla inmeye başladı. Georgio veya Aziz George, adı her neyse, Delilah’nın arkasından yaklaştığını fark etmedi ve Delilah, onu hızla yere yığıpıştırdı. Chase, sakince onu izledi. Yüzü hâlâ, biraz yeşil görünüyordu ve gider gitmez, mücevherlerini buzla tedavi edeceğinden emindim. Bu gece, Delilah’ya bir şey veremeyeceği kesindi.

Dumanlı, kahramanımıza doğru ağır adımlarla yürüdü. Diz çöktü ve dikkatini, Delilah’nın altında yatan adama yöneltmeden önce, Delilah’ya kısa bir bakış attı. “George, George, George. Ben seninle ne yapacağım? Sana, bu işin peşini bırakmanı söyledim. Beni, hiçbir zaman öldüremeyeceksin, o yüzden, evine git ve bir dahaki sefere, yeldegirmenlerini avla.”

Yanlarına gittiğimde, Delilah, ayağa kalktı. "Bu insanlar, kim?" diye sordu.

Gözlerimi kırptırdım. "Sanırım, Bay Profeta'yla daha önce tanışmıştık. Ya da ceketle mi demeliyim? Ve bu..." Kollarını kavuşturmuş, tüm sahneyi keyifle seyreden Dumanlı'yı gösterdim. "Ejderhamız. Seni, Dumanlı ile tanıştırayım."

"Ben, Dumanlı'nın, bir ayı olduğunu sanıyordum," dedi, kıs kıs gülererek.

"Hayır, hayır, hayır. E-j-d-e-r-h-a, ejderha. 'İsim yok', anlamına geliyor, anladın mı?"

Elini, ağzına götürdü. "Oh... oh! Evet, anladım."

Ejderhalar, kurnazdırlar ve her ne kadar Dumanlı'dan hoşlanmaya başlasam da, isimlerimizi bilmesine gerek yoktu.

"Sen, kalbi sert bir kadınsın, Cadıcık," dedi ve eğilip, alnımdan öptü. Dudakları, tenime değince enerjisinin girdabı altında, neredeyse kendimden geçtim ama başımı belaya sokmadan, kendimi bu histen kurtarmayı başardım. Dudaklarında, hafif bir gülümseme ve şaşkın bir ifadeyle bize bakan Delilah'ya doğru döndü. "Sen... Kızım... Kalkmasına, yardım et. Beni incitemez ve seni de incitmeyecek."

Delilah, bana baktı. Başım la onayladım. Eğilip, Giorgio'yu dirseğinden tutarak, kalkmasına yardım etti. Giorgio, üstündeki zırhımsı şeyi düzeltmeye çalışırken, Delilah da silkelemesine yardım etti. Chase, yanımıza geldi ve silahına uzandığı anda başımı salladım.

"Bu, iyi bir fikir değil," dedim, başım la ejderhayı işaret ederek.

Dumanlı, Chase'e uzun uzun baktıktan sonra, ona gü-

lümsemi. "Nasılsın? Sen..." Sesi, konuştuğu kişinin rahatlıkla içini dökmesini sağlayacak kadar, cezbedici ve davetkardı.

Chase, tam ağzını açıyordu ki, onu kolundan tutup kenara çektim.

"Üzgünüm, hâlâ canın acıyor olmalı ama güven bana, bu adama adını söylemek istemezsin. Ve ne yaparsan yap, onun yanında hiçbirimize adımızla hitap etme. Hakkında konuştuğumuz ejderhayı hatırlıyor musun? Onun dünyasına hoş geldin."

"Ejderha mı?" Chase'in yüzü, önce kafası karışmış gibi görünüyordu ama sonra, *Aman Tanrım, yine mi!* ifadesine büründü.

"Evet, ejderha dedim. Ve güçlü bir ejderha. Şu anda, gerçekten bir insan gibi görünüyor ama inan bana, bu göz kamaştırıcı adam, aslında ateş püsküren bir ejderha. Ve eğer adını öğrenirse, senin üstünde kontrolünü kullanabilir."

Chase, önce Dumanlı'ya, sonra bana baktı. "Göz kamaştırıcı mı? Kendini beğenmiş bir görüntüsü olduğunu kabul ediyorum ama ejderha gibi görünmüyor."

"Bir saat kadar önce, evini yerle bir edebilecek kadar büyüktü."

"Yani, ejderhalar, insan kılığına girebiliyorlar, öyle mi?" İnledi. "Harika! Yani yirmi yıl önce, bir ejderhayla karşılaşmış ve bunu fark etmemiş olabilirim."

"Nasıl anladığına bağlı," dedim. "Gerçi çoğu, şehir caddelelerinde dolaşıp, insanlarla sohbet etmiyorlar. Aslında, onlar daha çok, onları yemeyi hedefliyorlar. Ya da esir etmeyi."

Chase, bana bakıp sırtıttı. Sırtışının ardındaki korku

bana, Chase'in, söylediklerime inandığını gösterdi. "Söyle," dedi. "Delilah'nın onu hoş bulduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Gülmek için kendimi zor tuttum. "Chase, ahbap... Gerçekçi ol. Süper modellerin arkasından, ağzının suyu akıyor mu? Mesela, Heidi Klum veya Tyra Banks?"

Yüzü kızardı ve yere bakmaya başladı. "Hmmm... hmm..."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. O zaman, Dumanlı'nın da perilerin dünyası için bir süper model olduğu gerçeğiyle yüzleş. Muhteşem, seksi ve son derece erkeksi... Trillian'ı bile, geride bırakıyor ki inan bana bu aslında, çok zor." Svartan segilimin ölüm kalım savaşı verdiği düşüncesi, beni yine kilitledi ama düşüncüyü beynimden uzaklaştırmayı başardım. İzdırabımı, sonra çekecektim. Şimdi, işle ilgilenme zamanıydı.

Chase, yüzünü ekşitti. "Tamam, tamam. Peki, bu yerdeki arkadaş kim?"

"Georgio Profeta. Hani şu defterinde Tom Lane'in resmini taşıyan, gizemli misafirimiz. Bu arada, Tom'la ilgili bir şeyler öğrendik. O, aslında efsanevi Tam Lin. Perilerin Kraliçesi, onu yüzyıllar önce sihirle tutsak etmiş ve o zamandan beri, birçok iyi planlanmış hayat yaşamış. Aslında, kim olduğunu ve kaç yaşında olduğunu, bilmiyor."

"Herşey, sürekli, daha iyiye gidiyor," dedi Chase, hordanarak. "O zaman, o bir çeşit İskoçyalı karakteri?"

Kaşlarımı çatıp, bir süre düşündükten sonra, ne demek istediğini anladım. Bir süre önce seyrettiğim bir filmde bahsediyordu. Delilah ile birlikte seyretmiştik ama Chris-

topher Lambert'in müthiş sesi dışında, filmi pek etkileyici bulmamıştım.

"Tam olarak değil. Tom, günün sonunda Dünya'yı yönetiyor olmayacak. Yaşam iksiri sayesinde, Dünya üzerinde ki en yaşlı adam olabilir ama o bir ölümsüz değil."

"Yaşam iksiri mi?" Chase'in kaşları hafifçe oynadı. "Bir ara cidden, uzun uzun konuşmalıyız. Tamam, şimdi ne yapıyoruz? Cinler dışarıda bir yerlerde mi? Ve hâlâ içerde bağlı olan şu sebze kızla ne yapacağız?"

Kaşlarımı çatıttım. Onu sorgulama için, Öteki Dünya'ya geri götürmeliydik. "Onu da yanımızda götüreceğiz ve bu da demek oluyor ki, bütün yol boyunca bağlı ve ağzının tıkalı olduğundan emin olmalıyız. Bu gezi, gitgide daha eğlenceli oluyor, değil mi? Georgio'yu sorgulamaya gidiyorum, dün gece evimizin etrafında ne yaptığını öğrenmem lazım. Siz de Delilah ve Morio ile içeri girip, yolculuk için Wisteria'yı hazırlayın."

Chase, Dumanlı'ya baktı. "Bu şekilde birlikte, güvende olacak mısın?"

Sırıttım. "Evet, sanırım benden hoşlanıyor. Bunun iyi olup olmadığından çok emin değilim. Hadi git! Serseri Luke dönmeden, buradan uzaklaşmamız lazım. Onlar döndüğünde, Dumanlı'nın bizim tarafımızda olacağından eminim."

Chase, Morio ve Delilah'nın yanına gitti ve hep birlikte, basamakları ikişer ikişer çıkarak eve girdiler. Tom, botlarından biriyle toprağı sıyrarak, yere oturdu. Dumanlı, bana imalı bir bakış attı ama nedenini anlayamadım ve bu beni sinirlendirdi.

Ejderhalar, bazen insanları ayartmak için de insan kılı-

ğına girerlerdi. Güçlü oldukları kadar, sekse düşkünlükle riyle de bilinirlerdi. Bu birleşmelerden bir çocuk oluyor ol- masa da, acayip ve dehşet verici bir çiftleşmeydi. Daha ön- ce, hiç denememiş olmama rağmen, Dumanlı'nın büründü- ğü uzun, zayıf ve kesinlikle güzel olan görüntüye bakınca, insanları cezbeden şeyi anlayabiliyordum.

Düşüncelerimden kurtulmak için, başımı salladım. An- laştılan Trillian ve Morio sayesinde, libidomon gücü tüken- mişti ama tehlikeli sınırlara doğru kayıyor gibi hissediyor- dum. Yere yayılmış, dik dik Dumanlı'ya bakan Georgio'nun yanına gittim. Yanında diz çöküp, elimi omzuna koydum. At- lıkarıncaya binmeyi başarmış ama ödülünü kaybetmiş, kü- çük bir çocuğa benziyordu.

Tatlı ve afallamış bir ifadeyle, bana baktı. "Evet?"

"Adın Georgio, değil mi? Georgio Profeta."

Önce, cevabı düşünüyormuş gibi duraksadı ama sonra, başıyla onayladı.

Pek konuşkan değildi. Tekrar denedim. "Benim evimin etrafında ne yapıyordun? Ceketin ve defterin bizde..."

Bir dakika kadar sonra, fısıltı halinde, "Sen, barda, şu Ja- pon adama Tom Lane'i aradığını söylerken, ben de oraday- dım. Buraya, ejderhayı öldürmeye geldiğinizi sandım ve bunu yapmanıza müsaade edemezdim. Bu, benim kaderim. Sonra kim olduğunuzu anlamak için, sizi evinize kadar takip ettim."

Yani, Dumanlı'yı yok etmeye çalıştığınızı mı sanmış- tı? "Georgio, senin defterini bulana kadar, ejderhadan habe- rimiz yoktu. Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Uzun zamandır," dedi, gözleri kederlenerek.

İlgiyle bizi dinleyen, Dumanlı'ya baktım. "Varlığından,

kaç tane insanın haberi var?"

Hafifçe gülümsedi. "Birçok. Çok uzun zamandır, bura- lardayım. Ama birçoğu, izimi bulmayı başaramadı. Sen ve erkek arkadaşının da bildiği gibi, ilüzyon konusunda çok iyi- yimdir."

"O, sadece bir arkadaş," dedim.

"Eğer o sadece bir arkadaşsa, aşığına nasıl davrandığı- nı görmek isterdim," dedi, kahkahalarla gülerek. Gülerken, burnundan çıkan dumanı görünce, adam ve ejderhanın ara- sındaki çizginin nerede bittiğini merak ettim. İkna edici bir sesle, "Erkek arkadaşın yok mu, Cadıcık?" dedi.

"Yüzündeki şu yapmacık gülümsemeyi, yok et," dedim. Dumanlı'nın, beni ve Morio'yu, beraber olurken seyrettiğini anladım. "Bir erkek arkadaşım, var ve o, bir Svartan. O yüz- den nazik ol çünkü birinin beni rahatsız ettiğini düşünürse, o, hiç nazik olmayacaktır."

Dumanlı'nın gözleri parladı. "Beni, tehdit etme. Benimle konuşurken, sakın kiminle konuştuğunu unutma."

Korkudan, sindim. Bu, iyi değildi, hiç iyi değildi. Ne ka- dar sırtışık olurlarsa olsun, bir insan kılığında da olsa, ejder- ha ejderhaydı. "Üzgünüm," dedim, mahcup bir sesle. "Beni ezme."

Yüksek sesle homurdandı. "Periler... Hepiniz, başbela- sısınız." Biraz duraksadıktan sonra, "Yani, Svartan bir erkek arkadaşın var ve tilki cinle cilveleşiyorsun. Bu da güzel..."

Dilimi tuttum. Bazen sessizlik, yürekliliğin daha iyi bir göstergesiydi.

Devam etti. "Her neyse, insanlar ne görmek isterlerse, onu görürler. Onlar, hayalperesttirler."

Georgio'ya döndüm. "Biz, buraya Dumanlı için geldik arkadaşım. Sadece, Tom'u arıyorduk. Ama dinle. Ortalarda dolaşıp, ejderhaları öldürmeye çalışamazsın. Bu tehlikeli ve bu gidişle sonun, bir ejderhanın midesinde olacak."

Georgio'nun alt dudağı titredi. "Ama ben, Aziz George'um. Bir ejderhayı öldürmek benim kaderimde var."

Gözlerine bakınca, söylediklerine gerçekten inandığını fark ettim. Tom'un saygın geçmişinin aksine, Georgio, iddia ettiği gibi gerçek bir aziz değildi. Eğer bir ejderhayı öldürmeye çalışırsa, daha kılıcını çıkaramadan ölmüş olacaktı. Kendine zarar vermemesi için, evinde güvenli bir şekilde oturması ve gözlemlenmesi gerekiyordu. Ona uzandım ve zırhına dokundum. Tam tahmin ettiğim gibi, spreyle boyanmış plastikten yapılmıştı. Rahatsız görünüyordu ve kesinlikle onu koruyamazdı.

Ayağa kalktım ve Dumanlı'ya doğru yürüdüm. Ona yaklaştıkça, burnum titriyordu. Duman ve musk kokusu, havayı kaplamıştı. Omuzlarımı esnettim.

"Bana ondan bahset," dedim, zırhındaki zincirlerle oynamakta olan Georgio'yu göstererek.

Dumanlı kaşlarını çatı, yüzünde hoşnutsuzluğunu belirten bir ifade vardı. "Bir ejderha avcısı olduğuna inanıyor. Etrafımda dolaşmaya başladığı ilk zamanlarda sinirlendim ama nedense sonradan, bu adamdan etkilendim ve yaşamasına izin verdim. İkinci seferde, hakkında biraz araştırma yapmak için kılık değiştirip, şehre gittim. Kafasında birkaç tahtanın eksik olduğunu öğrendim, yani tehlikeli değildi. Büyükannesiyle yaşıyor ve bir markette, yerleri silip, basit işler yaparak para kazanıyor."

"Onun için üzüldün, değil mi? O yüzden, onu öldürmedin."

Dumanlı, uzun uzun ellerime baktı ve sonra, kibarca omuz silkti. "Ben, hiç kimseye acımam," dedi. Ama yüzündeki ifadeden, haklı olduğum anlaşılıyordu.

"Şansın olmasına rağmen, Tom'u da öldürmedin," dedim. "Yüzleş artık, insanlara karşı yumuşak kalplisin. En son, ne zaman bir insan yedin?"

Dumanlı, belimi kavradı ve beni kendine çekti. Ayaklarım yerden kesildi. Alnını, alnıma dayadı ve gözlerimin içine baktı.

"Cadıcık, seni bir kez daha uyarıyorum. Şansını zorlama."

Elinden kurtulmaya çalıştım ama daha sıkı tuttu. Kekeleyerek özür dilerken, kendimi salak gibi hissettim. "Gerçekten üzgünüm. Lütfen, bırak da gideyim."

Dumanlı, belimi daha da sıkı kavradı. "Seni kaçırabilirim," diye mırıldandı, saçlarını koklarken. "Kimse beni durdurmaya cesaret edemez. Ayrıca, sizi koruduğum için bana borçlusun."

"Dumanlı," dedim, ses tonumun değişmemesine, özen göstererek. "Lütfen, gitmeme izin ver. Cinler gelmeden, Tom Lane'i buradan götürmemiz gerekiyor. Birçok şey, buna bağlı." Ona sahip olmak isteyeceğini bildiğim için, Dumanlı'ya kolyenin gücünden bahsetmedim.

Başdöndürücü renk dizileri, buzulu andıran gözlerinin derinliklerinde dans etmeye başladı. Gözleri beni içine çekti ve elinden kurtulmaya çalışmaktan vazgeçtim. Burnunu saçlarıma gömdü ve yavaşça, kasti olarak, kulağımı yaladı.

Gözlerimi kapadım ama sonra, beni kibarca bıraktı.

Titredim. “Beni bıraktığın için, teşekkür ederim. Tekrar özür dilerim.”

Ejderha, bana uzak ve soğuk gözlerle baktı. “Git,” dedi. “Genç George için endişelenme; zarar görmeden evine gittiğinden emin olacağım. Ama küçük cadı, seni tekrar göreceğim. Bunu garanti ediyorum.”

Hızla geri çekildim. “Hadi Tom! Acele etmeliyiz,” dedim. Eve doğru yürürken, omzumun üstünden arkama baktım. Dumanlı, ormanın kenarında duruyordu ve attığım her adımı izlediğini hissedebiliyordum. Baktığımı görünce bana el salladı ve arkasında, onu yavru bir köpek gibi takip eden Geoge ile birlikte ormana daldı.

Tam merdivenlerden çıkacakken, Morio’ya eşlik eden Chase ve Delilah’yı gördüm. Morio, Wisteria’yı omzunda taşıyordu. Onu hindi gibi bağlamışlardı ve ağzı, sıkı sıkı kapalıydı.

“Hadi gidelim,” dedim, alelacele. “Onlar, yaklaşıyorlar. Bunu rüzgârda hissediyorum.”

Arabaya bindik. Chase yaralı olduğu için, Delilah, direksiyona geçmeye gönüllü oldu. Wisteria yüzünden, neredeyse çocuğu olamayacaktı. Parktan çıkıp çakıllı yola girince, Tom’u, Titania’dan almayı başardığımız için, tanrıya şükrettim. Aslında her şey, düşündüğümden daha kolay olmuştu ama hâlâ, her şey bitmiş değildi.

Ruh halimiz yol boyunca pek iyi değildi. Her şeyden

önce, yanımızda insan ırkını yok etmeye çalışan, cinlere yardım etmiş bir floret vardı. Ayrıca, Serseri Luke, Tom’un elimizde olduğunu biliyordu. Geçmişe giden bir esinti, bana onun bildiğini ve isimlerimizi lanetlediğini fısıldamıştı. Onun hakkında, ne kadar düşünürsem, o kadar endişeleniyordum. Yılmış bir şekilde, camdan dışarı baktım.

“Bu araba, daha hızlı gitmez mi?”

Delilah’nın yanında, önde oturan Chase, başını salladı. “Bu, iyi bir fikir değil Camille. Polisin bizi durdurması, ihtiyacımız olan son şey. Rozetim yanımda ama Wisteria arkada bağhyken, bu hiç iyi olmaz.”

Haklıydı. Wisteria’nın yanında oturan Morio’ya baktım. Herhangi bir hamlede bulunmasını engellemek için, gözünü ayırmadan ona bakıyordum. ÖDHA, içimizde bir casus olduğunu bilmeliydi. Ve Wisteria bize, Gölge Kanat’ın planlarını anlatabilirdi.

“Direk, Wayfarer’a mı gidiyoruz?” diye sordu, Delilah.

İyice, düşündüm. En uygun rota buydu ama geriye kalan iki cinden, en az biri, bizi orada bekliyor olacaktı. Başımı salladım. “Hayır. Menolly, barın iki gizli girişi olduğunu söylemişti ama yanımızda o olmadan, girişleri bulamayız. Bence, o kalkana kadar evde oyalanalım ki, onun da yardımını alabilelim.”

“Ten Gezzinini öldürdük ama cinlerin burada, arkadaşları ot kız dışında da yaratıkları olduğuna eminim.” Morio, birden, söze girdi. “Bu yüzden, Serseri Luke ve Psikopat Babbler dışında da, sürekli tetikte olmalıyız.”

“Haklısın,” dedim. “Eve gidelim Delilah ama yan yollar-dan git ve eve arka taraftaki yoldan gir. Gelişimizi, anons et-

mek istemeyiz.”

Reka kapımıza uzanan yola girdiğimizde, karanlık çökmeye başlamıştı. Yavaşça etrafı kolaçan ettikten sonra, boyunumdan kollarıma geçen, şiddetli bir karıncalanma hissettim. Bunun, bir cinin aurasından kaynaklandığına emindim.

“Burada biri var,” diye mırıldandım. “Umarım, cehennemde, hepimiz iyi oluruz.”

Delilah, ayağını gaz pedalından yavaşça çekti ve evimizin hemen üstündeki, yaprakları dökülmüş meşe ağacının yanında durdu. Motoru çalışır halde bırakarak, bana döndü.

“Şimdi, ne yapacağız? Öylece, arabadan inip eve mi gireceğiz?”

Seçeneklerimizi değerlendirdim. “Bence, ben gitsem daha iyi olur. Chase, sen benimle geliyorsun. Delilah ve Morio, siz de, Tom ve Wisteria’ya göz kulak olun. Eğer bize bir şey olursa, hemen buradan uzaklaşın. Direkt, Wayfarer’a gidin.”

Chase ve ben, arabadan indik. Hâlâ ağrısı var gibi görünüyordu ama iyiydi. Arabadan ceketini alırken, silahına uzandı. Yanına yaklaştım.

“Eğer üzerlerinde kutsanmış su yoksa, mermiler cinlere zarar veremez.”

Duraksadı. “Dini olarak, kutsanmış su mu?”

Başımı salladım. “Dini olarak kutsanmış su da işe yarayabilir ancak cinlerle nasıl başa çıkacağını bilen bir büyücü tarafından da kutsanmış olması gerekir.”

Chase, gırtlığını temizledi. “Elinde böyle bir şey olduğunu sanmıyorum?”

“Hayır,” dedim. “Ve elimde bunu yapabilecek nitelikte bir büyücü de yok. Keşke olsaydı, o zaman her şey daha kolay olurdu. ÖDHA’nın yıllar süren miskinliği yüzünden, elimizde böyle durumlarda kullanabileceğimiz, hiçbirşey yok. Ama belki...” Sustum ve Wayfarer’ı düşündüm. “Belki, barda bir veya iki şişe olabilir. Tam olarak emin değilim ama belki, şansımız dönebilir.”

“Şimdi oraya mı gidiyoruz?” Arka verandaya bakarken, duraksadı. Chase’in korktuğunu fark ettim. ÖDHA için çalışmak, insana kendini güçlü ve önemli hissettiren, eğlence- li bir oyundu ama şimdi, gerçek bir düşmanla karşı karşıyaydık ve iş çekiciliğini yitirmeye başlamıştı.

Öne geçtim ve merdivenleri çıkmaya başladım. “Öyle bir lüksümüz yok. Tetikte beklediklerine eminim. Hadi Chase. Sadece, kendi gücüne sahip çık. Belki, buralarda gezen daha güçsüz bir yaratığın aurasını hissediyordum. Küçük bir cin ya da onun gibi bir şeyin...”

Dikkatle, açık olan sinekliğe doğru yaklaştım. Tüm insanları yaptıkları gibi, biz de dondurucu tarzı eşyalarımızı, arka verandada kapının dışında tutuyorduk. Tabi, diğer ailelerin verandalarında, elli kiloluk kaya tuzu çuvalları bulunmuyordu. Chase, gözünü benden ayırmadan, arkamdan beni takip etti. Benim gibi davranmaya çalıştığını hissedebiliyordum ve ikimizi de hayak kırıklığına uğratmamayı umut ettim.

Mutfığa açılan kapı, kilitliydi. Perdelerin arasında kalan aralıktan içeriye dikkatle bakarak, anahtarı deliğe soktum. Görebildiğim kadarıyla, içerde kimse yoktu ama bu, hiçbir şeyi ispatlamazdı. Bazı cinlerin renklerini, bulundukları or-

tama uydurabildiklerini biliyordum.

Kapıyı açmadan önce, derin bir nefes aldım ve Anne Ay'ın gücünü, içime çektim. Güç, ellerimde toplandı ve kendimi yeterince donanımlı ve hazır hissedince, omuzumla, kapıyı iterek içeri girdim. Tüm odayı, hızla gözden geçirdim.

Mutfak boştu ama bazı şeyler yerlere saçılmıştı. Etrafıma bakıp, enerjileri hissetmeye çalışırken, Maggie'nin kutusunun yerinde olmadığını fark ettim. Ve normalde, kafasını buzdolabına gömmüş olması gereken Iris'ten de hiçbir iz yoktu. Ev cüceleri, yemek yemeyi çok severlerdi. *Tanrım! Onlara ne olmuştu?*

Chase, arkama yapıştı.

"Birkaç adım geride dur. Elimde seni ikiye bölebilecek güçte bir enerji var ve kazara, buna maruz kalmak istemezsin," dedim, kısık sesle.

Dediğimi yaptı ve silahını tavana doğrultarak, sinirle, etrafa göz gezdirdi. "Şimdi, ne yapıyoruz?"

"Maggie ve Iris'in nerede olduklarını bilmek istiyorum," dedim, gözlerimi kısarak. "İkisini de mutfakta bulmayı umuyordum ama yoklar. Belki mantıklı bir açıklaması vardır ama etrafta dolaşan enerjiden hiç hoşlanmadım."

Enerji frekansımı ayarladığımda, hava dalgalarını yutan bir parazit varmış gibi hissettim. Maggie, Iris veya Menolly'e dair, hiçbir enerji alamıyordum. Oturma odasına giden koridora baktım. Cine ait enerji oradan geliyordu ve şiddetle büyüyordu. Oradaki her kimse, karşılaşmak isteyeceğinden çok daha güçlü bir yaratıktı.

Delilah ve Morio'yu çağırma'yı düşündüm ama o zaman da, Tom yalnız kalacaktı. Evin güvenli olduğuna emin olana

kadar, Tom'u buraya getiremezdik. Aklıma, cinlerin hepimizi birden yakalamak için, birbirlerinden ayrılmış olabileceklerine dair, çirkin bir düşünce geldi. Gerçi, birini alt etmek, ikisini birden alt etmekten çok daha kolay olacaktı ama aynı zamanda da, çok daha dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Cinlerin, Iris ve Maggie'yi bulamamış olmalarını ümit ederek, yavaşça koridorda ilerlemeye başladım. Evimiz sihirle korunduğu için, bu sabah çıkarken onların tehlikede olabileceklerini düşünmemiştim. Ama bir şey, güvenlik duvarını delmeyi başarmıştı. Olasılıkları düşününce, mideme bir ağrı saplandı ve bu düşüncelerin, sadece benim geniş hayal gücümünden kaynaklanıyor olması için, sessizce dua ettim. Onları korumasız bıraktığım için, gerçek bir aptal olmalıydım.

Chase, beni takip etti. Korkusunun ve beklentisinin kokusunu alabiliyordum ve Chase'in bir yanının, bu durumdan hoşlandığını hissediyordum. *Avlanmak*. Bu kısımdan fazlasıyla emindim.

Koridorun sonuna geldik ve oturma odasına yöneldik. Yakınımda, bir hareket hissettim. Derin bir nefes aldım ve kendimi hazırladım.

Oturma odasına girince, odanın ortasında ayakta duran uzun boylu bir adam gördüm. Altın rengi saçları, başının üstünde diken gibi dik dikti ve gözleri, gözbebekleri görülmeyecek kadar, parlak kıızıldı. İpek gömlek ve kahverengi pantolon giymişti ama netlikleri, yer yer azalıp artıyordu ve bu sayede, bir illüzyona bakmakta olduğumu anladım. Eğer Morio, yanımızda olsaydı, illüzyonu bozup, yaratığın gerçek şeklini görmemizi sağlayabilirdi. Chase, daha iyi görebilmek için, bi-

raz daha yaklaştı.

“O, çok güzel...” diyerek, konuşmaya başladı.

“Hayır,” diyerek, sözünü kestim. “Bu bir ilüzyon. O, Psikopat Babbler. Dikkatli ol çünkü seni büyüleyebilir.”

Altın adam güldü ama gülüşü, pek arkadaşça değildi. Karşımızdakinin, Noel Baba olmadığı kesindi. Noel Baba’yla tanışmıştım ve o, gerçek bir azizdi. Bu adam... O, bir adam değildi... Bu cin, sadece, güzel paketlenmiş bir yaratıktı. Şeytan, onda vücut bulmuştu ve eğer hemen odaklanmayı başaramazsam, herhangi bir açığımdan rahatlıkla faydalanabilirdi. Ve bu da, bizim cehenneme tek yönlü biletimiz olurdu.

“Onun yüzüne bakma,” dedim ve Psikopat Babbler’in ellerine baktım. Bu yaratığın, insanları ve yarı insanları büyüleme yeteneği dışındaki güçlerini nerden aldığını merak ediyordum. Tek bildiğim, en az Dumanlı kadar tehlikeli olduğuydu. Şu anda, o ejderhanın yanında olması için her şeyimi verirdim.

“Bana, adamı ver ve ben de, yaşamana izin vereyim,” dedi, cin.

“Hangi adam? Bu adam mı?” Salak rolü yaparak, Chase’i işaret ettim. Ona, Maggie ve Iris’in nerede olduklarını sormak istiyordum ama saklanmış olma ihtimalleri de vardı ve yaratığı onların varlığından haberdar etmek istemiyordum.

Babbler, Chase’e baktı ve sinirle burnundan soludu. Bir dakikalığına ilüzyon yok oldu ve gerçek halini gördüm. Koyu ve kalın bir sürüngen gibiydi. Ağzından dışarı fırlamış azı dişleri, yabandomuzununkilere benziyordu. İki ayaklı bir kertenkele gibiydi ve bir darbeyle, beni ikiye bölebilecek

kadar keskin pençeleri vardı.

“Allah Kahretsin! Chase, hemen buradan çık ve Morio ve Delilah’ı buraya gönder. Onların yerine geç ve arabanın kapılarını kilitle.” İki adamın arasına geçerek, yolu kapadım. Chase duraksayınca, “Hemen! Ya dediğimi yaparsın ya da ölürsün. Güven bana,” dedim.

Chase dönüp, koşmaya başlayınca, ellerimdeki güce odaklandım. Bu kadar konuşma yeterliydi.

“Yan!” diye bağırdım, avuçlarımı Psikopat Babbler’e doğru yöneltirken. Enerji, ellerimden fırladı ve tam göğsüne, isabet etti. Vücudundan dumanlar çıkarak, geriye doğru fırladı ve ilüzyon bozuldu. Daha fazla enerji toplayabilmek için odanın girişindeki kolonun arkasına saklandım. Ay ışığını ellerime çekerken, bildiğim tüm sihirleri hızla düşündüm ama hiçbir, enerji kadar etkili değildi. Ayrıca, geri tepme riskleri de vardı.

Cinin nefesini duymaya çalıştım ama havada sadece sessizlik vardı. Bu, ilginçti. Evi korumak için yapmış olduğum sihirlerin de desteğiyle, onu duyuyor olmalıydım. Saklandığım yerden çıkmalıydım ama önce, nerede olduğunu anlamalıydım. Eğer kolonun diğer tarafında beni bekliyorsa, tek bir pençe darbesiyle işimi bitirebilirdi. Belki de, camdan çıkıp verandaya atlamıştı.

Cesaretimi toplayarak, kolonun arkasından çıktım ve boş odaya baktım. Camlar kapalıydı ve ondan hiçbir iz yoktu. Hangi cehenneme gitmişti? Onun izlerini takip etmek çok zor olmamalıydı ama bunu yapmak, beni savunmasız bırakacaktı. Aynı anda, hem yerini tespit edip hem de gücümü korumam mümkün değildi.

İsteksizce odağımı değiştirdim ve onun aurasının izlerini aramaya başladım. İşte! Odağın ortasından geçti. Kızıl ve mor parıltılar, ıslak kumdaki ayak izleri kadar netti fakat aniden kayboldular. Allah kahretsin. İzlerini ısınlayarak ya da azaltarak, farklı bir şekle sokmuştu. Her yerde olabilirdi.

Hayal kırıklığına uğrayarak, gardımı düşürdüm. İlk hatam da bu oldu. İkinci hatam ise, beni neredeyse öldürüyordu. Psikopat Babbler'in nerede olduğuna o kadar odaklanmışım ki, arkamdaki kıpırtıyı hissetmedim. Sonrasına dair hatırladığım tek şey, cinin beni kalın elleriyle belimden yakaladığıydı.

"Bana adamı ver ki, seni parçalara ayırmayayım." dedi. Sesi, sertti. Ama o konuşurken, farklı bir ses daha duydum. Ben yere düşerken, Psikopat Babbler kesik bir çığlık attı. Kendimi toparlayarak, tam zamanında döndüm ve Babbler'i, onu makasla arkasından bıçaklayan Iris'in üstüne doğru yürürken gördüm. Ona doğru bir adım daha attı ve Iris, gözleminde bir dehşet ifadesiyle geri çekildi.

BÖLÜM 17

"Iris, koş! Git ve yardım getir!"

O, Iris'e vuramadan, kendimi yere attım ve tüm ağırlığımı, Babbler'in bacaklarının arkasına verdim. Psikopat Babbler, dengesini kaybetti ve lanetler yağdırarak, öne doğru düşmeye başladı. O yere düşünce, çömeldim ve ışığı geri çağırdım. Enerjiyi yavaş ve düzenli alabilecek vaktim olmadığı için, cehennemden cızırdayan çatalları istedim.

Cin, ayaklarının üstünde doğrulup, dilini şaklattı. Teni, bir zırh gibi pullu, sert ve bakır tozu tonlarındaydı. Ağzını açtığı anda, dişlerine yapışmış parlak damlacıklar görüyordum. Güzel, bu arkadaşın da daha az güçlü cinler gibi, tükürüğü zehirliydi.

"Çirkin bir herifsin, değil mi?" Enerjiden kaynaklanan karıncalanmayı hissettim ve kendimi, ona tamamen açtım. Tüm güç vücuduma akın ederken, bilincimi korumaya çalıştım. Eğer başaramasaydım, güç bana dönüp, beni canlı canlı yakabilirdi.

Ayaklarımın üstünde sallandım. Psikopat Babbler de,

aynısını yaptı ve Öteki Dünya'da, adalarda yaşayan Jukon savaşçıları gibi, dövüşe hazır bir şekilde, başlamak için sinyal beklemeye başladık. Ve yine, Jukon savaşçıları gibi, ölümüne savaşacaktık. Ama ben, savaşçılar gibi, o dakika ölmeye hazır değildim.

"Vazgeç artık, kızım. Beni yenemeyeceğini biliyorsun," dedi, cin. Sesi kalındı ve büyük, ıslak dilinde çınliyordu.

Alay edişini görmezden gelerek, vücuduma dolan enerjiye odaklandım. Uziyormuşum gibi hissettim ve çatallar vücudumda titrerken, dehşete kapıldım. Derin bir nefes alarak, Anne Ay'a dua ettim ve o da, bana cevap verdi. Onun gücü ve civa gibi kanı, vücuduma aktı. Nefese nefes, kana kan, ete et... Son bir nefes alarak, ellerimi kaldırdım. O, bir cin olabilirdi ama ben de, yarı peri ve cadıydım. Eğer gücüm, saldırı sırasında kısa devre yaparsa, ayın enerjisi bana destek olacaktı.

Gözlerini kısarak, durdu. "Cadı..."

"Bravo, anladın," dedim. "Ve Etiket 101 dersini unutmuşsun. Asla, bir cadıyı kızdırmamalıydın." Ve ışığı serbest bıraktım. Çatallar, elimden hızla fırlayıp göğsüne saplandı. Hırıldadı ve yanık kokusu burun deliklerime akın ederken, sendeledi. Hemen, bir sonraki saldırı için hazırlandım.

Öne atıldı ve büyük pençelerinden birini bana doğru savurdu ama saldırısından, çevik bir hareketle kurtuldum. Bir daha denedi ve bu sefer, birkaç santimle kaçtı. Dengemi kaybetmemeye çalışarak, hızla yana kaçtım. Eğer biri acilen yardıma gelmezse, şiş kebab olacaktım.

Kulaklarımı diktim ve yaklaşan yardımın sesini duymaya çalıştım. Hiçbir şey. Ve sonra, bir ses duydum... Mutfaktan gelen, hafif bir klik sesi... Hızla, camdan dışarı bak-

tım ve karanlığın erkenden çöktüğünü gördüm.

"Sen! Cin! Gel de canına okuyayım." Tanıdık bir ses, odayı doldurdu. Psikopat Babbler dönünce, kırmızı gözleri parlayan Menolly'i gördüm. Menolly, ona doğru atılırken, ben de bu sefer bacaklarını hedef alarak, bir kez daha saldırdım. Derisi o kadar sertti ki, enerji tenini kavurdu ama çok küçük bir hasar bıraktı.

Işık, Babbler'in vücuduna hücum ederken, odada bir şimşek çaktı. Menolly inledi; ışık onu vurmamıştı ama ışıktan pek hoşlanmamıştı. Cin, görünüşe göre, ışığı daha da az sevmişti. Etrafında döndü ve pençelerinden son anda kurtuldum ama üstüme düşüp, beni, yere sermeyi başardı. Yüzünü, yüzümün birkaç santim yakınında görünce, çığlık attım. Sonra bir anda, ipteki bir kukla gibi, üstümden yukarı doğru yükselmeye başladı ve narin, minyon kızkardeşimin, onu tek eliyle kaldırdığını gördüm.

Hemen, geri çekildim. Menolly, ağzını açtı ve saldırıma hazırlandı. Azı dişleri, öldürücü iğneler gibi parlıyordu. Kana susamış bir şekilde, cini yere yatırdı ve dişlerini boynuna geçirdi. Psikopat Babbler direndi ama Menolly, onu yerde tutmayı başardı. Kendini, onun kanıyla doldururken, kanını emişinin sesini duyuyordum.

Midem bulandı ama onu büyülenmiş bir şekilde izledim. Menolly'i, daha önce hiç beslenirken görmemiştim. En azından, bu şekilde... Onu, yabancıların kanını içerken görmüş-tüm ama ben onunlayken, onları zarar görmemiş ve canlı bir şekilde bırakırdı. Bu sefer amacı beslenmek değil, öldürmekti. Vampirlerin güçlü olduklarını biliyordum ama bu kadar güçlü olduklarının farkında değildim. Bu belki, özel bir du-

rumdu ama görüntü beni rahatsız etmişti. Tiksintimi gizlemeye çalıştım. Bu savaşta, merhamete veya şefkate yer yoktu. Psikopat Babbler'in şansı olsaydı, hepimizi öldürürdü.

Bu arada benim de kendi problemlerim vardı. Vücuduma kramplar girmeye başladı. Titriyordum. Işığı çağırmanın yan etkileri olurdu ve ben, çok fazla enerjiyi kısa zamanda almıştım. Kapı girişine yaslandığım sırada, Morio, içeri girdi. Durumu anladı ve bana doğru koştu.

"İyi misin?" diye sordu.

Cin, gözümün önünde yok olurken, başımla onayladım.

Menolly, doğaüstü bir şekilde parmak uçlarında dikilerek, cinin üstünden kalktı. Kan, çenesinden damlıyordu... Kan siyahı ama her şeye rağmen, kandı. Gözleri vahşetle dolmuştu ve elini kaldırarak, uzak durmamızı işaret etti.

"Henüz, yanıma yaklaşmayın," dedi. Sesi, boğuk çıkıyordu. "Bir dakika içinde, döneceğim." Odadan çıkıp, mutfığa doğru yöneldi.

"O, iyi mi?" diye sordu, Morio.

"Hâlâ, kana susamış durumda," dedim, sırtıma ağrı saplanırken. "Tanrım, çok acıyor. Herneyse, kontrolünü geri kazanınca dönecektir. Bu arada biz de, Psikopat Babbler'e bir baksak iyi olur." Sırtımı gererek, kendimi rahatlatmaya çalıştım.

"Hazır mısın?" diye sordu, Morio.

Başımla onayladım ve Morio arkamı kollarken, Babbler'e doğru ilerledim. Ona hafifçe dokunarak, bir hayat belirtisi olup olmadığını kontrol ettim.

"Sanırım, ölmüş." Morio, yaratığın yanına diz çöktü. Babbler'in başını yavaşça yana çevirdi. Boynundaki iki diş

izinden hâlâ siyah kan damlıyordu ama görünüşe göre, Menolly, onun işini boynunu kırarak bitirmişti. Ve o, Menolly'nin kanından içmediği için, bir daha hayata dönmeyecekti. İkisi, gitmişti. Şimdi sıra Serseri Luke'taydı.

"Evet, bununla, kalan problemlerimizden birini daha halletmiş olduk," dedim, kendimi, salondaki koltuklardan birinin üstüne bırakırken. "Hadi, Tom'u buraya getirelim ve onu nasıl Wayfarer'a götüreceğimizi planlayalım. Luke, hâlâ dışarıda bir yerlerde ve o, Kuş Kadın ve Psikopat Babbler'den, çok daha güçlü. Babam onunla savaşırken, neredeyse ölüyordu ve kendisi hemen hemen, hiç yara almadan kurtuldu."

Gelen sesle irkildim ve hemen ayağa kalktım. Gelen, Menolly'di. "Ölmüş mü?" diye sordu, hüzünlü bir sesle.

"Evet, ölmüş. Sen iyi misin?" Her zamankinden çok daha solgun görünüyordu ve bir cinin kanını içmenin, vampirler üstünde nasıl bir etki yarattığını merak ettim.

Omzunu silktili. "Tahmin etmiştim. Çirkin kanı yüzünden midem bulandı. Bu pislikten artık kurtulmayı planlıyorum," dedi ve bodruma doğru yöneldi. Arkasından gitmek istedim ama yalnız kalmak istiyordu.

"Morio, sen git ve herkesi buraya getir. Ben de gidip, Maggie ve Iris'i bulacağım."

"Iris, güvende. Sen ona kaçmasını söylediğinde, yanıma arabaya geldi." Emin olmak için, cini tekrar dürttü. Psikopat Babbler hareket etmedi. "Hemen dönerim," dedi, kapıya doğru ilerlerken.

Serseri Luke'un, Babbler'in ölü bedenini toplamaya gelmemesini umarak, mutfığa doğru yöneldim. Bodruma giden gizli kapı açıktı ve kapıdan geçerek, yavaşça merdivenleri

indim. Menolly'nin yatak odasına geldiğimde, kan odasından gelen kusma seslerini duydum. Midem bulandı. Harika, şimdi kendimi kaybetmeye, kötü bir çörek uzaklığındaydım. Cinin kanının tadını düşününce midem bulansa da, ilginç bir şekilde Menolly'nin onu sevmemesine sevindim. Onun hasta olmasını istemiyordum ama...

"Muup... Muup..."

Ses, Menolly'nin yatağının diğer tarafından, duvarın yanından geliyordu. Hızla, o tarafa koştum. Kutusunda yatan Maggie, küpleriyle oynuyordu. Küpleri daha çözmemişti ama köşelerini emerken, çok eğleniyor gibi görünüyordu. Bana doğru uzandı ve onu kollarıma aldım.

"Hey, tatlı şey. Seni buraya Iris mi getirdi?"

"Cin eve girince, burada, güvende olacağımızı düşündüm." Iris, merdivenlerde duruyordu. Üçümüz dışında, bodrum hakkında bilgisi olan, sadece Iris vardı.

"İyi düşünmüşsün," dedim. "İkiniz de zarar görmediğiniz için, çok mutluyum. Ne oldu?" Konuşmaya başlamadan önce, elimi kaldırdım. "Bekle, herkes toplanınca anlatırsın. Hadi, gidelim. Menolly de, birkaç dakika içinde bize katılacak."

Bodruma inen kapının, iyice kapalı olduğuna emin olduktan sonra, oturma odasına doğru ilerledik. Delilah ve Chase, koltukta oturuyorlardı. Wisteria da, hâlâ bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde, ikisinin ortasında, yerde yatıyordu. Morio, camdan dışarı bakıyordu. Tom, sallanan sandalyede oturuyordu ve biraz yorgun ve kafası karışmış görünüyordu.

Kollarımda Maggie'yle, Delilah'nın önüne, yere oturdum ve yavaşça, boynumu esnettim. Eğer bir insan olsaydım, şu

anda kırık bir kemikle ya da kırık bir boyunla uğraşıyor olacaktım. Yarı peri olarak da, iyi bir masaja ihtiyacım vardı. Delilah'nın bacaklarına yaslandım ve omzuma masaj yapmaya başladı. Maggie mırıldanarak, kollarımda kıvrıldı. Başta hiç kimse bir şey söylemedi ama sonra, herkes, aynı anda konuşmaya başladı.

"Hey! Durun. Herkes teker teker konuşsun lütfen. Başım ağrımaya başladı ve Psikopat Babbler'in vurduğu yerler çok acıyor." Maggie'yi, Delilah'ya verdim ve ayaklarıma masaj yapmaya başladım.

O sırada, Menolly odaya girdi ve gözlerimiz buluştu. Konuşmadık ama birbirimizi anlamıştık. Olaylar durulduktan sonra, Psikopat Babbler'in ölümüyle ilgili, uzunca bir konuşma yapmalıydık. Ona, oturmasını işaret ettim.

Menolly, Wisteria'ya baktı. "O, burada ne arıyor? Ve neden bağlı?"

Başımı salladım. "Biraz bekle," dedim. Öğrendiklerimizi tartışmalıydık ama bunu, Wisteria'nın yanında yapmak, ölümcül bir hata olurdu. Onu, bizim konuşmamız bitene kadar kalması için bir yere saklamalıydık ve bu yer, Serseri Luke veya diğer arkadaşlarımızın, onu bulamayacağı bir yer olmalıydı.

"Wisteria'yı bir yere saklamalıyız," dedim, onu göstererek. Gözleri öfkeyle parladı ve eline, ilk kez, bizi yok etme fırsatının geçeceğini hissettim..

"Ben hâlâ, onu öldürmemiz gerektiğini iddia ediyorum," dedi Morio, sakın bir şekilde. "O, hem görevimiz hem de bizim için tehlikeli. Onu, özgür bırakamayız."

Haklı olduğunu biliyordum ama daha fazla ölüm ve yok

etmeyle yüzleşecek durumda değildim. Yüzünde kafası karışmış bir ifadeyle, Wisteria'ya bakan, Menolly'e döndüm.

Delilah kaşlarını çatı ve fikrini net bir şekilde göstererek, başını salladı. "Kulağa ne kadar mantıklı gelse de, bunu yapamayız. Yapılacak en iyi şey, onu ÖDHA'ya geri götürmek. Gerisiyle, onlar ilgilensin. Onu sorgulayıp, başka casusların da isimlerini alabilirler."

"Casus mu? O yüzden mi burada?" diye sordu, Menolly. Wisteria'ya döndü. "Barda olduğun tüm o süre içinde, casusluk mu yaptın? Jocko, sana güvendi! Eğer onun ölümüyle bir ilgin varsa..." Tıslarken, azı dişleri göründü. "Seni uyarıyorum. Damarlarında akan sıcak bir kan olmasa da, hi, seni, bir sineği öldürebileceğim kadar kolaylıkla öldürebilirim."

"Bekle!" Baş ağrım şiddetlenmişti ve tek yapmak istediğim, bir yorganın altına girip uyumaktı. "Menolly, Wisteria'nın, Jocko'nun ölümünde parmağı var, evet, ama cinlerin onu öldürmeyi planladığını bildiğini düşünmüyorum. Dirisi, ölüsünden çok daha fazla işimize yarar. Ama konuşurken, onu bırakabileceğimiz, güvenli bir yer bulmamız lazım."

"Bu kolay," dedi ve benim nazik, porselen kardeşim, elinin tersiyle ona öyle bir vurdu ki, Wisteria kendinden geçti. "İşte. Problem çözüldü. Eğer hâlâ varlığı konusunda endişeliyseniz, onu biz konuşurken uzakta olması için, birkaç dakikahına verandaya bırakalım."

Delilah, bir kaşını kaldırdı ve Maggie'yi Chase'e verdi ama Morio'yla ikisi, Wisteria'yı diğer odaya taşırlarken, tek kelime dahi etmedi. Başında bekleyebilecek birisinin olmasını isterdim ama bu mümkün değildi ve ben de perdeleri sı-

kıca kapatıp, kapıyı aralık bıraktım.

Oturma odasına dönerken, Delilah, beni kenara çekti. "Menolly, bugün çok gergin. Ne oldu?"

"Psikopat Babbler, bana saldırırken onu öldürdü. Belki cin kanı içmek, sınırları bozuyordur."

Oturma odasında, yerlerimize yerleşirken, bu konuyu düşündüm. Cinin kanını içmek, bir vampire, midesini altüst etmekten başka ne yapıyor olabilirdi? Menolly, toplumdaki serserilerle besleniyordu. Onların kanı, onu negatif yönde etkiliyor muydu? Bu, daha önce üstüne düşünmediğim bir şeydi ve bunu, ona daha sonra sormak üzere, bir kenara not ettim.

Morio ve ben, Tom'u nazikçe Menolly'e tanıtarak, Tom'un evinde yaşanan olayları hızla anlattık. Iris, telaşla Tom'un yanına giderken, Menolly'de başıyla selamladı.

"Çay içmek, ister misiniz?" diye sordu, beslenme uzmanımız, Iris.

Tom gülümsedi ve başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Hoşuma giderdi."

"Iris, önce bize neler olduğunu anlat, sonra istersen hepimize çay yaparsın." Ona baktım ve bana, o kocaman gülümsemesiyle karşılık verdi. Etrafta arkadaşlarına annelik yapmayı seven birinin olması, çok güzel bir şeydi. Kendi annemiz öleli, çok uzun zaman olmuştu. Ne kadar genç görünüyor olsa da, Iris yaşça hepimizden oldukça büyüktü.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Derste, sözlüye kalkmış çocuklar gibi, ellerini kucağında birleştirdi. "Oturma odasından gelen sesi duyduğumda, Maggie'ye kahvaltısını yediriordum. İçeri baktım ve cini gördüm. O, benim kokumu almadan, Maggie'yi ve kutusunu aldım ve..." Durak-

sayarak, Chase ve Morio'ya baktı. "Ve senin beni bulduğun yere saklandım. Senin, onunla dövüştüğünü anladım ve yardım etmek için yukarı çıktım."

Iris'in, çok gelişmiş bir duyma yeteneği vardı, yüz kilometreden, bir farenin sesini duyabilirdi. Beni, gizli bölmeden duymuş olmasına hiç şaşmamadım. Menolly'nin gizli odasından bahsetmemesine minnettar kalarak, gırtlığımı temizledim.

"Bildiğimiz kadarıyla, Psikopat Babbler yalnızdı," dedim. "Bu da, Serseri Luke'un, Wayfarer yakınlarında bizi bekliyor olabileceği anlamına gelir. Arkadaşının öldüğünü öğrenbilmesinin bir yolu var mı, merak ediyorum."

"Onların, telepatik bir bağları olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok." ÖDHA'da, babam ve onun alayı dışındaki hiç kimse, uzun zamandır cinlerle karşılaşmadı ve babam, bu savaştan kurtulan tek kişiydi. Cinlerin, çeşitli güçleri vardı ve bu güçlerini, başkalarına zarar vermek için kullanmaktan zevk alırlardı. Babamın Luke'la olan hikâyesini daha dikkatle dinlemiş olmayı, dilerdim. Belki o hikâyede, şu anda bize yardımcı olabilecek bir şeyler olabilirdi."

Kardeşlerime baktım. "İşimize yarayabilecek bir şey hatırlıyor musunuz?" Şansıma, onlar bu hikâyeye benden daha çok ilgi göstermişlerdi.

Menolly gözlerini kısarak, arkasına yaslandı. "Sadece, neredeyse hayatını kaybedecek olduğunu hatırlıyorum." Dudaklarını emdi. "Hey, Luke'un ateş kılıcı olduğunu söylemişti, hatırlıyor musunuz?"

Ateş kılıcı mı? Ne? Ve sonra hatırladım. Babam, Serseri Luke ve onun ateşli kılıcıyla ilgili bir şeyler anlatmıştı.

"Haklısın. Babam, Serseri Luke'un sayısız çatışmadan geçip, birçok akrabasını öldürmüş olan on muhafızı, tek kılıç darbesiyle kestiğini anlatmıştı. Ve Luke, hepsini sadece kılıç darbesiyle öldürmeyi başarmıştı. Oymalı, kemik saplı, parlak, ateş kılıcıyla..."

"Kahretsin." Delilah'nın, omuzları çöktü. "Bunları, unuttuğum. Sadece, babamın ne zaman bir hamle yapsa, Serseri Luke'un, onun bir adım önünde olduğunu anlattığını hatırlıyorum." Bana baktı. "Kulağa pek hoş gelmiyor, değil mi?"

"Pek değil," diye mırıldandım. Ateş kılıcı mı? Düşmanlarının hamlelerini önceden tahmin edebilme yeteneği mi? İkisi, ayrı ayrı göz korkutuyordu ama iki yeteneğin, aynı yaratıkta olduğunu düşünmek dahi istemiyordum. Öksürdüm ve umut verecek birkaç şey söylemek istedim ama tek söyleyebildiğim, "Belki, her şeyi baştan almalıyız? Belki Gölge Kanat, sadece askerleri için bir yer bakıyordu?" oldu.

"Umarım," dedi, Morio. "ÖDHA'dan yardım isteyemez misin? Onlara, Psikopat Babbler'i anlatsan?"

Chase, bana baktı. "Senin Fısıldayan Aynan var, değil mi?"

Merdivenlere baktım. "Çalışma odamda. Hadi. Şu işi halledelim. Birisi aşağıda kalıp, Tom ve Wisteria'ya göz kulak olsa iyi olur." Sallanan koltukta uyuyakalmış olan misafirimize baktım.

Morio, elini kaldırdı. "Iris ve ben, burada kalacağız. Siz gidin. Buralarda daha fazla, oyalanamayız." Morio, camdan dışarıyı gözetlemeye başladı ve Iris'de mutfağa koşup, arka

kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti. Iris'in ırkının, birçok üstün yeteneği vardı ve Iris de, ırkının en iyilerinden-
di. Bir ev cinine göre, mucizevi bir gücü vardı.

Delilah, Chase ve Menolly ile beraber yukarı çıktık. Chase, merakla etrafı incelemeye başladı. Onun hakkını veremeliydim. Benimle flört etmeye çalışmayı bırakıp, Delilah'daki güzelliği keşfetmişti. Bende kredi, birkaç gün öncesinden çok daha yüksekti.

Çalışma odam, sihirlerimi çalıştığım, iksirlerimi hazırladığım ve pufik sandalyemde, bol bol kitap okuduğum bölgeydi. Fısıldayan Aynam, siyah kumaşla örtülü bir şekilde, odanın köşesinde duruyordu. Siyah kadife aynanın üstünden çıktım. Makyaj masası büyüklüğündeki aynanın çerçeveleri, cücelerin diyarı, Nebelvuori Dağları'nın gümüşünden yapılmıştı.

Gümüşe, birbirinin içine geçmiş fiyonklar, zarif güller ve yaprak desenleri işlenmişti. Büyücüler Derneği sayesinde, ayna, büyüler bozulana veya zaman rüzgârları dünyayı tüketene kadar, dayanacak kadar güçlüydü. İçindeki cam, sihir yeteneği olan birinin, bir üflemesiyle dahi kırılabilir olmasına rağmen, son derece sert görünüyordu.

Ayna, sesle aktive oluyordu ve frekansı, sadece benim ve kardeşlerimin seslerimize göre ayarlanmıştı. Chase'in de, evde benzer bir aynası vardı. ÖDHA aynayı, topluma açık bir yerde tutmasındansa, evde tutmasının daha güvenli olacağına karar vermişti ve bunu, bir sır olarak saklamasını söylemişti. Aynayı kilitli bir dolapta tuttuğunu biliyordum. Aynayı korumak için, güçlü bir güvenlik sistemi kurmuştu.

Sandalyeye oturdum ve "Camille," dedim.

Ayna, buğulanmaya başladı. Delilah, Chase ve Menolly, arkamda bekliyorlardı. Birkaç dakika sonra, aynanın diğer tarafından gelen bir ses, "Kim arıyordu?" dedi.

"Dünya Şubesi, rapor verecek." Daha önce de söyledim gibi, iş bürokrasiye geldi mi insanlar, perilerle boy ölçüşemezlerdi. Sis, yavaşça, dağılmaya başladı ve aynadaki görüntüm, aylardır görmediğim birinin görüntüsüne dönüştü.

"Baba!" Nerdeyse sandalyeden kalkıyordum ama bu, protokole uygun olmazdı. Kendimi, oturduğum yerde kalmak için zorladım. Herşeyden önce, o, yüksek kadamede bir yöneticiydi ve ona saygı göstermek zorundaydık. Ayrıca, eğer prosedüre uymazsam, beni rapor ederdi ve ben, başka bir ihtar daha istemiyordum.

Delilah, kendini tutamadı. Arkamda zıplamaya başladı. Menolly, omzumun üstünden öne doğru eğildi, yüzü, Öteki Dünya'ya dalmak için çok hevesli görünüyordu. İçimizde, evin özlemine en çok çeken oydu ve o dakika, bu görevi kabul etmenin, en çok ona kaybettirdiğini fark ettim.

"Camille!" Babam gülümserken, gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluştu. Öne doğru eğildi. İnsan standartlarına göre genç görünen, yakışıklı bir adamdı ama aslında, yeryüzündeki tüm insanlardan çok daha yaşlıydı. Tom Lane dışındaki tüm insanlardan... Orta boylu ve fit bir adamdı. Kuzgun mavisi saçlarını uzun bir örgüyle toplamıştı. Benim saçlarım da aynı renkteydi ve menekşe rengi gözlerime çok uyuyordu. Annemden sonra, bir daha bir kadınla olmamasına şaşıırıyordum. Annem öleli, çok uzun zaman olmuştu ve o, diğer kadınlarla, sadece partilerde ve sosyal ortamlarda cilveleşmekle yetinmişti.

"Sizi gördüğüme çok sevindim, kızlar," dedi. "Bugün, iletişim bölümü için gönüllü oldum çünkü çok öksürüyordum ama sizinle konuşma şansım olabileceğini hiç düşünmemiştim." Delilah, Menolly ve Chase'e baktı. "Kızlarım, nasılsınız?"

Derin bir nefes aldım. "Trillian'ı gördün mü? O, yaşıyor mu? Burada neler olduğunu anlattı mı?" *Lütfen, lütfen, lütfen... Lütfen bana, Trillian'ın hayatta olduğunu söyle...*

Babam, başıyla onayladı. "Evet. Ciddi bir şekilde yaralanmış ama yaşıyor. Doktorlar, zehri vücudundan çekmeyi başardılar." Omzundan geriye doğru baktı ve sonra, aynaya doğru yaklaşıp, daha kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Yarın, Büyükanne Coyote'nin kapısından geçerek, yanınıza gelecek. İyileşme döneminde, ona çok iyi bakmalısınız ve bu durum, en az bir ay sürecektir."

Rahatladım. "Tanrıya şükür! Peki ama neden onu virden bu kadar çabuk çıkarıyorlar?"

"Tanrıların bununla bir ilgisi yok," dedi, başını sallayarak. "Onu kurtarmak için ellerinden geleni yapan doktorlara şükretmelisin. Burada başımız dertte, Camille ve onun, burada, güvende olduğunu düşünmüyorum. Birkaç gün içinde burası, o ve onun ırkı için güvenli bir yer olmayacak."

Gözlerimi kıstım. "Neler oluyor? Baştakiler, burada uğraştığımız problemle pek de ilgileniyormuş gibi görünmüyorlar. Öteki Dünya ve burası tehlikede... Cinler, buradalar ve kapıları açmak için ruh mühürlerini arıyorlar. Gölge Kanat, bu dünyayı ve Öteki Dünya'yı ele geçirmek istiyor. Ve şu anda, Serseri Luke'la karşı karşıyayız."

Babam, hafifçe başını salladı. "Biliyorum. Trillian, ba-

na her şeyi anlattı. Ten gezginiyle olan kapişmanızdan beri neler oldu? Çabuk ol ve hiç bir şeyi atlama."

Ona, her şeyi anlattım.

"Ve Tom sizinle beraber, değil mi?"

"Evet," dedim. "Aşağıda. Büyükanne Coyote sayesinde bizimle çalışan yokai-kitsune, onunla ilgileniyor. Tanrıya şükür ki, Coyote onu göndermiş, birçok kez hayatımızı kurtardı. Ama Serseri Luke, dışarıda bir yerlerde ve biz, Tom'u Wayfarere'daki kapıdan geçirmeden önce, saldıracağını biliyoruz."

Babam düşünürken kaşlarını çatı. Döndüm ve mest olmuş bir şekilde aynaya bakmakta olan Delilah'ya baktım. Menolly de, babamın vampire dönüştüğü dönemdeki tepkisine duyduğu kızgınlığa rağmen, aynı durumdaydı. Hepimizin güvenceye ihtiyacı vardı ve babamın yüzü, son günlerde gördüğümüz en rahatlatıcı şeydi.

Arkamda duran Chase'e baktım ve onları henüz tanıştırmadığımı fark ettim. "Üzgünüm, sizi tanıştırmayı unuttum," dedim. "Baba, bu Chase Johnson. Chase, ÖDHA'nın Dünyadaki işlerini, yönetiyor. Chase, bu babam, Sephreh ob Tanu. Konsey üyesi ve yardımcı delege olarak, yönetim kurulu raporu veriyor."

Babam, hafifçe başını salladı. "Bizim soyadı sistemimiz, sana biraz karışık gelebilir. Bana Kaptan Sephreh diyebilirsiniz."

Chase, gırtlığını temizledi ve omuzlarını dikleştirdi. "Memnun oldum efendim. Bu şartlar altında tanışmamış olmamızı, isterdim." Ellerini saçında gezdirirken, kıpırdandı ve kendini gülmek için zor tuttu. Anne ve babalarla

tanışmak, her zaman zordu.

“Sence ne yapmalıyız?” diye sordum. “Serseri Luke’u alt edebilmemiz için, bize verebileceğin bir tüyo var mı? Eğer o Psikopat Babbler’den de kötüyse, başımız ciddi bir belada demektir.”

Babam, sandalyesinde kıpırdandı; rahatsız görünüyor-du. Aynaya daha da yaklaştı ve sesi, fısıltıya dönüştü. “Size, nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum ama sanırım, artık söylemeliyim. Saray ve Krallık’ta arbeye çıktı ve ÖDHA, kendi imkânlarıyla baş başa bırakıldı.”

“Neler oluyor?” Sırtımdan soğuk terler boşaldı. “Sen, güvende misin?”

Başıyla onayladı. “Benim için endişelenmeyin. Şu anda iyiyim ama devleti ve orduyu etkileyecek şeyler oldu. Gölge Kanat, hamlesini yapmak için, gerçekten en doğru zamanı seçti.”

Dudaklarımı yaladım, sormak istemiyordum ama başka çarem olmadığını da biliyordum. “Ne oldu?”

“Saray’da kaos yaşanıyor. Kraliçe Lethesandar’ın kardeşi, krallığı suçluyor. Tanaquar, Kraliçe’nin artık Öteki Dünya’yı yönetemeyecek durumda olduğunu iddia ediyor. Ve Lethesandar tarafından zarar görmüş ya da cezalandırılmış olan herkes de, ona destek veriyor. Şu anda, bir sivil savaşın içindeyiz ve konseyden kimsenin, cinler ve saldırılarla ilgilenebileceklerini sanmıyorum.”

Ağzım açık şekilde bakakaldım. “Sivil Savaş mı? Ama... Kraliçe, tek yöneticidir.”

“Tanaquar’ı, Kraliçe’nin kurbanları dışında, kim destekliyor?” diye sordu, Delilah.

Ona bakarak, “Bu, güzel bir soru. Kim?” dedim.

Babam, derin bir nefes aldı. “Trillian’ı, size olabildiğince çabuk göndermek istememin nedeni buydu. Tüm Svartanlar, Gölge Kanat’tan kurtulmak için, Yer Altı Ülkeleri’ni terk edip, tekrar Öteki Dünya’ya yerleşmek istiyorlar. Bu konuyu, bir süredir Tanaquar’la görüşüyorlar ve Tanaquar, eğer Krallığı almasına yardım ederlerse, onlara, cinler konusunda destek vereceğine söz verdi. Bir anlaşma yaptılar. Trillian, bana bu bilgiyi birkaç gün önce verdi. Bana kaçmam için zaman tanımak istiyordu.”

Tüm söylediklerini sindirmeye çalışarak, derin bir nefes aldım. “Krallık’a bundan bahsettin mi?” Babam, konseyin en sadık adamlarından biriydi. Eğer bu bilgiyi onlardan saklama gereği duyduysa, gerçekten kıyamet kopmak üzere demekti.

Başını salladı. “Camille... Kızlar... Saray ve Krallık’a son derece bağlıyım ama Lethesandar, bu ülkenin şerefine leke sürdü. İnsanlarını önemsemeyerek, Y’Elestial adına, leke sürdü. Siz gittiğinizden beri, her şey daha da kötüleşti. Kraliçe’yle aynı fikirde olmayan herkes, işkence gördü. Krallık’ın afyon partileri, şehri mahvetti. Bu, benim bağlılık yemini ettiğim Krallık değil.”

Babam, ahlaklı bir adamdı. Saray ve Krallık’a sadakati devam edecekti ama Krallığı mahveden Kraliçe’ye bağlı kalması gerekmiyordu.

“Tanaquar, dün suçlamalarını halka duyurdu ve Svartanların temsilcileri de oradaydı. Kraliçe çok kızgın çünkü onları, buradan o sürmüştü ve şimdi, geri dönmelerini engellemiyor. Konuyla ilgili, cücelerle de irtibata geçip, anlaş-

ma yaptılar. Cücelerin, Svartanlardan, ne kadar nefret ettiklerini biliyorsunuz ama Cüceler Kraliçesi, Gölge Kanat'la ilgili hikâyeye inanmış olmalı ki, Svartanların kralıyla bir ateşkes imzaladı.”

Duyduklarıma inanamaz bir halde, aynaya baktım. “Aman Tanrım! Baba, Tom’u Öteki Dünya’ya getirmeliyiz. Burada, ne o ne de ruh mührü, güvende değiller.”

Kafasını salladı. “Size, Serseri Luke’un zayıf yönlerini anlatarak yardımcı olabilirim ama ruh mührünü, Y’Elestial’e getirmemelisiniz. Kraliçe, onu kardeşine karşı kullanmak isteyecektir.”

Aynaya bakarken, umutsuzluğun verdiği ağırlığın altında eziliyordum. “O zaman, ne yapacağız? Onu nereye saklayabiliriz?”

İfadesiz bir yüzle, bana baktı. “Onu, Büyükanne Coyote’nin kapısına götürün. Kapının bu tarafıyla da, Büyükanne Bear ilgileniyor ve o kapı, ÖDHA’nın yetki alanının dışında kalıyor. Mührü, Cinlerin Kraliçesi, Asteria’ya götürün. Mührü kendi çıkarlarına kullanmayacaktır, ona güvenebilirsiniz sanırım. Bildiklerinizi, ÖDHA’dan kimseye anlatmayın. Serseri Luke’u öldürün ve bunu, ayrı bir olay olarak rapor edin.”

ÖDHA’nın arkasından iş çeviriyor olmanın, onu yaraladığını biliyordum. Hayatlarımız buna bağlı olmasa, bizden de böyle bir şey yapmamızı istemeyeceğini çok iyi biliyordum.

Başımınla onaylayarak, yerime oturdum. “Dediğin gibi yapacağız baba. Şimdi, bize Luke’u anlat. Zayıf yönleri var mı?”

Babam gözlerini kapadı, yorgun ve bitik görünüyordu.

“Size, onunla savaşırken neler olduğunu tekrar anlatacağım ama korkarım, bu yaratığı yok etmek, bugüne kadar yaptığınız en zor şey olacak,” dedi.

BÖLÜM 18

Konuşmamız bittiğinde hepimiz, en az babam kadar bitkin görünüyorduk. Chase, resmen titriyordu. ÖDHA'ya katıldığı zamanlarda, sadece bir polisti ama şimdi, ona sevgili ajansının bozulduğu ve bu sivil savaşın, bugüne kadar Dünya'da kurmuş olduğu tüm düzeni altüst edebileceği söyleniyordu.

Delilah ve Chase, bizim için sandviç hazırlarlarken, ben de, Morio ve Iris'e konuştuklarımızı anlattım. Wisteria'yı, gözümüzün önünde olması için, oturma odasına geri taşıdık.

Tom da, halledilmesi gereken başka bir konuydu. Çok fazla konuşmuyor, sadece kendi kendine mırıldanıyordu. Ama Maggie'yi görünce yüzü aydınladı ve onu kucağına alıp alamayacağını sordu. Mutfaktaki sallanan koltuğa oturlarlarken, onları seyrettim. Maggie'nin küçük elleriyle oynuyor, Maggie, küçük pençeleriyle onun parmağını tuttuğunda gülümsüyordu. Kendimi usanmış ve üzgün hissederek, gözlerimi sil-

dim. Karşı karşıya olduğumuz şeytan, Dünya'daki Maggie'leri ve Tomları yok etmeyi hedefliyordu. Onlara kan kusturacaklar ve bir saniye dahi düşünmeden, derilerini yüzeceklerdi. İşte bu yüzden, kalmalı ve savaşmalıydık.

"Büyükanne Coyote'nin yardımına ihtiyacımız olacak. Tom'u, Öteki Dünya'ya götürmek için, onun kapısından geçmemiz gerekiyor." Parmaklarımla masada tempo tutarak, düşünmeye başladım. "Sonra da Luke'u olabildiğince çabuk bulup, yok etmemiz gerekiyor."

Morio, gözlerinde endişeli bir ifadeyle başını salladı. "İçimde, biz Coyote'nin ormanlarına varmadan önce, Luke'un bizi bulacağına dair bir his var. Belki arkadaşının şu sıralar onunla buluşup, rapor vermesi gerekiyordu ama cese-di, senin oturma odanda yatıyor. Ayrıca Luke, şimdiye kadar, Tom'un bizimle olduğunu anlamış olmalı."

"Gidip, Büyükanne Coyote'yle, onun kapısından geçebilmemiz için anlaşabilir misin?" Ona baktım ve yaşadığımız ateşli deneyimimize dair görüntüler, beynime üşüştü. Trillian dönünce, ikisi arasında çok zorlanacaktım çünkü ikisinden de vazgeçmek istemiyordum.

Morio, Delilah'nın, tabaklarımızı koyduğu tezgâha baktı. "Yemeğimi yer yemez, gideceğim. Bu arada, sana da, Luke'un yerini belirleyebilecek bir sihir yapmanı öneririm. Şu anda, buraya doğru yolda olduğuna bahse girerim. En son iste-yeceğimiz şey, ona hazırlıksız yakalanmak."

"Oh, bu tam da ihtiyacımız olan şey," dedim. "Ve eğer yaptığım büyü, Kuş Kadın'da olduğu gibi geri teperse, Luke'u aramamıza gerek kalmayacak çünkü o, tam oturma odamızın ortasına gelecek."

Chase ve Delilah, kahkahalarla güldüler. Morio'nun, haklı olduğunu düşünüyordum. Öylece oturup, Luke'un bizi bulmasını bekleyemezdik. Delilah'nın verdiği, hindili sandviçi aldım ve öfkeyle ısırıldım.

"İyi iyi, gülün..." dedim. "Ama Morio, haklı. Deneyeceğim ama hazırlıklı olmamız lazım çünkü eğer Luke salonun ortasında belirirse, onu o anda yok etmeliyiz. Bu, ölümüne bir savaş olacak arkadaşlar."

Chase, karşımdaki sandalyeye oturdu. "Camille, Y'Elestial'deki sivil savaşın temeli ne zamanlara dayanıyor?"

Omuz silktim. "Kim bilir. Belki yüzyıllarca yıl öncesi-ne. Lethesandar, bir afyon bağımlısı; bunu hepimiz biliyoruz."

"Wisteria'yı çözmeliyiz," dedi Delilah, tezgâhın üstüne oturup, uzun bacaklarını aşağı sarkıtırken.

"Ne? Niye böyle bir şey yapalım? Bu kaltak, çok tehlikeli." Ona baktım, beynini nerde bıraktığını merak ediyordum.

"Saatlerdir bağlı oturuyor. Artık her tarafına kramplar giriyor olmalı."

Kardeşim, dünyadaki en merhametli kalbe sahipti. İç çektim. Doğru söylüyor olsa da, bunu yapmamız çok tehlikeli olurdu. "Delilah, tatlım, bunu bir dakika düşün. Wisteria, bizi öldürmeye çalıştı. O, cinlerin tarafında savaşıyor. Bizden nefret ediyor. Ve sen, onu çözmemizi mi istiyorsun? Chase'e yaptığı şeyi hatırla."

"Bu konuda, Camille'e hak veriyorum, Delilah." Chase, benimle aynı fikirde olduğuna pek memnun görünmüyordu. "İşimizi şansa bırakamayız. Herşey bu kadar kötüye

giderken, bir de onu çözme riskine giremeyiz.”

Delilah, Menolly’e döndü ve Menolly, fikrini başını sallayarak belirtmeyi tercih etti. “Anlıyorum ama onu saatlerce bağlı tutmak, çok zalimce geliyor. En azından, su içmek ister mi diye, soramaz mıyız?”

Dudaklarımı sıkıca kenetledim, artık kötü polisi oynamak istemiyordum. Chase’e baktım, o da buna pek hevesli görünmüyordu.

Menolly, mutfakta uçuşan sineğe vurarak, öldürdü. “O, bir prenses değil, kedicik. O, kana susamış, bir orman ruhu...” dedi. “Elinde olsa, senin kafanı koparırdı.”

Delilah, gözlerini kocaman açarak, saf kız bakışıyla Menolly’e baktı. “Peki, ama eğer işler yolunda gitmezse, beni suçlamak yok. Hadi, sana yardım edeceğim. Ona biraz su içmesini teklif edeceğiz ama tek bir kasını dahi oynatırsa, onun boynunu kırarım.”

“Daha iyi hissedip, hissetmediğime emin değilim,” diye mırıldandı Delilah, ikisi koridora doğru yönelirken.

Iris lavaboda, bulaşıkları yıkıyordu. Ona, tam uğraşmamasını söyleyecektim ki, sustum. Ev perileri, önem verdikleri insanlara yardım etmekten büyük zevk alırlardı. Bu, onların bir parçasıydı; tıpkı, kuvvetli ama akılsız olmanın Jocko’nun bir parçası olması gibi, alaycı olmanın Trillian’ın bir parçası olması gibi...

Döndü ve ellerini bezle kuruladı. “Siz, şu cinle savaşırken, ben ne yapmalıyım?” diye sordu.

“Maggie ve Tom’la birlikte saklan. İkisini de koruman lazım. Biz de, sizin güvenliğinizi sağlayacağız.” İçinde olduğumuz çıkmazı düşünürken, sandviçimin kalanıyla oynama-

maya başladım. Eğer babam, yardım etmek için bu tarafa gelebilseydi, çok daha güvende hissedecektim ama böyle bir şey olmayacaktı.

Trillian’ın bu olaylardaki rolü her neyse, Kraliçe’nin, bundan haberdar olup olmadığını merak ediyordum. Tom’u, Cüceler Ülkesi’ne bırakıp, güvenliğini sağladıktan sonra eve nasıl gideceğimizi bulmaya çalışıyordum. Eğer Y’Elestial’e dönersek, ÖDHA bizi Tanaquar’a karşı savaşmamız için görevlendirecekti. Ve eğer gerçek hislerimi dürüstçe itiraf etmem gerekirse, ben, Tanaquar’ın kazanmasını istiyordum.

Kraliçe’nin genç kardeşi, zeki ve güçlüydü. Onun da zalim bir tarafı vardı ama ondaki adalet duygusuna, afyon bağımlısı kraliçemizinkinden daha çok güveniyordum. Fakat şu anda, evde değildik. Şimdi, bizi bekleyen savaşa odaklanmalıydık.

Daldığım derin düşüncelerden sıyrılmak için başımı salladım ve ayağa kalktım. “Chase, sen ve Morio, mutfakı terk eder misiniz lütfen? Iris’i, Tom’u ve Maggie’yi saklamam lazım. Sonra da, Luke’un nerede olduğunu bulmak için, yer belirleme sihrimi yapacağım.”

“Benim de gidip, Büyükanne Coyote’yle konuşmam gerekiyor zaten,” dedi Morio, bana hızlı bir öpücük vererek. “Ben dönene kadar, kendine iyi bak.” Kapıdan çıktı. Mutfak penceresinden ona baktım ve bir saniye içinde kırmızı bir tilkiye dönüşerek, ormana doğru koşmaya başladı.

Chase odayı terk edince, yavaşça Tom’a doğru ilerledim. “Maggie’yi alır mısın?” Iris’e fısıldadım. Tom başını kaldırıp, uzun zamandır gördüğüm en tatlı gülümsemeye, bana baktı.

“Bana karşı çok iyiydiniz, bayan. Size yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı?” Bu, onu daha da sevmeme neden oldu. Titania’nın, neden onu etrafında tutmak istediğini anlamaya başlamıştım.

“Güven bana, Tom. Farkında olmasan da, şu anda, bize gerçekten yardım ediyorsun. Şimdi, arkana yaslanıp, gözlerini kapatmanı istiyorum. Uyku zamanı geldi.” Yapacağım sihrin yolunda gideceğini umuyordum. Beni dinleyip, başını koltuğa yaslayınca, bir elimi alına, bir elimi omzuna koydum. “Duy ama unut. İzle ama uyu. Anne Ay.”

Sözler, bir dakika boyunca havada asılı kaldı ve sonra vücudunu sarsarak, örtü gibi üstüne çöktü. Birkaç saniye sonra, Tom, düzenli nefes almaya başladı. Eğildim ve kulağına fısıldadım.

“Benimle gel ve adımlarına dikkat et, Tom,”

Ayağa kalktı. Elini tuttum ve onu gizli girişe doğru yönlendirdim. Menolly’nin oturma odasına ulaştığımızda, onun yaslanan koltuğa oturmasına yardım ettim. Iris de, onun üstünü örttü.

“Saatlerce uyuyacak,” dedim. “Ne yaparsan yap, sakın, onu biz dönene kadar yukarı çıkarma. Eğer bir şeyler yanlış gider veya bir tehlike sezersen, boynundaki kolyeyi al ve Maggie’yle, olabilecek en iyi yere saklan. Eğer geri dönmezsek, kolyeyi al ve Büyükanne Coyote’nin kapısından geçerek, Cüceler Kraliçesi’ne götür.” Ona ve Maggie’ye sıkıca sarılıp mutfağa döndüm ve gizli kapıyı, arkamdan sıkıca kapadım.

Ben, oturma odasına geçmeden önce, Menolly lanetler yağdırarak mutfağa geldi. Sinirlendiği aşıkardı. Gözleri kırmızıya dönmüş, pençeleri dışarı çıkmıştı.

“Ne oldu?”

“Wisteria şansını denedi ve vampiri oynamaya karar verdi,” dedi Menolly, omzunun üstünden, dik dik bakarak.

Delilah, yavaşça mutfağa girdi. Bir eliyle boynunu tutuyordu ve parmaklarının arasından kan sızdığını gördüm.

“Ne oldu sana, böyle?” Hızla, yanına gittim ve elini yarasından çektim. Menolly haklıydı. Wisteria, dudaklarını kardeşimin boynuna gömmüştü ve bu, bir aşk öpücüğü değildi. Yaradan kan fışkırıyordu ve yaranın kenarlarını ilginç, yeşil bir kabuk kaplamıştı.

“Lahana nefesli, bir bardak su istedi ve Delilah, bardağı ona verirken saldırdı.” Menolly, kendini sandalyeye bıraktı ve nazik bir şekilde, bacak bacak üstüne attı.

“Hâlâ, hayatta mı?” Kardeşimi iş başında gördüğümünden beri, pek umudum yoktu ama Menolly, beni şaşırttı.

“Evet, kıymetli misafirimiz hayatta. Ama artık, birinin yardımı olmadan hareket edemeyecek,” dedi. Yüzünde, tehlikeli bir gülümseme vardı. “Onu, öyle bir bağladım ki, inan bana günlerce vücudundaki her kası hissedecek.”

Delilah yarasını temizleyip, bandajlamama izin verdi. Kötü görünüyordu ama Öteki Dünya’dan getirdiğimiz antibakteriyel pudralarla, yarayı iyice dezenfekte ettim ve üstünü gazlı bezle kapattım.

“Sana söylemiştim,” dedim. “Ne zaman, beni dinlemeyi öğreneceksin?”

“Uf, sus,” dedi Delilah, dudağında hafif bir gülümsemeye. “Merak etme artık, onun için üzülmiyorum,” diye ekledi. “Boynumdan parça koparmaya çalıştığına inanamıyorum.”

“Şaşırmış gibi görünüyorsun.”

"Sadece düşünmüştüm ki... Düşünmemiştim..." Delilah'nın bakışları bana kaydı ve onu, neyin rahatsız ettiğini anladım.

"Tatlım, adil olmanı anlıyorum ama o, bizim düşmanı-mız. Bunu asla, unutma," dedim, gazlı bezi düzeltirken. "Cin-ler, kan dökmek için uğraşıyorlar. Onlar, bu dünyayı ve bi-zim dünyamızı ele geçirmek için uğraşıyorlar ve inan bana, bunu başarırlarsa, kadınları ve çocukları da öldürecekler. Ba-şarmalarına izin veremeyiz."

Dudakları titredi. Her zaman, en iyisine inanmak, en po-zitifine odaklanmak ve negatif şeyleri yok saymak isteyen, yumuşak kalpli kardeşim, artık, savaşın iç yüzünü anlamaya başlamıştı. Zor bir dersti ama öğrenmesi gerekiyordu.

"Sanırım haklısın," dedi. "Ama bizden biri, nasıl olur da onlarla işbirliği yapar, anlayamıyorum. Wisteria, cinlerin, onu da öldüreceğini anlamıyor mu? Ona, bunu anlatmaya çalış-tım ama bana kahkahalarla güldü."

"Boynunu ısırmadan, önce mi?" Gazlı bez ve antibakte-riyel pudrayı kenara koyup, ellerimi yıkadım. "Dinle beni. Herkes-insanlar ve periler-duymak istediklerini duyar, inan-mak istediklerine inanırlar. Bu, hayatın doğasıdır. Şimdi, ben, Luke'un yerini belirlemek için sihrimi yapmadan önce, Wisteria'yı bir yere saklamalıyız. Sizden gelecek her fikre, minnettar kalacağım."

"Onu, dışarı koyabileceğimizi sanmıyorum. Eğer Luke gelirse, onu özgür bırakabilir ve iki ayrı tehlikeyle uğraşmak zorunda kalırız." Menolly kaşlarını çatarak etrafına baktı. "Sü-pürge dolabına saklasak nasıl olur? Onu, sihirlerinden biriy-le, oraya kilitleyebilirsin."

"Sanki işe yararmış gibi..." Hocamın bana sihirli kilit yapmayı öğretme çalışmaları, ikimiz için de sadece zaman kaybı olmuştu. Yüz denememden, sadece üç seferinde yap-mayı başarabilmişim. "Denerim ama sonucunu garanti ede-mem."

"Bu, rahatlatıcı oldu. Tanrım, şansımız var... İşe yara-yıp yaramayacağını görmemiz, çok zamanımızı almaz." Ayaga kalktı. "Eğer denemeyi kabul edersen, yarattığı dola-ba taşımak için ben gönüllüyüm."

Başımı salladım. "Menolly, ya bana çok güveniyorsun ya da sana fırlatabileceğim şeylere dayanacak kadar güçlü olduğunu düşünüyorsun. Tamam, git ve getir onu. Deneye-ceğim. Ama size hiçbir şeyin sözünü vermiyorum."

Menolly, Wisteria'yı mutfığa getirdiğinde, Delilah kaş-larını çatı ama seve seve dolabın kapısını açtı. Menolly, Wisteria'yı pek de kibar olmayan bir şekilde, dolabın içine soktu. Mutfak kapısından gelen tıkırtıyı duyduğunda, dola-bın kapısını kapatmak üzereydi.

Chase ve Delilah, silahlarını çıkardılar. Menolly durdu ve bekledi. Verandaya doğru ilerledim ve perdeyi araladım. Gelen, Morio'ydu. Dikkatle kapıyı açtım ve içeri girdi. Ka-pısı açık dolabı, bağlı haldeki Wisteria'yı ve Delilah'nın ban-dajlı boynunu görünce, yüzünde kafası karışık bir ifadeyle, durdu.

"Ne oldu?"

"Wisteria, kan emmeyi denemeye karar verdi. Onu do-laba kapatıyorduk ve tam zamanında geldin. Bundan sonra da, Serseri Luke'u bulmak için sihir yapacağım." Kapıyı kapa-dım ve sıkıca kilitledim. "Büyükanne Coyote'yle konuştun

mu? Ne dedi?"

"Tilki halimle çok hızlıyım," dedi Morio. "Ve evet, onu buldum. Kapıyı kullanmamıza izin verecek. Umarım, içinizden biri transfer hakkında bilgi sahibidir."

Menolly, elini kaldırdı. "Ben biliyorum. Wayfarer'da öğrenmiştim. Bu arada ÖDHA, bu gece oraya gitmediğimi öğrendiğinde, işime veda etmek zorunda kalacağım."

"Bunda şüpheliyim..." Wisteria'nın başını kaldırdığını görünce, durdum. "Şşş... Casusumuz, bizi dinliyor."

Bunun üzerine, Menolly dolabın kapısını kapadı ve geri çekildi. "Hadi ateş et."

"Teşekkürler, Madam Vampir." Bunu, tekrar deneyeceğime inanamıyordum. Zamanında, bunu öğrenmekten bile vazgeçmiştim. "Daha önce de söylediğim gibi, bunu genelde yanlış yapıyorum. O yüzden, herkesin, bir şeyin arkasına gizlenmesini ve kendini, oluşabilecek geri tepmeden korumasını tavsiye ederim."

Herkes geri çekilince, yapacağım sihre odaklandım ve enerji toplamaya başladım. Bu donma büyüsü, kapıları kilitler, geçişleri engeller ve sırları mühürlerdi. İlk önce, sihrin damarlarımda gezdiğini hissettim. Babam, bu sihrin ustasıydı; bu doğuştan gelen bir yetenektir ve bu yetenek, kullanamıyor olsam da, bana ondan geçmişti.

Dikkatimi, başarısızlık kaygımdan sıyrıp, başarıya odaklamaya çalıştım. Ama bir kere daha, o tanıdık sarsılmayı hissettim ve enerji, yüksek bir seviyeye ulaşır, dışarı hücum etti. Sonrasında hatırladığım tek şey, ellerimden çıkan gücün dolap kapısını sardığı ve menteşelerin patladığıydı. Şarapnelin bir parçası koluma saplanmıştı.

"Allah Kahretsin!" Kolum, deli gibi yanıyordu. Beş santim uzunluğunda bir metal parçası etime saplanmıştı. Menteşelerinden ve diğer kilit mekanizmalarından kurtulan kapı, üstüme doğru düşmeye başladı ve son anda kaçmayı başardım. Kapı, büyük bir gürültüyle yere düştü. Ve bu son durum, Wisteria'yı sihirle dolaba kilitleme hayallerimizi tamamen suya düşürmüştü.

Diğerleri, hemen yanıma koşular. Morio, kanı görünce hemen kolumu kavradı ve yarayı incelemeye başladı. Beni masaya oturttu ve Delilah, onun için kısa süre önce kullanmış olduğum malzemeleri getirdi.

"Benim, böyle bir haute capture bandajla dolaştığım gerçeğine katlanamadın, değil mi?"

Kahkaha attım. "Ya, evet... Bandaj modası, Saray ve Krallık'ta da fırtınalar gibi esiyormuş. Tanaquar'ın Kraliçe'yle işi bittiğinde, Kraliçe'nin de böyle bir şey takacağı söyleniyor." Sıkıntıyla, derin bir nefes aldım. "Sihirlerim son günlerde yeterince iyi işliyordu. Düşmanları yok ederken başarılıydım ama bunun sonsuza dek süremeyeceğini tahmin etmeliydim."

Menolly, Wisteria'yı dolaptan çıkardı. Wisteria'nın gözlerinin, muzaffer bir edayla parladığını görünce, ona tokat atmamak için kendimi zor tuttum.

"Misafirimizi depoya götürüyorum," dedi Menolly. "Orada hiç pencere yok ve anahtarla kapısını kilitleyip, her şeyin yolunda gitmesini umabiliriz." Wisteria'yı, bir bezbol çantası gibi omzuna attı ve odadan çıktı.

"İyi fikir," diye mırıldandım. "Aynı başarısızlığı, Serse-ri Luke'la da yaşamamayı umut ediyorum."

Morio elinde, adi bir cımbız tutuyordu. "Nefesini tut ve ben, bu şeyi kolundan çıkarır çıkarmaz, nefesini ver."

Sözünü dinleyerek nefesimi tuttum ve Morio, metali kolundan çıkarırken, acı bir çığlık attım. "Biraz daha kibar olabiliirdin," dedim ama o, başını salladı.

"Yavaş çekseydim, daha çok canın yanardı. Yarayı temizlerken biraz sızlayacak ama önce, içerde bir metal parçası kalmadığına emin olmalıyız."

Yaranın üstüne suyu dökünce dişlerimi sıktım ve bağırmayacağıma dair, kendime söz verdim. Morio, yarayı kurularlayıp üstüne antibakteriyel tozu sürerken, asaletimi bir yana bıraktım.

"Tanrı Aşkına! Bana işkence mi etmeye çalışıyorsun?"

"Nefes al, nefes al," dedi, parmağını kavrayarak. Teni tenime değince, acı, yavaş yavaş hafiflemeye başladı ve parmaklarını bileğime doğru çıkarırken, acıdan eser kalmadı. Sadece, tenimdeki ipeksi dokunuşunu hissediyordum.

"Harika, sadece sesimi dinle, acının gitmesine izin ver ve sadece zevki hisset." Bakışlarımız buluştu ve hemen orada, üstüne atlamak istedim. Zorlukla, dikkatimi başka şeylere yöneltmeye çalıştım.

"Şimdi, daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, gülümseyerek. Vücudunun sıcaklığı, ruhumu yavaş yavaş terk ediyordu.

Etrafıma baktım. Delilah ve Chase bize bakıyorlardı ve mutfağın ortasında, neredeyse orgazm vaziyetine geldiğimi anlayıp anlamadıklarını, merak ettim. Morio üstümde *mekuramashi* güçlerini kullanmıştı.

"Bunu şişeye koyup, satmalısın," dedim, kısık bir ses-

le. "Hepsini ben alabilirim."

"Yardım edebildiğim için, çok mutluyum. Sonra, daha çok yardım edeceğim," dedi, kimsenin duymayacağı kadar kısık bir sesle.

Zorlukla yutkundum. Luke'la işimiz bittiğinde, üstümüzdaki gerilimi atmanın kesin bir yolu vardı. "Zamanımız olduğunda," dedim ve eğilip, dudağımdan hafifçe öptü.

Hemen sonra, Menolly geri döndü. "Wisteria'yı depoya kilitledim ve anahtar bende." Bize anahtarı gösterdi ve cebine geri koydu. "Şimdi, Luke'la ilgili ne yapıyoruz?"

Gerçekten, ne yapacaktık?

"Sanırım, erteleme şansımız yok." Oturma odasına doğru yürüdüm ve şöminenin etrafında yerlerimizi aldık. "Eğer bu sihir, Kuş Kadın'da olduğu gibi işlerse, başımız dertte demektir."

Delilah, uzun bıçağını çıkardı. Bir AK-47'miz olmadığı sürece, silahlar Luke'ta işe yaramazdı ve bu silah, Chase'in cephaneliğinde bile yoktu. Menolly, pençelerini çıkardı. Morio, gözlerini kapadı ve sihir içine çekerken, etrafında oluşan enerji çemberini hissettim. Chase de, daha önce hiç kullandığını görmediğim bir silah çıkardı. Bunlar, çelik karate çubuklarıydı. Ona soran gözlerle baktım.

Gülümsedi. "Savunmada, tetiği çekmenin ötesinde yeteneklerim de var, Camille. İnan bana, bunu nasıl kullanacağımı biliyorum. Luke'un üstünde mermilerin bir etkisi olmayacağını söyledin ve onu tokatlayanın da bir işe yarayacağını sanmıyorum, ne dersin?"

Güldüm. "Chase, tamam. Artık hazırız. Trillian'ın da burada bizimle olabilmesini isterdim, onun da yeteneklerini

kullanabiliydik. Hadi bakalım,” dedim, etrafıma bakınarak. “Keşfedici kaseme ve bir şişe, berrak, kaynak suyuna ihtiyacım var.”

“Ben getiririm,” dedi Delilah, basamakları ikişer ikişer çıkarken.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Chase, etrafına göz gezdirerek. “Herhangi bir mobilyanın yerinin değiştirilmesi veya herhangi başka bir şey?”

“Teşekkürler. Mumları yakacaktım ama Luke, ateşten bir yaratık ve eğer oturma odasının ortasında belirecek olursa, odanın alev almasını istemiyorum. Bunu, saldırganlıkta kullanıp, bütün evi kolayca yakabilir.” Kaşlarını çatıttım ve başka neye ihtiyacımız olduğunu düşünmeye başladım. “Tamam. Mutfaktan yangın söndürücüyü getirebilirsin. Luke’u, onunla kör edebiliriz. En azından, geçici olarak...” Aslında, köpüğün cinler üstündeki etkisini bilmiyordum ama denemekten zarar gelmezdi.

Chase, mutfığa gidip yangın söndürücüyü getirdi. Yanıma oturduğunda, elini yakaladım.

“Chase, umarım Delilah’la yaşadığınız şeyin tadını çıkarırsınız. Ne kadar sürerse sürsün...” dedim, kısık bir sesle. Menolly ve Morio’nun da, duyduklarını biliyordum. Hepimizin duyma yetisi, bir insana göre fazla gelişmişti ama Chase’in, bunu bilmesine gerek yoktu.

“Aylardır, sana karşı çok kötü niyetli davrandım,” diye devam ettim. “Ama Delilah senden hoşlanıyor ve sen de artık, onun çevresinde olmaktan korkmuyor gibi görünüyorsun.”

Gözleri parladı. “Tanıştığımızdan beri başına bela ol-

duğumun farkındayım. Sen sadece... Bilmiyorum. Hayat dolu? Canlı? Ama geçen akşam, Delilah ve ben, beraber çalışıyorduk ve bir şeyler oldu. Ona daha önce, hiç o gözle bakmamıştım ama sen orada yokken, gerçek Delilah’yı gördüm.”

Ona aslında gerçek Delilah’yla ilgili hiçbir fikri olmadığını söylemek istedim. O sadece yüzeydekileri görebiliyordu. Ve haklıydım. Ama aynı zamanda, Chase’in keşfetmeye, Delilah’nın da ifşa etmeye meraklı olduklarını da biliyordum.

“Sadece, onun yarı peri olduğunu unutma. İnsan gibi görünüyor olabiliriz ama değiliz.” Yüzündeki ifade, çizgiyi aştığını gösteriyordu ve ben de boğazımı temizleyip, konuyu değiştirdim.

“Tamam, koltuğun önündeki kahve sehpasını da istiyorum. Ve işte, Delilah da geliyor.”

Delilah, bir elinde keşfedici kasem, diğer elinde de, Öteki Dünya’daki Tygerian Dağları’ndan gelen bir şişe suyla, odaya girdi.

Tygerian Çeşmesi, dağın tepelerinde yer alan, kutsal bir kaynak suyuydu. Su, o kadar hızlı akıyordu ki, sonunda bir nehre dönüşmüştü. Su ve çeşme, dağ eteklerindeki eski bir manastırda yaşayan, bir grup rahip tarafından kutsanmıştı. Kristal Hançer Sınıfı, en eski ruhani kardeşliklerden biriydi ve rahipleri öldürücü oldukları kadar, münzevi insanlardı. Birisi zarar görmediği veya nehre, manastıra veya dağlara bir zarar vermediği sürece, bu suyun kullanılmasına izin veriyorlardı.

Suyu, kaseye döktüm ve masanın üstüne yerleştirerek, dalgalanmanın durulmasını bekledim. Yüzeyde, birkaç

parıltı göründü. Herkese oturmasını işaret ettim. "Başladığımda lütfen, sessiz olun. Eğer Luke, cehennemden çıkagelirse, önce siz saldıracaksınız çünkü benim trans halinden çıkmam, bir dakika kadar sürecek. Hazır mısınız?"

Herkes, başıyla onayladı.

Derin bir nefes alarak, gözlerimi kapadım. Elimde, Luke'a ait hiçbir şey olmadığı için, yer belirleme büyüsünün farklı bir çeşidini yapacaktım. Kendimi, enerji girdabının içine bıraktım ve soracağım soruyu, kafamda şekle sokarken, sıvı gümüş, damarlarımda dolaşmaya başladı.

"Lucianopoloneelisinunekari denen cin, nerede? Şu anda, tam olarak nerede?" Gözlerimi açtım ve kasedeki suya baktım. Bir dakika kadar sonra, suyun yüzeyinde bir sis bulutu oluşmaya başladı. Sis büyürken, minyatür hortumlar oluşmaya başladı ve masanın üstünde, oval bir çerçeve oluştu. Çerçevenin içinde, peri ateşi, başdöndürücü bir şekilde dans ediyordu.

Vücudum titrerken, yavaşça ayağa kalktım. Bu büyü, daha önce birkaç sefer daha yapmıştım ama hiçbirinde, böyle bir yanıt almamıştım. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Herkese dağlara kaçmalarını mı söylemeliydim, yoksa en sonunda, hocamı onurlandıracak bir büyü yapmayı başılabilmiş miydim?

Önce beş saniye, sonra on saniye, sonra yarım dakika geçti. Sis, hâlâ dans eden ışıkları çevreliyordu. Tam büyüü iptal edecekken, sisin içindeki ateş, şekil almaya başladı. Televizyon ekranı gibi bir ekran oluştu ama biz, Leon'u veya Postacı'yı seyretilmiyorduk.

Bir ev göründü ve birden dolunayın altında parlayan bu

evin, bizim evimiz olduğunu fark ettim. Yoğun bulutlar, gökyüzünü kapladı. Sedir ağaçları, köknarlar ve huş ağaçlarından oluşan koru, arka avluyu çevreliyordu. Evi çevreleyen çitten, ağaçlık alana doğru giden patikanın yanında, dev köknarlar uzanıyordu ve en büyük köknarlardan birinin üstünde, kuşların yem kabı sallanıyordu.

Parmaklarımı şıkladım. "Bingo! Orman tarafından, evimizi görüyoruz. Arka taraftan." Konuşurken, içimden bir sinir dalgası geçti. Bu, Luke olmalıydı. Dışarıda, bir yerlerdeydi.

"Neler olduğunu biliyorum! Kase, bize onun nerede olduğunu değil, ne gördüğünü gösteriyor." Heyecanlanınca, odağımı kaybettim ve sis kayboldu. "Dışarıda arka taraftaki ormanda olmalı."

"Sedir ağaçlarının arasında saklanıyor," diye ekledi, Delilah. "Ve ben, tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Huşsuyu Göl'üne giden patikayı biliyor musunuz? Orada asılı olan kuş yemliğini gördüm." Yüzünde, suçlu bir ifade belir-di ve onun, kedi şeklinde, ormanın o kısımlarında dolaştığını anladım. Yüz ifademden ne düşündüğümü anladı ve sırtı. Evet, kediler, kanaryalarla beslenirlerdi.

"Onu bulmaya, gidiyoruz," dedim. "Evimizi yok edecek kadar yaklaşmasını istemiyorum."

"Evi unut. Ben, bizi yok etmesini istemiyorum," diye mırıldandı, Menolly. Sırtını esnetti ve hafifçe gerindi. "Peki, gidiyor muyuz?"

Kaçınılmaz sonumuzu kabullenerek, başımı salladım. "Hadi, harekete geçelim."

Kapı çaldığında, evden çıkmak üzereydik. Kapı deliğinin

den baktım. Serseri Luke'un, bir Avon satıcısı gibi, kapıyı çalarak gelmeyeceğine emindim. Şaşkınlık içinde, kapıyı açtım.

"Sen, burada..."

Dumanlı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşımda duruyordu. "Biraz yardıma ihtiyacımız olabileceğini düşündüm," dedi. "Birşeyler olacağımı hissediyorum ve yardım etmek istiyorum."

Konuşmadan, ejderhaya baktım. Adam. Ejderha adam? Onu içeri davet edip oturma odasına götürürken, gözlerini gözlerimden ayırmadı.

BÖLÜM 19

"Burada, ne halt ediyorsun?" Sonunda, kendi sesimi duymayı başarmıştım.

"Ah, Camille," dedi. "Ben de seni gördüğüme, çok sevindim."

Geri çekildim. Adımı biliyor muydu? Bu, iyiye işaret değildi, kesinlikle değildi. "Sen, nasıl..."

"Adını, nasıl mı öğrendim? Pek de zor olmadı. Titania ve ben, biraz sohbet ettik. Yalnız ve içkiliyken, çenesi biraz açılabilir. Tom'u özlüyor ve artık, liköre karşı eskisi kadar dayanıklı değil," diye ekledi. Buz gibi bakışlarıyla bana bakarken, gülümseyip gülümsemediğinden emin olamadım.

Titania adımı biliyordu ve bu durumda, Dumanlı da öğrenmişti. Belki, hepimizin adını biliyordu ama onun, bunu kötüye kullanmayacağına iddiaya girebilirdim. En azından, Luke'u alt edene kadar... Ondan sonra, dikkatli olmalıydık.

"Luke'u öldürmemize yardım mı edeceksin?"

"Öyle sanıyorum. Bir cinin, evinizin arka tarafındaki ormanlarda dolaştığına dair, dedikodular duydum." Duman-

lı, benim sert bakışım karşısında, burnundan soludu. “Neler olduğu konusunda, hiçbir fikrim olmadığını sanmayın. Ormanın içinde, kendi şeklime dönemeyebilirim. Ama işinize yarayabilecek, başka yeteneklerim de var.”

Onu, Menolly’ye tanıttıktan sonra, arka kapıya doğru yürüdük. Ay, gökyüzünde yükselmisti. Dolunay olmasına, çok az kalmıştı ve etkisini, şimdiden üstümde hissediyordum. Delilah da, hissediyor olmalıydı; dönüşmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyordu. Bu gece idare ederdi ama yarın gece, neler olabileceğini düşünmek istemiyordum. Bu işi, sabah olmadan bitirmeliydik.

Evimizin arka tarafındaki orman, Huşsuyu Gölü’ne giden patikayla birlikte, sekiz hektar büyüklüğündeydi. Ormanda, büyük sedir ağaçları ve köknarlar, huş ağaçları, yaban mersinleri ve eğreltiotları, güzel bir kompozisyon oluşturuyordu. Küçük akçaağaçlar, çalılıklar boyunca sıralanıyordu ve her yerde meşe ağaçları vardı ama bitkiler o kadar yoğundu ki, patikada ilerlemek olanaksızdı.

“Bu kuş yemliği, yolun neresinde kalıyor?” diye sordum. Luke, evimizi görebildiğine göre buradan çok uzakta olamazdı. Hatta şu anda, eve daha da yakın olabilirdi. Bunun için yapabileceğimiz pek bir şey yoktu ama ona sunduğumuz her saniye, onun gücünü daha da toplamasına yarıyordu.

“Birkaç metre ilerde,” dedi, Delilah. “Uzak değil. Umarım, biz çıkmca eve girebilmek için ağaç gövdelerinin arkasında gizlenmiyordur.”

Kaşlarını çattım. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim. “Sadece Serseri Luke’un, senin kadar akıllı olmadığını umut edebiliriz.”

Gözlerimi kısa süre için kapattım ve etrafta, cine ait bir şey hissetmeye çalıştım. Bingo! Terasın yanındaydı. Artık ormanda değildi ve eve doğru geliyordu. Yönümü değiştirerek, ciğerlerimi patlatacak bir hızla koştum. Onu şaşırtmak bir işe yaramazdı ama belki içeri girmeden onu yakalayabilir ve evi yerle bir etmesini engelleyebilirdik.

Diğerleri de gardlarını almış, beni takip ediyorlardı. Ayakbıplarının ıslak çimde çıkardıkları sesleri duyabiliyordum. Ve Luke, dekoratif pagodanın arkasında belirdi. Birden, durdum ve ayağım kaydı. Dumanlı beni yakaladı. Elini popomda hissettim ama onu azarlayacak vaktim yoktu.

Serseri Luke, yanlış bir lakaptı. *Serseri Luke* deyince, akla alkollü bir futbolcu veya aceleci bir motorcu geliyordu. Ama Lucianopoloneelisinunekonekari, insana benzer bir canı değildi. Boyu, rahat iki buçuk metre vardı. Luke, insan şekline girmiş olabilirdi ama tüm benzerlik, bu kadardı. Ayrıca, basit bir cin de değildi. Çukur gözleri, aşağıdaki ülkelerin ateşini yansıtıyordu ve kolları ve bacakları, bir steroidin hayal edebileceğinden bile daha damarlı ve kaslıydı. Kıyafet giymemişti ve erkek olduğu açıkça belliydi. Ayrıca, bir öküzün başını koparacak kadar güçlü olduğu da, açıkça belliydi. Zavallı Jocko’nun, onun karşısında şansı olmamıştı. Peki, biz ne yapacaktık?

Korkudan bir süre paralize oldum. Dumanlı, uzaklaştı. Başta kaçacak sandım ama sonra, ejderha formuna dönebilmek için uzaklaştığını anladım.

Morio, etrafımdan dolaşarak kenara çekildi ve yavaş ve uzun adımlarla, bize doğru gelen azmana baktı.

“Ne yapacağız? Aman Tanrım! Biz bu yaratığı nasıl alt

ederiz? O, çok büyük.” Delilah, panik halindeydi. Luke ağzını açıp, bir gaz dalgası çıkarınca, tekrar tiz bir ses çıkardı.

“Zehir!” dedi Morio. “Zehir kullanabilir... Kokusunu buradan, alabiliyorum. Arkasına geçin, yoksa yüzünüze üfle-yebilir.”

Dağların, kutsal annesi aşkına... Bu, tam da ihtiyacımız olan şeydi. Zehir gazı ve bizi ikiye bölebilecek güçte, kash kollar... Kendimi paralize halden kurtardım ve Anne Ay’ın enerjisini çağırdım.

“Sana bu gece ihtiyacım var, Anne Ay. Beni ikiye bölecek olsa dahi, gönderebileceğin tüm enerjiyi istiyorum. Bana, gücünü gönder!” Ayın üstündeki bulutlar aralanırken, ellerimi kaldırdım. Gümüş tanecikler, parmak uçlarıma hücum etti ve enerji kollarıma, kalbime doğru akarak, vahşi gecenin karanlığında beni sersemletti.

Chase, karate çubuklarını çıkardı. Bir çubuğu kaldırıp, diğerini çubukları bağlayan zincire doladı. Sola doğru, kenara kaydı.

“Eğer etrafa dağılırsak, hepimizi tek seferde öldüremez,” dedi. Sesindeki korku dalgasını duyabiliyordum. Ama bir insanın, böyle bir düşmanla karşı karşıya gelip, savaşmak için karşısında durabilmesi de, mucizevi bir durumdu.

“Haklısın... dağılm!” Şüpheyi ve korkuya yer yoktu. Yapmamız gereken bir iş ve Dünya’ya ve Öteki Dünya’ya karşı sorumluluklarımız vardı.

Menolly, uzun bir adım atarak, önüme geçti. “Zehiriyle, beni etkileyemez,” dedi, duraksamadan. Kolunu tutmaya çalıştım ama kendini kurtarınca, ilerlemesine izin verdim. Yaratığın üstüne atladı.

Luke, durdu ve başını eğmiş, tetikte bekleyen, çıtı pıtı, soluk kadına baktı.

“En güçsüzünüzle mi, başlamamı istiyorsunuz?” Kahkahası etrafta yankılanıyordu ama Menolly başını kaldırıncı gülmeyi kesti. Durduğum yerden, Menolly’nin yüzünü göremiyordum ama avlanma durumundayken, neye benzediğini biliyordum. Psikopat Babbler’i öldürürkenki hali, hâlâ gözümün önündeydi. Kırmızı gözler. Uzun, parlak dişler. Luke, geriye doğru, kararsız bir adım attı ve onunla göz göze geldiğinde nefesini tuttuğunu hissettim.

“Vampir mi?” Kafası karışmış bir halde, bir sanileğine duraksadı. Bu duraksama, Menolly’nin tek ihtiyacı olan şeydi. Nefes kesen bir hızla, kendini havaya fırlattı. Luke bağırды ve kenara çekilmeye çalıştı ama kardeşim, ondan daha hızlıydı. Önce göğsüne doğru pençeleriyle saldırdı ve başını geriye doğru atarak, dişlerini yüzüne geçirdi.

İyi kız, diye düşündüm. Bizim de oraya yaklaşabil-memiz için, zehrini salmasını engellemeye çalışıyordu. Luke, belinden tutmuş, onu geri çekmeye çalışıyordu ama Menolly, dişlerini onun yanaklarına geçirmişti. Tırnaklarını Luke’un gözlerine geçirdi ve dev, yine bağırды.

Hızla koştum ve sağ taraflarına geçtim. Elimdeki ışığı hazırlarken, Dumanlı’nın dönüşümünü tamamlayabileceği geniş bir alana geçtiğini gördüm. Ve sonra, heybetli, beyaz bir ejderha, arka bahçemizde dolaşp, gülleri ezmeye başladı.

Luke’u hedef aldı ve burun deliklerinden, Luke’un üstünde hiçbir işe yaramayacak ateş yerine, duman çıkardı. Ona doğru bir adım atarken, yer sarsıldı. Herkes sendeledi.

Ayakta durmayı başardım ve dengemi yeteri kadar sağ-

lamayı başarinca, sırtını hedef alarak elimdeki ışığı bıraktım. Dumanlı'nın yarattığı deprem ve yaptığım saldırı, Luke'un Menolly'yi bırakmasına neden oldu. Menolly, yere düştü ve kusmak için kenara çekildi. Yine, bir cinin kanını içmişti...

Menolly önünden çekilir çekilmez, Morio "Kitsune-bi!" diye bağırdı ve tilki ateşi, Luke'un yüzünde parladı. Kötü edici ışık karanlıkta parlarken, Luke haykırdı ve başını salladı.

Luke gözlerini ovalarken, Delilah öne çıktı. Luke'a bir çağıyla saldıracağını düşündüm ama o, cebinden büyük bir şişe çıkardı ve içindeki suyu, Luke'a doğru fırlattı. Luke'un teni yanmaya başladı. Delilah'nın üstüne fırlattığı su, Tygerian'dan gelen kutsal su olmalıydı! Luke, vahşice sallanarak, tekrar haykırdı ve Delilah'yı yakalayıp, altı metre kadar geriye fırlattı. Delilah havalandı ve diz çökerek yere indi. Kediler, dört ayak üstüne düşerlerdi.

Hemen sonra, Luke bana doğru döndü ve kendimi onunla yüz yüze buldum. Aramızda, beni onun zehirinden koruyabilecek hiçbir şey yoktu. Ya zehirini yüzüme püskürtecekti ya da o kocaman elleriyle, beni yere serecekti! Ormana doğru kaçmaya başladım.

Ağaçlık alana ulaştığım anda, arkamdaki sıcak öfkeyi hissettim ve ateşin sesini duydum. Arkama bakacak zamanım yoktu, zaten Luke'un ateşli kılıcını çıkardığını biliyordum. Dikenli çalıların üstünden atladım ve kendimi çamur dolu bir çukurun içinde buldum.

Kendimi çamurdan kurtarıırken, ağaçların hissettirdiğinden Luke'un bana doğru geldiğini anladım. Dallara çarpmamaya çalışarak, diğer yöne doğru ilerledim ve yaklaşık birbuçuk

metre çapında, bir ağaç gövdesiyle burun buruna geldim. Yosunla kaplı ağaç kaygandı ve üstüne tırmanmaya çalışırken, Luke'un geldiğini duyabiliyordum.

Ne yapacaktım? Babam bizi ateşin, büyü'nün ve silahların, cinler üstünde hiçbir etkisi olmadığı konusunda uyarıyordu. Bir tankımız veya büyük bir top silahımız olmadığı sürece, şansımız kalmadı demektir. Sonunda, topuğumu koyacak bir yer buldum ve gövdenin üstünden atlamayı başardım. Diz çökerek, ağaç gövdesinin arkasına saklandım. Saklanmak için en iyi yer değildi ama hiçbir yere saklanmamaktan daha iyiydi.

Sakinleşmeye çalıştım ve nefes alışımı düzenledim. Nefes sesimi azaltmayı başarabilirsem, belki beni duyamamasını sağlayabilirdim. Bir süre sonra, adımlarını duymaya başladım. Beni ağacın arkasına saklanırken görmüş olmalıydı ama aramızdaki gövde, vücut ısıyı görmesini engelliyordu. Biraz daha eğildim ve seçeneklerimi düşünmeye başladım.

Onu tekrar enerjimle vurabilirdim ama bu, onu alt etmeye yetmezdi. Ne işime yarardı? Su... Kutsanmış su. Bize, kutsanmış suyla dolu bir havuz gerekiyordu. Luke'u başka ne etkileyebilirdi? Beynimi zorladım... Ve buldum.

Cinlerin tek zayıf yönü...

Babam, Luke'u alt ederek, muhafızların kurtarıcısı olmuştu. Cin, tüm muhafızları, zehirli gazla etkisiz hale getirmişti ve babam, şans eseri gaza maruz kalmamıştı. Babam, Luke'tan onu kılıcıyla yaralayarak kurtulmayı başardığını anlatmıştı. Babam onu kılıcıyla yaraladığında, babamın üstüne saldırmak üzereydi.

Luke acıyla iki büklüm olurken, babam, oradan kaçma-

yı başarmıştı. Babam, orada neler olduğunu, hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı çünkü darbesi, herhangi bir hayatı organa isabet etmemişti. Neler olduğunu anlamak için, geri dönmemiş kaçarak hayatını kurtarmıştı.

Çocukken, babamın kılıcını cilalamak benim görevimdi. Kılıcı, balmumu ve yağ karışımıyla parlatırdım. Gümüş olduğu için, kolayca parlardı. Ve Luke'ta hasarı yaratan, babamın darbesi değil, gümüş olmalıydı.

Perilerin demirden etkilendiği gibi, Luke da gümüşten etkileniyordu! Bundan emindim. Gümüş silahlara ihtiyacımız vardı. Ya da gümüş mermilere... Bir atış bile etkili olurdu. Luke'u, bu şekilde öldürebilirdik.

Bu bilgiyi, diğerlerine de iletmiydim, ama nasıl? Kendimi transfer etmeyi mi denemeliydim yoksa görünmez olmayı mı? Önümdeki bir hareketlenme dikkatimi çekti. Altın renkli bir kedi, kucağıma atladı. Üstünde, mavi bir tasma vardı.

Delilah'nın, kedi şeklindeyken de, beni anlayabildiğini biliyordum. Kulağına eğildim ve kısık bir sesle, "Luke'u, gümüşten yapılmış silahlarla öldürebiliriz," dedim. Delilah, yüzüme baktı ve ağaçların arasından koşarak, karanlığın içinde kayboldu.

Gelen seslerden, Luke'un yaklaştığını hissedebiliyordum. "Dışarı çık, işini çabuk bitireceğim," dedi.

Çekici davetini, kabul etmemeye karar verdim. Belki, kaçabilecek kadar, küçük bir böceğe dönüşmeliydim. Peki ya beceremezsem? Ya dev bir hedefe dönüşürsem ya da sadece bir duman bulutu çıkarmayı başarabilirsem, ne olacaktı? Ölecektim.

Orman, ağaçların inleyişi ve dalların çatırdamasıyla tit-

remeye başladı. Neler oluyordu?

Luke, sırtından darbe almış gibi bir ses çıkardı.

Omuzlarımı dikleştirdim. Orman, 4 Temmuz'u kutlayan, Washington D.C. misali aydınlandı ve yanan bir dal, hemen yanıma düştü. Ayağa kalktım ve kenara çekildim.

Luke, ormanı yararak ilerleyen Dumanlı'yla dövüşüyordu. Luke, Dumanlı'ya ateşle saldırdı fakat zarar veremedi. Ve Dumanlı, akla Godzilla veya King Kong'u getiren bir şekilde, Luke'a saldırdı.

Hemen sonra Delilah, Chase ve Morio, ellerinde oturma odasında sakladığımız, gümüş kılıçlarla göründüler. Chase ve Morio, Luke'a arkadan saldırdılar. Delilah da, ön taraftan saldırdı ve Dumanlı, geri çekildi.

Gövdenin arkasına saklandım ve enerjimi tekrar topladım. Luke, acıyla haykırıırken, hep birlikte saldırarak, Luke'u, gümüş kılıçlarıyla yaralamaya başladılar.

Ne yapmam gerektiğini anlamıştım. Bu sefer, ışıkla saldırmayacaktım. Işığı bir araya getirerek, gümüş bir ok oluşturacak ve Luke'un gözlerini hedef alacaktım. Ok, hedefinden sapmadı ve Luke'un alnının tam ortasına saplandı. Luke, çığlık attı ve geriye doğru düştü. Delilah, kılıcını kalbine sapladı. Luke'un vücudu, hafifçe yukarı doğru kalktı ve son bir çığlıkla yere çöktü. Her şey bitmişti.

"Gerçekten öldü mü?" diye sordu Delilah, onu kılıcıyla dörterken.

Dumanlı, parladı ve tekrar, o ihtişamlı, insan haline dönmüştü. Luke'un üstüne doğru eğildi ve ölüp ölmediğini, dahil

olmak istemeyeceğim bir şekilde, defalarca kontrol etti.

“Ölmüş.” Ayağa kalktı ve ellerindeki çamuru temizledi.

“Neredeyse, hepimiz ölecektik.” Delilah, en yakındaki gövdenin üstüne oturdu ve kılıcı baktı. “Tanrıya şükür ki, babam, Dünya’ya gelirken bu kılıçları bize vermiş.”

Onlara doğru ilerledim ve ejderhanın yanında, dizlerinin üstüne çöktüm. “Babamın kılıcı, gümüştü. Luke’tan nasıl kurtulduğunu, hatırlıyor musunuz? Düşündüm ve Luke’un sadece, kılıcın metalinden etkilenmiş olabileceğine, karar verdim.” Aklıma bir şey geldi ve Morio’ya baktım. “Kılıcı alabilir miyim, lütfen?”

Yüzünde anladığıma dair ifadeyle, kılıcı bana uzattı. Serseri’nin elini aldım ve kılıcımı, dört parmağımın üstüne indirdim. Chase, yüzünü ekşitti ve ejderha bile tiksinierek bakmaya başladı.

“İlerisi için, fazlasına da ihtiyacımız olabilir,” dedim, parmakları paketlerken. “Bir tanesi, Büyükanne Coyote için ve diğer üçü de, kriz odası için.”

“Oh adamım, bunu görmemiş olmayı isterdim,” diye mırıldandı, Chase. Delilah yanına gitti ve Chase, kolunu onun beline doladı.

Sırıttım. “Delilah’yı, bir de, fare kovalarken görmelisin. Bunu, gerçekten seveceksin.”

“Peki bunu ve Babbler’in cesedini, ne yapacağız?” diye sordu, Morio.

“Bence, onları da kapıdan geçirip, Cüceler Kraliçesi’ne götürmeliyiz. Eğer Lethansar, ÖDHA’nın kapılarla ilgilene-meyecek durumda olduğunu göremeyecek kadar meşgulse, biz de buradaki durumu, başka birine anlatmalıyız.”

“Ama cinleri öldürdük ve mühür de bizde,” dedi, Chase.

“Sekiz mühür daha var,” içimi bir korku dalgası kapladı ama kendimi, hemen bu moddan kurtardım. Bu savaşı kazanmıştık ve bunu kutlamalıydık. “İşimiz daha bitmedi, Chase. Gölge Kanat’ın, ilk mührü almasını engellemeyi başardık ama sekiz mühür daha var ve her bir mühür, ona, Dünya ve Öteki Dünya karşısında avantaj sağlayacaktır.”

“Tamam, onu kim taşıyacak?” Chase, Luke’u topuğuy-la dürttü. “Onu kıpırdatabileceğimi dahi, sanmıyorum.”

“Aman Tanrım,” dedi Menolly. “Çekil yolundan.” Luke’u omzuna attı ve ormanın içinden, eve doğru ilerlemeye başladı.

Chase, şaşkın bakışlarla bana baktı. “O, gerçekten çok güçlü.”

“O, bir vampir,” dedim.

“Tüm vampirler, bu kadar güçlü müdür?” diye sordu, rengi yeşile dönerken.

Ona gülümsedim. “Chase, canım, Menolly hâlâ genç ve zayıf. Yüzyıllar geçtikçe, daha da güçlenecek. Şu anda, bir ace-mi. Bu yüzden, cebinde sarımsak veya boynunda gümüş ol-madan, asla, bir vampirin yanından dahi geçmemelisin,” dedim ve Menolly’i takip etmek için, döndüm.

Geçmemiz gereken bir kapı vardı ve Cüceler Kraliçesi’nin krallığına girmeden, kendimi güvende hissetmeye-cek-tim. Eve girdiğimiz zaman, Menolly, Iris’e güvende oldu-ğumuzun haberini verdi ve Iris, kucagında Maggie’yle, göz-lerini kocaman açarak, anlatacaklarımızı duymak üzere bek-lemeye başladı.

Ona, olanları kısaca anlattık ve saate baktım. "Menolly, eğer kapıdan geçersen, buraya gündüz dönmek durumunda kalabilirsin. Bence, bu pek güvenli olmaz."

"Problem değil. Floreti de yanınıza alın, yoksa onu aperi-
atif olarak yiyeceğim."

"Wade'i geri aradın mı?" diye sordum.

"Ne alakası var, şimdi?" dedi ama beyninde dönen çark-
ları görebiliyordum. "Bu sabah, yatmadan önce arayacağım.
İyi birine benziyor ve etrafımda birkaç vampir olması, fena
olmaz."

Saate bakarak, arkasına yaslandı. "Aptal Babbler'den
daha lezzetli bir şeyler yemem lazım. O ve arkadaşı, mide-
mi çok rahatsız ettiler. Ve Wayfarer'a uğramam gerekiyor. Bel-
ki, durumumu oralarda düzeltebilirim."

"O zaman, acele etsen iyi olur. Sabah olmadan önce sa-
dece birkaç saatin var. Ve dikkatli ol, hâlâ cevaplanmamış bir-
çok soru var."

Başını salladı ve bir mezar kadar sessiz bir şekilde, kapı-
dan çıktı. O gittikten sonra, Delilah'ya döndüm. "Bu cinleri
de yanımızda götürmenin bir yolunu bulmalıyız. Onları, Men-
olly gibi taşımamız mümkün değil."

"Hayır, ama ben taşıyabilirim," dedi, Dumanlı. Ona, so-
ran gözlerle baktım. "Daha önce, hiç, Öteki Dünya'ya git-
medim," dedi. "Ama hakkında, çok şey biliyorum. Size, eş-
lik edebilirim. Eğer siz floretle ilgilenebilirseniz, ben, iki ci-
ni birden taşıyabilirim. Problem olmaz."

Problem çözülüğünü, yüzündeki ifadeden anlayabi-
liyordum. "Sanırım, bu, problemimizi çözer. Chase, sen ve
Iris, Menolly dönene kadar, burada kalın. Morio, Büyükanne

Coyote'nin kapısına kadar bize eşlik etmeni ve sonra buraya
dönüp, evi korumanı istiyorum. Delilah, Dumanlı ve ben, Tom
ve mührü, diğer tarafa götüreceğiz."

Ormandan bir korku dalgasının geçtiğini hissettim ama
Tom'u burada tuttuğumuz sürece, Yer Altı Ülkeleri'nden
onu almaya birileri gelebilirdi.

Delilah ve ben, kraliçenin huzuruna çıkmak üzere ha-
zırlanmak için yukarı çıkarken, Iris de, Tom'u almak için, hız-
la aşağı indi. Gümüş rengi örgü elbisemi ve tavuskuşu renk-
lerindeki pelerinimi giyerken, bu seyahatin, umduğumdan çok
daha farklı olacağını hissettim.

Babamı görmeyi çok istiyordum ama Y'Elestial'de
kaos vardı ve oradan, veba gibi uzak durmamız daha iyi ola-
caktı. Direk, cüceler şehri Elqaneve'e gidecektik. Eve, şu an-
da dönmek çok tehlikeliydi. Eğer Lethesana, ne yaptığımızı
öğrenirse, onun işkencelerine maruz kalmaktansa, ölmeyi ter-
cih edecektik.

Delilah'nın yüz ifadesinden, aynı şeyi düşündüğü belli
oluyordu. En iyi, gümüş rengi pantolonunu giymişti ve üstünde
de, altın rengi tuniği vardı. Kalçalarına, turkuvaz rengi ke-
mer takmıştı. "Silahımı evde bırakırsam, daha iyi olacak," de-
di, kılıcına dayanırken.

"Hazır mısın?" diye sordum. Başıyla onayladı ve hızla
aşağı indik. Ölü cinleri taşıyan, Dumanlı ve Wisteria'yı kont-
rol altında tutmamıza yardım eden Morio'yla birlikte, gece-
ye ve ormana doğru ilerledik.

BÖLÜM 20

Kapıdan geçmek, yolcunun üstünde uyku ilacı etkisi yaratıyordu ve geriye, akşamdan kalmışlık ve uzaklık hissi bırakıyordu.

Büyükanne Coyote, cinin parmağını memnuniyetle kabul etti ve anlaşılmamış, bu şekilde son bulmuş oldu. Bize, ağaçta saklı olan kapıya kadar eşlik etti. Kendimizi ve cinleri, dev meşe ağacının içindeki parlak ışığa doğru yukarı kaldırıırken, içimde, Cüceler Kraliçesi'nden, Y'Elestial'de her şeyin yolunda olduğu haberini alacağımıza dair, belli belirsiz bir umut belirdi.

Yolculuğumuz çok kısa sürdü ama Elqaneve'in dışında bulunan, Barrow Dağları'ndaki kapıdan çıktığımızda, gün çoktan doğmuştu ve güneş ışığı, etrafımızı sarıyordu. Hava temizdi ve bana, tekrar Öteki Dünya'da olduğumuzu hatırlatacak kadar, sihir yüklüydü. Şehrin kırsal kesimi, hayat doluydu; burada, meşelerin ve kayın ağaçlarının, kayaların ve

kristallerin kendi duyguları vardı.

Dünya'da bu böyleydi ama insanlar, elektrik ve günlük yaşamın gürültüsü yüzünden, bunu hissedemiyorlardı.

Gardiyanların bizi bulup, izleyici kalabalığına kadar, eşlik etmesi uzun sürmedi. Cinleri ve Wisteria'yı, at arabasına koydular ve caddelerde yürümeye başladık. Elqaneve'in caddeleri, çakıl taşlarıyla kaplıydı ve yol kenarlarında çiçekler vardı. Parlak Peri ışıkları, akşam karanlığında kalabalığa yol gösteriyordu.

Caddeler, mallarını satan satıcılarla doluydu. Anlaşılan, şehre satış gününde gelmiştik. Ev cüceleri ev için alışveriş yapıp, anneler, çocuklarını okula götürüyorlardı. Cücelerin de hizmetçileri vardı ve onlara, çoğunlukla iyi davranıyorlardı.

Biz geçerken, herkes bakmak için bize döndü. Görünüşte çok naziklerdi ama derinlerde, beyinlerinde uçan soruları hissedebiliyordum. Delilah ve ben, yarı periydik. Tom, aslında insandı ama artık, tam bir insan sayılmazdı. Ve Dumanlı...Onun kılık değiştirmiş, sihirli bir yaratık olduğunu anlamak, hiç zor değildi.

Tom, gözleri şeker dolabı bulmuş bir çocuk gibi parlayarak, etrafına bakıyordu. Titania onu Höyük Şehri'ne götürmeden önce, böyle bir yerde yaşıyor olmalıydı. Belki, hatırlamıyordu ama sihir, farkındalığını arttırmış olmalıydı.

Saraya vardığımızda, Cüceler Krallığı'nın, Y'Elestial'deki krallığa göre, ne kadar mütevazı olduğunu görünce, şaşırdım. Kraliçe Lethesana, gösteriş ve şaşaaı severdi. Bu saray, büyük ve kaymaktaşı parlaklığında idi ama tasarımı sadeydi ve burada, süslü heykellerin yerinde bahçeler vardı.

Gardiyanlar, bizi üstümüzün arandığı, geniş salona götürdüler ve sonra, Kraliçe Asteria'nın odasına kadar eşlik ettiler.

Ay kadar parlak, dünya kadar yaşlı Cüceler Kraliçesi, meşe ve çobanpüskülü tahtında, oturuyordu. Büyük Bölünme'den önce bile, Cüceler Ülkesi'nin kraliçesiydi ve onu tahttan indirmek, düşünülmemişti bile. Biz odaya girince, ayağa kalktı. Tom'un arkamda ürperdiğini hissettim.

"Bana güzel havadisler getirmemişsin," dedi. "Şehrimde ölü cinler ve delirmiş gibi görünen, bağlı bir orman ruhu getirdin."

Dizlerimi kırarak, selam verdim. "Özel olarak konuşabilir miyiz? Size anlatacaklarımız var."

Bizi kapalı bir bölmeye götürdü ve ona, danışmanlarından biri ve üç gardiyan eşliğinde, babamın Y'Elestial'de olanlarla ilgili anlattıkları dahil, herşeyi anlattık. Konuşmamız bittiğinde, arkasına yaslandı ve parmaklarıyla masada tempo tutmaya başladı. Yüzündeki ifade, nefret ve üzüntü arasında gidip geliyordu.

"Böyle bir şeyin olmasından korkuyordum," dedi. "Yer Altı Ülkeleri, harekete geçti. Öyle bir harekete geçtiler ki, ezeli düşmanlarımızla ateşkes imzalamak zorunda kaldık. Bu pozisyonda olmaktan nefret ediyorum ve bu, Gölge Kanat'ın suçu. Lethesana, bir aptal. Kendi zevklerini, diğer insanların üstünde tutuyor ve tahtını, yakında kardeşine devredecek. Eğer itiraz ederse..."

Boğazımı temizledim. Söylememeyi tercih ettiği şeyleri biliyordum ama çenemi kapalı tuttum. Onunla aynı fikirde olduğumu söylemek istemedim çünkü bu, Saray ve Krallık'a ne kadar bağlı olduğumuzu anlamak için, bir tuzak ola-

bilirdi. Bir dakika kadar sonra, Kraliçe, gümüş bastonunu yere vurdu. Cüceler ve Periler, yüzyıllarca yaşayabiliyorlardı ama kemikleri, zamanla yıpranıyor ve kolayca kırılıyordu.

"Peki, bakalım neler yapabiliriz," dedi. "Şimdi, Dünya'ya dönmelisiniz. Ruh mühürleri hakkında, daha çok şey öğreneceğim ve cücelere göz kulak olmaları için, kendi gardiyanlarımı göndereceğim. ÖDHA gibi, bizim de ajanlarımız olacaksınız."

"Çift taraflı ajanlık mı?" diye sordum, dehşet içinde. Aynı bir hain gibi... Ve şu anda, başka bir seçeneğimiz varmış gibi görünmüyordu.

"Evet, çift taraflı ajanlık yapacaksınız. İyileştiği zaman, Trillian'ı bana gönderin. O, bizim habercimiz olacak. Kendisi için iyi olanı biliyorsa, bu görevi kabul edecektir."

Ah tabi... Trillian, bu işi çok sevecek, diye düşündüm. Delilah, beni dürttü ve göz kırptı.

Kraliçe, aramızdaki işaretleşmeyi görmezden geldi. "Gidebilirsiniz. Temsilcimiz, birkaç gün içinde sizinle irtibata geçecek. Bu iş, henüz bitmedi kızlarım. Mühürlerin geri kalanı Dünya'da olduğu sürece, Gölge Kanat, oraya adamlarını göndermeye devam edecektir. Çatışmayı kazanmışsınız ama bu, henüz bir başlangıç."

"Ruh mühürüyle ne yapacaksınız?"

Cüceler Kraliçesi, dudaklarını sıkıca kapadı. "Onu saklayıp, koruyabileceğimiz bir sığınağımız var. Size yerini söylemeyeceğim çünkü ne kadar az şey bilerseniz, o kadar güvende olursunuz. Ve mühür de, bu şekilde daha güvende olacaktır. Bilmediğiniz bir şeyi, söyleyemezsiniz."

Gülümsemesine rağmen, konuşmasının ardında, örtülü

bir tehdit hissettim. Eğer Gölge Kanat tarafından yakalanıp, işkenceye maruz kalırsak, ona bilgi veremeyecektik. Bu düşünce, beni kendime getirdi ve bir süre yere baktım. Gölge Kanat, adamlarını bizim öldürdüğümüzü öğrenecekti ve uzun bir süre, onun birincil hedefi olacaktık.

"Gidin şimdi," dedi Kraliçe, yumuşak bir sesle. "Olabilircekler üzerinde düşünmeyin. Elinizdeki konuya odaklanın. Kader Büyücülerini, geleceği görebiliyor olabilirler ama özgür irade de vardır."

Bizi dışarı çıkardılar. Odayı terkedince, Tom'a baktım. "Ona ne olacak?" diye sordum.

Bana gülümsedi. "Burada geçirdiği günlerden hoşlanacak ve hayat iksirinin etkilerini kaldırmak için, elimizden geleni yapacağız. Onun da, tüm diğer yaratıklar gibi, zamanı gelince uyumaya ihtiyacı var. O zaten, efsaneleriyle yaşayacak."

"Ona zarar vermeyeceksiniz, değil mi?" diye sordum, Kraliçe, bana gözlerini dikmiş bakarken. "O, yanlış bir şey yapmadı ve ruh mühürünü, yüzyıllarca korudu."

Gözlerinin içi gülerken bana baktı ve o dakika herkesin onu neden bu kadar çok sevdiğini anladım. "Onu, incitmeyeceğiz. Sana söz veriyorum. Şimdi ejderha arkadışını al—evet, onun bir ejderha olduğunu biliyorum—ve kapıdan geçip, Dünya'ya dönün. Yapılması gereken, çok şey var. Lethesana, anlaşmamızı fark etmediği sürece, siz ve biz dostuz."

Delilah ve ben, mırıldanarak onayladık ve Kraliçe'ye öpücük göndermek cürretinde bulunan Dumanlı ile birlikte, kapıya doğru yola çıktık. Sadece, Tygerian suyu stoğumuzu yenilemek için, bir süre durduk ve mağaranın girişine gittik.

Arkama baktım. Gitmek istemiyordum. Öteki Dünya,

babamın yeri idi ve ben burada kalmak istiyordum. Ama Dünya da, annemin yeri idi ve kardeşlerim ve ben, oraya da bağlıydık. Ve Dünya'nın, bize ihtiyacı vardı.

"Hazır mısınız?" diye sordum.

Delilah'nın yüzünde, benimle aynı şeyleri hissettiğini görebiliyordum. Dumanlı, Delilah ve ben, el ele tutuştuk ve kapıdan geçerek, tekrar yağmurlu ormanlara döndük. Titredim ve pelerininime sıkıca sarıldım. Lexus, Morio'nun bizim için bıraktığı yerde duruyordu. Kirli yağmur, yüzüme hızla çarparken, irkildim.

Evet, Dünya da, en az Öteki Dünya kadar, benim evimdi ve her ne kadar, kirlilik, dehşet verici silahlar ve umutsuzlukla dolu olsa da, kendine ait bir büyüsü vardı. Eğer cinleri durdurmayı başarabilirsek, belki bu büyüün tekrar hakim olmasını sağlayabilir ve annemizin dünyasını kurtarabilirdik.

"İsimlerinizi biliyorum ama onları şerefimle kullanacağım size söz veriyorum," dedi Dumanlı, arka koltuğa otururken. "İsimlerinizi, kötüye kullanmayacağım."

Birden, içim rahatladı ve emniyet kemerimi taktım.

"Hadi, eve gidelim," dedim. "Trillian, bu gece dönecek ve hepimiz dinlenmeliyiz. Günün ilerleyen saatlerinde, babamızla irtibata geçip, Y'Elestial'de neler olduğunu öğrenebiliriz. Menolly, Wayfarer'la ilgilenmeli... Kraliçe Asteria haklıydı. Yapacak, çok işimiz var."

Delilah, emniyet kemerini taktı. "Bence, tam olarak bunu söylemek istemedi. Ama haklısın, yapacak çok işimiz var. Bu arada, Maggie'ye verandada küçük bir ev yapmalıyız."

"İyi bir fikir," dedim, radyoyu açarken. "Bundan çok hoşlanacak. Menolly'nin, onu ne kadar sevdiğinin farkında

mısın?"

"Evet, farkındayım... Bence bu, ikisi için de çok iyi olacak," dedi Delilah, radyonun sesini açarken. Ve Gorillaz'ın "Cin Günleri," şarkısı arabada yankılanırken, yola çıktık.

Delilah'ya baktım. "Bu, bizim marşımız, sanırım?"

Derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı. "Evet, korkarım bu şarkı, olacakların habercisi..."

Yolda hızla ilerlerken, haklı olduğunu düşündüm.